

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BLOOD THAT BINDS US

THE BOUND BY BLOOD SERIES

ERIN MAINORD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2023 by Erin Mainord

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın veya yayıncının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Hikaye boyunca gerçek hayattan mekanlar veya tanınmış kişiler görünse de, bu durumlar, olaylar ve bunlarla ilgili diyaloglar kurgusaldır ve gerçek olayları tasvir etme veya eserin kurgusal niteliğini değiştirme amacı taşımamaktadır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Mayıs 2023'te Lake Country Press & Reviews tarafından yayımlanmıştır. Yayın Verileri Kataloglaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

ISBN: Ciltsiz: 979-8-9877391-0-5

Ebook: 979-8-9877391-1-2

Yazar web sitesi: <https://www.erinmainord.com>

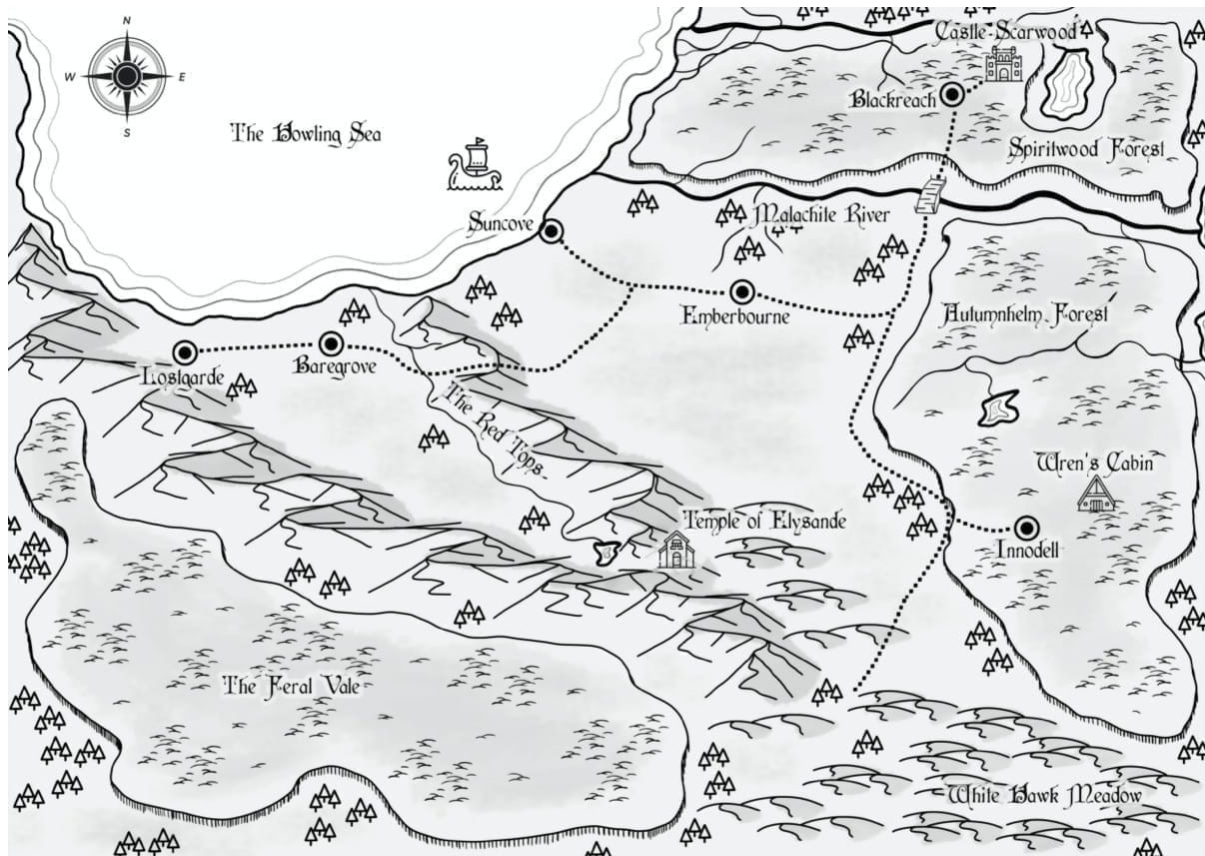
Yayıncı web sitesi: <https://www.lakecountrypress.com>

Editör: Borbala Şubesi

Kapak: Emily'nin Tasarım Dünyası

Biçimlendirme: Dawn Lucous of Yours Truly Book

Services Yazar fotoğrafı: Kaitlyn Hull Fotoğrafçılık

İçindekiler

Yazarın Notu
Oynatma Listesi

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Teşekkür Yazar

Hakkında

Sevgili okuyucu:

Kitabımı aldığınız için çok heyecanlıyım. Desteğiniz benim için bu yazarın kelimelere dökebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Bununla birlikte, ruh sağlığı çok önemlidir ve bu nedenle, her kitabım için her zaman içerik uyarıları ekleyeceğim. Hikayelerimden herhangi birini okursanız ve bir şeyi atladığımı fark ederseniz, lütfen bana ulaşın ve listemi uygun şekilde ayarlayabilmem için bana bildirin.

Aşağıda, The Blood That Binds Us kitabında bulacaklarınızla ilgili **içerik uyarılarının** bir listesi yer almaktadır.

Lütfen bu listenin spoiler içerdiğini unutmayın:

Alkol tüketimi, ölüm, kan tasvirleri, açık dil, açık cinsel içerik, çocuk istismarından bahsedilmesi, cinsel saldırı (sayfada tecavüz girişimi ve geçmişte gerçekleştiğinden bahsedilmesi dahil), cinsel sapkınlıklar (kan ve bıçak oyunu), fantastik halkların soykırımından bahsedilmesi ve tehdit edilmesi ve şiddet.

Bu kitap bir uçurumla bitiyor.

Akıl sağlığı önemlidir.

Sen önemlisin.

*Ian için.
Kalbim gibi, bu kitap da her zaman sana aitti.*

Çalma Listesi

Aşağıda bu hikayeyi yazarken tekrar tekrar çaldığım şarkıların bir listesi var.

Hayvan: Caroline Rose

Desire: Meg Myers

Howl: Florence + the Machine

Kollarında (Az Önce) Öldüm: Gecenin Bir

Yarısında Saklı Vatandaşlar Elley Duhé

Işık Yok, Işık Yok: Florence + the Machine

Power Over Me: Dermot Kennedy

Kaynatın: Hayley Williams

Pamuk Prenses Kraliçe: Evanescence

Beni Kırıyorsun: Topic & A7S

I kanlarının tadını dişlerimde hayal ediyorum.

Dudaklarımın kabarıklığından damlayıp kardinal damarlar gibi boynumdan aşağı aktığı düşüncesiyle boğazım yanıyor. Küçük bir av ve ben özgür olacaktım.

Boğazıma bağlı zincirleri çekiştiriyor ve demir tasmanın keskin acısıyla sarsılıyorum. Önümdeki başın arkasına bakıyorum; uzun kahverengi örgüsü hafif, doğaçlama zırhına yaslanmış bir kadın. Deri derilerinin krallık çeliğine karşı hiç şansı yok; onlar için bile buna kalkışmak aptallık. Bileklerimi bağlayan demir prangalara tıslıyorum; metal derimi yakıyor, etimin hemen altında kaynayan kaosa tepki veriyor. Keşke kafasını o güzel örgüden çekebilseydim.

"Yaklaşıyoruz. Tetikte olun. Hayatta kalın," diye sesleniyor Cathal ileriden. Çok kişiyiz, belki birkaç yüz, belki daha fazla. Neredeyse yeterli değil, ben koz olsam bile.

"Duydun mu cadı?" kahverengi saç örgüsü omzunun üzerinden sırtıyor. "Neredeyse oldu."

Yapraklar çıplak ayaklarımın altında kemiklerimin kırılması gibi çıtırdıyor. Başparmaklarımı yerinden çıkarıp ellerimi zehirli metalin kelepçelerinden geçirip kaçabilirdim ama peşimden gelirlerdi.

Her zaman gelirler.

Cathal'ın başını bize doğru salladığını görüyorum, ay ışığıyla aydınlanmış kızılağaçların ve gece yarısı gökyüzünün fonunda silueti karanlık. Kahverengi örgüye ulaştığında duruyor ve yanımızda yürümek için dönüyor. Koyu renk sakalı kare şeklindeki çenesini sarıyor ve mavi gözleri tiksintiyle bedenimi tarıyor. Liderlerini görünce yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım avuçlarımdan kan akıtacak kadar derine batıyor.

"Canla başla saldırın. Sen ve *şunun* üzerine saldırın," dedi Cathal bana doğru başını sallayarak.

"Anlaşıldı, Majesteleri." *Majesteleri* mi?

"Demirin içindeyken döküm yapamam," diye araya giriyorum. *Bunu biliyorlar, öyleyse neden-* "Margalo bununla ilgilenecek," diyor, ona bilmiş bir bakış atarak

ileriye doğru devam etmeden önce. Cathal, kalın hayvan derileriyle zırhlanmış kadın ve erkek Lejyon askerlerinin arasında kaybolur. Onları en kaliteli çelikten dövülmüş kılıçlardan korumak için çok az işe yarayacak deriler.

Sığır gibi katledildiklerini düşününce neredeyse gülümseyeceğim. *Neredeyse*, çünkü bu bile bu canavarlar için çok merhametli bir son.

Karanlık ormanlarda yaşıyan ve kamplarından geçecek kadar talihsiz olanları avlayan bir isyan.

Gevşek bir kayaya takılıp öne doğru tökezliyorum, ellerim çamura batarak düşüşümü engelliyor. Margalo bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ve zincirlerimi hızla çekerek beni ayağa kaldırıyor.

"Önce seni yaralamalarına izin vereceğim, cadı. Onlar için ateşlendiğinden emin ol," diyor.

Cathal'ın sözleri kulaklarımda yankılanıyor ve planları kafamda tıkrıyor. Beni bir pazarlık kozu olarak kullanmayı düşündüklerini sanıyordum - beni hoşgörüyü takas edeceklerdi - ama fark ettim ki sandığımdan daha da akılsızlarmış. Scarwood Kalesi'ne yaklaştığımızda, kahverengi örgü - *Margalo* - bizi ön saflara itecek, onlarla aramızda fiziksel çatışmayı garanti edecek ve hayatta kalma içgüdümü tetikleyecek. Ve benim gibi biri için hayatta kalmak kan dökmek demektir. İki hafta önce beni esir alan isyancı Lejyon için kesin bir zafer.

Bir fiske.

Bileğimin küçük bir hareketiyle kafası patlayacaktı. Avuçlarım hevesle birbirine sürtünüyor, ama demir döküm yeteneğimi boğmasaydı bile, sonuçları sadece kahverengi örgülü Margalo'nunkinden çok daha fazla kafa patlaması olurdu. Çünkü bir tanesi asla yeterli değildir. Benim gibi biri için değil. Benim türüm öldürmeye karar verdiğinde, avuçlarımızdaki kiraz kırmızısı lekeyi yıkamak, çenemizdeki kardinal sıçramasını silmek yoktur.

Kuleler kararmış gökyüzünde pürüzlü bir çizgi çiziyor ve yüksekliklerine bakılırsa kale sınırlarına yarım saatten daha az bir mesafedeyiz. Beynim bir plan yapmak için kendini zorluyor. Margalo beni bu zincirlerden kurtardığında döküm yapmaya başlayamam. Tek gereken bir beden. Tırnaklarımda bir kişinin kanı ve bu insanlığımın yok olması anlamına gelir.

Kaçmaya çalışabilirdim. Eğer tereddüt etmez ve zincirlerim yere vurur vurmaz kaçarsam, belki, *sadece belki*, bir krallık oku omurgamı bulmadan önce çatışmayı atlatacak kadar hızlı olabilirdim.

İleriden gelen bağırışlar beni tekrar odaklanmaya itiyor. Margalo ayaklarını toprağa basıyor ve Legion'un savaş çığlıkları diğerlerini ileriye taşıırken, kılıçların metalik şakırtıları kulaklarımda çınlarken onun arkasında tökezleyerek duruyorum. Ateş etrafımızdaki toprağı kaplıyor, şüphesiz krallığın alevli oklarından tutuşmuş. Ciğerlerim gri parfümü içime çektikçe ısınıyor ve duman gözlerimi yakıcı bir pelin otu gibi yakıyor. Ve sonra biz

Margalo hızla ilerlerken bedenim arkamdan gelerek bana ihanet ediyor, demir tasmamın zincirleri onun beline bağlı.

Margalo kalçasından kılıcını çekiyor. Zincirlerimi öfkeyle çekiyorum ama nafiye. Krallık askerlerinden biri hızlı bir hamleyle kılıcını Margalo'nunkine vuruyor ve dans etmeye başlıyorlar, ben de kırık bir kukla gibi arkalarında tökezliyorum. Margalo'nun hareketlerine odaklanıyorum ve adımlarımı onunkilere yansıtıyorum -sol, sağ, aşağı, tekrar sol- ama aniden geldiğini görmediğim bir darbeden kaçtığımda çok geç kalıyorum ve sağ omzum kılıcın iğneye benzeyen ucuyla deliniyor. Çığlığımı bastıramıyorum ve Margalo'nun dengesiz hareketleriyle her yöne savrulduğum için iki büklüm oluyorum. Kendi kanımın paslı kokusu burun deliklerimi alevlendiriyor ve dudaklarım bir hırıltıya dönüşüyor.

"Şimdi!" Çığlık atıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor -duman, kan kaybı ya da kendi öfkemden, emin değilim- ama saldırganımızı son bir darbeyele doğradığını duyuyorum, silahını karnından çekerken vücudu yere yığılıyor. Topukları üzerinde dönerek bana bakıyor ve boynundan bir ip koparıyor. Ucuna bir anahtar takıyor ve onu yakamı birbirine bağlayan kilide ve yine bileklerime sokuyor. Demir üzerimden düştüğünde dişlerimi gıcırdatıyorum, metal tenime değdiği her yerde iğrenç mor bir yanık bırakıyor.

Özgürüm. Ben özgürüm.

"Yakala onları, kızım!" Margalo bana bağılıyor.

Güç kollarıma, avuçlarıma hücum ediyor, boğucu metalin geride bıraktığı donmuş cepleri temizliyor ve tehlikeli bir sıcaklığa kadar ısıtıyor. Hepsinin üzerine salabileceğim bir sıcaklık. Durup sızan yaralarındaki kanı kucaklamak zorunda kalmadan önce tüm bu Lejyon tugayını göz açıp kapayıncaya kadar katledebilirdim. Ama yapamam. Buraya kadar gelmedim, insanlığımı bir kenara atmak için bu kadar şeye katlanmadım. Ve kesinlikle kahverengi örgülü Margalo'nun emrettiği için değil.

Bana.

Düşünmüyorum, düşünecek zamanım yok. Sol elimi başımın üzerine atıyorum ve silahlı gölgelerine bağırarak siluet halindeki krallık askerlerine doğru hücum ediyorum.

"Durun! Yardım edin, ben bir tutsağım! Ben onların esiriyim!"

Kollar göğsümü arkadan sarıyor ve delinmiş omzuma yapılan baskıdan dolayı inliyorum. Sırtım pürüzsüz kaplamalı zırha dayanıyor; o zaman bir krallık askeriyim. Görüşüm gidip gelirken ağzım kuruyor. Bir asker bize doğru hücum ediyor, ellerini çılgınca sallayarak beni tutan askere bağılıyor ama sözleri kan sesleri arasında kayboluyor

kulaklarımda. Her şey siyah, sonra gözlerim tekrar açıldığında ani bir renk sıçraması, uyanık kalmak, kontrolde kalmak için savaşıyorum.

Bu oluyor mu? Hâlâ ben miyim? Yoksa ona, doğduğumdan beri etimin derinliklerinde saklanan canavara karşı kendi savaşımı mı kaybettim?

Omzumdaki acı azalıyor ve asker gözden kayboluyor. *Utanç*. Dudaklarından dökülen kelimeleri okumaya çalışmak istedim, durumuma inanıp inanmadıklarını görmek için. Her şey yavaşça kayboluyor; krallığın var olduğuna dair hiçbir iz yok; Lejyon'un onlara meydan okumaya cesaret ettiğine dair hiçbir işaret yok. Gerçekliğin acısını bu kadar zahmetsizce siliyorsa, belki de o kadar kötü değildir. Ve bu rahatlıkla -bilincimin kalıntılarında titreşen var olmama düşüncesiyle- her şey sessizleşiyor ve kendimi ona gömüyorum.

S Mack. Şaplak. Şaplak.

Biri alnımı davul pedi olarak kullanıyor. Müzisyeni uzaklaştırmak için başımı çeviriyorum ama yanağıma değen soğuk boşluk beni uykumdan uyandırmaya yetiyor. Kürek kemiklerimin arasındaki ete acımasız bir s o p a saplanıyor, ellerim arkasında bağlı. Kılıcın saplandığı yerde kuru bir sargı omzumu süslüyor.

Beni kaldır.

Oda dar ve k a r ş ı m d a k i tek bir sandalye dışında boş, duvarlar kötü bir krem rengi, fener ışığının soluk parıltısında neredeyse sarı. Oda, kokuşmuş bir süsen yatağı gibi bayat ve küf kokuyor. Burada davul çalan yok - sadece beynimin kafatasıma çarpma sesi var - korkunç bir baş ağrısı. Zincirlerimin hızlıca şingirdaması sağlam olduklarını doğruluyor ama tenimde gezinen büyülü kaşıntı bana demirden olmadıklarını söylüyor. O zaman bırakın ne olduğumu, bir cadıyı tuttuklarını bile düşünmüyorlar. En iyisi onları bu konuda uyarmamak-şimdilik.

"Alo?" Boş odaya doğru bağıriyorum. "Uyandım! Biri buraya gelsin!"

Bir an geçiyor, bir anahtarın kilide sokulduğunu duyuyorum ve soluk sarı kapı içeri doğru sallanırken inliyor. Tipik krallık kıyafetleri giymiş bir adam odaya giriyor, onu aynı resmi, siyah üniformayı giyen daha kısa boylu bir adam takip ediyor. Karşılıklı olarak çaprazımda duruyorlar. Önce uzun olana, sonra da kısa olana bakıyorum. Gerekirse etkisiz hale getirmek için yeterince kolay hedefler.

"Epey kestirmişsin," diyor uzun boylu olan. "Omzunda kötü bir yara olmalı." Sargılı koluma doğru başını sallıyor. Tuniğimin kolu tamamen yırtılmış; beni saran kişi belli ki bunu düşünerek yapmaya zaman ayırmamış.

"Neredeyim ben?"

"Bence daha uygun soru, sen *kimsin*?" diye soruyor kısa boylu olan.

"Aegidale'li bir leydiyim ve nerede tutulduğumu ve neden bir köpek gibi zincirlendiğimi bilmek istiyorum," diye bağıriyorum.

Kahkahaları kasvetli odada yankılanıyor.

"Duydun mu Wyeth? O bir *hanımefendi*," diye alay eder kısa boylu olan.

Wyeth, "Majestelerini getirin," diye emretti. "Bu çok eğlenceli olacak."

Kısa boylu olan başını sallayıp odadan çıkarken Wyeth merakla bana bakıyor. "Bana bir hanımefendinin isyanla tam olarak ne ilgisi olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Unvan olarak bir hanımefendi değilim ama yine de krallık kanunları tarafından korunan bir *kadınım*. Onlarla sohbet etmek ve hoşbeş etmek için mi beni zincire bağladılar sanıyorsunuz? Kaçırıldım." Sorusunu aptalca bulduğumu ima etmek için gözlerimi kısarak ona tükürdüm.

İnanmayarak bir kez homurdandı ve Wyeth'in arkasındaki kapı itilerek açılıp kısa boylu muhafız ve onun arkasında bir karış uzunluğunda genç bir adam ortaya çıkana kadar ikimiz de bir daha konuşmadık. Onu hemen tanıdım.

Singard Kilbreth. Aegidale'in Kara Sanatı.

Denizin ötesindeki komşularımız krallar tarafından yönetiliyor - insan liderler tarafından yönetilen sıradan topraklar. Ancak Aegidale her zaman bir büyücü tarafından yönetilmiştir; büyü'nün tanrıçası Kara Sanat tarafından seçilmiş ve kutsanmış bir büyücü.

Onun varlığında omurgam sertleşiyor. Singard bir yıl önce tahta geçtikten hemen sonra Innodell'i bir kez ziyaret etmişti. O zamandan beri onu görmedim ve bir daha da görmeyeceğimi umuyordum.

"Majesteleri," Wyeth içeri girerken başını öne eğdi.

Singard her ikisine de başını sallayarak sessiz bir şekilde kovuyor ve onların da hızlıca selam verip uygun bir vedayı yankılamalarını istiyor. Onların yokluğu odada tek bir ses bırakır: Kara Sanat'ın odayı geçip tek sandalyeye otururken cilalı ayakkabılarının çıkardığı takırtılar. Yumuşak deriden yapılmış siyah bir pardösü giymiş, pardösünün kıvrık boynu altın ipliklerle süslenmiş. Saçları da deri gibi koyu renk, bağlanmamış ve sırtına kadar uzanıyor; ilk kez bana baktığında yeşil, kısık gözleri ortaya çıkıyor. Mürekkep rengi saçları, sıcak, bakır teninin içinde sivrilen elmacık kemiklerine doğru kıvrılıyor.

"Majesteleri," diyorum, ses tonum onun unvanını küçümsemeyle karıştırıyor.

Öne doğru eğilerek kollarını kalçasının üst kısmına dayıyor. "Bayan," diye cevap veriyor, şaşırtıcı derecede kibar. Ben devam etmeyince o devam ediyor. "Adınız nedir?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum ama bir avantajını göremiyorum. Zaten adımlı bilen pek yok. "Wren," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Askerlerim bana boynunuzda zincirlerle buraya sürüklendiğinizi söyledi. Suçladığınız esirlerin ellerinde tasmanızdan kurtulduktan sonra bir esir olarak teslim olmuşsunuz. Şimdi, Wren, burada bazı şeyler bana pek mantıklı gelmiyor ve bazı şeylerin mantıklı

olmamasından hoşlanmam.

mantıklı geliyor. O halde neden bana kim olduğunu, Legion'la neden birlikte olduğunu ve aklına gelen diğer tüm detayları anlatarak başlamıyorsun?" Ses tonu neredeyse ilgisiz gibi, ama bakışlarının keskinliği beni yerime mıhlıyor.

Sertçe yutkunuyorum ama kendimce sert bir bakış fırlatıyorum. "Gece benim için geldiler. Babam yakın zamanda iyi bir servete kavuşmuş, hali vakti yerinde bir tüccar. Sadece fidye için kullanılmak üzere kaçırıldığımı varsayabilirim." Bu sadece kısmi bir yalan. Yakalandım ama babamın kim olduğu yüzünden değil. Kim olduğum yüzünden.

"Sana hiç nazık davranmadılar," diye başını sallıyor, şu anda ametistin koyu bir tonuna büründüğünden emin olduğum boğazıma. "Şimdi söyle bana, neden saçma sapan kuşatma girişimlerinde seni de yanlarında getirdiler ve savaşta fidyelerini kaybetme riskini göze aldılar? Herhalde bir *tüccarın kızı* için pazarlık yapmamızı beklemiyorlardı." Son iki kelimeyi sanki dilinde test ediyormuş, yalan tadı verip vermediklerini görmek istiyormuş gibi uzatıyor.

"Sanırım adamlarınızın bir tutsak gördüklerinde tereddüt edeceklerini umuyorlardı. Beni sürükleyen kadının -adı Margalo'ydu- beni ön saflara götürmekle görevli olanla konuştuğunu duydum." Cathal'ın adını anmaya cesaret edemiyorum. Kara Sanat'ın Lejyon komutanıyla ilk isim olarak anılmamı hoş karşılayacağını sanmıyorum. "Belki de dikkat dağıtıcı bir şey olarak kullanılacaktım. Benim gibi başkaları da vardı, kaçırılan kadınlar, ama neden Scarwood Kalesi'nin ordularının bu kadar merhametli olmasını beklediler, şey... Akıl okuyamıyorum, Majesteleri."

Singard sandalyesinde daha da öne eğiliyor, gözleri her iki gözüm arasında gidip geliyor, yüzümde boş bıraktığım ifadeyi okumaya çalışıyor. Örtülü bakışlarımdan bir şey anlaması mümkün değil ama düşüncelerini benden o kadar kolay saklayamaz. Gözümün arkasındaki noktaya, kolektif merkezime odaklanıyorum ve zihnimin iradesiyle onu yakalayıp zihinsel parmak uçlarımla esnetiyorum.

Kolektif, hepimizi çevreleyen yaşam gücüdür, ancak her insanın kendine ait küçük bir kısmı vardır. Kişinin düşüncelerini, hayallerini, ihtiyaçlarını ve arzularını depolayabileceği özel bir boşluk. Büyücüler kolektiflerini bükme yeteneğine sahiptir - enerjisinden yararlanmak ve etraflarındaki dünyayı manipüle etmek için. Ve bir de benim türüm var, başka birinin kalbinde hangi duyguların yattığını bilmek ve yumuşak kelimelerin ardında saklı olan motivasyonları tatmak için uzanıp onunkine girebilen tek tür. Ben kolektif gücümü

Ona doğru, benden başka kimse tarafından tamamen fark edilemeyecek şekilde, bilincinin yüzeyini kazıyacağım.

Hemen keşke yapmasaydım dedim.

Vücudumun her yerinde yüzlerce hayali kabarcık patlıyor ve göğsüm, göğsüme baskı yapan utanç ve kederin ağırlığı altında çökmekle tehdit ediyor. Hareketsizim, ciğerlerim havayla dolmak istemiyor, ama yine de nefes almaya devam ediyorum, her nefes acıyı daha da içime gömerken bile göğsümün yükselip alçalmasına engel olamıyorum. Onun kolektifine tutunmayı bırakıyorum ve benimkinin yerine, gözümün arkasındaki güvenli noktaya geri dönmesine izin veriyorum ve görünmez kabarcıklar ortaya çıktıklarını hissettiğim kadar hızlı bir şekilde kaybolduğunda küçük bir nefes veriyorum.

Neydi o?

"İyi misin?" diye soruyor, ani ve keskin nefes alışım karşısında kafası karışmış gibi görünüyor.

"Omzum," diye mırıldanıyorum kayıtsızca, nefesimin kesilmesinin gerçek nedenini ona söylemeye kesinlikle istekli değilim - onun kolektifine girdiğimi ve çarpan acı dalgası yüzünden neredeyse iki büküm olduğumu.

"Babanın adı ne? Elçime onun yerini bulmasını söyleyebilirim ve eğer anlattıkların doğruysa güvenli bir şekilde geri dönüşünü koordine edebiliriz."

Başımı salladım. "Babamın kaçırıldığımı bilmemesini tercih ederim. Öfkeli biridir ve beni kaçırın adamların peşine düşmeye kalkışırsa kendini öldürteceği kesin. Eğer yalnız dönersem, yokluğumu başka bir şeymiş gibi gösterebilirim, belki bir beyefendiyle kaçmış olabilirim ama kesinlikle Lejyon'la bir alakası yok."

"Baban akıllı bir adam olmalı."

Görmüyor. Babamı on yıldan fazla bir süredir görmedim, annemle birlikte ne olduğumu keşfettiklerinden ve artık sevgiye layık bir çocuk olmadığımıza karar verdiklerinden beri.

"Sizinle bir anlaşma yapacağım,

Bayan Wren." Gözlerim kısıldı.

Anlaşmaları sevmem.

"Lejyon'un çok daha fazla kaynağa sahip olması mümkün değil. Paraya ihtiyaçları var, bundan eminim. Eğer kendi çıkarları için seni bulma zahmetine katlandılarsa, burada benimle kalmaya izin vermekten memnun olmayacakları kesin." Bu düşüncüyü cazip bulmuş gibi gözleri parlıyor. "Şimdilik Scarwood Kalesi'nde kalacaksın. Bırak ödülleri almak için geri gelsinler, ki gelecekler çünkü yeterince aptal ve çaresizler. Ne zaman

Söylediklerinizin doğru olduğunu teyit ederlerse, kendi isteğinizle gidebilirsiniz."

"Pardon? Burada kalamam."

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın." Sesi düz ve sakin, ama bunun bir seçim olmadığını ima ediyor.

"Babam çok endişelenecek. Eve dönmem gerek." Başka bir kısmi yalan. Eve dönmem gerekiyor ama evim babamın yanı değil.

"Ve eğer bana yalan söylemiyorsan, söyleyeceksin."

"Burada mı tutulacağım?" Çenemle etrafımdaki odayı işaret ederek kuşkuyla soruyorum.

"Sizin için bir oda ayarlayacağım. Ama şunu bil ki, eğer kaçmaya ya da bana veya bu kaledeki herhangi birine zarar vermeye kalkışırsan, bir daha o kadar merhametli olmam." Bu söz dilinden kolaylıkla dökülüyor, bir parça zehirli değil, ama sırtımdan aşağı bir ürperti gönderen nazik bir soğukkanlılıkla.

Kabul etmek beni bu odadan çıkarıp kaleye ulaşmamı sağlayacaksa, en iyi seçenek bu. Başarılı bir kaçıışı koordine edebilmem için kalenin çevresini görmem gerekecek.

Hemen kabul edip hevesimi açığa vurmak istemediğimden soruyorum: "Ya kabul etmezsem? Uygun gördüğünüz süre boyunca burada kalmak için mi?"

Yırtıcı bir gülümseme ağzının bir tarafını kaldırıyor. "O zaman gerçekten Legion'un oyuncaklarından biri olduğunu varsayabilirim ve bunu hemen şimdi bitirebilirdim, ama sanırım seni biraz daha etrafta tutmak isteyebilirim." Sandalyesinde öne doğru eğiliyor, gözleri sımsıkı tuttuğum ağzıma kayıyor. "Ancak, koşullarını benim kadar kabul edilebilir bulacağını sanmıyorum." Dudaklarındaki gülümseme kayboluyor ve sessiz bir soruyla tek kara kaşını kaldırıyor, yeşil gözleri burada kalma teklifini reddetmem için bana meydan okuyor.

Beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Ona sert bir şekilde bakıyorum, ama çenemi hızlıca eğip başımı sallıyorum.

Sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce durup omzunun üzerinden konuştu. "River'ı seni alması için göndereceğim. Birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle bekliyorum, Wren." Adım onun dilinden yumuşak kadife gibi kayıyor, yıpranmış ve rahat. Ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum.

Çok geçmeden kapıya iki kez vurulur ve gün batımı gibi saçları olan yaşlı bir kadın içeri girer. Soluk bir hizmetçi önlüğü giymiş, yüzü yaşlı ama nazik, açık kahverengi gözleri canlı kırmızı-turuncu buklelerle çerçevelenmiş.

"Merhaba canım," diye selamlıyor ve sonra ellerime onaylamayan bir ifadeyle bakıyor. "Hadi seni bu saçmalıktan kurtaralım." River keten önlüğünün cebine uzanıp bir anahtar çıkardı ve hemen bağlarımı çözdü.

Kan kollarıma geri akarken rahat bir nefes alıyorum ve ayağa kalkmaya gidiyorum ama öne doğru tökezliyorum, ellerim altımdaki sert zeminde düşüşümü yakalıyor.

"Sakin ol canım. Dur, sana yardım edeyim." River kolunu uzatıyor ve ben de onu destek olarak kullanıp bu kez tamamen ayağa kalkıyorum.

Bir teşekkür mırıldanıyorum ve bana onu takip etmemi söyleyerek yiyecek ve temiz kıyafetler vaat ediyor. River beni odadan çıkarıp loş bir koridora götürüyor, monte edilmiş alevler hastalıklı sarı duvarlara gölgeler düşürüyor. Bir köşeyi dönüyoruz ve koridor genişleyerek daha büyük bir tünele dönüşüyor, mısır püskülü boyanın yerini iki yanımızdaki boş parmaklıklı hücreler alıyor.

River'ı son hücrenin arkasına sıkışmış bir merdivenden yukarı, kalenin zemin katı olduğunu tahmin ettiğim yere açtığı ahşap bir kapıya kadar takip ediyorum. Beni başka bir koridora yönlendiriyor, soluk gri duvarlar aralıklarla işlenmiş büyük kemerli pencerelerle bölünmüş. Etrafımı kolaçan etmek için fazla hırslı görünmek istemediğimden her pencereden gelişigüzel bakıyorum - her hareketim Kara Sanat ve hizmetkârları tarafından izlenmeyeceğinden değil. Bana inanmıyor, sadece bir aptal inanacak kadar aptal olabilir ama bir Lejyon casusunun bu kaleden fark edilmeden çıkamayacağını biliyor. Bir tuzak kuruyor, farenin köşeye sıkışmasını bekleyen bir kedi gibi, ama beklenmeyi hesaba katmamış.

Ben şahinim.

Görüşüm çimenlik alana yayılmış barınaklar, muhtemelen barakalar ve hamamlar tarafından engelleniyor ve kaleden ne kadar uzakta olduğumuzu ya da ne kadar sıkı korunduğunu net bir şekilde göremiyorum. Ama Legion'un dün akşamki varlığına bakılırsa, tepeden tırnağa silahlı adamlarla korunduğunu varsayabilirim. Koridor, alanı bölen muhteşem kemerli sütunların bulunduğu geniş, açık bir odaya açılıyor. Taş zemin koyu kömür grisi ve üzerinde beyaz lekeler var ve iki uzun bordo halı sütunların her iki yanında odayı boydan boya kaplıyor. Sağımızda başka bir taş merdiven var - bu zindanda çıktığımızdan çok daha geniş, saat yönünde spiral çizerek üstümüzdeki katlara çıkıyor. River'ı büyük merdivenden yukarı ve iki yanında ahşap kapıların sıralandığı başka bir koridora kadar takip ediyorum. Duruyor, soldaki üçüncü kapının kilidini açıyor ve beni içeri buyur ediyor.

Oda, gümüşü süslü bir tasarımla çevrelenmiş gri duvarlardan yere serilmiş birkaç beyaz halıya kadar muhteşemdir. Bir çift

Karşılıklı duvarlara dayalı ahşap gardıroplar ve odanın arka tarafında, kesinlikle birden fazla kişiye yetecek büyüklükte bir yatak. Altın rengi yatak takımının üzerinde yükselen yatak başlığı davetkâr ve sıcak. Daha hoş karşılanan ve saygı duyulan misafirler için tasarlandığı belli olan bu oda, benim evdeki karyolama hiç benzemiyor. Yatağın yanında bir balkona açılan bir dizi kapı var, kalenin dış alanlarını incelemek için mükemmel. Bu odayı benim için seçenin Singard *olduğuna* hiç şüphem yok, beni ikinci katta da olsa bir manzara ve dışarıya erişimle yemledi.

"Umarım burayı rahat bulursunuz," diyor River. "Yerleşin, ben de size sıcak bir yemek ve temiz giysiler getireyim. Ama lütfen odadan çıkmayın. Korkarım Majesteleri gecenin geri kalanında burada kalmanızı emretti. Birazdan görüşürüz." River kapıyı kapatıyor ve arkasından kilidi kilitlediğini duyuyorum.

Ayak seslerinin azalmasını dinliyorum ve sonra topuza odaklanıyorum, kolektifimin kilidi yakalamasını ve hafifçe oynatmasını istiyorum. İtaat ediyor. Kendi kendime bir kez başımı sallıyorum; o kilidi açmak sadece bir saniyelik sihir gerektirecek. Hiç vakit kaybetmeden balkona açılan kapıları açıyor ve altındaki araziye seyreliyorum. Gözetleme kulelerinin tepeleri odamdan görülebiliyor, bu yüzden kalenin girişine bakıyorum. Çimenlere karşı canlı bir duvar resmi olan bahçeler, kale ile kuzey avlusu arasındaki boşluğu kaplıyor. Arazinin doğu tarafını çevreleyen, kalenin sınırları içinde, görüş alanının dışında çevre boyunca devam ediyor gibi görünen bir çalılık var. Kapıya yaklaşmak için ideal bir kamuflej ama aynı zamanda en belirgin olanı. Beni koruyacak bir çıkış bulmalıyım ama Singard'ın orada konuşlanmış muhafızları olduğu ve benim içeri sızmaya çalışmamı bekleyecekleri kadar bariz olmamalı. Daha yakından bakmak için dışarı çıkmam gerekecek - kapsamlı bir plan olmadan herhangi bir şeye kalkışmak çok tehlikeli.

Alacakaranlık gökyüzünü koyu bir lavanta rengine boyuyor. Neredeyse tam bir gün geçtiğine göre omzumla ilgilendikten sonra beni otlarla sakinleştirmiş olmalılar. Tedavi ettiler ama iyileştirmediler. Elbette krallıkta şifacılar var ama Singard Legion'la çalıştığımdan şüphelendiği sürece tedaviye izin vermeyecektir. Yarayı kendim kapatma dürtüsüne direniyorum, yarın beni onarılmış bir omuzla görürlerse, bunu yapmak için büyü kullandığımın bir göstergesi olacağını biliyorum. Belki hala sistemimdeki gizemli bitkilerden, belki de Lejyon kampında geçen haftaların stresinden, ama göz kapaklarım ağırlaşıyor ve zorlanmaya başlıyor. River'ın dönmesini ve getirdiği yemeği yemeyi bekliyorum - frenk üzümü jölesi ve haşlanmış koyun eti

Sebzeler. Zehir var mı diye koklamaya zahmet etmedim. Ünü kendisinden önce gelen Singard, düşmanlarını susturmak için daha uygulamalı bir yaklaşımı tercih ediyor.

River'ın getirdiği geceliği üzerime geçirip altın rengi yatağın içine giriyorum, ayaklarımdaki kabuk bağlamış kan ve kirin ipek çarşafı lekelemesini umursamıyorum. Aslında, umarım öyle olur.

S Karanlık çöktükten sonra şatonun ürkütücü sessizliğine rağmen uykum kolay gelmemiştir. Birinin odaya zorla girmesiyle değil de kendiliğinden uyandığıma neredeyse şaşırdım. Elimde hiçbir silah olmadığı için

Geriye gücümün güvenmek kaldı ki bunu bu insanlara açıklamak gibi bir niyetim yok. Biri bana gece boyunca saldırmaya çalışsaydı, alternatifsiz kalırdım ama sanırım beni her halükarda öldürmeye niyetliyseler, gücümü saklamak anlamsız olurdu.

Çok geniş yataktan kalkıp sağlam kolumu başımın üzerine uzatıyorum, gece boyunca huzursuz uyuduğum için omurgamı uzatıyorum ve diğer omzumdaki ağrıdan dolayı irkiliyorum. Kirlenmiş bandajımın temiz bir *bandajla* değiştirilmesi gerekiyor ve eğer hala bir şifacının yarayı onarmasına izin vermiyorsa enfeksiyonla savaşmak için bitkilere ihtiyacım var. Kapının yanındaki küçük sehpanın üzerinde bir çay tepsisi ve onun yanında da bir yığın temiz giysi duruyor. River onları bu sabah getirmiş olmalı ve onun girişinin beni uyandırmadığını fark edince içimi bir korku kaplıyor. Sonunda bu sabah erkenden uykuya dalmış olmalıyım, zihnim ve bedenim kilidin tıklamasına tepki veremeyecek kadar yorgun. Tepside ekmek, peynir ve kuruyemiştten oluşan küçük bir kahvaltılık ve yanında hazır olduğumda aşağıya gelmemi söyleyen katlanmış bir not var.

Kapı kolunu test ediyorum, kilitli değil. *Beni sadece gece karanlığında mı içeri kilitliyorsunuz, Majesteleri? Şiddetin asla gün ışığından saklanamayacağını bilecek kadar tecrübeli olduğunuzu düşünüyorum.*

Ağızma bir avuç fındık atarak kıyafet yığınınına göz gezdiriyorum. Pantolon ya da tunik yok, sadece düzgünce katlanmış bir yığın elbise var. Burada kalacak hanımların boyları göz önüne alındığında, krallığın rezervlerinde bulunan tek kadın kıyafetinin elbiseler olması muhtemel, ancak içimden bir ses pantolon ve tunikle kaçmanın çok daha kolay olacağını düşünölmüş olabileceğini söylüyor. Yığıntıdan aldığım serölan mavisi, yere kadar uzanan elbiseyi giyiyorum ve karahindiba tüyü rengindeki saçlarımı alnımdan sırtımın ortasına kadar uzanan her zamanki kalın örgüsüne sabitliyorum.

Acele etmeli ve kız kardeşim beni aramaya gelmeden önce eve dönmeliyim. Cosmina benim kan kardeşim değil, bu onun iyiliği için iyi bir şey, böylece annemin ağır ellerine katlanmak zorunda kalmadı, ama öyle olsaydı onu daha fazla sevemezdim. Yakalanmamın üzerinden iki hafta geçti. Cathal ve farelerinin yanına yaklaşmasını istemediğimi bildiği için kısa bir süre daha bekleyecek ama eminim endişeden hasta olmuştur. Hiç şüphem yok ki

Evimizi paylaştığımız diğer insanlar, beni kaçıranın Legion olduğunu bildikleri için bu konuda konuşarak deliriyorlar. Yıllardır peşimdeler ve onun sabrı sonsuza dek sürmeyecek. Aramaya gelecektir.

Elbiseyi yanlarımdan düzleştiriyorum, yapışkan kumaş kalçalarımın etrafında biraz fazla toplanıyor. Aynaya son bir kez bakıp düzgün görüldüğümünden emin olduktan sonra odamdan çıkıyorum.

Koridor solumda devam ediyor ve her iki tarafta da birbirine paralel kapılar var. Sağa, benden bilmem kaçınıcı kata tırmanmaya devam eden taş merdivene doğru ilerliyorum. Uzun boylu bir adam önümdeki basamaklara yuvarlandığında aşağı doğru ilk spirali geçmemiştim.

Sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi göğsüm sıkışıyor. Onu daha önce Singard'ı gördüğüm ziyaretten, Aegidale'in yeni hükümdarı olarak şehirleri ziyaret ettiği zamandan tanıyorum.

Dusaro. Singard'ın babası ve Ephraim'in önceki Kara Eli.

Ephraim, Singard'dan önceki Kara Sanat'tı. Saltanatı tüm ömrüm boyunca sürdü, sadece Legion'un krallığı sinsi bir saldırıyla alt etmeyi başarması hayatını sona erdirdi. Bir Kara Sanat'ın saltanatı hastalık, devrilmek ya da ölüm nedeniyle sona erdiğinde, bir sonraki yüce lider olarak kimin yükseleceğini belirlemek için Kara Ayin düzenlenir.

Potansiyel hükümdar, gizem tanrıçası Adelpia'ya bir sunu sunarak onun kutsamasını ister. Adelpia teklifi kabul ederse, gücünün bir parçasını onlarınkine bağlayarak büyülerinin diğer büyücülerden daha üstün olmasını sağlar. Kara Sanatlar her zaman büyücü olmuştur, çünkü bu unvanı sıradan birinden almak çok basit olurdu.

Ephraim'in ölümünden sonra Dusaro, Kara El olarak uzun süre hizmet ettiği için tahtın kendisine geçmesini bekleyerek Ayine katıldı. Adelpia onun teklifini reddederek Ayinin Kara El'in tek oğluna devam etmesine neden oldu. Singard törene katıldı ve tanrıça tarafından kutsanarak taç giydi.

Yasa, Kara Sanat'ın Kara El olarak hizmet etmesi için akrabalarından birini seçmesini engelliyor, tahtın elçisi, Dusaro'yu görevinden istifa etmeye zorluyor ve Singard'ı yeni bir güvenilir danışman seçmeye sevk ediyor. Henüz seçip seçmediğini duymadım.

Dusaro bulunduğum basamağa tırmanıyor ve koyu kahverengi gözleriyle sanki onu tiksindiren bir şeyi inceliyormuş gibi bana bakıyor. Karga kanadı rengindeki saçları uzun ve düz bir şekilde sırtından aşağı sarkıyor, oğlununkinden bile uzun. İkiz örgüler başının iki yanına gevşekçe örülmüş.

Gözlerini tepeden tırnağa üzerimde gezdirerek, "Sen oğlumun çiğnediği isyancı pislik olmalısın," diyor. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor.

"Özür dilerim," diye alay ediyorum, ani düşmanlığı beni şaşırtıyor. Babasının dengesiz mizacına dair hikâyeler duymuştum ama bakışlarındaki soğukluktan köy dedikodularında bahsedilmiyordu.

"Evet, o tipe benziyorsun," diye mırıldandı benden çok kendi kendine. "Oğlumun evimin ortasında dolaşmana izin vererek ne yaptığını bildiğine inanıyorum. Bir haine böylesine dostane koşullarda izin verdiğimiz pek görülmemiştir."

"Ekselansları ve ben şartları müzakere ettik, Lordum," diyorum, unvanını hoşnutsuzlukla kaplayarak. "Böylesine çirkin bir sonuca bu kadar çabuk vardığınız için size yazıklar olsun."

Espri yapmadan bir kez kıkırdıyor. "Şartlar lanet olsun kızım, seni yanlış bir *nefes* alırken yakalarsam kelleni uçururum." Beni iterek merdivenleri çıkmaya devam ediyor, ben de vakit kaybetmeden iniyorum.

Hizmetçi çarşafı giymiş iki kadın odayı bölen yüksek kemerleri yıkıyor. Onlara River'ı nerede bulabileceğimi soruyorum ve gösterdikleri yöne, merdivenlerin altından başlayan koridora doğru ilerliyorum. River büyük mutfakta kahvaltı hazırlıyor, kızıl saçları sırtından aşağı bir ip gibi sarkıyor. Önündeki rezene demetini doğramaya ara veriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Wren canım, günaydın. Ne kadar güzel görünüyorsun. Umarım kıyafetlerin üzerine tam oturmuştur."

"İyiler. Teşekkür ederim." "İyi uyudun mu canım?" "Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum.

"Alışık olmadığınız bir yatakta rahat etmek zordur. Ama içinde bulunduğunuz oda çok güzel, bunun için Sin'e teşekkür etmelisiniz."

Günah mı? Uygun bir lakap.

"Lafı bile olmaz," diyor Sin arkamdan.

Yaklaştığını duymadığım için irkilerek arkamı dönüyorum. Omzunu mutfak eşiğine dayamış, bordo deri bir tunik ve kahverengi bir pantolon giymiş. Sabah ışığında, uzun siyah saçları ve bakır teniyle Dusaro'ya ne kadar benzediğini fark ediyorum ama Sin'in yeşil gözleri babasının koyu renk gözleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Bayan River'ın şimdiye kadar size olağanüstü özen gösterdiğine inanıyorum." Genişçe uzanmış tezgâha doğru ilerliyor ve eğilip onu öpüyor

Alına.

İkisi de fark etmeden yüzümdeki şaşkınlığı siliyorum. "Gerçekten de olağanüstü, Majesteleri."

River uzanıp kolunun yan tarafını okşuyor. "Kahvaltı bir saat içinde hazır olacak," diyor şarkı söyleyen sesiyle.

"Bayan Wren, yürüyüş için bana katılmak ister misiniz? Öngörülebilir bir gelecek için burada olacağınızdan, araziye görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Ona inanmak aptallık olur. Benden daha fazla bilgi istiyor, söylediğim kişi olduğuma ikna olmamış. Akıllı adam. Ben de kendimi sorgulardım.

Omuzlarımı geri çekiyorum. "Elbette, Majesteleri."

Yürüyüş, kalenin görünürlüğü demek. Belki de güvenliğini ne kadar değerlendirdiğimi görmek istiyor, kale dışındaki dikkatimi incelemek için beni bir yürüyüşle yemliyor. Kibarca gülümsüyor ve çenesiyle onu takip etmemi işaret ediyor.

Aegidale'in önde gelen şehri ve ülkenin en seçkin mülklerine ev sahipliği yapan Blackreach'e daha önce hiç gitmedim. Blackreach'in güneydoğusunda, başkenti Aegidale'in geri kalanından ayıran köprünün karşısındaki mütevazı bir şehir olan Innodell'de doğdum. Ailem beni evlatlıktan reddettikten ve Cosmina beni şehrin şirin sokaklarında açlıktan ölmek üzereyken bulduktan sonra, beni Morrinne'e ve memleketimin kuzeyindeki sık ormanlık Autumnhelm'de çiftlik sahibi olan seçilmiş ailesine getirdi. Cosmina yerel handa çalışıyordu ve Morrinne'nin az sayıdaki arkadaşından biriydi; Innodell'e kaynak bulmak için gittiğinde gezginlerden kalan erzakları sık sık ona vermek üzere bir kenara ayırırdı.

Morrinne ve ailesi de benim gibiydi, içinde yaşanamayacak kadar tehlikeli bir toplum tarafından dışlanmışlardı. Onlar aşkınlı, büyüden doğmuşlar ama benimkinden farklı bir tür. Fiziksel form değiştirenler, insan derilerini atıp başka bir şeyin, daha hayvani bir şeyin şeklinde yeniden tezahür edebilirler. Hiçbir aşkın aynı ikinci deriyi paylaşmaz, ama hepsi güzeldir.

-Ve eğer değişmiş fiziksel formlarına rağmen benlik duygularını koruduklarını bilmiyorsanız dehşet vericidir.

Ephraim'in hükümdarlığı onlara karşı önyargıların artmasına neden oldu ve şehirlere onların korkulacak bir şey, doğanın iğrençlikleri olduğu korkusunu aşıladı. Türlerine sokağa çıkma yasağı getirerek karanlık çöktükten sonra dışarıda dolaşmamalarını sağlamış ve bu affedilmez yasayı çiğneyenlerin idam edilmesini teşvik etmiştir. Legion'un iddiasına göre

Uğruna savaştıkları aşkınlara, ama Cathal'ın ordusunda şekil değiştirenler kadar, muhtemelen daha fazla sayıda sıradan asker var. Otoriteyi Cathal'dan daha fazla küçümseyen biriyle hiç tanışmamıştım. O sadece aşkın soyunu diğer şekil değiştirenleri askere almak ve asker eksikliğini kas gücüyle tamamlamak için kullanıyor. Ama ben daha iyi biliyorum ki Cathal ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışan herkesten nefret eder.

Legion'un sert stratejileri arasında başkalarını zorla saflarına katmak, çocukları kendi saflarına çekmeye zorlamak ve amaçlar araçları haklı çıkarır zihniyeti yer alıyor. Morrinne ve *ailesi* -benim ailem- böyle kötü niyetli bir gruba katılmayı hayal bile edemezdi. Bunun yerine kendi içlerine kapanırlar, iş ve kaynak bulmak için Innodell'e giderler ama her zaman geceleri Autumnhelm'deki kulübelerine dönerler, onları kıskırtmaya çalışanlardan uzak dururlar. Önyargılı kişilerin, onları krallık muhafızlarına ihbar etmeleri ve ateşlerini yakmaları için bir sebep vermek amacıyla, onları yemleyerek şekil değiştirmelerini sağlamaya çalışmaları nadir değildir.

Bazen keşke bir aşkın olsaydım da bu deriden birkaç dakikalığına da olsa kurtulabilseydim diyorum. Aşkınlara en azından kendi kurallarına uydukları sürece hoş görülüyorlar, ama ben daha kötü, daha korkulan ve krallık kanunlarına göre yaşaması geri dönülmez bir şekilde yasaklanmış bir şeyim.

Sin bize kalenin ön tarafını kaplayan geniş avluya kadar rehberlik ediyor. Bakımlı çitlerin ve bakımlı çalıların arasından geçerken yanımda yürüyor ve birkaç adımda bir yürüdüğümüz yoldan görünmeyen kalenin çevresinin genel düzeni hakkında ayrıntılar veriyor. Yeşillikler arasında tomurcuklanan pembe, mor ve inci çiçekleri baharın yenilenmesine hazırlanıyor. Arazinin güçlü renkleri, kalenin dış cephesinin taş grisine karşı keskin bir duruş sergiliyor.

"Scarwood Kalesi hakkındaki izlenimleriniz nelerdir?" diye soruyor.

Boğuk bir kahkaha attım. "Buna dürüstçe cevap vermemi ister misin?" Sin iki eliyle devam etmemi işaret ediyor.

"Bence kale çok güzel. Araziye iyi bakıldığı belli," diyorum yanımdaki yeni kesilmiş bir çite el sallayarak. "Hizmetçiniz muhtemelen tanıdığım en iyi insanlardan biri. Ama izlenimlerim biraz bulanıksa beni bağışlayın. Yakalanmayı ve şimdi evimden bu kadar uzakta tutulmayı planlamamıştım."

"Yeterince adil," diyor geniş omuzlarını silkerek. "Ama River'ın bir hizmetçi olmadığını bilmelisin. O evin kahyası ve burayı o yönetmese, her şeyi aynı anda yapmasa, işleri ona devretmese burası dağılır.

ev işlerini hizmetçilere bırakır." Ses tonundaki hayranlık, onu baş hizmetçiden daha fazlası olarak gördüğünü de gösteriyor.

"Yeterince makul," diye yanıtını yineliyorum.

"Söylesene, Legion hırsız ellerini sana nasıl bulaştırmayı başardı?"

İşte beklediğim ince sorgulama. Bu yüzden uykuya dalmadan önce ve bu sabah giyinirken hikayemi birkaç kez prova ettim.

"Babam için bir ayak işi yapıyordum. Baregrove'a götürmesi gereken bir teslimatı ve Innodell'de halletmesi gereken bir işi vardı, ben de onun için malları taşımayı teklif ettim. Güneş batarken kamp yapmak için durmalıydım ama çok uzakta değildim ve oraya bir günde varmak istiyordum, bu yüzden sürmeye devam ettim. O kadar hızlı at sürdüler ki, beni atımdan indirip kendilerinininkine bindirene kadar ne olduğunu anlayamadım."

Sin başını sallıyor ama yüzü ifadesiz, bana inanıp inanmadığına dair hiçbir işaret vermiyor. Eğer o garip, yoğun duygu hâlâ bedeninde duruyorsa, şu anda onun kolektifine girmeye ve dün gece hissettiğim aynı acı dalgasını riske atmaya cesaret edemiyorum. Hele ki dikkatimi dağıtacak başkaları yokken, hata yaparsam ve bunu yüzümden belli edersem. Omzumu ancak bu kadar uzun süre suçlayabilirim.

"Bugün omzumla ilgilenilmesi gerekiyor. Bandaj ıslanmaya başladı ve enfeksiyonu önlemek için bir şeye ihtiyacım olacak. Tabii bir şifacının beni görmesine izin vermezseniz."

Bana ve elbisemin yakasından görünen lekeli bandaja bakıyor. Çenesi bir kez titriyor ve hemen gözlerini kaçırıyor. "River'a otlara ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Sanırım bana güvenmediğin için seni suçlamıyorum."

Kaleyi Blackreach'ten ayıran kapıya yaklaşıyoruz ve iki zırhlı asker Sin'i selamlayarak yukarıdaki nöbetçi odasına kapıyı kaldırmaları için sesleniyorlar. Bizim için ikinci bir kapının kaldırıldığı küçük tünel açıklığından geçiyoruz ve Aegidale'in en zengin şehrine adım atıyoruz. Kapının yukarısına yerleştirilmiş iki yan kuleye dikkat ediyorum ve herhangi bir direğe çok fazla bakarken yakalanmak istemediğim için gözlerimi hızla indiriyorum. Bu girişten zarar görmeden çıkmak neredeyse imkânsız olacak. Bakmaya devam etmeliyim.

"Innodell'de çalışmaya devam ediyor musun? Babana yardım etmek dışında," diye soruyor.

Başımı salladım. "Bir hanın işletilmesine yardım ediyorum."

Cosmina'nın ailesi hanın sahibiydi ve kendisi de hanın bir parçası olarak geçimimi sağlamam için orada çalışmama izin verdi, ama aynı zamanda gün boyunca bana göz kulak olmak istediğini de biliyorum. Her gece benimle birlikte ormandaki kulübeye dönmesi gerekli değildi ama bunu hep yaptı. Cosmina benim için hayatını altüst etti ve bu konu kendisine sorulduğunda, bunu sadece yapması gerektiğini düşündüğü için reddetti. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ama benim için bir anne gibiydi. Ve ben büyüdükçe, ilişkimiz demir zincirlerden daha güçlü bir kardeşlik bağına dönüştü.

"Pozisyonunu nasıl buluyorsun? Anladığım kadarıyla babanın hizmet edeceği varsayılıyordu," diye sorarak konuyu benden uzaklaştırmak istedim.

"Buna dürüstçe cevap vermeme ister misin?" Daha önce sorduğum soruyu bana geri atıyor.

Karşılığında yaptığı el hareketini taklit ediyorum ve ağzında sıkı bir gülümseme belirliyor.

"Çok yorucu."

Anlayışlı görünmeye çalışarak, "Eminim Legion seni meşgul ediyordur," diyorum ama cevabıma kıs kıs gülüyor.

"Bu serseriler en iyi ihtimalle can sıkıcıdır, ancak ezilmeleri kesinlikle zor değildir."

Kara Sanat'la hemfikir olduğumuz bir konu varsa o da Cathal ve takipçilerinin bir avuç serseriden ibaret *olduğudur*.

"Bazı gerekçelerini anlayabilsem de durdurulmaları gerektiğine katılıyorum."

Blackreach'in doğu sınırı boyunca uzanan Spiritwood ormanının ilk ağaçlarının arasından geçerken Sin bana yan yan bakıyor. Adını biliyorum çünkü orman Malachite Nehri'yle buluştuğunda köprünün diğer tarafındaki Autumnhelm ormanına dönüşüyor. Kalenin sınırları içinde fark ettiğim ağaçlar, krallık kalesinin bir kısmını kalenin içine inşa etmeden önce bir zamanlar Spiritwood'a bağlı olmalıydı.

"Aşkın yasalara katılmıyorum. Onlara kısıtlamalar getirmenin gülünç olduğunu düşünüyorum," diye devam ediyorum.

"Kısıtlamalar Aegidale halkını korumak için var."

"Onları neyden koruyacaksın?"

Keskin bir şekilde nefes verir. "Kara Sanat'a boyun eğmektense bu adanın parçalanıp yıkıldığını görmeyi tercih edenlerden."

Başımı salladım. "Lejyon askerlerini tarif ediyorsun, aşkınları değil. Birkaç radikalın eylemlerine bakarak bütün bir ırkı yargılayamazsınız." "Hepsi iğrenç."

"İğrençlikler mi? Ellerinizden sihir fırlatabiliyorsunuz ama onlar başka bir deriyle kutsanmış oldukları için iğrenç mi oluyorlar?"

"Onlar *hırsız*," diye tükürüyor.

Ayaklarımı dikiyorum ve ona bakmak için dönüyorum. Göğüs göğüse duracak şekilde ayna tutuyor.

"Kimse dürüst bir yaşam sürmelerine izin vermediği için hırsızlığa başvurduklarını düşündünüz mü? Çünkü herkes onlardan çok korkuyor, Ephraim ve babanızın örnek aldığı ve *sizin* de devam ettirmekten memnun görüldüğünüz önyargılar yüzünden."

Öne doğru eğiliyor, böylece başı üzerimde yükseliyor, uzun saçlarının uçları neredeyse omuzlarıma değiyor. "Onlar toplum için uygun değiller. Kendi dürtülerini kontrol edemeyen *hayvanlar*."

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum. Üzerindeki patlayıcı enerjiyi hissetmek ve onunla bir çizgiyi aştığımı anlamak için kolektifini okşamama gerek yok.

"Otoritemi yüzüme karşı sorgulayacak kadar cesursun." Sözlerinden damlayan zehir bana bundan etkilenmediğini söylüyor.

Oku görmeden önce hissediyorum.

Bize doğru dönerken benimkini de sihirle karıştırıyor.

Ona doğru.

Daha yakın.

Elimi fırlatıyorum ve ok Kara Sanat'ın kalbinin arkasına saplanmasına yaklaşık bir metre kala havada asılı kalarak yoluna devam ediyor. Bileğimi sağa doğru savurup sihirle daldırılmış oku çalılıklara doğru fırlattığımda o da dönüp savunma pozisyonuna geçiyor.

Sin yıkıcı bir uyanış yaratır ve onu kendisinden uzağa fırlatır; bu büyü, güç alanındaki herkese doğru sakatlayıcı bir dalga gönderir. Büyüsü ağaçların arasına gizlenmiş saldırganları bulduğunda bir çığlık senfonisi ortaya çıkıyor. En azından birkaç farklı çığlık algılıyorum - küçük bir grup o zaman. Ona doğru bakıyorum ve gözleri benimkileri bulduğunda geri dönüş olmadığını anlıyorum. Ona büyücü olduğumu açıklayacak kadar nasıl aptal olabildim? I

düşünmedim - çok hızlı oldu ve oku kendi başına yeterince hızlı durduracağını varsayma riskini alamazdım. Hele ki dikkati bu kadar dağınıkken.

Benim yüzümden dikkati dağıldı. Ve bu yüzden neredeyse Legion tarafından öldürülüyordu. Koşuyorum. Deli gibi koşuyorum.

Elbette vatana ihanetten idam edileceğim. Bunun ona nasıl göründüğünü biliyorum. Legion saldırmak için dikkat dağınıklığını kullanırken Kara Sanat'ı savunmasız bir pozisyona çekmek. Benim hakkımda zaten şüpheleri vardı ve ben de onları doğruladım.

"Dur!" diye emrediyor arkamdan. Büyünün bana doğru hızla geldiğini hissediyorum ve sağa doğru dalarak onun darbesinin bir ağaca çarpmasına neden oluyorum. Bacaklarımı daha hızlı itiyorum, beni daha hızlı ve ormana, ondan daha uzağa taşımalarını istiyorum.

"Dur!" diye tekrar sesleniyor ve ben onun bir başka büyü patlamasını savuşturuyorum, bu seferki solumdaki bir ağacın kabuğunu kesiyor.

Büyüsü beni kovalamadan önce aramıza yeterince mesafe koyamayacağım. Ya şimdi ya da asla. Topuklarımı toprağa gömüp kayarak duruyorum ve etrafımda dönüyorum, daha tamamen dönmeden büyü avuçlarımdan uçup gidiyor. O tepki veremeden kollektifim ona çarpıyor, ayaklarını yerden kesiyor ve onu geriye, görüş alanının dışına fırlatıyor. Vücudunun çimenlere ve toprağa çarpışını duyuyorum ve isimsiz bir tanrıçaya ihtiyacım olan ipucunu elde etmek için bana yeterli zamanı kazandırması için dua ediyorum. Beni daha hızlı taşıyacak üstün bacaklara sahip olmayı dileyerek tekrar koşmaya başlıyorum.

H Bilmiyor.

Beni büyü yaparken gördü ama sıradan bir büyücünün yapamayacağı bir şey değildi. Bundan daha fazlası olduğumu düşünmesi için bir sebep yok, emin olduğumdan değil. önemli. Sıradan bir büyücü ya da değil, Kara Sanat'a saldırdım.

Ölümle cezalandırılabilir ve sanki sicilime eklenecek başka bir suça ihtiyacı varmış gibi, kendim hakkında soru sorulduğunda büyücü olduğumu itiraf etmedim. Tutulma nedenim göz önünde bulundurulduğunda, bu ihmalden kaynaklanan bir yalan olarak görülecektir. Ve en kötüsü de idam edilecek olmam değil, muhtemelen herkesin önünde, Cathal ile çalışmakla suçlanarak ölecek olmam. Onun adıyla bir daha anılmaktansa binlerce acı içinde ölmeyi tercih ederim.

Hana geldiği gece hava buz gibiydi, bir yatağa ve sıcak bir içeceğe ihtiyacı vardı. O akşam vardiyamdan sonra da kaldım ve onunla her şey hakkında konuştum. Cathal komikti... nazikti... ve ben savunmasızdım. Bana bu tür bir ilgi gösteren ilk erkekti ve ona çok çabuk aşık oldum. Sanırım işin en kötü yanı da buydu; kalbimi ona ne kadar kolay vermiştim.

Başım akan suyun sesine doğru savruluyor ve kaynağını bulduğumda derin bir iç çekerek hafif gürültüyü takip ediyorum. Buharın yanına diz çöküp ellerimle bir fincan yapıyorum, bir avuç alıp avuçlarımdan hüpürdeterek içiyorum.

Cathal, beni evlat edinen ailemin dışında kim olduğumu itiraf ettiğim tek kişiydi. Bir tür gruba dahil olduğunu biliyordum, krallığın yozlaşmasıyla ilgili saçmalıklarını dinlemiştim ama o zamanlar bunun boyutunu anlamamıştım. O aşkın biriydi, ne olduğunuzdan utanmanın zorluğunu anlayabilecek biriydi, ya da ben öyle sanıyordum.

O gece benim için geldiler. Arkadaşlarını, yakında Lejyon olarak bilinecek olan grubunun diğer üyelerini getirdi ve birlikte beni tutup demirle zincirlediler. Beni ormandaki saklanma yerlerine götürdüler ve orada sırayla beni tekmelediler, dövdüler, ırzıma geçtiler - ne olduğum için cezalandırıldığımı söylediler. Cathal benden gücümü kullanarak davalarına yardım etmemi ve Ephraim ile onun çarpık saltanatını yıkmamı istedi. Kendimi isteyerek teslim etmezsem Cosmina'yı ve diğer sürü üyelerimizi öldürmekle tehdit ettiler. Cathal'a güvenmek hayatımda yaptığım en büyük hataydı. Tek gördüğü zafere giden bir bilet, bir Lejyon varlığı, bir *ödüldü*.

O zamanlar karşılık vermekten çok korkuyordum, yanlışlıkla onlardan birini öldürüp türümün efsanelerinde anlatılan canavara dönüşmekten çok korkuyordum - annelerin çocuklarını sonbahar gecelerinde uyardığı efsaneler. Cathal'a ne olduğumu söylediğimde ona duyduğum güvenin bir kısmını bile *kendime* duysaydım, hiç şansları olmazdı.

Sandaletlerimi tekmeleyip elbisemin eteklerini yukarı kaldırarak dereye giriyorum. Soğuk su kanlı ayaklarımın üstünden akıp ayak bileklerime çarparken ve su toplamış ayak parmaklarımdaki kurumuş kiri taşıırken irkiliyorum. Eğer eve dönebilirim, yapacağım ilk şey ayı dostum Eldridge'den ayaklarımı ovmasını istemek olacak.

Daha fazla mesafe kat edip dinlenene kadar omzumu iyileştirme ve enerjimi daha fazla tüketme riskine girmedim. Biraz civanperçemi bulabilirsem, yaprakları enfeksiyonu önlemek için harikadır. Ya da buralarda bir yerlerde biraz cadı fındığı olmalı... biraz pelin otu bulabilirsem, bir çay yapabilirim ve-

Arkamda dallar kırılıyor.

Yukarıdaki tanrıça.

Bir ayağımı yavaşça sudan çıkarıyorum, sonra diğerini ve deri sandaletlerime geri sokuyorum. Eteklerimi yukarı kaldırarak, tek bir yaprağı bile hışırdatmamaya ya da gevşek bir kayayı tekmelememeye dikkat ederek parmak uçlarımla çalılıklara geri dönüyorum.

"İleride, sanırım bir şey görüyorum!" diye sesleniyor bir adam, rahat edemeyeceği kadar yakından.

Koşmaya başladım. Ağaçların arasına dalarak, kalın gövdelerine çarpmadan koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Daha hızlı. *Daha hızlı.* Adrenalin baldırlarıma hücum ediyor, onları pes etmemeye, kaslarım gerildikçe, zayıfladıkça yanmayı hissetmemeye zorluyor.

Koşmak hayatta kalmaktır. Ben koşuyorum.

Alçaktan sarkan bir dal karnıma çarpıp beni acımasız zemine düşürürken acıyı fark etmiyorum. Avuçlarım ağırlığının çoğunu yakalıyor ve yüzüm tozlu, kırmızıya çalan toprağa çarpmadan önce darbemi kırıyor.

Hemen peşime düşüyorlar, damarlarımda dolaşan kanın gümbürtüsüne ayak sesleri uyum sağlıyor, kalkmamı, koşmaya devam etmemi istiyorlar. Zamanım yok, yeterli zamanım yok.

Sırt üstü dönerek avucumdan bir büyü parçası fırlatıyorum ve beni yakalamak üzere olan bir adamı geriye, çalılıkların arasına fırlatıyorum. Başka bir muhafız yana dalıyor, neredeyse uçurduğum ceset tarafından vuruluyordu. Takla atıyorum

geriye dönüp dizlerimi göğsüme çekiyorum, ağır bir çift el sırtıma çarptığında başka bir koşuya başlamaya hazırım. Yere düştüğümde göğsümden boğuk bir nefes kopuyor, çenemin çamurlu zemine temas ettiği yerde sivri bir taş ağzımı sıyrıyor. Kanım dudaklarımı tatlandırıyor ve nefes almaya cesaret edemeyerek ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyorum. Saldırganın ağırlığının tekrar değişmesini bekliyorum, değiştiğinde onu savuşturmak için içimi hazırlıyorum ama saldırgan kendi ilkel hareketsizliğiyle bana karşılık veriyor.

Sonra tanıdık sesi boynuma doğru fısıldıyor ve vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. "Ben olsam bir daha denemezdin."

Sin aşağı kayarak dizlerini yanlarıma dayıyor ve beni kaslı kalçalarının arasına sıkıştırıyor. Altında sarsılıyorum, bileklerimi karnımın altından çıkarıp soğuk demirin o çok tanıdık acısıyla sararken bacaklarının beni daha da sıkmasına neden oluyorum. Zincirleri tenime doğru çekip dayanıklılıklarını test ederken nazik davranmıyor. Metal büyüme tepki verip sanki içimdeki kaosu yakmaya çalışıyormuş gibi etimi yakarken çılgılık atma isteğimi yutuyorum.

Dirseğimden tutup beni ayağa kaldırıyor. Yanında dört kişi daha var - üç erkek ve bir kadın, koyu renkli, kapüşonlu bir cübbenin altında uzun siyah bir tunik giyen kadın dışında hepsi asker üniforması giymiş. Onlara dişlerimi gösteriyorum, bu da birkaç adamın kıkırdamasına yol açıyor.

"Sakin ol, küçük cadı," diye alay ediyor Sin.

Sessiz bir mora dönüşen gökyüzüne bakıyor. Günün yarısından fazlasında onlardan kaçtım; cesurca bir çabaydı ama yeterince hızlı değildim. "Kamp kurun. Gün doğarken geri döneceğiz," diye emretti diğer dördüne.

Peşimden gelmeden önce muhafızlarını çağırmış olmalı, ya da belki de sadece demiri almak için kaleye dönmüştü, artık avladığının bana dediği gibi *küçük* bir *cadı* olduğunu biliyordu. Krallık, kraliyet büyücülerinden oluşan bir konseye sahip olmakla övünür ama asil bir soydan gelmeyenlere tepeden bakar. *Cadı* aşağılayıcı bir terimdir, kirli kanlı ile eş anlamlıdır. Gücü kalıtsal olmayan bir büyücü.

Pantolonundaki kiri silkeliyor ve bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. "Yerleşmenizi öneririm, önümüzde uzun bir gece var."

Çarpan kalbim yüzünden sözlerindeki tehdidi zar zor duyuyorum. O okun uçmasına izin vermeliydim.

S Diğlerleri akşam yemeğini avlamak için ayrıldığından beri hiç konuşmadı. Sırtımı bir ağaca dayayıp oturuyorum ve onun bir çıra yuvası oluşturup ateşi canlandırmasını izliyorum; yanan odunların kokusu

karnımı doyuracağımdan şüpheliyim.

"Normalmiş gibi davranmanı izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, neden sadece sihirle bir yangın başlatmadın?" Sonunda sordum.

Hançerini kalçasına dayayıp ateşin yanına oturuyor, dirseğini kaldırdığı dizine dayayıp diğer bacağını uzatıyor. Sin sorumu duymazdan geliyor ve daha önce topladığı dal demetinden odun şeritleri kesmeye başlıyor. Gözleri yaptığı işten ayrılmıyor, elleri ekstra çıra oluşturmak için hızlı ve verimli bir şekilde hareket ediyor. Omurgamı çelikleştiriyorum, bıçağını kuru odun üzerinde ustalıkla kaydırıldığı her seferinde gözlerim hançerini takip ediyor. Metalin keresteye sürtünme sesi kulağımı tırmalıyor; bu, bıçağını rahat bir savuruşla boğazımın tam ortasına saplayacak kadar tecrübeli olduğuna dair bir uyarı.

Hareket ettikçe zincirler takırdıyor, demir bileklerimin narin derisini yakarken ağaca sürtünüyorum ve dudağımı ısıırıyorum. Demir, bir büyücünün çevresini manipüle etme yeteneğini bastırır - arındırıcı bir unsurdur - ama kolektifimi esnetmemi ve etrafımdaki enerjiyi *tatmamı* engelleyecek hiçbir şey yapmaz. Kolektifini en son keşfettiğimde hissettiğim zihinsel etkiye hazırlanarak, sadece benim türümün sahip olduğu bir yetenekle, onun enerjisini sessizce kendi enerjimle okşuyorum.

Merak. Olgun ve bariz, muhtemelen içten içe kim olduğumu ve neyin peşinde olduğumu sorguluyor. Daha fazla bastırıyorum, zihninin katmanlarını kendi katmanlarımla ayırıyorum, onları hızlı ve fark edilmeden tarıyorum. Daha derine iniyorum ve orada, merkezde bir yerde saklı olan şey... *korku*. Tutuşum neredeyse buzlu yüzeyinden kayıyor, ama zihinsel pençelerimle kazıyorum ve daha yakından bakmak için onu parçalıyorum.

Isı beni tüketiyor. Şimdi önümde durmadan yükselen ateşten değil, onun *içinden*. Erimiş bir ısı dalgası çekirdeğime doluyor ve beni sarıyor-öfke. Öfke ve... *utanç*.

Pençelerimi kınına sokuyorum ve kolektifimin gözümün arkasındaki yuvasına geri dönmesine izin veriyorum. Arkamıza bakıyor, benim duymadığım bir şey duyuyor ve birkaç saniye sonra muhafızlar ateşin üzerinde kızartmak için acele ettikleri birkaç küçük av hayvanını taşıyarak geri dönüyorlar. Kendi aralarında sohbet ediyorlar ama Sin sessizliğini koruyor, ateşin üzerindeki şişleri ayarlamakla meşgul

Kampı geçip yanımda yere çökmeden önce sırtını ağacımın diğer tarafına dayıyor. Yakınlığı tenimdeki tüylerle dalga geçerken çok fazla doğrulmamaya çalışıyorum.

Duruşumu olabildiğince rahat tutarak, "Nasıl olsa beni öldürmeye niyetli olduğunuza göre açlıktan öleceğim sanırım," diyorum.

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Seni öldürmeye karar vermiş olsaydım, çoktan ölmüş olurdun."

"Yeteneklerim hakkında sizi bilgilendirmekteki tereddütümü elbette anlayabilirsiniz, Majesteleri."

"Bizim cadılarla savaşımız yok."

Esprili olmayan bir kahkaha atıyorum ve gözlerimi bileklerimin arkamda kayborduğu yere indiriyorum.

"Cadı olduğun için değil. İsyanla birlikte çalışan bir cadı olduğun için" diyor, yanık sarı yanağında bir kas tüyü belirliyor.

"Legion ile çalışmadan önce beni fileto yapıp ayaklarımdan asmanızı ve damlayarak ölmemi tercih ederim. Onuruma hakaret etmeyin majesteleri."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey seğiriyor.

Vücudumu ona doğru çeviriyorum. "Ayrıca, cadı konuşmasını kesebilirsin. İpekli çarşaf lar ve kaliteli konyak larla dolu bir evde doğmamış olmam yeteneklerimin daha az olduğu anlamına gelmez. Ben de en az diğer *büyücüler* kadar sanat üzerine çalışıyorum. Kan bağımın bir önemi yok."

Daha yakına eğiliyor ve sanki görünüşümle değerimi ölçebilecekmış gibi bakışlarını yavaşça bedenimde gezdiriyor. "Bu terim seni rahatsız ediyor mu... *cadı*?" diye soruyor, sanki bu düşünce onu eğlendiriyormuş gibi dilini üst dudağında gezdiriyor.

Ona tükürme isteğimi bastırıyorum. "Bu *cadı* senin hayatını kurtardı."

Gözlerindeki muzip parıltı kayboluyor ve daha da yaklaşarak avucunu başımdan birkaç santim ötedeki ağaca dayıyor. "Kendime bir Lejyon cadısının o oku neden durdurmuş olabileceğini sorup duruyorum. Bana nedenini söyle."

"Refleks. Birisi saldırıya uğrarken boş boş durmak benim doğamda yok. Bu kavrama aşına değilsinizdir, Majesteleri."

Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve yeşil gözleri hararetle yanıyor. "Hayır. Ne olduğunu düşündüğümü bilmek ister misin? Bence dışarıda olduklarını biliyordun, sadece bir ok yerleştirmek için fırsat kolluyorlardı.

ama iş oraya geldiğinde, sende omurgan yoktu.
izle."

"Majesteleri," diye sesleniyor muhafızlardan biri, ateşle ağaca yaslandığımız yer arasında garip bir şekilde duruyor ve elinde pişmiş bir tavşan dilimi tutuyor. Sin şişlenmiş eti alıyor ve dişleriyle bir parça koparmakta tereddüt etmiyor.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Beni suçlama çünkü karakoluna saldırmalarının üzerinden bir gün bile geçmeden dikkatinin dağılmasına izin verdin ve-"

"Saldırıda *başarısız* oldu," diye araya giriyor.

"Ne olursa olsun, kapılarınızın iyi silahlanmış olduğunu göstermek için onlar etrafta dolanırken kaleyi terk etmek aptallıktı. Durdurmamış olsaydım, bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ama bir kez olsun, sanırım senin gibi olmayı tercih ederdim Singard, böylece o okun soğuk kalbini delip geçmesine seyirci kalabilirdim. Söylemeye gerek yok, seçimimden pişmanım." Zincirlerime dikkatle bakıyorum.

Sin çenemi tutuyor ve başımı geriye yatırıyor, böylece onun sert bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kalıyorum. "Bir daha *asla* adımı kullanma. Bu kadar güzel bir şey bir cadının ağzında olmayı hak etmiyor." Çenemi uzun bir süre tutuyor, nefesi sıcak ve yüzüme çarpıyor, sonra tutuşunu gevşetiyor.

Çenemi elinden çekip alıyorum ve duruşunu düzeltmesini bekliyorum. "Görünüşe göre yanlış bir şeyle anılmaktan rahatsız olan tek kişi ben değilim. *O* halde hangisini tercih edersin -Sayın Ekselansları mı, *yoksa o seçilmiş olan mı*- *yoksa* kara kalbini ısıtan başka bir unvan var mı? Oh! Sanırım bunu sevdim." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Ne de olsa sen benim *Kara Sanatımsın*- sana biraz daha uygun bir şey dememe ne dersin... *Kara Yürek*."

Sin sertçe nefes veriyor ve tekrar yanıma oturmak için hareket ediyor. "Ben seni susturmadan önce konuşmayı *kesmeni* öneririm, cadı." Hâlâ taze av kokusuyla yanan tükürüğü ağzımın önünde tutuyor. "Ye."

Midemin guruldamamasını istiyorum. "Ben evcil hayvan değilim, kirli ellerden yemek yemem."

İç geçirdi. "Güneş doğar doğmaz geri dönüyoruz ve açlıktan halsiz düşersen bizi yavaşlatırsın. Ye," diye homurdanıyor yine.

"Bir köpek gibi beslenmeyeceğim. Yemek yememi o kadar çok istiyorsun ki, zincirimi çöz. *O'Blackheart* yanımda olduğu sürece kaçmayacağım kesin," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı sert bir çizgiye bastırıp ona tatlı tatlı göz kırpıyorum.

Öfke yüzünü gölgeliyor. "Zincirleri sevmiyor musun? İyi o zaman. O zaman senin dediğin gibi olsun," diye homurdanıyor Sin.

Birden üzerime çıktı, dizlerini kalçalarımın iki yanına koydu ve ön kollarımı tutmak için arkama uzandı.

"Bırak beni!" Onun altında iki büküm oluyorum ve o da beni daha sıkı tutuyor. Faydasız olduğunu bile bile zincirlerimi çekiştiriyorum - demir güçlü ve affetmez - ama yine de tüm gücümle onlara karşı çekiyorum.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ama ona bağırmaya başladığım küfürler yüzünden ne dediğini anlayamıyorum.

Ve sonra hissediyorum.

Büyüsü kollarımdan girip göğsüme doğru yılan gibi kıvrılıyor, sümüksü serinliği göğüs kafesimin arkasına geçip kaburgalarımın her birine dolanıyor. Yaklaştıkça ağırlığı üzerime biniyor, tırnakları kollarıma batıyor ve ben onu geri püskürtmeye çalışırken omzumdaki yakıcı acıyı görmezden gelerek altında çırpınıyorum. Büyüsü daha derine akarken kıvranıyor ve bükülüyorum, ama boğazıma doğru sürünürken ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyorum, beni keşfetmek için zaman ayırıyor, beni işaretliyor. Ve sonra bana girdiği aynı hızla ağızımdan çıkıp ona geri dönüyor.

Ama hepsi değil. Onu hâlâ midemin çukurunda hissediyorum; büyüünün içimde bükülüp yerleştiği yerden geriye kalan bir leke.

"Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum, sesimde zerre kadar vahşilik toplayamıyorum.

Kollarımı bırakıyor ve önümde çömeliyor, yüzümdeki şaşkınlığı ve farkındalığı açgözlü bir sırtışıla yutuyor, soruyu ciddi bir şekilde sormadığımı biliyor.

Bir bağlama büyüü.

Nereye gidersem gideyim, mesafe ne olursa olsun, bu leke bizi birbirimize bağlayacak ve onun beni takip etmesini sağlayacak - büyüü bir damga. Öfkelenmek, ondan, gücünden ve aptal krallığından ne kadar nefret ettiğimi yüzüne haykırmak istiyorum ama kelimeler göğsümde donmuş ve söylenmemiş olarak kalıyor.

Kaçmak artık bir seçenek değil.

Sin'in gözleri, etrafıma uzanıp bağlarımı koparıırken beni çıplak bırakıyor.

-Demir zincirleri bizden uzaklaştırıyor. Söylemediği şeyi kulağıma haykırsa daha yüksek sesle söyleyemezdi: Beni kontrol etmek için demir zincirlere ihtiyacı yok.

Beni isteğim dışında kendisine bağladı, son bağımsızlık ipimi de sanki sonradan düşünülmüş bir şeymiş gibi koparıp aldı. Sıcaklık

Sihrim bir kez daha içimde özgürce atarken ellerime hücum ediyor. Sin önümde diz çöküyor ve ben de ona dişlerimi gösteriyorum; bir uyarı.

"Bana sahip değilsin," diye fısıldıyorum, sesim boğuk bir öfkeye dönüşüyor.

Uzanıp eliyle çenemi kavırıyor ve gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirerek kış rüzgârı kadar soğuk bir sesle, "Kendi başına uslu duramadın, şimdi *benim* için nasıl uslu duracaksın göreceğiz küçük cadı," diyor. Tükürdüğü tavşana bir kez daha uzanıyor ve onu ağzıma tutuyor, uzun saçları neredeyse göğsümü sıyrıyor. "Şimdi ye."

Yanaklarıma sıçrayan kırmızı suyun ona ait olduğunu hayal ederek gözlerini üzerimden ayırmıyorum.

"G "Kalkın, sıra bizde." Sin botuyla beni dürttü.

Diğerleri sırayla çiftler halinde yakındaki bir nehirde yıkanmaya gitmişlerdi ve cüppeli kadın ile ortağı henüz dönmüşlerdi,

Sırada bizim olduğumuzu işaret ediyor. Ayağa kalkıyorum, elbisemi düzeltiyorum ve Sin'i ormana doğru takip ediyorum, o da banyo yapacağımız akan suya doğru ilerliyor. Hâlâ takip ettiğimden emin olmak için omzunun üzerinden hiç bakmıyor. Bakmasına da gerek yok.

Onun sihirli markası sayesinde koşup koşmadığımı bilirdi.

Onu öldürebilirdim. Tek bir fısıltı bile duymadan hayatına son verebilir ve diğerlerinin temkinli davranıp bizi aramaya gelmesine yetecek kadar zaman geçmeden kaçabilirdim. Bu düşünceyi aklımdan silkeleyip atıyorum. Ondan saklanmak yok - içimde kıpırdanan karanlık açlık, her zaman izliyor, her zaman dinliyor. Ne kadar sessiz *olduğum* önemli değildi, duyacaktı. Ve gelirdi.

Sık ormanda yürürken ikimiz de konuşmuyoruz, ay, büyümüş çalı labirentinde tek fenerimiz. O alçak dalları bizim için kenara itmeye odaklanmışken ben de Sin'i inceleme fırsatı buluyorum. Boyu benden bir baş kadar uzun ve omuzları deri tuniğinin içinde geniş ve iri. Saçları gece kadar siyah, ilerlerken kürek kemiklerinin üzerinden hafifçe sallanıyor. Bol pantolonunun arkasına gizlenmiş uzun bacaklarına bir göz atıyorum ama daha önce beni bacaklarının arasına ne kadar sıkı sıkıştırdığını hatırlayınca ne kadar kaslı olduklarını tahmin etmeme gerek kalmıyor.

Ağaçlar birbirinden ayrılıyor ve kedi kuyrukları ve uzun otlarla dolu nehir kıyısına yaklaşıyoruz. Morrinne sık sık kedi kuyruklarını toplar ve kulübemizin içine asardı. Kuruduktan sonra onları böcek ısırıklarını tedavi etmek için harika merhemler yapmak ve pazarda satmak için kullanırdı. Fazla bir şey değildi ama sürüye biraz daha fazla para kazandırmanın bir yoluydu. Kahverengi sivri uçlarına kaşlarımı çatarak bakarken, bir daha asla onun anne kucağını hissedemeyeceğim düşüncesi karnıma yumruk gibi iniyor.

Sin tuniğinin düğmelerine uzanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Benim önümde soyunacak mısın?"

İki parmağıyla dönme hareketi yaparak arkamı dönmemi işaret ediyor. "İzlemek zorunda değilsin. İstemiyorsan tabii."

Tembel sırtısına dudak büküyorum ve sırtımı ona dönerek uzun otların arasına oturuyorum. O suya girip yıkanmaya başladığında arkamdan usulca su sıçırıyor. Puro şeklindeki çiçeklerden birini burnuma götürüp içime çekiyorum

Bataklık kokusu, evimi hatırlatan toprak kokusu. Sin, krallığı ve beni bu karmaşaya sürükleyen Tanrı'nın unuttuğu Lejyon sayesinde bir daha asla göremeyeceğim bir ev.

"Döndüğümüzde bana ne yapacaksın?" diye sordum.

"Sana karşı adil olmaya çalışmama rağmen, cadı, bana yalan söyledin ve bana *saldırdı*."

"Beni oracıkta tutuklayacaktınız - kendimi savunduğum için beni suçlayamazsınız."

"Daha azı için adam *öldürdüm*."

"O zaman neden hâlâ nefes alıyorum, Blackheart?" Muhtemelen onu kışkırtmayı bırakmalıyım ama üstünlük kompleksi dilimi kinle kaplıyor.

"Şimdilik canlı olarak işime daha çok yarıyorsun. Onların *kokusunu* senden alabiliyorum, pis, isyankâr pisliklerin. Onların sırlarını saklıyorsun. Ya onları kendi isteğinle paylaşırsın ya da onları dilinden kendim söküp alırım. Seçim senin, cadı."

"Sana söylemiştim. Onlarla çalışmıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

"O zaman kim?"

Cevabımı bağırarak için dönüyorum ama kömür karası saçlarının ucundan damlayan ve göğsünün sert düzlemlerinden aşağı inen su ile Kara Sanat'ı görünce kelimeler boğazımda düğümleniyor. Açıkta olmanın getirdiği savunmasızlığa rağmen, kıyafetleri olmadan daha korkutucu. Sin üstün bir büyüye sahip olabilir ama fiziksel bir dövüşün gücünü de hafife almıyor. Çıplak göğsü geniş ve belirgin, yılların kılıç ustalığıyla yontulmuş karnı kasıklarının üzerindeki suyun dalgalandığı yere kadar iniyor.

Dusaro'nun oğlu olduğu için Baelliarah ile savaşa katılmış ve çoğu erkek çocuğun akşam yemeği için bir geyiğin boğazını düzgün bir şekilde kesmesinden önce savaşta adamların boğazını kesmiştir. Ephraim'in hükümdarlığı sırasında, aşkınlara kendilerine dayatılan önyargılardan kaçmak için en yakın komşumuza kaçtılar. Baelliarah onları lütufla karşıladı, ancak Ephraim ne yaptıklarını öğrendiğinde, Aegidale işgal etti ve Baelliarah'ın adama saldırıya hazırlanırken onları kendi ordularını güçlendirmek için kullanması riskini almak istemeyen şekil değiştirenlerin geri dönmesi için savaştı. Sin'in kollarına bir bakış, demirle tekrar dost olmaya karar verirse fiziksel savaşta beni kolayca alt edebileceğini doğruluyor.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum, irisleri nehrin kayalıklarında büyüyen yosun halısıyla aynı tonda ve nehir suyunda neredeyse yansımali görünüyor.

Ay ışığı. "Ben. Çalışıyorum. Kimse için. Kimse için."

Bakışları sertleşir. "Babam buna asla inanmayacak."

"O zaman babanın Kara Sanat olmaması iyi bir şey," diye çıkışıyorum.

"Bana babanın adını bir daha hatırlat," diye meydan okuyor.

Daha önceki yalanımı. Cevap vermiyorum ama her iki gözümü de ararken bakışlarını tutuyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hayatını kurtardım."

"Seni henüz öldürmemiş olmamın *tek* sebebi de bu. Şimdi benim hakkımda iğrenç düşüncelerle boğuşmak istemiyorsan, cadı, arkanı dönmeni öneririm, böylece giyinebilirim. Yıkanma sırası sende, leş gibi kokuyorsun."

Gözlerimi ne kadar geriye yuvarladığım için acıyor ama dönüp karaya çıkıp giyinirken akan suyun etrafında nasıl yol açtığını dinliyorum. Ağzından kaçırdığı ayrıntı hakkında yorum yapmıyorum - Lejyon'un sırlarına dair olası bilgim yaşamama izin vermesinin tek nedeni değil. O okun soğuk ve acımasız kalbine saplanmasını engellemek, her şeye rağmen bir ipi koparmış olmalı.

Giyindiğinde bana söylüyor ve elbisemin eteklerini ellerimde topluyorum. Uzaklara baktığından emin olmak için omzumun üzerinden bakarak, başımın üzerinden geçiriyorum ve suya ayak parmağımı daldırmadan önce kıyıya fırlatıyorum. Daha derine indiğimde kollarımda ve bacaklarımda bulaşıcı bir hastalık gibi tüylerim diken diken oluyor, jel kıvamındaki su damarlarımdaki sıcaklığı emiyor. Sin'den bir baş daha kısa olduğum için su beni göğüslerime kadar giydiriyor. Örgümü sallıyorum ve arkama yaslanıyorum, böylece akan suya doğru çözülüyor, nehrin onu kir ve kalıntılardan arındırmasına izin veriyorum.

Sessizliği bir plan için düşüncelerimi toparlamak için kullanıyorum. Artık ona bağlı olduğuma göre, kaçmaya karar verirsem, bu ömür boyu hapis cezası demek. Cosmina ve diğerleri, özgürlüğüm uğruna kendilerini riske atıp beni aramaya gelmeden önce dönmemi ne kadar bekleyecekler? Sin'den kaçmayı başarırsam, beni aramalarını engellemek için aileme haber gönderebilirim

-Belki Cosmina için hana bir not bırakabilirim ama hayatımın geri kalanını karanlık köşelerden terk edilmiş sokaklara kaçarak geçirmek yaşamaya değer bir hayat gibi görünmüyor. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Saçlarımı son bir kez sıkarak, olabildiğince temizlendiğime karar veriyorum ve arkamı dönmeden önce Sin'e bakıyorum, neredeyse yansıtıcı gözlerinin sırtımda bir delik açtığını görüyorum.

Suya bir atın arkasına vurur gibi vuruyorum ve ona doğru ısırtıcı soğuklukta bir spreysel dalgası gönderiyorum. "Seyretme!"

Saldıran sudan kolaylıkla sıyrılıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Seni en son gözden kaybettiğimde, günün yarısında peşinden koşturmuştun. Bu gece avlanacak havada değilim, cadı."

"Ayrıca senin kirli büyüyle sana bağlı değildim," diye tıslıyorum. "Ve hakkımda pek de dindar olmayan düşüncelerle sınanmak istemiyorsan, arkanı dönmeni öneririm."

Topuklarının üzerinde dönüp karanlık ormana bakmadan önce yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi bile belirmiyor. Morarmış ve şişmiş ayaklarımın altındaki gevşek nehir taşlarına dikkat ederek kıyıya doğru ilerliyorum ve kuru zemine adım atıyorum. Elbisemi yerden alıp eteklerine girmek için kumaşı bir araya getiriyorum ve - o da ne?

Sol kalça kemiğim boyunca derime kazınmış küçük siyah bir kalp var. Parmaklarımı tasarımı bastırıyorum - çizgileri bu kadar acımasız bir şeyi sembolize etmek için fazla zarif ve narin, ama orada, sanki sonsuza dek oradaymış gibi vücudumda mütevazî bir şekilde duruyor - Kara Kalp'in kara kalbi.

"BENİ DAMGALADIN!" Bağlama büyüünün bizi sihirle birbirimize bağladığını biliyordum, ama beni fiziksel olarak *damgalamak* -parmaklarım yanlarımda kıvrılıyor ve çıplak olduğumu umursamadan ellerimi sırtına doğru itiyorum.

Hareketi takip edebilmemden daha hızlı bir şekilde dönüyor ve ellerimi yakalıyor, her ikisini de çok sıkı bir şekilde tutuyor. Sanki aklından muzip bir düşünce geçmiş gibi dudakları sırtıyor, saldırı girişimimden etkilenmemiş gibi.

"Sana söyledim, sen *benimsin*. Bu," derime işlenmiş zarif kalbe bakıyor, "unutmadığından emin olmak için." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, kalçamdan başka hiçbir yerime bakmıyor ve kendimi tutamayıp Kara Sanat'ın ayaklarına tükürüyorum.

"Cehenneme kadar yolunuz var majesteleri." Ellerimi onunkilerden kurtardım ve bana karşı koymadı.

"Sembolizmden hoşlanacağını düşündüm. Takma adın çok zekice olduğunu düşünüyor gibiydin, ben de biraz daha fazla hoşuna gidebileceğini düşündüm... kalıcı olarak."

Elbisemi yerden kapıyorum ve Sin ben emretmeden tekrar arkasını dönüyor. Elbiseyi ıslak bedenimde sallanmaya zorluyorum, kollarımı kolların içine sokuyorum ve omzum başımın üzerine kalkmak için zorlanırken küfrediyorum. Elimi artık banyodan ve kandan sıırılsıklam olmuş bandajın üzerine koyuyorum ve yarayı iyileştirmek için kolektifime uzanıyorum.

Elini sırtıma vuruyor. "Bırak onu," diye hırlıyor, dişlerini göstererek.

"Ben sana *açıkça* izin vermedikçe büyü kullanamazsın.

Yani. Aksi takdirde zincirlerinizi yeni mürekkebinizle uyumlu olacak şekilde geri alabilirsiniz."

Elimi yanıma bırakıyorum ve gözleri sapkın bir eğlenceyle parlıyor.

Ne tür büyüler yapabildiğimi bir bilsen, Kara Yürek.

Görünmez bağıyla Kara Sanat'a hapsolmuş olabilirim ama ona gerçekte *kim* olduğumu gösterdiğimde yüzünü saran şoku hayal ettiğimde dudaklarımı hınzır bir gülümseme kaplıyor. Ani ifade değişikliğim karşısında kaşlarını kaldırıyor, ben de omuz silkip yanından geçerek kampa doğru ilerliyorum.

Sessiz adımları arkamda sıraya giriyor ve yüzündeki sinsi sırıtışı neredeyse duyabiliyorum. Dönüp aptal kaslı göğsüne bir yumruk atmak istiyorum ama omzumun buna dayanamayacağını ve Kara Sanat'ın da dayanamayacağını bildiğim için yapmıyorum. Daha önceki saldırımı cezalandırmadan geçiştirmişti ama bunu tekrar denemenin öfkesini kontrol edemeyeceği kadar alevlendireceğinden şüphem yok.

Kampa dönüş yolu, bıraktığımızdan daha uzunmuş gibi geliyor. Belki Sin'in bakışlarının etime işlediğini hissettiğim omuriliğimdeki yanma, belki de kalçamda kılıçların en ağırları gibi duran siyah kalbe gizlice bakma arzusu. Her iki durumda da, kışın ölü yapraklarının kalıntıları arasından geçerken baldırlarım merhamet diliyor, ayaklarım çok ince deri sandaletlerimin içinde yorgun ve ağır.

Son ağaçları da aşp kampımız olan küçük açıklığa vardığımızda neredeyse rahatlamıştım. Az önceki ağaca yaslanarak, sırtım onların sefil yüzlerine dönük olacak şekilde çimlerin üzerinde bulabildiğim en rahat pozisyonu alıyorum. Arkamda ateş çıtırdıyor ve patlıyor, kuru dallar son nefeslerini veriyor, o sırada içlerinden birinin Sin'e seslendiğini duyuyorum, sesinde manyakça bir kıkırdama.

"Onu paylaşmak ister misiniz, Majesteleri? Onunla işiniz bittiyse bize de sıra gelebilir."

Yanıtını beklerken kanım damarlarımda buza dönüşüyor, büyü ön kollarıma akıyor. Birinin bile yaklaşmasına izin vermeden önce derilerini eriteceğim.

Dene bakalım.

Müstehcen soruyu soran muhafızdan, yakasından tutulmuş gibi kesik bir soluk çıkar.

Ses tonu ölümcül bir şey vaat eden Sin, bilenmiş çelik gibi bir sesle uyarıyor: "Cadı *benim*."

Muhafız kekeleyerek özür diliyor ve ben de titrek bir nefes alıyorum. Bu adamlardan herhangi birine güvenmek basiretsizlik olsa *da*, Sin'i geçmeyeceklerine güveniyorum. Yine de, uyuyormuş gibi yapmadan önce onlara bakacak şekilde dönüyorum.

A çok sayıda muhafız kalenin yüksek taş duvarlarından bize bakıyor. Legion'un geri dönmesi için hazırlanıyorlar.

-Çalınan cadılarını geri almak için. Geleceklerinden şüphem yok. Cathal benim gücümde birinin düşmanının duvarlarının ardında kalmasına izin verme riskini almayacaktır, bu aptalca bir şekilde güçsüz ordusuna onları kemikleri ve her şeyiyle yok edecek krallık fırtınasına atılmalarını emretmek anlamına gelse bile.

Sertçe yutkunarak, hâlâ karışık olan ve örgüsünden kurtulmuş saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum ve parmaklıkları kapılar bizim için kaldırılırken loş tünele adım atıyorum. Sin benim bir Lejyon casusu olduğumu, sınırlarına sızmak için özenle hazırlanmış bir oyun olarak ordusuna teslim olduğumu düşünüyor. Bana bir savaş esiri gibi davranıyor. Ondan çok önce Legion'un esiri olduğumdan haberi yok ve Cathal'ın beni geri almak için neden bu kadar uğraştığını kesinlikle bilmiyorum.

Tünelden çıkarken burnuma yanmış çelik ve duman karışımı bir koku çarpıyor. Kale uzakta yükseliyor, çivili kuleleri tırtıklı bir bıçak gibi yumuşak bulutları yırtmakla tehdit ediyor. Sin diğerlerini kovuyor ve onlar da sağımdaki kışlaya doğru ilerliyorlar; eğimli çatıları olan dar sıralı binalar ve dışlarında kıkırdayan iri yarı adamlar. Sin onu takip etmemi işaret ediyor ve kaleye doğru ilerliyoruz, görkemli kulelerinin gölgeleri üzerimizde geziniyor. Öğleden sonra ışığının son huzmeleri, sanki batan güneş onu sıcak bir kucaklamayla kucaklıyormuş gibi, heybetli taş duvarların her iki yanından uzanıyor.

Dün gece odamın balkonundan görünen aynı bahçelere adım attığımızda arnavut kaldırımını yemyeşil bir halıya dönüşüyor. Bahar geldi, hava şimdiden Lejyon kampında geçirdiğim kemik dondurucu gecelerden çok daha sıcak. Beni yakaladıkları iki sefer de kıştı - yıllar önce Cathal'a sırrımı itiraf ettiğim gece ve birkaç hafta önce aptalca bir hata yaptığımda - yeni öldürülmüş bir av hayvanı gibi bir atın sırtına vurulmamla sonuçlanan bir hata.

"Majesteleri," kısa, siyah saçlı bir adam bize yaklaşıyor ve yaklaştığında Sin'i selamlamak için duruyor. Karartılmış çelikten bir takım elbise giymiş, arkasında mavi gri bir pelerin dalgalanıyor, bir fırtına kalenin içinden geçerken boynuma kondurduğu buzlu öpücük, Lejyon askerleri omuzlarını güneşte kurumuş derilerle örterken ellerime oflayarak ve kollarımı şiddetle ovuşturarak geçirdiğim geceleri hatırlatıyor.

Sin selamlamak için başını sallıyor. "Aldred."

"Konsey savaş odasında bekliyor, Majesteleri - babanız hemen gelmenizi istiyor. Bunun için ne gibi düzenlemeler var?" Aldred bana doğru başını sallayarak soruyor.

Sin'in aşağı bakan gözleri, buzulları eritip derelere dönüştürebilecek bir bakışla benimkileri tarıyor. "Onu kilitleyin."

Bakışlarına kendi tehdidimle karşılık verirken alaycı bir gülümseme dudaklarımı büküyor - bir gün pozisyonlarımız tersine dönerse ruhunu yakmaya söz veriyorum.

"Derhal, Majesteleri. Anika'yı yarasını kontrol etmesi için göndereceğim." Aldred elbisemden görünen iki günlük çürümüş bandaja bakıyor.

"Yapma. Enfeksiyon başladığında belki bazı şeyleri hatırlamaya başlar."

Ondan nefret ediyorum.

Aldred parmaklarını şıklatıp beni öne doğru sallıyor. "Benimle gel o zaman." Yüzüne bir yakma büyüsü haykırma isteğimi dizginleyerek Aldred'i kaleye kadar takip ediyorum. Bizi uzun süslü koridorun sonundaki merdivenlerden aşağı, ilk gecemi bir direğe zincirlenmiş olarak geçirdiğim hastalıklı sarı zindana götürüyor. Parmaklıkları hücreler koridorun her iki yanında uzanıyor, ölümün pis kokusu bizi çürüten, unutulmuş evine davet eden bilinçli bir ev sahibi gibi etrafımızda dolaşıyor. Üzerimde demir bilezikler olmadan

Aldred bilmeden arkasında bir avcıyla yürüyor.

Sin gücümün bir bahçe cadısından ibaret olduğuna inanıyor, başka bir şey değil - nabzının her atışının dokunulmak için yalvaran bir bakire gibi beni çağırdığını bilmiyor. Göğsünü yarıp kanayan kalbinden içsem, tanrıça tarafından kutsanmış kanının tadının nasıl olacağını merak ediyorum.

Aldred odayı sarsan metalik bir çınlamayla hücre kapılarından birini açıyor ve acele içeri girmemi işaret ediyor. Çok küçük alana adımımı atarken ona sert bir bakış fırlatıyorum ve o da bana *sırtını dönerek* merdivenin altındaki karanlık köşeden bir demet zincir alıyor. Eğer annemin olacağımdan emin olduğu canavar olmamaya bu kadar kararlı olmasaydım, her seferinde bir öncekinden daha acı verici bir şekilde onun hayatına yüzlerce kez son verebilirdim. Öyle ya da böyle bu kaleden kaçacağım ama bunun için kan dökmeyeceğim. Ve şu anda, bu kaleden fark edilmeden geçme şansım yok - henüz değil.

Ellerinin arasındaki zinciri esneten Aldred geri döndüğünde beni kollarımı önüme açmış bir halde ayakta buluyor. Yüzümdeki her şeyi silmek istiyorum.

Şu an içinde bulunduğum durumun belirsizliklerini kendime saklamanın en iyisi olduğunu biliyordum. Demiri bileklerime vuruyor ve ellerimin birbirine değmesini engelleyecek kadar gevşek bir şekilde bağlıyor. Hücreyi kulak tırmalayan bir takırtıyla kapattığında gözümü bile kırpıyormum.

Kimin taşıdığına dikkat etmeden önce yemek kokusuyla kendime geliyorum. River parmaklıkların altındaki küçük açıklıktan bir yemek tepsisi uzatıyor; içinde sebzeli bir çeşit etli güveç, bir parça yumuşak ekmek ve birkaç küp peynir olan bir kase. Midemdeki gurultuyu yeterince hızlı bastıramadığım için hepsini hemen mideye indiriyorum.

"Özür dilerim canım. Singard... böyle *ruh hallerine* giriyor." "Ona hizmet etmen için seni zorluyor mu?"

"Tanrım, hayır," diye kıkırdıyor ve ben onun gülüşüne bayıldığımı fark ediyorum; zindanın yosun tutmuş boşluğunun ortasında bir sıcaklık. Sorumun gerçek olduğunu anladığında yüzü düşüyor. "O çocuğun ya da babasının verdiği her karara katılmıyorum ama onu bir oğul gibi seviyorum. Onu da öyle yetiştirdim. Annesi yanında değil, biliyorsun."

Bilmiyordum ama sanırım Scarwood Şatosu'nun Leydisi'ni daha önce hiç görmedim.

"Annesi nerede?"

"Şimdi bu, tartışmaya uygun olduğumu düşünmediğim bir alana giriyor. Bu duvarların kulakları var, bunu unutmamak en iyisi. Ye canım, benim gözetimimde bir deri bir kemik kalırsan lanetleneceksin."

Merdivenleri tırmanırken hafif kahkahası kayboluyor ve ağır kapı arkasından kapanıncaya kadar, onun dönüşünü gösteren bu adımların yumuşak gıcırtısını tekrar duymayı ne kadar özlediğimi fark etmiyorum. Umarım daha fazla yiyecek.

Krallık üniformalarına bürünmüş bedenler denizinde gezinmenin rahatsız edici düşünceleriyle baş başa, metal apliklerin içinden usulca titreyen alevlere bakıyorum. Daha yükseklerle ulaşmak için çabalarken hiç rahatsız olmayan ve yanmaktan memnun olan ateşe imreniyorum. Eğer biraz fazla yükseğe tırmanıp kaleyi kül ve toza çevirirse, kimse yıkım için meşaleyi suçlamaz; çünkü o sadece yapmak için yaratıldığı şeyi yapıyor. Keşke ben de o kadar şanslı olsaydım.

T Tavan başımın üzerinde çılgın ayak sesleri gibi gümbürdüyor ve sanki biri beni Siyah'a bağlayan görünmez ipi çekiyormuş gibi midemde hissettiğim kıpırtıdan neredeyse kusacaktım.

Sanat. Zindanın kapısı açılırken parmaklıkların arasından bakıyorum, merdivenler gıcırdayarak iniyor.

Beklediğimden farklı, esmer bir erkek belirip bana doğru koşturmaya başladığında, elindeki anahtarları karıştırırken nefesimi içime çekiyorum ama bırakıyorum.

"Yukarıda neler oluyor?" Çılgın ayak sesleri üstümüzde devam ederken soruyorum.

Gardiyan yüzüğündeki çok sayıdaki anahtardan birini hücrenin kilidine sokuyor ve sorumu duymazdan gelerek kapıyı açıyor. Beni dirseğimden tutup merdivenlere doğru sürüklüyor, ben arkasından tökezlerken adımlarını yavaşlatmıyor, bacaklarım demir yüzünden zayıflamış.

"Beni ona mı götürüyorsun? Majesteleri cezama karar verdi mi?" Yoksa nehirde tehdit ettiği gibi gerçeği dilimden koparma sözünü yerine getirmeye mi hazır? Durmamız için kendimi zorluyorum, ama beni daha sert çekiyor, ürkmüş bir keçi gibi ayaklarımı sürüyerek. "Beni dinle - beni buradan gizlice çıkarırsan, seni istediğin her şeyle ödüllendiririm. Param var. Hem de bolca. Bırak gideyim, senindir."

Beni merdivenlerden yukarı çekiyor, teklifimle birlikte arkasına bile bakmıyor. Bizi kapıdan içeri sokan muhafız, uzun koridor boyunca bana eşlik ediyor ve yüksek kemerli fuayeye giriyoruz. Oda cesetlerle dolu ama bize doğru koşan Dusaro'nun yüzündeki gergin ifade öfkeden başka bir şey değil.

Dusaro beni kolumdan yakalıyor ve vücudunun etrafında döndürerek sırtımı göğsüne çarpıyor. Bağlanmamış saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve başımı geriye atarak boynumu bastırıldığı krallık çeliğine maruz bırakıyor. Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor ve hareketsiz kalıyorum, sadece gözlerimi indirerek etrafımı inceliyorum. Birkaç muhafız odanın etrafında yarım daire şeklinde durmuş, elleri kalçalarındaki kılıçların üzerinde, silah çekme emrine hazır bekliyorlar. Dusaro arkamdayken, Sin'in ve odanın en ucundaki bir kadının sırtlarını görüyorum. Uzun boylu, minyon, ince yapılı, gevşek gece yarısı bukleleri beline dolanıyor. Bana doğru aç yapıyor ve-

*Yukarıdaki
tanrıça. Ileana.*

Lejyon Ileana'yı büyülu yetenekleri için elinde tutmamıştı - o da sıradan biriydi - ama isyana karşı düzenlenen ve yakalanmasıyla sonuçlanan bir saldırının düzenlenmesine yardım etmişti. Bu, Lejyon'daki ilk görevim sırasında, birkaç yıl önce liderlerine sırrımı itiraf ettiğim zamandı. Ileana sıkı bir krallık destekçisi değildi; sadece Lejyon'un şehirlerde yarattığı yıkımdan nefret ediyordu ve zorla asker topladıkları söylentilerini duymuştu. O ve birkaç kişi, onlar üzerlerine gelmeden önce kampın dörtte birini oklarla yok etmeyi başardı. Cathal arkadaşlarını öldürdü ama onu canlı tutmaları için ısrar etti; onunki kadar kindar bir dili olan bir kadın için ölüm fazla merhametliydi. Onu zincire vurdular ve cezasını uzatırken çektiği acıdan zevk aldılar. Cosmina'nın kampa gizlice girip beni serbest bıraktığı gece onun için geri dönmek en büyük pişmanlığım olmaktan çıkmadı. Gücümü bulmaya en çok ihtiyaç duyduğum anda sinmişim ve bu yüzden o acı çekmeye devam etti.

Tanrı aşkına, nasıl oldu da buraya geldi?

Kahverengi yanağında bir kas tüyü beliriyor ve ben de onun tehditkâr bakışlarını takip ederek önünde diz çökmüş, iki muhafızın boynuna dayadığı çift kılıçlı adama bakıyorum.

Onu görmek kaosumu alevlendiriyor ve demir, bileklerimi uyumlu ametist bileziklerle renklendiriyor, orada fokurdayan büyüye tepki veriyor, benim varlığında nefes almasının tek görüntüsü tarafından düşmanlaştırılıyor. *Bizim varlığımız*. Çünkü onun önünde diz çökmüş, derme çatma zırhından bir ok çıkıntı yapmış, ikimize de işkence eden adam.

Cathal'ın insan formu göz önüne alındığında, ok demir uçlu olmalı, bu da onun yer değiştirmesini engelliyor. Başını geriye atıp Sin'e bakıyor, mavi gözleriyle -arkadaşlarının beni tekmeleyerek boyun eğdirmesini, sefaletle sürüklemesini ve hiçliğe sürüklemesini izleyen gözlerle.

"Varlığınla bizi tekrar onurlandırmanın an meselesi olduğunu biliyordum," diye sırtıyor Sin Lejyon komutanına.

Saldırdılar. Ben ayaklarımızın altındaki bir hücrede çürürken, Lejyon kaleye tekrar saldırdı. Ve liderleri şimdi Kara Sanat'ın önünde kıpkırmızı bir havuzda diz çöktüğü için açıkça başarısız oldular.

"Başka bir dayak için bu kadar istekli misin, Singard?"

Sin çakıllı bir kahkaha atar. "Kabul et Cathal, kaynakların tükendi, bedenlerin tükendi, zamanın tükendi." Dilini şaklatıp kollarını kavuşturarak bedenimi kirleten adama bakıyor. "Kazanmayı neredeyse çok kolaylaştırıyorsun. İyi bir dövüşü tercih ederim. Ama ısıracığım, söyle bana,

Cathal, adamların neden kalemin dışında, kazanamayacakları bir savaşı başlatıyorlar? *Lütfen* beni aydınlatın."

"Sende bana ait bir şey var," Cathal'ın gözleri benimkilere kaydı, "ve onu geri istiyorum."

"Ah... evet. Sanırım bir de cadı meselesi var. Bu konuda ne yapabiliriz?" Sin adımlamaya başlar, ayak sesleri her ölçülü adımda taş zemine çarpmaktadır.

Düşmanlarla dolu bir odada sakın kalmaya, en ufak bir duygu belirtisi göstermemeye çalışmama rağmen kanım kulaklarımda zonkluyor, nefesim kesiliyor. Bir yırtıcı bile sayıca az olduğunu bilir.

"Onu bize verin, biz de gidelim," diye düşünür Cathal, teklifinin Kara Sanat'ın gururunu okşayacağını biliyormuş gibi ağzı karanlık bir eğlenceyle buruşur. Krallık pazarlık yapmaz.

Sin'in adımları durdu, ayaklarına bakıp bir sonraki sözlerini düşünürken fuayedeki ani sessizlik sağır edici. Kalbim Dusaro'nun kolunun altında hızla çarpıyor ve soğukkanlılık maskemin altındaki paniğimi açığa çıkarıyor. Cathal'ın takas edilen evcil hayvanı olarak gitmektense boynumu Dusaro'nun hevesli hançerine atmayı tercih ederim.

"Elbette... Onu teslim edebilirim... Ondan ve dışarıdaki sefil adamlarından kurtulabilirim." Şimdi yemyeşil bir kötülükle parlayan yeşil gözleri benimkilere dikiliyor. Dudaklarına aynı derecede hain bir gülümseme yerleşiyor ve bana doğru rahat bir adım atıyor. "Ama benim daha iyi bir fikrim var."

Aniden elleri üzerimde -beni babasının elinden kurtarıyor- ve beni vücudunun etrafında döndürüyor, iri bir elini boğazımın dibine yerleştiriyor ve diğerini çelik bir bant gibi göğsüme sarıyor. Yutkunamadan önce ağzımdan titrek bir çığlık dökülüyor. Anında pişman oluyorum ama boynumdaki tutuşunun hafifçe gevşediğine yemin edebilirim.

Sin başını bana doğru çeviriyor, nefesi ensemde ateşli bir okşayışa dönüşüyor. Burnunun ucunu nazikçe boynumdan yukarı, çenemin alt tarafına kadar sürüklüyor. Nefes almayı kesiyorum, avuçlarım terliyor, vücudumdaki her sinir büyümenin harekete geçmesi için emir veriyor ve her biri bileklerimdeki demir tarafından bastırılıyor. Bizi burada tutuyor, ağzı nabzımın boğazımda çılgınca attığı yerin birkaç santim üzerinde gezinirken, ıslak güller kadar yumuşak bir sesle, "Ya teslim olursun... ya da boğazını koparırım." diyor.

Dudaklarım birbirine çarpıyor, gücüm demir zincirine pençelerini geçirirken vücudumdan neredeyse ısı yayılıyor. Çevremden, Sin'in dudaklarını hafifçe araladığını, dişlerinin şahdamarımın yumuşak derisine hayranlıkla baktığını görüyorum.

"Onu öldürmeyeceksin," diyor Cathal blöfünü görerek, koyu mavi gözlerinde hain yıldızlar gibi parıldayan sinsilikle. Tanrıça blöf *yapıyordur* diye umuyorum ama Sin'den gelen koku erkeksi bir açlığa dönüşünce burun deliklerim alevleniyor.

"Hayatım üzerine yemin ederim, eğer hemen teslim olmazsan, onun gırtlığını kendi dişlerimle sökeceğim," diye hırlayarak beni kendisine doğru daha sıkı çekti.

Cathal kısık bir kahkaha attı, görünüşe göre kendi kanının etrafında biriktiğinin farkında değildi. "Gerçekten de o kaltağın hayatını kurtarmak için adamlarımı geri çağıracağımı mı sanıyorsun? Düşündüğümünden de aptalmışsın Kilbreth."

"Son şansın Cathal. Burada oturup aşkının kan kaybından ölmesine tanıklık etmekten daha çok istediğim bir şey yok."

"Aşkım mı? Oh, *işte* bu iyi," diye kıkırdıyor, sözleri gürültülü, manik bir kahkahaya dönüşüyor. "Sevişeceğim son canlı o olsaydı onu sevmezdim. Öldürün onu." Cathal dikkatini bana çeviriyor. "Arkadaşların için endişelenme, Wren. Onlara çok iyi bakacağız" diyor göz kırparak.

Ellerim öyle sıkı yumruk oluyor ki, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. "Sakin yanlarına yaklaşayım deme," diye Sin'in avuçları arasında boğuluyorum.

"Şu siyah saçlı kız kardeşinin amı da seninki kadar sıkı mı acaba?"

Kanım kurşuna dönüyor ve Sin'e bakmak için kendimi zorluyorum, başımın arkası hâlâ omzuna yaslanmış durumda. "Öldür onu. Eğer beni öldürürsen, onu da öldürürsün."

Cathal sırtıyor, lapis mavisi gözleri parlarken dudaklarını yalıyor ve kendi kendine sessizce gülüyor. Dikkatini tekrar Sin'e çevirir. "Krallığın artık kan cadılarını kullanmaya başlaması beni şaşırtmıyor."

Nefes almayı bırakıyorum. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor, her biri hızlı bir ölüm vaat ediyor.

Bloodwitch.

Son bir nefesle gözlerimi kapatıyorum; Günah kaderimi teslim etmeden önce gördüğüm son şeyin Cathal olmasına izin vermeyi reddediyorum. Krallık kan cadılarını bağışlamaz - kolektifleri kan dökmeye o kadar derin kök salmış büyücülerdir ki, bir can aldıklarında kontrolün kendilerinde kalacağına güvenemezler. İstesek de istemesek de öldürdüklerimizimizin enerjisini emeriz, gücümüzü artırır ve kan lekeli avuçlarımızdan düşen her bedenle bizi daha güçlü ve durdurması daha zor hale getiririz.

"Bir kan cadısının evimize girmesine izin mi verdin?" Dusaro ürpertici bir sakinlikle soruyor. "Ne aptallık."

Sin'in boğazımı kavrayışı babasının yorumuyla hafifçe sıkılıyor ve ısı boynumda kısır bir kolyeye dönüşüyor. Aniden başlayan acıdan irkiliyorum ve yanma bir an sonra sönüyor. *Ben de babamla sorunlu bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordum.* Dusaro'yu hakaretinden dolayı sürgün etmesini, zindana ya da daha kötüsüne götürülmesini emretmesini beklerken saniyeler geçiyor ama Sin arkamda bronz bir heykel olarak kalıyor.

Hayatım için yalvarmanın bir faydası yok - krallıkla hiçbir zaman pazarlık yapılmadı ve yapılsa bile, hayatımın yalvarmaya değer bir şey olduğundan emin değilim. Hele ki benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atacak olan kız kardeşimin hayatı söz konusuysa. Göğsüm onun altında granit gibi sertleşiyor, ama nabzımın eline karşı atışını yavaşlatamıyorum, zihnim ölümünü kabul etmiş olsa bile bedenim yaşam için savaşıyor. Saniyeler dakikalar gibi geliyor. Göğsüm ritmik nefeslerle yükselip alçalıyor, bir sarkaç son anlarıma doğru ilerliyor. *Ensemde*, omuzlarımda, sırtımın alt kısmında boncuk boncuk terler oluşuyor.

"Onu bize karşı silahlandırmak mı istediniz?" Sin gök gürültülü sessizliği bozar.

"Biraz daha işbirliği yapsaydı, işe yarayabilirdi. Aslında mükemmel bir plandı. Ama o dirençli bir sürtük. Zaten çok büyük bir yük, hayatta kalmaması ikimiz için de daha iyi." Cathal'ın fazla rahat tonu içimde bir yığın kızgın kömürün yuvarlanmasına yol açıyor.

Sin'in hançerinin beni bir sonraki âleme göndermesini beklerken dişlerimi sıkıyorum. Belki de boğazımı kesmekle tehdit ederken abartmıyordu. Bu hayattan diğerine böyle mi atlayacağım? Yakuttan bir su birikintisine düşerken onun elinden kurtuluyorum, Cosmina, Eldridge ve Morrinne'nin düşünceleri göz kapaklarımda ardında dans ederken kalbim duracak gibi oluyor. Diğer seçenekten daha iyi sanırım. Aileme karşı önyargıları yüzünden krallıktan ne kadar nefret etsem de, bir Lejyon bıçağının altında kan kaybetmektense Kara Sanat'ın kılıcıyla ölmeyi tercih ederim. Dengeli bir nefes alarak omuzlarımı gevşetiyorum ve ölümün tatlı, umut verici öpücüğünü bekliyorum.

"İkisini de kilitleyin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Sin beni ondan uzaklaştırıp iki üniformalı muhafızın ellerine teslim etti. Diğer ikisi Cathal'ı ayağa kaldırıp arkamızdan sürüklüyor, zindan merdivenlerine doğru ilerlerken ayak seslerimiz tek bir amaç için yankılanıyor. Cathal Sin'e bir şeyler bağıyor, ama ben

az önce olanları anlamaya çalışırken zihnim dönüyor.

Ben hayattayım.

Gardiyanlardan biri beni hücreme geri iterken düşmenin acısını dizlerimden çıkarıyorum ve hâlâ kendi kendine ya da refakatçilerine bir şeyler mırıldanan Cathal'ı görüş alanımdan çıkan köşeye doğru götürdüklerini fark etmiyorum bile. En azından benden uzakta tutuluyor, gözlerindeki o şeytanlığı göremeyeceğim ya da kulaklarımda o manyak kahkahayı duyamayacağım kadar uzakta.

Altımdaki soğuk taşa dokunuyorum. *Gerçek*. Ellerimi kollarımda, yüzümde, saçlarımda gezdiriyorum. *Gerçek*.

Ben gerçeğim.

Mavi gözlerinin karanlıkta nasıl görüldüğünü hatırlamama izin vermiyorum.

T Yirmi bir. Hücre kapımda 21 parmaklık var. Onları kaç kez saydığımı bilmiyorum, sadece çok fazla olduğunu biliyorum. Yemek yiyorum. Uyuyorum. Sayıyorum. River bir daha beni görmeye gelmedi ve onun yerine bir gardiyan bana günde iki kez yemek getiriyor. Yemek aralıklarına bakılırsa

Burada kilitli kaldığım üçüncü gün.

Ateşim dün düştü. Kemiklerimi aç serçeler gibi kemiren soğuğa rağmen tenim terden parıltıyor. Eğer Sin buraya gelip beni öldürmezse, enfeksiyon öldürecek.

Onlara çok iyi bakacağız.

Cathal'ın aileme yönelik tehdidi, o çirkin ağzından çıktığından beri aklımdan çıkmıyor. Onların korunmaya ihtiyacı var. Beni kendi çocuğu gibi kabul eden annem... Kimse bana şefkat göstermezken gösteren Cosmina... Kendilerinden biri olmadığım halde beni evlerine kabul eden kardeşlerim.

Asla tek başıma ava çıkmamalıydım. Bu çiğnemediğimiz bir kuraldı; kimse tek başına ava çıkmazdı. Yakalandığım öğleden sonra nöbet Morrinne ve bendeydi, diğerleri ise yakındaki şehirde tuttukları işlere gitmişlerdi. Yiyecek stoğumuz azalıyordu ve Morrinne diğer seçilmiş kardeşim Zorina için atkı örmekle o kadar meşguldü ki onu rahatsız etmek istemedim. Autumnhelm'de kışlar sert geçer ve Zorina asla uzun süre hareketsiz kalmazdı. O bir gezgindi, her zaman ormana gider ve Innodell'in dış mahallelerinde dolaşırdı. Morrinne onu her zaman ısınması konusunda sıkıştırırdı. Transandantların doğal olarak vücut ısılarını daha sıcak tutmaları önemli değildi - Morrinne, üşümesini engellemek için boynunda bir atkı olmasını istiyordu ve Zorina'nın Morrinne'i ikna etme çabalarına rağmen üşüdüğünde sadece yer değiştireceği konusunda ısrar ediyordu.

Legion bir süredir sessizdi ve safça, en ölümcül yırtıcıların genellikle en sinsi olanları olduğunu unutmuştum. Demir zinciri başıma ve göğsüme geçirene kadar orada olduklarını bile bilmiyordum. Ailem panik içindeki annemden kaybolduğumu öğrenmek için geri dönecekti - ve en kötüsü de Morrinne kendini suçlayacaktı, her ne kadar bu benim ve sadece benim hatam olsa da.

Deri ayakkabıların yere vurduğu yavaş ve ritmik takırtılar onun gelişini haber veriyor. Hücreme ulaşmadan önce daha dik oturmak için çabalıyorum, enfeksiyon ve demirin beni ne kadar zayıf düşürdüğünü görmesini istemiyorum.

Sin parmaklıkların ardından bana bakıyor, önce bir gözüyle sonra diğeriyle yüzümü tarıyor, sonra bakışlarını yanaklarımda, ağzımın kıvrımlarında, omuzlarımda çöküşünde gezdiriyor. Ne aradığını bilmiyorum, şu anda umursayacak enerjim de yok. Beni incelerken hafifçe arkasına yaslanıyor, ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokuyor. İfademi sabit tutarak zihinsel parmak uçlarımı onun zihnine sokuyorum. İçimdeki öfke, gurur ve utanç fırtınası yumruk gibi bağırsaklarıma saplanıyor. Daha sert bastırıyorum, kolektifini benimkine karşı düzleşmeye zorluyorum, böylece onu daha kolay okuyabiliyorum.

"Dur," diye tersledi.

İrkilerek tutuşumu bıraktım ve kolektif yaylarım yerine geri döndü.

"Seni orada, kafamın içinde hissedebiliyorum. Daha önce delirdiğimi sanıyordum."

"Beni orada hissedebiliyor musun?"

"Zar zor, ama evet. Eğer odaklanırsam, *her şeyi* hissedebiliyorum." Adelphia'nın nimetlerinden biri olduğuna eminim ama hoşnutsuz ses tonundan bunu takdir etmediği anlaşılıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir şey yok diye geçiştirdim ama Cathal bana senin ne olduğunu söyleyince mantıklı geldi. Nasıl çalışıyor?" Bakışları beni duvara yapıştırıyor, talepkâr ve soğuk.

"Duyguları ve niyetleri okuyabilirim. Düşüncelerinizi bilmiyorum; onları engellemeye çalışarak enerjinizi boşa harcamayın."

"Onları okuyabilseydin tam olarak söyleyeceğin şey bu değil mi?" "Bunun bir önemi var mı?"

Sin birkaç saniye daha bana baktıktan sonra hücreye yaslanıp ellerini içeri sokarak parmaklıkları gevşekçe tutuyor. "Benim için birkaç soruya cevap ver. Dürüstçe," diye uyararak ekliyor.

Devam etmesi için elimi sallıyorum.

"Sen bir kan cadısısın."

Soru değil ama yine de başımı sallıyorum. "Mhmm."

"Bana gerçekte kim olduğunu ve buraya nasıl geldiğini anlat."

Soğuk bir rüzgâr ensemde dolaşıyor, belki daha sonra aleyhime kullanılabilecek herhangi bir şeyi ifşa etme düşüncesinden, belki de şu anda bedenimi saran ateşten. Ona cevap vermeden önce birkaç nefes bekliyorum, ne kadar ayrıntı vermek istediğimi düşünüyorum.

Düşman. Cevabım yok ama başka bir yalan uydurup yakalanma riskini göze alamam.

Nefesimin düzenli olduğundan emin olmak için duraksayarak ona cevap veriyorum. "Uzun zamandır Cathal'dan saklanıyordum. Yıllardır. Lejyon, kendi taraflarında savaşan bir kan cadısına sahip olurlarsa tüm krallığı yıkabilecekleri izlenimine kapıldı. Birkaç yıl önce Cathal, Ephraim'in hükümdarlığı sırasında Scarwood'u ele geçirmeye çalıştığında beni yakaladılar. Ailemi tehdit etti - gücümü onlara yardım etmek için kullanmazsam onlara yapacağı aşağılık şeyleri ayrıntılarıyla anlattı. Çünkü kız kardeşim beni Blackreach'e varmadan önce buldu. Sürpriz unsuru olmadan benim için tekrar geleceklerini düşünmedim ve uzun bir süre gelmediler. Ama gardımı düşürür düşürmez, bir anlığına, pis yılanlar gibi saldırdılar ve kendimi bir kez daha onların tutsağı olarak buldum. Bu bir ay önceydi sanırım." Son olaylarla birlikte zaman bulanıklaştı - belki bir ay, belki de altı ay geçti.

"Peki daha sonra size ne yapmayı planlıyorlardı? Yıkımımızı görür görmez onlara sırt çevireceğinizi tahmin ediyorlardı herhalde."

"Kendi yeteneklerini abartıyorlar. Benimkini ise hafife alıyorlar." "Cathal senin ne olduğunu nasıl öğrendi?"

"Ona söyledim," diye cevap verdim utanarak. "Biz... biz birlikteydik... kısa bir süre için."

"Sana ihanet etti," diyor bilerek.

Başımı salladım. "Ona güvenebileceğimi düşündüm. O ve adamları aynı gece benim için geldiler ve beni kamplarına götürdüler. Ileana ile orada tanıştım, bu da beni kendi soruma getiriyor: Onun burada ne işi var?"

"Ileana benim Kara Elim."

Tamamen mizahtan yoksun bir kahkaha atıyorum. "Krallığa mı hizmet ediyor? Şaka yapıyor olmalısın." Ileana Legion'dan tanıdığım herkesten daha çok nefret ediyor ve ona yaptıkları işkencelerden sonra bu nefretin kanı ve kemikleri kadar onun bir parçası olduğuna eminim. Ama krallık için çalışmak? Zorina'nın dış giyimi ne kadar Ileana'nın tarzıysa bu da o kadar Ileana'nın tarzı. "Buraya nasıl geldi ki? Onu son gördüğümde hâlâ o kamptaydı." *Ben ayrıldığımda ve onun için geri dönmediğimde.*

"O artık burada ve tahtın El'i olarak ona saygı duyacaksınız. Nasıl ve neden olduğu sizi ilgilendirmez."

Merak bir bülbülün tohumları yalayıp yutması gibi beynimi kemiriyor ama onu bir kenara itiyorum. Eğer gerçekleri öğrenmek istiyorsam Ileana'nın kendisiyle konuşmalıyım.

Her neyse, *onun* gerçeği.

"Geçen gün benden kaçtığında nereye gidiyordun?"

"Eve." Devam etmeden önce ona dikkatle bakıyorum. "Benim bir ailem var."

"Senin ailen de-?" diye soruyor, sanki *kan cadıları* onun ağzı için çok kirli bir kelimeymiş gibi.

"Hayır. Ailem ben küçükken, ne olduğumu öğrendiklerinde beni evlatlıktan reddetti. Beni kendileri öldürecek cesaretleri yoktu, bu yüzden açlık ya da hastalığın onlar için bunu yapmasına izin vereceklerini düşündüler. Ben çok şanslıydım. Biri beni buldu ve yanına aldı. Onunla ve birkaç kişiyle birlikte, gereksiz risklerden uzakta, uzaktan yaşıyorum."

"Ne tür riskler?"

Cevap verirken onu yakından inceliyorum. "Onlar aşkınlardır."

Kara bir kaşını kaldırıyor. "Seni şekil değiştirenler mi yetiştirdi?"

"Evet. Ephraim ve babanızın hükümdarlığı şehirlerde yaşamayı çok tehlikeli hale getirdi, bu yüzden kendi içlerine kapandılar. Ben de meraklı gözlerden uzakta uyumayı tercih ettim. Anlaşmamız işe yaradı."

"Cathal'ın seni bulduğu yer dışında mı?" diye sorar alaycı bir ifadeyle.

"Korkunç bir hata yaptım," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Sin kollarını göğsünde kavuşturur ve hücrenin önünde volta atmaya başlar. "Neden kaçmadın? Efsaneye göre bir kan cadısı ilk cinayetini işlediğinde kazandığı güç onu delirtir, kana, güce ve sekse susamasına neden olur. Şimdiye kadar hepimizi öldürmüş olabilirdin."

Büyücünün yüksekliğinden bahsedildiğinde yanaklarımın kızarmaması için kendimi zor tutuyorum. Büyü çoğu büyücü için bir afrodisyaktır; ne kadar çok güç açığa çıkarılırsa, dürtüleri de o kadar güçlü olur. Bir kan cadısı öldürdüğünde ve bu tür bir gücü tükettiğinde, belki de öldürmeye devam etme ihtiyacı hariç, diğer tüm duyguları gölgede bırakan bir arzuyu serbest bıraktığı söylenir. Hiç can almadığım için bunu deneyimlemedim ama Eldridge'le tartışırken ya da kendimi şiddet içeren düşüncelerle meşgul olduğumda bir sıcaklık hissettim. Sadece sihrimi kullanırken hissettiğim sıcaklık titreşimlerine bakılırsa, söylentilerin doğruluk payı olduğundan şüphem yok.

Sanki soruları beni sıkıyormuş gibi bir esneme numarası yapıyorum. "Çünkü seni ya da bir başkasını öldürmüş olsaydım Kara Yürek, büyüün bana ne yapacağını bilmiyorum. Katil bir deliye dönüşmemeyi tercih ederdim."

Volta atmayı bırakıp bana bakıyor, gözleri hafifçe açılıyor. "Hayatına

son vermeme *saniyeler* kalmıştı ve bu ne olduğunu bilmeden önceydi.

öyleydin. Kaçmayarak kendi boğazını kestin."

Başımı arkamdaki duvara yaslıyorum. "Farkındayım."

"Ailen senin ne olduğunu nasıl öğrendi?"

Cevap verirken bakışlarımı karşı duvara sabitliyorum. "Kan kokusu... bana çekici geliyor. Ama ben hiç kimseyi öldürmedim ve sadece önce bana zarar verenlere zarar verdim."

Ne olduğumu öğrendiğinde annemin yüzünün aldığı şekil gözümün önüne geliyor. Kolunu kanayacak kadar derin çizdiğimde, benimkiindeki *arzuyu* gördüğünde ağzını büken tiksinti ve güvensizlik.

Kollarını tekrar parmaklıkların arasından geçiriyor ve öne doğru eğiliyor. "Yarın burada bir gala düzenleniyor. Desteğine çok güvendiğim bazı aileler katılacak. Sizin de katılmanızı ve onları dinlemenizi istiyorum."

"Onları dinlemek mi?"

"Kime güvenebileceğimi ve kime güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor. Bir müttefikin Lejyon'a yardım ettiğine ve onlara kaynak kaçırdığına inanmak için sebeplerim var. Şimdiye kadar kendi içlerine çökmüş olmaları gerekirdi ama yine de defalarca geri gelmeye, kaleme cesetler atmaya devam ediyorlar. Söylesene Wren, adanın yarısının nefret ettiği bir isyan nasıl oluyor da yaralarını sarmış ve yeni silahlarla ortaya çıkmaya devam ediyor? Galama katıl ve insanların arasına karış. *Dikkatimi* belli kişilere yöneltmem gerekip gerekmediğini söyle."

"Senin için casusluk yapmamı mı istiyorsun?"

Gözleri üzerimde geziniyor, darmadağınık görüntümü inceliyor ve enfeksiyonun beni ne kadar zayıf düşürdüğünün belli olup olmadığını merak ediyorum. "Karşılıklı fayda sağlayacak bir anlaşma olur."

"Aydınlat beni." Sahte bir ilgiyle gülümsüyorum.

"Cathal'ı sen de duydun, ben de... Şu senin ailen, sana olan kızgınlığını onlardan çıkarmaya kararlı gibiydi. Özellikle bir tanesi -koyu saçlı bir kız kardeş hakkında bir şeyler... tekrar etmeyeceğim nitelikler." Sanki Cathal'ın Cosmina'yı tarif ederken kullandığı kabalıktan o bile hoşlanmamış gibi başını sallar. "Legion denizde öldükten sonra ailene zarar veremez. Tedarikçilerini ortadan kaldırırsak Legion'u da ortadan kaldırırız. Legion yoksa Cathal da etrafta dolaşıp yırtıcı yorumlar yapamaz."

"Onu sen mi öldürdün?"

Sin başını sallar. "Onu *canlı* istiyorum."

Ayrıntı vermiyor, ben de sormuyorum. "Sana yardım edersem, bundan benim çıkarım ne olacak?"

"Seni öldürmemeyi düşüneneceğim," diye cevap veriyor, yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi yok.

"Özgürlüğümü istiyorum. Sana yardım edersem, özgür kalırım." "Bana yardım edersen, *ailen* özgür kalır."

Kolektifimi tekrar onunkine bastırıyorum ve hayali tırnaklarımla onu parçalıyorum, herhangi bir aldatma izi arıyorum. Onun yerine nefret içimi yakıp kavuruyor - sanırım Legion'a olan nefreti.

"Bunu bir düşün Wren. Lejyon'un hayatta kaldığı her dakika, ailene zarar verme riskini aldığın bir dakika demek. Tedarik zincirlerini kesmeme yardım edersen, isyan da hayatlarındaki tehditlerden biri eksilmiş olur."

"Tüm krallığınız onların hayatını tehdit ediyor," diye tükürdüm. Aşkınlar tarafından yetiştirildiğimi bildiği için artık hakkımda daha da aşağılık düşünüyor olmalı. Doğuştan Kan Cadısı, seçimle aşkın sempatizanı. Acaba benim onun hakkında ne kadar alçak düşündüğümle yarışıyor mu?

"Bu senin seçimin. Omzun nasıl iyileşiyor?" Kara Sanat sırtıyor, gözleri şimdi hastalıklı sarı bir irin sızan çürümüş ete odaklanıyor.

Ona ters ters bakıyorum ve şimdi hınzır bir eğlenceyle parlayan yeşil gözlerine bakıp alay ediyorum. "Bir baloda birkaç yabancıyla dans edebileyim diye beni iyileştirmeye ve demiri çıkarmaya razı mısın?" Ses tonum alacağı riskin ciddiyetini ima ediyor.

"Kaçmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmadığını bana zaten gösterdin."

Sözleri karnıma yumruk gibi indi. Söyledikleri için ondan nefret etmek istiyorum ama şu anda içimde kabaran öfke bana saklı. O haklı. Scarwood'dan canlı çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum ama Kara Sanat'a yardım etmek ailemin güvenliğini sağlayacaksa, bunu onlara borçluyum.

Bir nefes üfledim. "Pekâlâ, Majesteleri. Siz ve konseyiniz bunu başaramadığınız için emrinizi yerine getirmeyi ve düşmanlarınızın zihinlerindeki sırları ortaya çıkarmayı kabul ediyorum."

"Dikkatli ol, cadı."

Kollarımı önüme uzatıyorum, zincirler bileklerimden metal yılanlar gibi sarkıyor. Hücreyi büyüyle açıyor ve aynı anda demir bağlarımı kırıyor. Rutubetli kafesin içine dalıp yaralı koluma uzanıyor.

Dokunun gerilmesiyle çığlık attığımda yırtıcı sırtışı genişliyor.

H bir fincan yasemin ayında demlenmiş para. River'ın belime sımsıkı doladığı elbisenin koyu altın rengi kumaşı tanıdık geliyor ve Morrinne'in yanından hiç ayrılmayan sıcak ieeğin görüntüsü gözümün önüne geliyor.

Aklıma bir sıla özlemi geldi. Beni şu anda burada, muhtemelen sahip olduğumuz her şeyin değerinden daha pahalı olan bir elbisenin içinde görseydi, gözlerinden yaşlar damlardı. Ama bu gözyaşları, kızını paranın satın alabileceği en iyi kumaşın içinde grdğndeki sevinç gözyaşları olmazdı.

-Deşset içinde haykırır ve Sin'e merhamet göstermesi için yalvarırdı, özenle hazırlanmış elbisenin sadece beni yumuşak bir rostodan başka bir şey değilmişim gibi kesmeden önce bir sonraki yemeğini süslemenin bir yolu olduğunu bilirdi.

River sırtımdaki korsenin iplerini son derece agresif bir şekilde çekiştirirken, "Zor nefes alıyorum," diyorum.

"Güzel. Demek ki doğru yapıyorum." River aynada gözlerime bakıyor ve özür dilercesine gülümsüyor.

Sin, krallığının yok etmeye kararlı olduğu canavarın ta kendisi olduğumu öğrenmeden önce, ilk gecemde uyuduğum süslü odaya dönmemi sağladı. Oda -daha çok küçük bir site benziyor- aynen bıraktığım gibiydi, tek fark büyük gardıropta artık birçoğunun korsajlarını sabitlemek için bir yardımcıya ihtiyaç duymadan içine adım atılabilen bir dizi ince dikilmiş elbise bulunuyordu. Daha önce süslü kıyafetlere burun kıvrırmış olsam da, Kara Sanat'ın beni öldürmeye niyetli olsaydı dolabımın doldurulmasını emretmesinin pek olası olmadığını bilmek beni biraz rahatlatıyor. Ya da en azından yakın geleceğimde değil.

Kendi yansıma kaşlarımı atıyorum. Zengin altın rengi elbise omuzlarımdan sarkıyor ve dirseklerimden dışarı doğru kıvrılarak n kollarımı ve omuzlarımı açıkta bırakıyor. Derin bronz biye çapraz bir desenle elbisenin bedenini süslüyor ve aynı altın-kahverengi iplikten çiçekler brokar tarzı bir şaheser olarak eteklere dokunuyor. Odadaki tek büyücü ben olabilirim ama asıl büyülü ellere sahip olan River. Dudaklarımı sıcak bir pembe tonuna boyadı, bu renk bayramlar ve özel günler için yaptığım gl yaprağı reçelini anımsatıyor. Bu renk, gözlerimin açık kahverengisine ve River'ın zarif bir kristal sa tokasıyla geriye tutturduğu kar gibi saçlarıma karşı çok parlak. Geri kalanı tepelik, karla kaplı zirveler gibi sırtımdan aşağıya, belimin küçük kısmına kadar dökülüyor.

Sin yaramı kapattıktan sonra ateşimi düşürdü ve hamamda soğuk bir şekilde yıkandıktan sonra kızarmış koyun eti ve kabuklu ekmekten oluşan

doyurucu bir yemek yedi,

yanaklarımdaki allık tonu geri döndü. Ütünün geride bıraktığı morluklar bir gecede bileklerimden silindi ve Kara Sanat'ın bu gece yapmam gereken emri olmasaydı, kendimi neşeli bile hissedebilirdim.

River'a ne olduğumu söylediyse de bundan bahsetmedi, ben de sormadım. Ateşim düştüğüne ve tenimdeki tüm demir izleri yok olduğuna göre, buradan çıkmak için savaşmamı engelleyen hiçbir şey yok. Türüm hakkında fısıldanan şeytani efsanelere boyun eğmemek için kendi inatçı iradem dışında hiçbir şey.

Bana zaten gerekeni yapmaya istekli olmadığını gösterdin.

Haklı olduğu için ondan nefret ediyorum. Haklı olmasına *izin verdiğim* için kendimden nefret ediyorum. Eğer kontrolü elimde tutabileceğimden, kan cadısı kolektifimin yıkıcı derinliklerinden sürünerek çıkarken yok olmayacağımdan emin olsaydım, asla Lejyon tarafından ele geçirilmezdim ve kesinlikle Sin'in ayaklarının altındaki bir yeraltı hücresinde çürüyüp gitmezdim.

River son ipleri de sıkıca çeker ve elbisenin eteklerini hızlıca kabartarak kenara çekilir ve ellerini çenesinin altında birleştirerek yaptığı işi hayranlıkla seyreder.

"Tanrı aşkına bunu nasıl başardın?" Sesimdeki kızgınlık yaptığı işin kalitesizliğinden değil, tam tersinden kaynaklanıyor. *Onlardan biri gibi görünüyorum.*

"Kollarında sihir olan bir tek sen ve Sin değilsiniz," diyor göz kırparak. "En önemli işim bittiğine göre aşağı inip kızların hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmadığından emin olmalıyım. Bu balolar Majesteleri için oldukça önemli." River yanında getirdiği kozmetik ürünlerini ve saç şekillendirme aletlerini sepetine tıktırıp odadan çıkarken odanın tüm rahatlığını içine çekiyor. River sıradan biri olabilir ama başkalarını, hatta Sin'in tutsaklarından birini bile rahat hissettirebilme becerisi, en gelişmiş büyücülerin bile taklit edemeyeceği bir yetenek.

Aynaya son bir kez bakıp omuzlarımı geriye çekiyorum ve bakışlarımı keskinleştiriyorum. Şiddet en az tercih ettiğim kaçış yolu olabilir ama Sin'in önünde tam tersi görünmem gerekiyor. Çenemi kaldırıp yüz hatlarımı mermer gibi şekillendirerek güçlü görünüyorum. Vahşi. Ve kesinlikle gözüne bir hançer saplayabilecek kapasitede. Ellerimi belimde gezdiriyorum, River'ın sıktığı korsenin doğası gereği kadınsı olan diğer kısımlarıma nasıl dikkat çektiğini hayranlıkla izliyorum. Ve son bir güven dokunuşuyla ellerimi yanıma bırakıp odadan çıkıyorum.

Birkaç gece önce şiddetle dolup taşan fuaye, şimdi gösterişli elbiseler giymiş hanımlar ve ince paltolar içinde terzilik yapan erkeklerle dolup taşıyor. Geniş masalar boyunca uzanan koyu bordo renkli dekoratif örtüler, çeşitli peynirler ve meyveler sunan gümüş tabakların ve baharatlı şarap kadehleriyle süslenmiş diğerlerinin altında neredeyse gizlenmiş durumda. Yüksek kemerlerin etrafını saran kırmızı çiçeklerin canlı taç yaprakları, sadece birkaç gün önce altlarındaki zemini kaplayan Lejyon kanını hatırlatıyor. Telli çalgıların çağrısına uyarak beni çoktan açılmış bir dizi kapıya ve onların ötesinde kalenin balo salonuna götürüyor.

Odada bir renk ve dans fırtınası esiyor. Sadece seçkin modacılar da bulunan kumaşlardan dikilmiş kadın etekleri, müzisyenler bir sonraki eşli dansın başlamak üzere olduğunu işaret ederken odanın etrafında dönüyor. Bir tarafta erkeklerin, diğer tarafta kadınların sıralandığı orta pistin üzerinde kristal aksanlarla süslü görkemli bir altın avize asılı duruyor. Kozmetik boyalı yüzler denizinde kimseyi tanıyamıyorum. Bunlar yüksek rütbeli ailelerin lordları ve leydileri - Blackreach'te yaşayan ve nihayetinde krallığa hizmet eden aileler. Etli tartlar, mantarlı hamur işleri ve ravent benzeri parlak pembe-kırmızı bir dolguyla dolup taşan lapa lapa turtalar gibi bir dizi yiyeceğin sunulduğu daha fazla masa odanın çevresi boyunca uzanıyor.

Bazıları müzik eşliğinde sallanan, diğerleri ise küçük gruplar halinde toplanmış bedenlerin oluşturduğu kalabalığın arasından ilerliyorum. Siyasetin, potansiyel evliliklerin ve çeyizlerin belirsiz konuşmaları kulaklarımda yuva yapıyor, ta ki gümüşün cama çarparak çıkardığı çınlama dikkatimi odanın uzak tarafına çekene kadar.

Orada, Dusaro kürsünün tepesinde durur, kadehini tanrıları selamlar gibi başının üzerinde tutar. Salondakilere hitap etmeye başladığında kalabalık sessizleşir. "Sevgili misafirlerimiz, burada, Aegidale'in en büyük ve en kudretli ailelerinin arasında olmaktan daha büyük bir mutluluk olamaz. Oğlum ve güzel El'inin iyi liderliği altında topraklarımızı onurlandıracak büyük talihi birlikte kutlamak."

Onun güzel eli.

Hangi tanrı ya da tanrıça eski dostuma göz kulak oluyorsa *ona* sessiz bir teşekkür sunuyorum, gerçi artık bizi dost olarak görmediğinden eminim. Sağımdaki lordlar ve leydiler topluluğu geriye doğru adım atıyor ve

Sin ve Ileana prova edilmiş bir zarafetle Dusaro'nun yerine kürsüye yürürken senkronize bir uyum içinde.

Ileana'nın sıradan doğasına rağmen, Kara Sanat'ın yanında dururken de aynı derecede güçlü görünüyor. Sıcak sepya teni şafak kadar berrak ve parlak, köşeli yüzü beline kadar sarkan kalın kuzguni buklelerden oluşan uzun bir yeyleyle çerçevelenmiş. Narin kahverengi omuzları, yakası boyunca uzanan koyu mavi boncuklu, erimiş çelik rengindeki ince askılı elbisesinin içinden görünüyor. Boncuklu vurgular yuvarlanmış değerli taşlar gibi parıldıyor ve Cosmina'nın giydiği her kıyafetin vazgeçilmezi olan safir kolyesinin görüntüsü aklımdan geçerken içgüdüsel olarak bir elimi boynumda gezdiriyorum.

Ileana kalabalığa gülümsüyor, bir zamanlar koyu kahverengi gözlerinde sakladığı hançerlerin yerini sıcaklık ve yumuşaklık almış. Sin onun yanında, omuzları ve yakası altın ipliklerle işlenmiş uzun kollu bordo bir pardösü ve dar siyah bir pantolon giyiyor. Her zamanki gibi serbest bıraktığı saçları ensesinde gevşekçe bağlanmış ve zümrüt gözleri heyecanla parlayarak Sin'in gülümsemesini yansıtıyor. Şimdi ona baktığımda, resmi kıyafetlerini giymiş ve militan pençeleri boğazıma sarılmamış halde, *iyi* görünüyor.

Sin bir adım öne çıkar ve son heyecanlı fısıltılar da sessizliğe gömülür. "Bu gece... müzakerelerle ilgili değil. Savaşla, kazanmakla ya da fedakârlıkla ilgili değil. Bu gece aileleriniz ve benim için, sevdiklerimizi onurlandırmak ve ne pahasına olursa olsun korumak için. Şimdi benimle birlikte kadehlerinizi daha iyi ve daha güvenli bir yarın için kaldırın."

Soylu kadın ve erkekler kadehlerini kaldırıp şaraplarını yudumlarken 'daha iyi ve daha güvenli bir yarına' sloganları eşliğinde kadehler havada uçuşuyor. Yanımda bal liköründen derin bir yudum alan lordun kadehini elinden almamak için kendime hakim olmam gerekiyor. Aşkınlara loş bir sokaktan diğerine koştururken başlarını eğiyor, lordlar süslü paltolarını giyip müstahkem kalelerde kadeh kaldırarak yok oluşlarını vaat ediyor. İğrenç.

Sin ve Ileana platformdan indiler ve muhtemelen şekil değiştiren *sorununu* nasıl ortadan kaldıracaklarına dair daha fazla fikir sunmak için kulaklarını bükmeye niyetli hevesli kasabalıların oluşturduğu bir çemberin içinde anında yutuldular. Ellerimin yumruk haline geldiğini fark etmeden parmaklarımı açıyorum ve odanın daha az kalabalık bir bölümüne, çarpıcı beyaz sütunlardan birinin yanına geçiyorum.

Sakinleştirici bir nefesle yüzümü gevşetmeye zorluyorum ve odayı tararken, kolektifimi kendimden uzağa doğru esneterek sıradan bir ilgiyle sabitliyorum. A

Duygu korusu beni istila ediyor. Niyet ve duyguların dağınık notaları - gurur, neşe ve şehvet - kolektif enerjilerinin ilahisi melodik şarkılarıyla beni dürttüğçe içimde dans ediyor. Zihnimi ılık yaz gecelerinin ve birbirine dolanmış çarşafların düşünceleriyle dolduran obur arzular şiddetli bir rüzgar gibi içimi yırtıyor. Gözlerim açgözlülükle yanıyor, taç mücevherleri ve altın bibloların görüntüleri gözlerimin önünde zıplıyor, benden başka herkes için görünmez. Korseli elbiseler ve olgun göğüslerin düşünceleri odaklanmam için mücadele ederken, vanilyayla bağlanmış gardenyalar gibi tatlı bir şey burnumu çağırıyor. Başımı yana eğerek iki parmağımı şakağıma götürüyorum, ihaneti anımsatan herhangi bir şey var mı diye dinleyerek kolektifimi odanın içinde gezdiriyorum. Taramaya, *okumaya* devam ediyorum... güzellik, bozuk para, içeride geçirilen yağmurlu akşamların huzuru-

"İyi akşamlar," diyor yanıma sokulan bir erkek.

Sıçırıyorum, kolektifim gözümün arkasındaki yerine geri dönüyor ve elim duyulabilir bir gümbürtüyle göğsüme çarpıyor. Dalgalı kestane rengi saçları ve ona uygun bakımlı sakalı olan genç bir adam bana genişçe sırıtıyor. Gülümsemeye zorlamayı hatırlayana kadar bir saniye çok uzun geçiyor.

"Bennett Langston. Özür dilerim leydim, sizi korkutmak istememiştim."

"Wren. Sizinle tanışmak çok güzel Lordum," diyerek elimi uzatıyorum.

Elimi iki eliyle sıkıca kavıyor ve dudaklarına götürüyor. "Bennett," diye düzeltiyor ve parmak eklemlerimin arkasını öpüyor.

Rolümü iyi oynamaya bu kadar kararlı olmasaydım, ayna gibi parlatılmış deri ayakkabılarına kusabilirdim. Ama iyi bir hanımefendi gibi kibarca gülümseyip elimi tekrar yanıma bırakıyorum.

"Neden seni tanıyamıyorum?" Bennett soruyor.

"Sadece Blackreach'i ziyaret ediyorum, bu yüzden korkarım pek fazla yüz tanımıyorum.

Majesteleri ve ben eski dostuz."

"Ortak dostumuz bir baloya nasıl ev sahipliği yapılacağını iyi biliyor."

Daha da yaklaşp elini uzatıyor, masmavi gözlerinde ışıldayan bir hevesle.

"Bir sonraki dansı ben alabilir miyim?"

"Ah, bilmiyorum. Sanırım kendimi ve seni utandırırım," diye yalan söyledim. Babam mükemmel bir müzisyendi ve ben küçük bir kızken bana eşli dansların çoğunu öğretti. Dans etmek en sevdiğim eğlencelerden biridir. Ya da eskiden öyleydi.

"Yerde bir kez dönmeme izin verin ve ayaklarımın üzerinde beceriksiz olduğumu düşünüyorsanız, bir daha asla bir tane daha istemeyeceğim."

Bana el sallıyor

Öne doğru eğildi ve başını hafifçe eğerek gözlerimle buluştu.

Yeterince hızlı bir bahane bulamadığım için dudağımı ısırıyorum ve garip bir kaç saniye sonra elimi onunkinin içine sokuyorum. Tamam. *O lanet elbiseyi çoktan giydim.* Gülümsemesi yüzüne sığmayacak kadar genişliyor ve beni pistin ortasına doğru götürüyor. Müzisyenler bir açılış parçası çalarken birbirimize karşıdan bakacak şekilde ayrılıyoruz, bu da numaranın başlamak üzere olduğuna dair bir uyarı, son bayanların yerlerini almak için acele etmelerine neden oluyor.

Dans basit. Bennett ve ben birbirimize doğru adım atıyoruz ve avuçlarımızı birleştirerek yavaş bir daire çiziyoruz. Önce bir yöne, sonra diğer yöne, ellerimizi bırakmadan ve taraf değiştirmeden önce. Birbirimizin etrafında dönerken, Bennett'in oldukça yakışıklı olduğunu fark ediyorum, eğer asil erkeklere ilgi duyuyorsanız. Boynumdan korsemin bağlarına kadar gezinen gözlerine bakılırsa, onun da beni çekici bulduğuna bahse girmeye hazırım. Tekrar el ele tutuşuyoruz ve beni kendisinden uzaklaştırıyor, ben geri dönerken eli sırtımın alt kısmını buluyor. Dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor ve bu korkunç sestten hemen pişmanlık duyuyorum. Ayaklarım düzinelerce baloda dans ettiğine şüphe olmayan kadınlarla aynı hızadayken Bennett başını bana doğru çeviriyor.

"Ziyafet kadar lezzetli görünüyorsunuz, Leydi Wren."

Zoraki bir tatlılıkla gülümsüyorum. "Kadınları her zaman etli turtaya benzeterek mi etkilersiniz Bay Langston?"

Sessizce gülüyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. Temasla sertleşiyorum. "Sadece tatmak istediklerimi."

Ah, asil adamlar, göz kamaştırıcı iltifatlarıyla nefesimi nasıl da kesiyorlar.

Beni *bu* rahatsız edici değiş tokuştan kurtaran müzik kapanışa *doğru* yavaşlıyor ve birbirimizi selamlıyoruz. Bennett elime uzanıyor ve parmak eklemlerimin arkasını tekrar öpüyor.

"Bay Langston."

Kara Sanat'ın sesinin beni rahatlatacağını hiç düşünmemiştim.

"Majesteleri," diyor Bennett, derin bir selam verirken dikkati arkama kayıyor.

"Görüyorum ki arkadaşımınla tanışmışsın." Yanımıza yaklaşırken Sin'in ağzı hafif bir gülümsemeyle seğiriyor ve bunun zoraki olması ona acı vermediyse şaşırıyorum. *Varlığım sizi gerçekten bu kadar iğrendiriyor mu majesteleri?*

"Sadece onunla dans etme şerefine nail olmak için bu aptallığı yapıyordun." Bennett bana doğru cilveli bir göz kırptı.

"Babanızı ziyaret ediyordum. Sağlığı yerinde görünüyor, tıpkı sizin gibi Bay Langston."

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Gerçekten de iyi durumdayız."

"Sevgili arkadaşımızla bir dans çalabilir miyim?" Sin, sanki Bennett istese reddedebilirmiş gibi sorar.

Bennett bir kez daha beline eğiliyor ve bana doğru bakıyor. Dönüp yanımdan ayrılmadan önce veda edencesine "Leydim," diyor.

Gülümsememi tutuyorum. Hayatımı olmadığım biri gibi davranarak geçirdim ama bir kez olsun bir hanımefendi gibi davranmadım. Bennett'le aramdaki mesafe için minnettar olsam da, sertçe yutkunarak çoktan pistin beyefendiler tarafındaki yerini almış olan Sin'e dönüyorum. Onun karşısındaki yerimi alarak çenemi kaldırıyorum ve ayaklarımı başlamak için uygun pozisyona getiriyorum.

Kafalar dönerken ve bakışlar sırtımı yakarken odanın ağırlığı üzerime çöküyor. Buradaki hiç kimse beni tanımıyor ve şüphesiz gizemli kadının kim olduğunu ve Kara Sanat'ın onu neden dansa kaldırdığını merak ediyorlar. Ben de onların merakını paylaşıyorum.

Bakışlarını yavaşça vücudumda gezdirip tekrar aşağıya indiriyor ve gözlerinin üzerimde gezindiği her yerde derimin katmanlarının erimeye başladığına yemin edebilirim, elbisemin kalıbında ve boynumun çizgilerinde oyalanıyor. *Boğazımı parçalayamadığınız için üzgün müsünüz majesteleri?* Ona kendi erimiş bakışlarımı yöneltiyorum.

Ensesinde deri bir kravatla tutturulmuş siyah saçları, kırmızımsı kahverengi ceketinin arkasından aşağı dökülüyor. Ceketini omuzlarına ve kollarına tam oturuyor, altındaki kas kabarıklıklarını gösteriyor ve siyah pantolonu onu daha önce gördüğüm bol pantolonlardan daha dar. Bennett yakışıklıysa, Sin daha karanlık, vahşi ve sonsuz derecede daha tehlikeli bir şey. Bana kara bir kaşını kaldırıyor ve o aptal, alçak sesiyle sorduğu soruyu neredeyse duyabiliyorum -*ne görüyorsun cadı?*

Keman sesleri alanı dolduruyor ve ben ona doğru bir adım atıyorum, elbisemin etekleri arkamdaki taş zeminde kayıyor. Avuçlarını açıyor ve hiç tereddüt etmeden benimkileri avuçlarına bastırıyorum. Ellerimiz arasında statik yükü andıran bir şey titreşiyor, sanki benimkiindeki büyü onunkiindeki güce tepki veriyor. Onun da bunu hissettiğinden emin değilim, ama yemin ederim onun dar

gözleri hafifçe açılıyor. Ya da belki de bir kan cadısıyla ten tene temas etme düşüncesi onu tiksindiriyordur.

"Langston'ların kim olduğunu biliyor musun?"

Sin soruyor. "Buradaki hiç kimsenin kim olduğunu bilmiyorum."

"Aegidale'in hem yurt içindeki hem de denizin ötesindeki komşularımızla olan ticaretini yönetiyorlar. Onların desteği -özellikle de Bennett'in babası Sterling Langston'ın- babam ve benim için çok önemli."

"Bu Sterling'i okumamı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Bu akşam *Bennett*'e çok yakın durmanı istiyorum. Eğer Langston'lar bir şeyler çeviriyorsa, o bunu biliyordur. Komplo kurduğunu gösteren bir şey olursa hemen beni bul..." diye sözünü kesti ve iki yanımızda dans eden çiftlere baktı. "*Onlarla* komplo kuruyor," diye bitirdi.

"Sence ailem hakkında bir şeyler biliyor olabilir mi? Eğer... *onlar*... *onlar* için geldilerse?"

Beni kendisinden uzaklaştırıyor ve geri döndüğümde bir elini belime atıp beni kendine doğru çekiyor. "Yapması pek olası değil ama ben yapabilirim," diye mırıldanıyor, sesi benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak.

"Ne biliyorsun ki?"

"Bilmediğim pek bir şey yok, Wren." Sesi neredeyse ilgisiz geliyor ama Kara Sanat'la paylaşmaktan hoşnut olmadığım birkaç karşılaşmada, tek taraflı bir pazarlık teklif etmeden hemen önce ses tonundaki zoraki seviyesizliği fark ettim.

Ona bakıyorum, bakışlarımla buluşması için onu zorlamaya çalışıyorum ama o başımın üzerinden etrafımızda dans eden çiftlere bakıyor, yüzüne ultimatol vermek üzere olan bir adamın gibi değil, rahat bir ifade yerleştiriyor. "Ön sevişmeyi atlayıp doğrudan konuya geçebilir miyiz, Blackheart?"

Dudakları genişliyor ve saf hayvani bir hareketle dilini üst dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Sanırım ilk kez bir kadın bana bunu soruyor."

Bir hanımefendi gibi giyinmiş olabilirim ama ona attığım bakış hiç de hanımefendi gibi değil. "Hm, sanırım bu kadar çabuk hayal kırıklığına uğramak istemediler."

Belimdeki eli beni biraz daha sıkı kavırıyor ve parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor, avuçlarımız birbirine basılı kalıyor. Hâlâ benden uzağa bakıyor, başını hafifçe eğiyor ve sözlerini sadece benim kulaklarıma doğru yönlendiriyor. "Dikkatli ol, küçük cadı."

Cevap veremeden Sin beni tekrar ondan uzaklaştırıyor ve solo adımları ustalıklı gerçekleştiriyorum. Sin'in arkamda, *küçük* bir *cadının* dans etmeyi nereden öğrendiğini merak eden meraklı ifadesini düşününce kendi kendime gülümsüyorum. Eteklerimi tutarak ona doğru dönüyorum ve eğer bilginin nereden geldiğini sorguluyorsa, sormuyor. Tekrar avuç içinde birleştik.

"Peki, ailemin güvenliği karşılığında hediyelerimi sömürmeye devam edecek misin, yoksa büyük bir çocuk gibi pazarlık yapmaya hazır mısın?"

Ağzındaki sırtış, kelime seçimimden anında pişman olmamı sağladı. "Aksine, bu bir kadının bana ilk kez böyle seslenişi *değil*." Gözleri benimkilere kayıyor ve aynı hareketle yüzündeki sırtışı siliyor. "Ama yapacağım şey tam olarak bu."

"Peki ya kişisel casusunuz olmaktan bıcarsam, Majesteleri, o zaman ne olacak? Beni öldürecek ve elinizdeki tek gizli silahı kaybedecek misiniz?"

Keman eşliğinde melodik şarkı sona eriyor ve birbirimizi bir kez selamlıyoruz. Etrafımızdaki çiftler dağılıp sohbetlerine geri dönerken, Black Art ve ben, hangimizin ateşli bakışlarının diğerini daha önce eriteceğini görmek istercesine, göğüs göğüse burada dikili kalıyoruz.

"Stratejik avantajlara olan yakınlığımı bundan başka bir şey sanmayın. Sen birçok güç denizinde sadece bir güç oyunusun. Varlığınız bana fayda sağlamayı bıraktığı anda - bunu kendiniz söylediniz - benim *emrime* girmiş olursunuz."

"Madem bu Sterling'i bu kadar önemsiyorsun, neden onu okumam için beni göndermiyorsun?"

"Çünkü Langston seni çekici buluyor," dedi, yüzünde çekingen bir ifade vardı. "Düşünceleri karmakarışık değil de tek bir duyguya odaklanmış bir adamın niyetini okumak daha kolaydır diye düşünüyorum." Bakışları köprücük kemiklerime kayıyor ve sonra biraz daha aşağıya iniyor, sonra dikkatini tekrar yüzüme verip ne demek istediğini anlıyor.

Ellerim o kadar sert kenetleniyor ki, parmak eklemlerim neredeyse derimi yırtacak. Uzanıp dilini ağzından çekmemek için ellerimi iki yanımda tutuyorum. Bennett'in birlikte geçirdiğimiz geceye devam etmekle gerçekten ilgilendiğini anlaması için Sin bizi izliyor olmalıydı. Kara Sanat'ın benim haberim olmadan beni izlediği düşüncesiyle huzursuzluk boynumda buz gibi bir parmak izi bırakıyor. "Sen çürümüş bir insansın."

Dikkati arkamdaki bir şeye yöneldi.

"Evimizde Wren adında bir Lejyon cadısı olduğunu duyduğumda, bunun sen olduğunu biliyordum," diye cilveleniyor Ileana, kulak misafiri olabilecek misafirlerle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve onun sesiyle hafifçe aralandığını fark ettiğim ağzımı hemen kapatıyorum.

"Sen ve kız kardeşin beni ölüme terk ettikten sonra çürüyüp ölmediğimi görünce şaşırдың mı?"

Utanç yanaklarımı dolduruyor ve ona doğru bir adım attıktan sonra yeni unvanını hatırlayarak duruyorum. Ellerimi eteğimin önünde birleştirip reverans yapıyorum. "Sizin için endişeleniyordum, Ileana - Leydim," diye düzeltiyorum. "Ben çok... o gece-"

"Kendine sakla," diye tersleyerek sözümü kesti. "Buraya ne yapmak için getirildiysen onu yap ve bu iş bittiğinde, Singard senin krallık için ne kadar değersiz olduğunu anladığında benden yardım bekleme." Bana sert bir bakış fırlattı, kahverengi gözlerinde saklamakta ustalaştığı hançerlerini kınından çıkardı ve uzun, ince gövdesi kalabalığın arasına karışarak uzaklaştı.

Beklediğim bir şey olsa da sözleri içime bir kılıç gibi saplandı. Ileana'yı benden nefret ettiği için suçlamıyorum, Cosmina ve benim gölgeli ormanda güvenli bir yere kaçtığımızı, onun ise iple bağlı ve aç kaldığını bildiği halde. Bu kararın o zamandan beri her gün, hem uyanık olduğum saatlerde hem de geceleri beni nasıl rahatsız ettiğini bilmiyor. Ama bunun bir önemi yok.

Gittim. Ve geri dönmedim.

"Bennett'i bulmanı öneririm," diyor Sin arkamdan.

Duruşumu rahatlatmadan önce ayak seslerinin galanın ortak gürültüsü içinde kaybolmasını bekliyorum. Sağ tarafımdaki bir grup kadın kendi aralarında kıs kıs gülüyor, Sin'in Ileana'ya yetişmesini ve birlikte kalabalığın içinde ilerlemelerini izlemek için boyunlarını uzatıyorlar.

"Sence henüz nişanlanmadılar mı?" diye sorar biri.

"Tanrım, umarım değildir," diye sızlanıyor bir diğeri, kendini yelpazeliyormuş gibi yaparak.

"Hanımlar lütfen müstakbel kocam hakkında bu şekilde konuşmayın," diye kıkırdayan üçüncü bir kişi hepsinin çılgınca kahkahalar atmasına neden oldu.

Bu düşünce daha önce aklımdan geçmemişti ama bu, Sin'in elçi olarak neden sıradan birini seçtiğini açıklayabilir. Düşünceden sıyrıldım. Ileana akıllıdır. Sırf farklı üniformalı biriyle evlenmek için bir grup avcıdan kaçmazdı. Endişemi yutuyorum, Bennett'i bulmak için odayı tarıyorum ve onu lapa lapa bir hamur işi kabuğuyla kaplanmış bir çeşit haşlanmış etin tadına bakarken buluyorum.

Ona yaklaşan topuklu ayakkabılarımın takırtısına bakıyor ve onları benim giydiğimi görünce gülümsüyor. "Sanırım dansım seni çok korkutmadı."

"Aslında senin hoş bir dansçı olduğunu düşünmüştüm," diyorum, sağ omzumu yüzümün önüne çekip flört etmek amacıyla omzumun üzerinden ona bakarak. Bunu yapar yapmaz, ne kadar aptal göründüğümü hayal ederek yaptığımdan pişman oluyorum ama Bennett'in ani sırtışı bana aksini söylüyor.

"Benimle yürümek ister misin?" Elini dışarı doğru uzatıyor.

Kendimi yakmayı tercih ederim. "Bu harika olur."

Elimi onun elinin içine sokuyorum ve kalenin büyük balo salonundan aceleyle çıkıp avluya doğru ilerliyoruz. Bir rüzgâr kalenin içinden esiyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bennett ceketini çıkarıp omuzlarıma örtüyor. Normalde bunu reddederdim ama rüzgârın acımasız ısırtığı yüzünden ceketini bedenime sımsıkı sarıyorum.

"Teşekkür ederim. Majestelerini ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordum.

"Çocukluğumuzdan beri," diyor, sanki zihninde onların çocuksu yüzlerini hatırlıyormuş gibi ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Babam ben doğmadan önce Ephraim'e hizmet ediyordu. Babalarımız çalışırken Sin ve ben birlikte eğlenirdik. Yeterince büyüdüğümüzde ve toplantılara katılmamız beklendiğinde, yine de etrafta gizlice dolaşmanın ve aylaklık etmenin yollarını bulduk, ama bunu saklamakta daha iyi olduk. İkimizin de babası, alınması gereken kararlar ve planlanması gereken savaşlar varken oyun oynamamızı pek sevmezdi. Ancak, fikirlerimizin ağırlık taşımaya başladığı yaşa geldiğimizde, artık oyun oynamaya pek vakit kalmıyordu."

"Böyle iyi adamların bir zamanlar çocuk olduğunu hayal etmek zor." Ona doğru yan gözle bir bakış attım. "Sin ailenizin ticaretle uğraştığını söylüyor?"

"Babam ticaret ve denizaşırı ittifak müdürü. Hepsi oldukça sıkıcı, gerçekten."

Kalenin köşesini dönerek, bu gecedan önce görmediğim doğu tarafına doğru ilerliyoruz. Spiritwood ağaçlarının karanlık hatları doğu çevresi boyunca uzanıyor, gölgeleri sığınak ve güvenlik yanılsamaları vaat ediyor, ancak bu kalenin içinde hiçbir şey güvenli değil. Ne olduğumu öğrendiğinden beri değil. Farklı koşullar altında, ağaç hattının ötesine geçmeyi ve burada hangi otların ve çiçeklerin açtığını keşfetmeyi çok isterdim. Sonbaharhelm'de her şey yetişmez ama biraz daha kuzeyde olduğumuz için, daha münzevi bitkilerden bazıları burada yetişebilir. Gerçi biraz toplasam bile, onları kurutup baharat haline getirmek için eve

dönebileceğimden şüpheliyim.

"Umarım Legion sen ve baban için çok fazla sorun yaratmamıştır." Yüz ifadesini dikkatle izliyorum ama isyandan bahsetmek onu rahatsız ettiyse bile bunu yüzüne yansıtmıyor.

"Lejyon bir sıkıntıdan başka bir şey değil. Neredeyse bir sorun."

"İnsanların kaybolduğuna dair haberler duydum. Lejyon askerleri evleri basıyor ve onları krallığa karşı savaşılmaya zorluyor. Reddederlerse korkunç şeyler vaat ediyorlarmış. Bununla ilgili bir şey duydun mu?" Kollektifimi onunkine kilitliyorum ve bunu tamamen sıradan bulduğuma neredeyse şaşıırıyorum.

"Söylentileri duydum, evet. Ama dürüst olmak gerekirse, Legion için savaşılmaya ikna edilecek kadar zayıf iradeli insanlar varsa, tehdit olsun ya da olmasın, onları bekleyen şeyi hak ediyorlar."

Ateş kalbimi yalıyor ve onu yüzüstü yere yuvarlama dürtüsüne direniyorum. "Kendileriyle savaşılmayı reddederlerse bu insanların ailelerini öldürmekle tehdit ediyorlarsa, kendi ailelerini korudukları için onları suçlayamam. Lejyon askerleri acımasızdır. Bunun krallık için bir öncelik olması gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Krallık onları savaşı savaşı yavaş yavaş yok ediyor. Aegidale'in dört bir yanındaki ormanlarda gizleniyorlar, asla uzun süre tek bir yerde kalmıyorlar. Her yere dağılmışken Sin'in onları avlamak için asker göndermesi ve bu süreçte kaleyi daha az sayıda askerle terk etme riskini alması verimli değil. Ortaya çıkıp ön kapılara ceset atacak kadar aptal oldukları sürece olmaz. Eninde sonunda erzakları tükenecek. Zorla asker toplamaya devam edebilirler ama bankaların gözünü korkutarak paralarını alamazlar."

Yüzümü ifadesiz bir şekilde tutuyorum ve onun kolektifini kendi kolektifimle tutup o konuşurken tarıyorum. Lejyon'un kaçınılmaz çöküşünden bahsederken isyanda kaybedilenler için en ufak bir endişe duymuyor, en ufak bir aldatma belirtisi göstermiyor. Bennett Langston krallığı manipüle etmiyor ama ben onu kesinlikle güvenilir bulmazdım.

Esniş gibi yapıyorum ve ceketini omuz silkerek çıkarıp ona geri veriyorum. "Bir kadeh şarabı fazla kaçırmış olmalıyım, çok yoruludum." *Yüzüne bir saniye daha bakmaya dayanamıyorum.*

Kollarını tekrar ceketinin içine soktu. "Sizi tekrar görmeyi çok isterim Leydi Wren."

"Majestelerinin yanında daha ne kadar kalacağımdan emin değilim."

Bennett'in ailemin nerede olduğuna dair bir bilgisi olmadığı açık ve olsa bile, daha az umursamasının mümkün olduğunu sanmıyorum

onlar hakkında. Sin'in tuzağa düşürmek istediği fare o değil ama yine de Bennett'in haşarat olduğundan şüphem yok.

"Lütfen, size yalvarıyorum. Yarın akşam gün batımından önce benimle pazarda buluşun. Bu tür etkinliklerin siyasi konuşmalardan arındırılmış olması gerektiğini biliyorum, ancak siyasi konuşmalar her zaman bu etkinliklerin içinde kendine yer buluyor. Savaş ve ittifak fısıltılarından uzakta, tarafsız bir zeminde birbirimizi tanıyalım."

"Emin değilim..." Bir bahane bulmak için beynimi zorlarken sözümü kesiyorum. *Dürüst olmak gerekirse, seninle bir dakika daha geçirmektense ayakkabımın topuğunu gözüme sokmayı tercih ederim.*

"Lütfen. Yarın akşam. Pazar merkezinde. Eğer gelmezsen, ipucunu alırım. Bunu bir düşün." Beni zorlamaya çalışmadığını göstermek için ellerini kaldırıyor ve geri adım atıyor.

"Bunu düşüneceğim, Lordum." *Cehenneme kadar yolun var.* "İçeri dönsem iyi olacak." Dizlerim hızlı bir reveransla çöküyor ve gitmek için dönüyorum.

"Wren," diye sesleniyor arkamdan. "Umarım gelirsin."

Çenemi omzuma atıyorum ama yürümeyi bırakmıyorum. "İyi geceler, Bay Langston."

M Kirlenmiş giysilerim yağmurdan kayganlaşmış tenime yapışıyor. Muhtemelen bir saka kuşu yuvasını andıran saçlarım yüzümden aşağı damlıyor ve ıslak telleri gözlerimden uzaklaştırmaya zahmet etmiyorum. Ne anlamı var ki?

Görecek bir şey yok. Hissedecek bir şey yok.

Ben bir hiçim.

Bir fısıltı kulağımı çekiyor ve başımı sese doğru çeviriyorum. Ağaçların arasından iki gök mavisi göz benimkilere kilitleniyor. Cosmina! Eliyle dairesel bir hareket yapıyor, sessizce yakınlarda başka biri olup olmadığını soruyor. Başımı sallıyorum. Çömelmiş halde bana doğru sürünüyor ve yapraklar bile ayaklarının altında çıtırdamaya cesaret edemiyor. Bağlarımı büyüyle çözüyor ve bileklerimi çözüyorum, zehirli metal ellerimden düşerken anlık rahatlamayla seviniyorum. Cosmina beni ayağa kaldırıyor ve kolumu omzuna atıyor.

"Çabuk ol," diye ısrar ediyor ve beni ormanın daha sık olan kısmına doğru yönlendiriyor. Ayaklarımı dikiyorum.

"Ileana," diye
mırıldanıyorum.

"Ne?"

"Ileana... arkadaşım. Önce onu almalıyız." Kelimelerim bulanıklaşıyor, neredeyse açlıktan ölmek üzere olmanın ve demire bağlı olmanın verdiği yorgunluk beynimi çamura çeviriyor. "O şu tarafta." Tembelce derme çatma barınaklarının olduğu yönü gösteriyorum, bulunduğumuz yerden görünmüyor ama parmağımın ucuyla yaklaşık çeyrek mil ötede. Yüksek rütbeli adamların uyuduğu ve Ileana'nın sık sık onların gece misafiri olmak zorunda kaldığı yer.

"Zamanımız yok, Wren. Biri bizi görmeden hemen gitmeliyiz." "Ileana," diye daha yüksek sesle sesleniyorum, net düşünemiyorum, açlık beni sayıklıyor.

Cosmina bir eliyle ağzımı kapatıyor ve ikimizi de ileri doğru çekiyor, şimdi daha hızlı. Haklı olduğunu biliyorum. O sığınığın yakınına gitmek çok riskli - mutlaka birileri gece nöbeti tutuyordur ve bizi duyacaktır. Eğer yakalanırsak, hiçbirimiz buradan canlı çıkamayız. İstemeyerek de olsa ayaklarım itaat ediyor ve kız kardeşimin beni karanlık ormana doğru yönlendirmesine izin veriyorum.

Tanrıça, ona yardım et. Arkadaşımı koru.

Kulaklarımda çılgınca çarpan kalbimin sesi, kapımın hızla tıklatılmasıyla gölgeleniyor ve birinin kapıyı çaldığını fark ediyorum.

"Evet?" Terden sıırıslıklaı olmuş bir çarşaf yığınının içinde yattığım yerden sesleniyorum. "İçeri geliyorum."

Sesini duyunca nefesimi dışarı verdim. *Tabii* ya. Sin kapıyı açıp arkasından kapatır kapatmaz odadaki enerji değişiyor. Eldridge ara sıra eve bir şişe viski getirdiğinde marine etmek için kullandığım pekmez gibi ağırlaşıyor, koyulaşıyor. Onu likörle karıştırır ve avımızı cilalamak için kullanırdım ve tatlandırılmış etin tadını çıkardıktan sonra, şişeı tüküren bir ateşin yanında birlikte parlatırdık, masallar anlatır ve sarhoşça gülerdik, sadece birkaç keyifli saat için yüz yüze olduğumuz dehşeti unutmak için bile olsa. Eldridge böyle harikaydı. Baş etmek zorunda kaldığımız onca pisliğe rağmen, birkaç dakika için ona her zaman güvenebilirdim... başka bir şey. Rahatlık, belki. Sıcaklık. Güvenlik. Kulübeden ayrılırsam, *evim* diyebileceğim başka bir yer bulabilir miyim emin değilim ama bulursam, orası da Eldridge'e çok benzeyecek.

Sin'in gözleri hala nemli çarşaflara dolanmış halimi görünce hafifçe açılıyor. "Berbat görünüyorsun."

"Kötü rüya. Ne istiyorsun?"

"Sanırım hanımefendi benim arkadaşlığımı dört gözle beklemiyor-ah." Yüzünü buruşturmuş gibi yapıyor. "Dün gece Bennett ile ayrıldıktan sonra ortadan kayboldun." Başını hafifçe eğerek devam etmem için beni dürtüklüyor.

"Ona yakın durmamı söylemiştin."

"Peki küçük planımız başarılı oldu mu?"

"O sümüklü bir birey. Ondan hoşlanmıyorum. Belki senden hoşlanmadığımdan bile fazla." arşafları tekmeleyip yataktan çıktım ve dün gece hazırladığım ipeksi leylak rengi bornozu üzerime geçirdim.

"Beni bu kadar kolay değiştirme. Ölüm listenizin en tepesinde olmak hoşuma gidiyor." Sin odayı geçip ahşap gardırobun üzerine, aynanın yanına yaslanıyor.

"Lejyon'un kaybedilmiş bir dava olduğunu ve yakında kendilerini tüketceklerini düşünüyor. Oh, söylemeden geçmeyeyim, aldıkları, taciz ve tecavüz ettikleri masum erkek ve kadınların bunu hak ettiğini düşünüyor çünkü ilk etapta yakalandılar. Ama sanırım bu da sizin umurunuzda değil."

"Onlara *karşı* alıştığımı anlıyorsun değil mi küçük cadı?"

Komodinden fırçayı alıp düğümlenmiş saçlarımdan geçiriyorum. "İstiyorum."

"Şüpheli bir şey tespit ettiniz mi-?" Yeteneğime atıfta bulunmak için başının etrafında bir daire çiziyor. "Langston'ların isyanı gizlice desteklediğini gösteren herhangi bir şey?"

"Hayır. Bennett sana ihanet etmiyor. Aslına bakarsanız, sizin herhangi bir sevgi gösterisinde bulunabileceğinizi düşünseydim, hayranlığının size kur yapacak kadar derin olduğunu söyledim."

"Beni senden daha çok sevmesini mi kıskanıyorsun, aşkım?" diye soruyor, gözlerindeki parıltı düpedüz günahkârca.

Dolabın kapağını açıp elimi renk ve desen çeşitliliğine sahip elbiselerin üzerinde gezdiriyorum. Bazıları havadar, pastel kumaşlardan dikilmiş, diğerleri ise sıvı metalden yapılmış gibi görünüyor, saten zemin üzerinde parıldayan gümüşler ve siyahlar. Dolabın hangi tarafının Sin'in zevklerine göre doldurulduğundan şüphem yok, bu yüzden elimi pembe ve sarı renkte olanların üzerinde gezdiriyorum, iğrenç tasarımları karşısında içten içe ürperiyorum.

"Nasıl giyineceğimi bilmem için gündemde ne var? Bugün güzel bir yemek mi yiyeceğiz yoksa kedi yavrularını mı öldüreceğiz, Majesteleri?"

"Başka ne dedi?"

"İlgi alanlarınızla ilgili başka bir şey yok. Tabii beni balonuzdaki etli tartlar kadar şahane bulduğunu bilmek istemiyorsanız, çünkü," elimi göğsüme vuruyorum, "bu iltifat bir kızın dizlerinin bükülmesine neden oldu."

"Görüyorum ki kan cadıları ve onların dramatiklikleri hakkındaki söylentiler doğru."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Bir şey değil. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim ve bunu şüphe uyandırmadan yaptım. Hatta bu gece onunla markette buluşmamı bile istedi, yani belli ki bunun bir tuzak olduğunu bilmiyor."

Dudaklarını büzüyor. "Demek gidiyorsun."

Gardıroba doğru ilerliyorum ve iç raftan örgümün bağlarını almak için etrafından dolanıyorum.

"Neden gideyim ki? Benim için hiçbir bilgisi yok. *Bizim* için," diye düzeltiyorum. "Bunu bir soru olarak mı algıladın?"

Önünde durmak için hareket ediyorum, göğsüm neredeyse onunkine değecek kadar yakın.

"Ailemle ilgili elinizde ne gibi bilgiler var? Bir şeyler bildiğinizi söylemişsiniz."

"Evet, *benim* bilmem ve *senin* uğruna çalışman gereken bilgiler." Sin bir

elini çözülmüş saçlarında gezdiriyor ve ben aynadan saçlarının sırtından
aşağıya düşüşünü izliyorum

Dökülen mürekkep gibi.

"Beni buraya getirdiklerinde burayı harap edebilirdim. Hepinizi. Halkınızı öldürmektense *hayatımı* riske atarak kendimi teslim *etmeyi*, krallıktan koruma istemeyi *seçtim*. Ama siz onlardan daha iyi değilsiniz, Cathal'dan daha iyi değilsiniz, beni kendi çıkarlarınız için kullanmaya çalışıyorsunuz. Ben senin kuklan değilim." Son kelimeyi tükürerek söyledim ve parmağımı göğsüne soktum.

Kolumu tutup aramıza sıkıştırıyor, göğsüm şimdi daha hızlı inip kalkıyor. "Ben senin Kara Sanat'ınım." Sesindeki hırıltı açıkça bir uyarı, ama erkeklerin uyarılarına kulak verme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım.

"Benim hiçbir liderim türümün ya da ailemin yok olmasına göz yummaz. Sen benim için bir hiçsin."

Sin'in aşağı bakan gözleri daha da kısılıp vahşi yarıklara dönüşüyor ve kolumu bırakıp ellerini yumruk yapıyor. Bana doğru savurursa eğilmeye hazırlanıyorum. "Kendini unutuyorsun, Wren." Sesi alçak ve ölçülü, sanki körüklediğim ateşi dizginlemeye çalışıyor. Sin benden uzaklaşıyor, elleri hâlâ kenetli, sanki aramıza mesafe koymak istiyormuş gibi. "Üzerine bir şeyler giy. Aldred'i sana eşlik etmesi için göndereceğim."

"Bana nereye kadar eşlik edeceksin?"

"Kahvaltıya. Bu sabah konseye katılacaksın." "Sanırım bu isteğe bağlı değil."

"Bu akşam Langston'la yapacağın görüşmenin stratejisini konuşmamız gerekiyor." Birkaç adım geri çekildi ama bakışlarını başka yöne çevirmedi. "İşi berbat etme, Wren. Seni cezalandırmak bana acı vermeyecek."

Neredeyse cevap verecektim ama kendimi koruma içgüdüğü kelimeler ağzımdan dökülmeden önce onları durduruyor. Dönüp gidiyor ve kapıyı arkasından biraz fazla güçlü bir şekilde kapatıyor.

Yüzümü buruşturarak dolaba bakıyorum ve rengi güneşin canlılığıyla yarışan parlak sarı-turuncu elbisemi çekip çıkarıyorum. Kara Sanat'ın sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor ve aklındaki *cezaları* düşünmeme izin vermiyorum. Majesteleri zalimliğiyle ün salmış biri ama bu zalimliğin ne kadar ileri gidebileceğinden emin değilim. Beni yine zindana mı kapatır, yoksa sakat bırakacak ya da fiziksel olarak zarar verecek kadar ileri mi gider? *Seni cezalandırmak bana acı vermez*. Cezalandırmak, öldürmek değil. Sanırım bunda bulunacak bir rahatlık var.

Birkaç dakika sonra Aldred geliyor ve bana odamdan çıkarken eşlik ediyor. Baronyal taş merdivenlerden üst kata çıkıyoruz ve Aldred'i koridorda takip ediyorum, duvar apliklerinden gelen hafif titreşim odadaki tek ışık.

penceresiz bir koridor. Duvarları, altın varaklı çerçevelerin içine yerleştirilmiş doğal manzara resimleri, geniş ormanlar ve su kütleleri süslüyor. Büyüdüğüm ormanı anımsatan maviler ve yeşillerin kapsamlı vuruşlarına bakıyorum ve sanat eserlerini daha fazla takdir etmek için buraya yalnız gelmek için zihinsel bir not alıyorum.

Koridor iki kanada ayrılıyor ve Aldred bizi soldaki kanada yönlendiriyor. Gözlerim sağ kanadın gölgeli genişliğine kayıyor ve o genişlikte ne gibi ilginçlikler yattığını merak ediyorum. Belki de Kara Sanat'ın *cezalandırmalarına* yardımcı olacak aletler. Düşüncelerim obsidyen dikenlerle dolu bir dolap ve acı veren kırbaçlarla kaplı bir duvarın olduğu karanlık bir odaya kayıyor ama bu görüntüyü yok ediyorum. Eğer Sin bilgi almak için bana işkence etmek niyetinde olsaydı, bunu beni buraya sürüklediği gün, bir Lejyon casusu olduğuma ikna ederek yapardı. Ama yapmadı... *Bir şey* onu tereddüt ettirdi.

"Nereye gidiyoruz?" Kahvaltımızın yemek salonunda servis edileceğini düşünmüştüm.

"Savaş odası. Majesteleri tüm planlamaların orada yapılmasını tercih ediyor."

Çok mu gizlisiniz, Majesteleri? Gerçi en yakın müttefiklerime karşı komplo kuruyor olsaydım, kurnazlığa da öncelik verirdim sanırım.

Üzerine kararmış bir at başı monte edilmiş ahşap bir kapının önünde duruyoruz, dairesel tokmağı atın burnundan geçiyor. Kara Sanat'ın ve konseyinin ellerinde yaratacağı yanık olmasa demirden dövüldüğünü düşünürdüm, Majesteleri'nin büyücüleri yakın çevresinde tuttuğunu varsayarsak. Farklı bir metalden yapılmış o zaman.

Aldred ağır aksanı kapıya bir kez vuruyor ve yanıt beklemeden kapıyı açıyor. Kendisinden önce içeri girmemi işaret ediyor ve ben de kalenin savaş odasına adım atıyorum. Alan küçük, çoğunlukla ortadaki uzun dikdörtgen bir masa tarafından işgal ediliyor. Masanın arkasındaki duvar, tavana kadar uzanan bir dizi uyumlu ahşap kitaplık ile dolu, sayısız deri ciltli cildin sırtları dışarıya bakıyor.

Beş çift göz benimkilere yapışıyor. Sin masanın başında oturuyor, iki yanında Ileana ve babası var. Aldred, Dusaro'nun yanına oturmak için hareket ediyor ve komutan bana kendi yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturmamı işaret ediyor. Aldred'in karşısında, Sin'in peşimden gelmeden önce yanında getirdiği küçük gruptan tanıdığım cüppeli kadın oturuyor. Ondan kaçtığımda, sanki sadece kurtların midesini doldurmak için var olan bir tavşandan farksızmışım gibi beni avlamıştı. Majesteleri

O gece beni ona birden fazla şekilde bağıladı, ama büyülü bir bağ benim irademin sahibi olduğu anlamına gelmez. *Ben tavşan yürekli bir kız değilim majesteleri.* Karşımdaki sandalye, kadının giydiği oniks cübbenin aynısını giymiş, tanımadığım kel bir adama ait. Yerime oturduğumda bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor ve ben de gözlerimi kaydırarak hâlâ benimkilere yapışık olan her bir setle sırayla buluşuyorum. Başlığını açtığında kadının kısa kumral saçları ve boynunda, yüzeyine ters çevrilmiş bir üçgen kazınmış gümüş bir muska görünüyor. Noktalar yaşamı, ölümü ve yeniden doğuşu temsil ediyor; kraliyet büyücülerinin bekçiliğini yapmaya meyilli oldukları bir nişan. Bu sembolü karışık kandan gelenlerle paylaşmaktan hoşlanmazlar, hatta *büyücü* kelimesini bile kullanmazlar.

Sıradan bir aileden doğduğum için krallık bana asla *cadıdan* başka bir şey demeyecek.

Büyük bir pencere sol tarafımdaki araziye bakıyor ve sağ tarafımda taş bir şömine usulca çıtırdıyor. Her biri kapalı tabaklarla dolu bir tepsi taşıyan iki hizmetçi odaya giriyor ve önümüze yığınla yemek tabağı koyuyor. Benim dekoratif tabağında cömert porsiyonlarda yumurta, jambon ve ekmek ile biraz narenciye ile kesilmiş incir kokan koyu kırmızımsı mor bir reçel var. Hücrede geçirdiğim zamanın açlığını ne kadar körüklediğini görmelerine izin vermemek için kendimi yavaş yemeye zorluyorum. Hizmetçilerden biri yer sofralarımızdaki fincanları dumanı tüten kehribar rengi çayla doldurmaya başlıyor. Sin çayından derin bir yudum alıyor ve konseye hitap etmeden önce dilini damağına vuruyor.

"Bu son yaptıkları onları savunmasız bıraktı. Artık Cathal elimizde ve adamlarına şeker gibi ölüm cezaları dağıtan o hıyar olmadan, bu kadar ileri gideceklerinden şüpheliyim. Gözcüler Spiritwood ve Autumnhelm'de onlardan geriye kalanları buldu. Dağılıyorlar ve alçaktan uçuyorlar ama daha fazla dayanamayacaklar."

Autumnhelm'den bahsedilince sertçe yutkunuyorum. Orman uçsuz bucaksız ama Lejyon'un kulübemizin yakınlarına kadar sokulacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. Besleyebileceklerinden daha fazla boğaz getiren isyancılar tarafından çalınacak kaç masum hayatın kaybolacağını düşündükçe göğsüm ağrıyor. Ileana'ya bir bakış atıyorum ve Sin'in onlardan bahsettiğini duymanın onu rahatsız edip etmediğini merak ediyorum. Onu pek çok yönden inciten adamın kalbinin ayaklarının altında atmaya devam ettiğini bilmek ona acı veriyor mu? Acaba o da kâbus görüyor mu?

"Ya yaraları yüzünden ölecekler, ya da daha iyisi, onlar tarafından Savunmaya çok kararlı oldukları *şeyler*," diye kıs kıs gülüyor Dusaro.

Ileana'nın gözleri sanki Dusaro'nun sözleri ona evlat edindiğim aşkın ailemle ilgili paylaştıklarını hatırlatmış gibi benimkilere kaydı.

"Yine de kendilerine kaçak malzeme getirilmediğinden emin olamayız. Dirençli piçler olduklarını kanıtladılar ama işte bu noktada Wren'im bize fayda sağlayabilir. Dün akşam Bennett Langston'ın dikkatini çekmiş ve Langston da onu nezaketle bu gece tekrar kendisine katılmaya davet etti. Hepimiz Wren'in... yeteneklerinin farkındayız... ve sanırım onu kendi yararımıza kullanırsak bu bizim lehimize olacaktır. Langston'lardan şüphelenmeyi hepiniz kadar sevmiyorum ama gerçekler ortada. Paraları, kaynakları ve bunları fark edilmeden Lejyon'a ulaştıracak münzevilikleri var. Langston'ları genel olarak tahammül edilebilir bulsam da, bana ihanet ettiklerini öğrenirsem, her birini acımasızca öldüreceğim."

Sin'in şiddet içeren sözlerinden ürkmedim. Aslında bana *Wren'im* diye hitap etmesini Langston'lara yönelttiği acı tehditten daha rahatsız edici buluyorum.

"Cehaletimi bağışla ama gücün tam olarak nasıl çalışıyor Wren?" Aldred soruyor.

Masumca göz kırpyorum. "Hangisi?"

"Niyetleri yorumlama yeteneğiniz."

"Bildiğiniz gibi büyücüler kolektifleriyle yakından bağlantılıdır. Ben kendiminkini manipüle ederek başkalarına bağlanabilir ve onları kendiminkiyle birleştirebilirim. Bu sayede birinin en içsel, en gerçek duygularını hissedebiliyorum." Sin'e dönüp baktığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum, sanki büyüm hakkındaki merakını tam olarak gizleyemiyormuş gibi. Belki de beni daha önce onu okurken yakaladığı zamanları hatırlıyor ve içinde kopan duygusal fırtınayı bilmemden rahatsız oluyor.

"Büyüleyici," diye nefes alıyor Aldred.

Dusaro boğazını temizler. "Daha çok bir iğrençlik gibi."

"Bu odadaki tek iğrençlik senin tavırların." Dikkatimi Dusaro'ya çeviriyorum ama etrafımda Sin'in yüzünde bir sırıtma gördüğüme yemin edebilirim.

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun, kan cadısı."

"Ve kalbinizi hiç terlemeden patlatabileceğimi unutuyorsunuz, Lordum."

"Yeter." Sin ikimizi de sert bir bakışla susturuyor.

Yemeğimi bitirdikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve toplantının geri kalanında sessiz kalıyorum, sadece başımı sallıyorum ve doğrudan konuşulduğunda sertçe cevap veriyorum. Aldred'in krallık ordusunun komutanı olduğunu öğreniyorum.

Bu da onu son gördüğümde giydiği ağır zırhı açıklıyor. Cüppeli kadın ve kel adam -Anika ve Cassius- aslında kraliyet büyücü konseyinin bir parçası.

Sin bu gece oynayacağım rol hakkında herhangi bir sorum olup olmadığını sorduğunda başımı sallıyorum. İyi bir küçük hanımefendi gibi, Bennett'in bana olan sevgisini güçlendireceğim ve bu kırılganlığı, onun kolektifini daha derinlemesine araştırmak için bir katalizör olarak kullanacağım, kaçırmış olabileceğim herhangi bir güvensizlik belirtisi arayacağım. Lejyon'un eline geçmeye devam eden silah ve ilaçlardan Langstonların sorumlu olduğunu gösteren herhangi bir şey.

Bunun üzerine Sin konseyi azlederek hızla ayağa kalkmalarını ve odadan çıkmalarını istedi. Sandalyemi itiyorum ve ayrılmak için dönüyorum, için için yanan bakışları hala beni dikkatle izleyen Sin'e veda etme zahmetine girmiyorum.

Boğazını temizliyor. "Öğleden sonra seni giydirmesi için River'ı göndereceğim."

"Kendimi hazırlayabilecek durumdayım, Majesteleri. Onu rahatsız etmenize gerek yok."

Yüzünde beliren sırıtış tamamen ahlaksızca ve gözleri yavaşça boynumun çizgilerini takip ediyor ve bir saniye boyunca korsemın bağlarında oyalanıyor. "Dün geceki gibi giyinmeni istiyorum."

Ve bu ifadeyle birlikte, söyleyeceğim her ne olursa olsun, sözlerinin ağırlığı boğazımda düğümleniyor. Bunun yerine gülümsüyormuş gibi yapıp dizlerimi bükerek abartılı bir reverans yapıyorum. "Nasıl emredersen, Kara Yürekli'm."

I Öğleden sonrayı kale bahçelerinde dolanarak geçirdim, beyaz ve mor yaprakların sıçraması beni rahatsız etmekte ısrar eden düşüncelerden hoş bir şekilde uzaklaştırdı. Şato'yla buluşmamın nasıl gerçekleştiğine dair çeşitli senaryolar.

Bennett tekrar tekrar zihnimde dönüp duracak.

Ve sonra bu gece yalnız olacağımı anladım.

Bennett'ten kaçmak kolay olacaktı. Dilimde sayısız bahane şekilleniyordu; her biri ayrılmamız için bir neden sunuyor, krallığı ortadan kaybolduğum konusunda uyarmadan önce Scarwood'la arama biraz mesafe koymam için bana yeterli zamanı veriyordu. Eğer hızlı davranır ve ormana tutunursam, onlar izimi bulamadan gitmiş olurum. Ağaçlar muhafızların at sırtında beni takip edemeyeceği kadar sık ve bir adım önde olursam bunu başarabilirim. Bu düşünce beni çapkın bir büyücü gibi baştan çıkarıyor ama özgürlük

-Her ne kadar tatlı ve cazip olsa da, bu benim kurabileceğim bir hayal değil.

Çünkü beni bağlama büyüsüyle takip edecekti. Bir tür kuduz canavar gibi beni avlayacak ve ben de yiyecek son canlı olacaktım. Eğer eve kaçarsam, bizi bağlayan büyülü ip sayesinde bir harita çizip Sin'e verebilirdim.

Sin'in gücünden şüphe etmiyorum. Eğer kan döküp onu serbest bırakırsam içimdeki kan cadısı onu alt edebilir ama onu kafeste tuttuğum sürece Sin'in büyüsü Adelphia'nın kutsamasıyla güçleniyor ve bu yüzden benimkinden daha güçlü.

Elimi her uzattığımda ve onun kolektifine her dokunduğumda içimi kaplayan o korkunç hissi unutmadım. Tsunami büyüklüğünde bir dalga yükselip bana çarparken Uluyan Deniz'in kenarında durmak gibiydi. Tabii deniz yanıyor ve su, yoluna çıkacak kadar cesur ya da aptal olan her şeyi tutuşturuyorsa o başka. Bu kadar acı, utanç ve suçluluk sadece bütün bir insan krallığından sorumlu Kara Sanat olmanın ürünü değil. Bu daha fazla, daha karanlık bir şeyin sonucu ve küçük bir parçam bunun hakkında daha fazla şey bilmek istiyor.

Karanlıkla delik deşik olmuş bir parçam - bedenimi paylaşmaya etimdeki kemikler kadar alıştığım bir öfke. Beni sevmedikleri için aileme duyduğum öfke. Cathal'a ihaneti ve bedenime verdiği zarar için öfke. Ve kendime duyduğum öfke. Bana haksızlık eden herkesten daha çok kendimden nefret eden parçamı kabul ettiğimde öfke boğazımda yükseliyor. Bana zarar verenlere karşı savaşacak kadar güçlü olmadığım için. Sadece bir korkak çekip giderdi.

ve arkadaşını bir Lejyon kampında çürümeye terk etti. Utanç, öfke ve suçluluk duygusunu bilen yanım, Singard Kilbreth'e neyin musallat olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor.

Odama döndüğümde River sayvanlı yatağın kenarında oturmuş, sandaletli ayağını yere vuruyordu. Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve onu beklettiğim için bir özür mırıldanıyorum, sonra bundaki ironiyi fark ediyorum. Beni Sin'in onaylayacağı bir şekilde giydirmeden önce Black Art'ın hizmetçisini beklettiğim için bir kefaret sunmak - utanç verici. Köşeye sıkışmış tahta bir sandalyeyi odanın ortasına çekiyor ve oturmam için işaret ediyor. Eteklerimin eteklerini toplayıp oturuyorum ve River'ın elleri hemen örgümü çözüp saçlarımı taramaya başlıyor.

"Neden suratın asık canım? Bu akşamki randevun için heyecanlı değil misin?" diye soruyor, birkaç dakika önce geç kaldığım için bana kızdığını unutmuş gibi.

Aynada onun sıcak gözleriyle karşılaşıyorum. "Bana şaka yaptığını söyle. Bay Langston'la bir daha konuşmak gibi bir arzum yok ama Sin beni gitmeye zorluyor." Kara Sanat'ın benim için ne gibi bir iş planladığını sorgulamasını bekliyordum ama yapmadı. Ve bunun için rahatladım, çünkü ruh halim yeterince bozukken bir de onunla *ne* olduğumu paylaşmak zorunda kalmadım, tabii daha önce haberdar olmadıysa.

"Bunu duymak istemeyeceğinizi biliyorum ama Singard o kadar da kötü biri değil. Çocuğun zor bir hayatı oldu. Annesini genç yaşta kaybetti. Babası - şimdi biliyorsun ki Majestelerine ve babasına son derece saygı duyuyorum, ama... genç bir çocuk için başa çıkması çok zor olabilir. Şu anda olduğu genç *adam* için bile. Bu ikisi sürekli didişiyor," diye azarlıyor ve ince dişli tarağıyla bir düğümü çözerken başını sallıyor.

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bana endişesinin gerçek olduğunu söylüyor. Onun baştan aşağı saf ışık olduğunu anlamak için kolektifini okumama gerek yok. Neredeyse annesini tekrar soracaktım ama kendimi durdurdum. Muhtemelen daha fazla ayrıntı vermeyecektir ve zaten bunun bir önemi de yok. Ben de annemi genç yaşta kaybettim ama beni etrafta kılıcımı sallayarak dolaşırken ve uygun gördüğüm insanları öldürürken göremezsiniz. Sin'in bunu yaptığını gördüğümünden değil, ama Majesteleri'nin ünü ondan önce geliyorsa, benim de bunu yapmam an meselesi. Umarım içinde bulunduğum çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu bulmadan önce kılıcını bana çevirmeye karar vermez.

"Aegidale'i korumak için yemin etti ve buna herkes dâhil. Aşkınlar her gün korku içinde yaşıyor çünkü o ve onun önyargıları

babam ve Ephraim yarattı. Korumasına *layık* gördüğü kişileri seçme hakkına sahip olmamalı ve ne sizin ne de bir başkasının bunu nasıl savunabileceğini anlamıyorum."

"Sin kendisinden beklendiğini düşündüğü şeyi yapıyor. Babası çok... *ikna edici* olabiliyor," diyor ve kahverengi gözlerini bir kez aynaya çeviriyor. "On yıllardır krallığa hizmet ediyorum ve Sin'e küçüklüğünden beri göz kulak oluyorum. İyi bir kalbi var ama bunu gösterecek özgüvenden yoksun."

Yorumuna alaycı bir eğlenceyle ofluyorum. Kara Sanat'la olan etkileşimlerimin hiçbiri onun iyi bir kalbi bir kenara bırakın, bir kalbi olduğunu bile göstermiyor. Ağzına kalıcı olarak kazınmış kendini beğenmiş sırıtış da bana *mide bulandırıcı* bir özgüvene sahip olduğunu söylüyor.

"Gülebilirsiniz ama bu doğru. Günah senin sahip olduğun şeye sahip değil. Senin belli bir varlığın var - o güzel kahverengi gözlerinin ardında bir fırtına koptuğunu düşündüren bir şey. Günah bir odaya girdiğinde ortalık durulur çünkü ondan korkarlar. Öte yandan sen, keskin bir kılıçtan ve onu kullanma becerisinden çok daha tehlikeli bir şey yayıyorsun. *Beyin*. Ve sanırım erkeklerin bu konuda eksik olması şaşırtıcı değil."

Kıkırdamamı engelleyemedim. "İltifatınız için teşekkür ederim ama bana kesinlikle özgüveni eksik bir tip gibi gelmedi. Aslında, kibrinin onun en sinir bozucu özelliklerinden biri olduğunu söyleyebilirim."

"İyi bir gösteri sergiliyor, hakkını vereyim."

Boğazımı koparmakla tehdit ettiği gece boğazımı sıkmasının bir şovdan çok uzak olduğunu neredeyse kusacaktım ama kelimeleri yuttum. River her ne kadar mantıklı görünse de, beni esir alan kişiyle neredeyse ailevi bir ilişki içinde olması onun muhakemesini gölgeliyor ve Sin'in şiddet eğilimleri için daha fazla gerekçe dinleyecek havada değilim.

Muhtemelen kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde, saçlarımdaki düğümleri çözmeye ve onları omuzlarıma dökülüp sırtımdan aşağı yuvarlanan itaatkâr beyaz bir örtü haline getirmeye devam ederken sessizliğini koruyor. Memnun olan River sepetini karıştırıyor, küçük kozmetik pudraları ve boyalar çıkarıyor ve bunları göz kapaklarıma, yanaklarıma ve dudaklarıma sürüyor. Gardırobu açıp mavi safir renginde bir elbise çıkarıyor ve giymem için bana fırlatıyor. Diz hizasında, uzun kollu ve kare göğüs hatlarına sahip. Narin gümüş kurdeleler korsajın önünden aşağı doğru çaprazlama iniyor ve River elbiseyi sırtımda sabitlememe yardım ediyor. Ellerini katlıyor

Çenesinin altında, bir an için yaptığı işi hayranlıkla izledikten sonra malzemelerini toplamak için onları bıraktı.

"Eğer bu gece tam bir fiyasko olur ve kendini mutsuz hissedersen, kesinlikle öyle görünmeyeceksin. Gelin, sizi aşağıya kadar geçireyim."

Bana odamdan Ileana'nın kollarını ince bedeninde kavuşturmuş beni beklediği fuayeye kadar eşlik ediyor. Ileana bana hızlıca bir göz atıyor ve çenesiyle onu dışarıda takip etmemi işaret ediyor. Onu şatonun güney tarafına, şatonun ahırlarının arkaya bakan avlunun büyük bir bölümünü kapladığı yere kadar takip ediyorum. Gözlerim hareketlerini takip ediyor, kalçalarının nazik salınımı zarif ve dengeli, ama uzun, ince bacaklarının ölçülü adımlarında bir şey hesaplanmış görünüyor, sanki doğal olmayan bir şekilde çevresinin farkındaymış gibi. Sanırım yaşadıklarından sonra, yanlış ya da yersiz gelen herhangi bir şey için sürekli tetikte olması mantıklı.

Bir parçam ona seslenmek, yürümeyi *bırakıp* bana bakması için onu ikna etmek için yalvarıyor, *gerçekten bana bakıyor*, kalbimi ortaya koyuyor ve ona işkence etmesinde oynadığım rol için ondan af diliyorum. Eğer her şeyi geri alabilseydim, bir şekilde zamanı tersine çevirip tekrar yapabilseydim, yapardım. Ama ikinci bir şans vermeyen tek krallık bu değil.

Açık çimlerin arasına serpiştirilmiş sıra sıra askerler, takımlar halinde eşleşmiş ve düello yapıyorlar. Boğazımdaki gıdıklanmayı, kan döküldüğünü gösteren herhangi bir şey gördüğümde, duyduğumda ya da kokladığımda hissettiğim kaçınılmaz kaşıntıyı görmezden geliyorum. Cinayet rengine boyanmış kıvrık tırnakların görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor, o kadınsı tırnaklar dudaklarımın üzerinde ve boynumun sütunundan aşağı, göğüs kafesimin tabanına doğru bir çizgi çiziyor, beni çimlerin uçlarında kuruyan kanın tadına bakmaya teşvik ediyor. Boğazımdaki yanmayı maskelemek için bir ömür boyu pratik yaptım ve en ufak bir duygu titreşimi olmadan, cazibeyi *onun* geri kalanıyla birlikte yutuyorum.

Kalabalığın içinde Kara Sanat'ı gözden kaçırmak imkânsız olurdu, zırhlı adam kalabalığını onun için taramıyor olsaydım bile. Onu görmeyi umursadığımdan değil -yüzünü bir daha görmeden de yapabilirim- ama düşmanlarımın nerede olduğunu bilmemek amatörce bir hata. En son gardımı düşürdüğümde kendimi bir yeraltı hücresinde bulmuştum, enfeksiyon bir akbaba sürüsü gibi beni kemirirken çürüyordum.

Sin'in boyu göğsündeki çelik plaka ile vurgulanmıştır. Zırhın altına gömlek giymiyor, plaka doğrudan derin bakır tenine oturuyor, sadece en hayati organlarını koruyacak kadar metal. Başka bir askerle kapışıyor, kılıçlarını başlarının üzerinde acımasız bir dansla sallıyorlar.

Çelik ve ter, ve ben onun dikkat dağınıklığını kullanarak farkına varmadan onu değerlendiriyorum. Partneriyle birlikte ölümcül bir hızla hareket edip dönerken kollarındaki kaslar şişiyor ve geriliyor. Kalçalarına oturan siyah pantolonu belinden aşağı sarkıyor. Sin'in yüzünde muazzam bir konsantrasyon ifadesi var; ortağının hareketlerini değerlendiriyor ve rakibinin bıçağının gelen darbelerinden kaçınmak için vücudunu tam olarak büküyor. Ve bir bahar fırtınası avluyu yırtıp uzun siyah saçlarını arkasından savururken, neredeyse *vahşi* görünüyor.

Kılıcını havada son bir kez savuran Sin ortağını etkisiz hale getiriyor ve asker dizlerinin üzerine çöküyor, kılıcının ucu sahte düşmanın boynuna birkaç santim yaklaşıyor. Silahını hâlâ ortağına doğrultmuş olan Sin'in hareketli gözleri benimkilere döndüğünde nefesim boğazımda düğümleniyor. Yaratıcısıyla gözlerimi kilitlediğimde, midemin çukuruna gömülü olan ip sapkın bir zevkle parlıyor ve yemin ederim ki kalçamdaki, onun çok eğlenceli bulduğu imzayla mürekkeplenmiş nokta onu görünce ısınıyor. *Ona asla bu lakabı takmamalıydım.*

İzlediğimi biliyordu. Yüzümden geçen anlayışı izlerken gözlerinde düpedüz rahatsız edici bir şeyin pırıltısı parladı, dikkatli bakışlarımın farkında olduğunu ve bir noktaya değindiğini fark etti

-O *daha güçlü*. Sıkıca kilitlediğim büyüün yardımı olmadan onu alt edecek güce sahip olmadığımı biliyor. Ve ağzının neredeyse eğlenen kıvrımına bakılırsa, o anahtarı nereye sakladığımı çoktan unuttuğumu da biliyor. Sin kılıcını düşük bel pantolonuna asılı kılıfına sokuyor ve yere düşen ortağına elini uzatarak onu ayağa kaldırıyor. Gözlerini kaçırdığında sertçe nefes veriyorum ve dikkatimi tekrar Ileana'ya yöneltiyorum.

Ahırlara yaklaşıyoruz ve dört siyah ata bağlı gri bir araba ön tarafta beklenti içinde bekliyor. Ileana arabaya binmemi söylüyor ve bir uşak kapıyı açmak için acele ediyor ve ben içeri girerken elini uzatıyor. Sırtlarında ve bellerinde çeşitli kılıçlar ve bıçaklar bulunan tepeden tırnağa silahlı üç muhafız içeri giriyor. İkisi benimkine paralel kırmızı kadife kanepeye oturuyor, üçüncüsü de yanıma çöküyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve küçük kare pencereden Ileana'nın hâlâ abanoz atların yanında durduğu yere bakıyorum. Yüzümdeki soruyu okuyor. *Neden bu maiyet?*

"Kara Sanat'ın emirleri. Kan cadısı korunacak. Yalnız gideceğini düşünmedin, değil mi?" Topuklarının üzerinde dönüyor, alaycı kahkahası gözden kaybolduktan çok sonra bile kulaklarımda çınlıyor.

Uşak kapıyı kapatıyor ve sürücü koltuğuna tırmanırken araba hafifçe sallanıyor. Kara Sanat'ın yalnız seyahat etmeme izin vereceğini düşündüğüm için aptal olduğumu ima etmek istediğini biliyorum, ama zihnimin altındaki tekerlekler kadar hızlı dönmesine neden olan şey onun alaycı tonu değil, kelime seçimi.

Kan cadısı korunmalı.

Sin damarlarımda dolaşan güç için benden nefret edebilir ama ben onun için, krallığı için, taht iddiası için bir değerim. Aegidale, şehirlerini, evlerini yerle bir eden, kendi kendine ilan ettiği doğruluk hakkında saçmalayan ve korumak istediklerini iddia ettikleri aynı adayı yok eden isyana son vermeyen bir lidere saygı duymayacaktır.

Kara Sanat beni çok da gizli olmayan silahı olarak kullanmak istiyor, hem de söylediğinden çok daha fazla. Ama büyümün arzularını yerine getireceğine bir an bile inanırsa aptallık etmiş olur. Ben bir kan cadısıyım, hayır, bir kan *kraliçesiyim*.

Ve bir kraliçe kimse için eğilmez.

"K Aklınızı başınıza alın, bayan. İsyân pisliğinin nereye bulaşacağını asla bilemezsiniz. Gitmeye hazır olduğunuzda burada olacağız."

Yanımda oturan muhafız elini uzatıyor ve arabadan inmeme yardım ediyor.

Sürücü atları pazar merkezinin dışına park etti. Blackreach'in alışveriş meydanı Innodell'dekine benziyorsa, gündüzleri kasaba sakinleri ve tüccarlarla dolup taşıyor, geceleri ise çoraklaşıyor. Çoğu satıcı öğlen saatlerinde tezgâhlarını kapatıyor ve arnavut kaldırımli ilk ara sokağa adımımı attığımda, bu pazarın da farklı işlemediğini anlıyorum. Dar sokağın her iki yanında renkli kanvas tenteli vitrinler sıralanıyor. Ahşap kapılarında baharat, kürk ve çelik vaat eden tabelalar asılı, bunları alabilecek kadar varlıklı olanları içeri davet ediyor ve Blackreach'te bu tür lüksler muhtemelen evlerin vazgeçilmezi. Kekik, maydanoz ve zencefil gibi çeşitli baharatlarla etiketlenmiş küçük keten torbalar, bir baharat dükkanının cam pencerelerinden birinden görülebilen bir rafta düzgünce dizilmiş duruyor.

Mütevazı memleketimde böyle bir iş asla ayakta kalamazdı; burada yaşayanlar ihtiyaçlarından başka bir şey karşılayacak kadar kazanamıyor ve yemek pişirmek için tek bir baharat bulmak için dolaplarını karıştırmak zorunda kalıyorlardı. Cosmina ve ben otları kurutup karışımlar haline getirerek ve bunları küçük kavanozlarda saklayarak baharatlar için para eksikliğimizi gidermeye yardımcı olduk. Cosmina özellikle kurutulmuş sumak meyvelerini ezmeyi ve eti kurutup kürlemeden önce limon tadındaki tozu yeni yakalanmış av hayvanlarının üzerine serpmeyi çok severdi. Şimdi burada olsaydı, hiç şüphesiz bizim ormanda yetişmeyen bazı bitkileri aramak için kafasını bu şirin dükkana sokardı. Ben de onunla birlikte baharatları ve tentürleri inceler, muhtemelen vanilya çekirdeği ya da özü arardım. Vanilya çekirdekleri inanılmaz pahalı olduğu için evimizde vanilya nadir bulunurdu ama belki dükkân sahibiyle bir anlaşma yapabilir, bir tür takas teklif edebilirdim. Eldridge, iri yarı dış görünüşüne rağmen tatlıları hepimizden daha çok sever ve vanilya, her zamanki mısır unu pudingi kahvaltısını tatlandırmak için mükemmel bir tamamlayıcı olurdu.

Vitrinden uzaklaşıyorum. Artık bunların hiçbir önemi yok. Sin'e itaatkâr kucak köpeği gibi bağlı olduğum sürece, değer verdiklerimi düşünmek tehlikeli bir dikkat dağıtıcı.

Dar sokak, çoğu satıcının muhtemelen seyyar tezgâhlarını kurduğu arnavut kaldırımli bir halkaya dökülüyor. Akşamın bu saatinde ne satıcılar iksirlerinin etkilerini anlatır, ne de önlük giymiş kadınlar ıslık çalar.

Yayalar evlerine bir sepet ürün ya da taze pişmiş ekmek götürüyor. Çemberin uzak tarafındaki bankta oturan dalgalı saçlı lord dışında pazar boş.

Ben yaklaşırken Bennett ayağa kalkıyor, dişlek bir gülümsemeyle bana bakıyor ve etek boyu pek de mütevazı olmayan canlı mavi elbisemi hızla değerlendiriyor. O ise kobalt mavisi, cepleri ve omuzları gümüş ipliklerle süslenmiş kadife bir ceket giyiyor. Giysilerimiz arasındaki benzer renk desenini fark ederek aniden giydiğim elbiseden hoşlanmadım ve sıkılmış dişlerimin arasından gülümsemeye zorlayarak, Langston'ın özel ev renklerini giymemi şüphesiz isteyen Kara Sanat'a sessizce lanet okudum.

Belinden eğilerek elime uzanıyor ve dudaklarını parmak eklemlerimin arkasında gezdiriyor. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Leydi Wren."

Gözlerimle buluşmadığını bilerek zoraki bir sıcaklıkla gülümsüyorum.

"Bize akşam yemeği getirdim. Kabul ediyorum, ben yapmadım ama evimizdeki en sevdiğim aşçıdan hazırlamasını istedim ve reçelli puflar pişirmesi için ısrar ettim. Bunun için tüm övgüleri kabul ediyorum." Dokuma sepeti banktan aldı ve değerlendirmem için havaya kaldırdı. "Şurada Malakit'in harika manzarasını gören bir yer var."

"Yolu gösterin Lordum," diyorum, işaret ettiği yöne doğru eğilerek.

Bu sabah savaş odasındaki toplantımız sırasında Langston'ların, Scarwood'dan sonra Blackreach'in en büyük ikinci konutu olan Summerswind Kalesi'nde ikamet ettiklerini öğrendim. Birinin bir kale kadar görkemli bir şeyden, sanki sıradan bir şeymiş *gibi, ev* olarak bahsettiğini duymak benim için hâlâ garip.

Bennett'i başka bir sokaktan takip ediyorum, coşkulu ürünler ve nadide eşyalar satan dükkânların yanından geçip, çatısı çatalı ahşap bir pergolaya varıyorum, sarmaşıklar dekoratif bir yeşillik dokunuşuyla kafesli tepeden dolanıyor. Kumaş kaplı masanın ortasında kırmızı güller ve defne yaprağı dallarıyla dolu bir vazo duruyor. Söz verdiğim gibi, Malakit Nehri'nin açık uçsuz bucaksızlığı çardaktan görülebiliyor, akan akıntının şehirle omuz omuza geldiği yer ile aramızda ne vitrinler ne de evler var.

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu," diyorum alaycı bir hevesle, bu gülleri kesen ve bu alanı hazırlayanların hizmetçiler olduğunu çok iyi biliyorum.

"Beğendin mi?" Bennett'in gözleri, asgari olanı yaptığı için kendinden gerçekten memnunmuş gibi parlıyor.

"Elbette. Çok tatlı, teşekkür ederim." *Az önce gözlerimi mi kırptırdım?*

"Oturun, oturun," diyerek bize en yakın sandalyeyi çekti.

Elbisemi arkamda düzelterek, çekilmiş sandalyeye oturuyorum ve Bennett sepetin içindekileri boşaltmaya başlıyor. Üzerlerinden yayılan tatlı, mayalı aromaya bakılırsa fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak kalın ekmek dilimleri, tuzlanmış et şeritleri, taze kesilmiş peynir çeşitleri, küp küp meyveler, çökmekte olan reçelli puflar ve bir şişe şarap. Her birimize birer kadeh kırmızı içki dolduruyor ve her ikimizin kadehine de meyve serpintisinden birkaç çilek bırakıyor.

"Bana aileden bahset. Sizinkiler geçimlerini sağlamak için ne yapıyorlar?"

Bir dilim ekmek alıp üzerine biraz et ve peynir koyuyorum. "Ailemin bir hanı var. Fazla bir şey yok ama Innodell'e göre yeterince rahat yaşıyoruz." Yarı gerçek, dilimden prova edilmiş bir kolaylıkla dökülüyor. Ailemden uzakta olduğumu söylemek çok fazla soruya neden olur, bu yüzden en iyisi bu küçük ayrıntıyı uydurmak.

"Sen de mi öyle yapıyorsun? Handa mı çalışıyorsun?" "Evet, işletmelerine yardım ediyorum. Bundan oldukça keyif alıyorum."

Bennett çatalıyla bir parça meyveyi şişlerken dudaklarını büzüyor ve bir an için Innodell'i hiç ziyaret edip etmediğini ya da kendi boyundaki birinin görmesi için fazla mütevazı bir kasaba olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Çok yazık," diyor kavun parçasını ağzına atarken. "Pardon?"

"Böyle bir güzelliğe sahip olan birinin bunu bir han tezgahının arkasında saklaması gerektiğini düşünmüyorum."

Bu yorumu beni pohpohlamak için yaptığını biliyorum ama işçi sınıfını küçümsemesi midemdeki yemeği kurşuna çeviriyor. "Aslında hiç umurumda değil."

Elini bana doğru uzatıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına atıyor. Şaplaqla uzaklaştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Çok güzelsin, Wren. Bunu kendine avantaj sağlamak için kullanabilirsin, biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bennett sıradanlığı zorlar gibi omuzlarını silkiyor. "Evlenmek isteyen birkaç lord var. Sizin gibi... özelliklere sahip kadınlar... çok arzulanıyor."

"Nitelikler?"

Kendi kendine hafifçe gülüyor ve bakışlarıyla beni sabitliyor, öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayarken mavi gözleri kararıyor. "Bir talip bulmakta zorlanacağını sanmıyorum diyelim. Kendini bir daha asla bir han tezgahının arkasında bulmak zorunda kalmazsın." Sanki görüntüsü bile onu tiksindiriyormuş gibi alnındaki çizgiler kırışıyor.

"Çalışmaktan zevk alıyorum."

"Bir lordla evlenirseniz her türlü zevki tadarsınız Leydi Wren."

Adım onun dilinde yabancı geliyor, sanki ait değilmişim gibi. Ayağa kalkıyor ve sandalyesini masanın etrafında kaydırarak yanıma oturuyor. Yavaşça uzanıyor ve işaret parmağıyla dizimde ve baldırımda küçük daireler çiziyor. *Olamaz*. Langston denen çocuğa kirpiklerimi kırıştıracakım ve bana reçelli puf yedirmesine izin vereceğim ama kimse bana dokunmayacak. Sin beni buraya Bennett'in kolektifini araştırmam ve seçkin ailenin saklıyor olabileceği sırları araştırmam için kesin emirlerle gönderdi. Onunla fazla *samimi* olmam konusunda hiçbir şey söylemedi. Belki sadece reddedeceğimi bildiği için, belki de Kara Sanat'ın bazı ahlaki değerleri olduğu için, ama nedeni önemli değil. Boğazımı dikkatlice temizliyorum ve bacağımı diğer bacağımın üzerinden geçirerek onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum.

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum almadan önce aromasını -sedir ağacı ve nektar gibi tatlı bir şey- içime çekiyorum. "İşlerde yeni bir şey var mı? Bu sabah Singard ve babasının Legion hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum. Tüm o jargonu anlamıyorum," diyorum, gergin bir gülüş taklidi yaparak ve kirpiklerimin arasından ona bakarak. "O konuda bir gelişme var mı?" Kolektifimi dışarı fırlatıyorum ve bir sonraki yemeğinin üzerine düşen bir örümcek gibi onunkine yapışıyorum. Zihni benimkinin ağırlığı altında ezilmiş bir papatyanın yumruğumda toza dönüşmesi gibi çöküyor. Damarlarında büyüünün zerresi bile yok ve zihni benim için yeni ciltlenmiş bir kitap gibi açılıyor.

"İsyan ve müttefikleri endişelenecek bir şey değil. Onların düşüncelerinin sizi korkutmasına izin vermeyin."

"Çok fazla müttefikleri var mı?" Kelime seçimine dikkat ederek soruyorum.

"Söylemesi zor. Eğer *iyi* olanları varsa bile, bizim onlardan haberimiz olmaz, değil mi?"

Kollektifini sabit tutuyorum, herhangi bir manipülasyon hissini ondan söküp almaya hazırım, ama gevşek, tepkisiz kalıyor. "Herhangi bir şüpheniz var mı?"

Göğsünden hafif bir kakhaha yükseliyor ve masaya bakıp düşünürken gülümsüyor. "Madem politika tartışmaya devam etmek istiyordun, neden

seni evime davet etmedim?"

"Özür dilerim. Her şeyi çok etkileyici buluyorum ve tüm bu bilinmeyenlerle sizin ve ailenizin nasıl bir stres altında olduğunuzu tahmin edebiliyorum." Yalan, bir yudum daha aldığım kadifemsi şarap kadar yumuşak çıkıyor.

"Sizi temin ederim ki, Kara Sanat'a ihanet eden birini öğrenirsek, derhal icabına bakılacaktır. Langstonlar, Majesteleri'nin yaklaşan savaşını tehlikeye atacak hiç kimseye müsamaha göstermeyecektir."

"Yaklaşan savaş mı? Krallık yıllardır Legion ile savaş halinde."

Bennett bana bir kaşını kaldırdı. "Lejyon'dan bahsetmiyorum. O *şeylere* karşı savaş."

"Aşkınlara mı? Sin *tüm* aşkınlara karşı savaş mı ilan edecek?" "Elbette bizim desteğimizi alacak, ama Sin tüm aşkınları ayıklaması gerektiğini biliyor.

herhangi bir resmi açıklama yapmadan önce tahtın gizlenen düşmanları. Hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Sürprizler hatalara, hatalar da para kaybına yol açar. İhtiyacı olan her şeyi toplar toplamaz, aşkın sorun hızla ortadan kalkacaktır."

Kaskatı kesiliyorum, kanım kardinal bir buz tabakasına dönüşüyor, rüzgar tenimi aniden çok soğuk bir şekilde ısıyor, hava ciğerlerimi çok kuru bir şekilde şişiriyor. Bunun olacağını *biliyordum*. Krallık ayak sürüyordu, yavaş yavaş şekil değiştirenlere karşı önyargı oluşturuyorlardı, zamanlarını bekliyorlardı, böylece acil tehditleri ortadan kaldırılır kaldırılmaz, gözlerini bir sonraki hedeflerine dikeceklerdi. Aşkınlara.

Benim ailem.

Ve Kara Sanat beni burada mütevazı bir paralı asker gibi emirlerini yerine getirmeye zorluyor. Beyaz lekeler görüşümü bulandırıyor, yumruklarım sıkılıyor, nefeslerim kısa ve kesik kesik. Dişlerimi gösterme dürtüsüne direniyorum.

"Korkmana gerek yok," diye fısıldıyor, yüzümdeki ani renksizliği yanlış okuyarak.

Enerjisindeki ani değişim dikkatimi tekrar Bennett'e yöneltiyor. Ben tepki veremedim dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, eli tekrar baldırımı buluyor ve etrafını sarıyor. Avucunu bacağımdan yukarı kaydırıyor ve dudaklarımı dudaklarıyla ayırmaya çalışırken baldırımı sıkıyor.

Elimi onunkinin üstüne koyuyorum.

Ağzımı Bennett'inkinden çekerek, onun *arzusunu* bir saniye daha hissetmek istemediğim için kolektifimin gözümün arkasındaki yerine geri dönmesine izin verdim.

"Çok mu ileri gittim?" diye kekeliyor.

"Evet. Bunu bir daha yapma," diye bağıyorum, ses tonumdaki

düşmanlığı düzeltmeden. "Geri dönmeliyim." Sandalyemden kalkıyorum ve elbisemin eteklerini çekiştiriyorum.

Aşağı doğru giyin.

"Sizi telaşlandırdıysam özür dilerim Leydim. Sanırım kıyafet seçiminizin bana olan ilginizin bir göstergesi olduğunu düşünmüştüm. Açıkçası aramızdaki havayı yanlış yorumlamışım." Boğazını yüksek sesle temizliyor ve devam etmeden önce başka tarafa bakıyor. "Sizi tekrar çağırabilir miyim, Bayan Wren?" *Hayır. Hayır, çağıramazsınız.*

"Sanırım tekrar ilginizi çekmek istersem sizi aramama izin vermeniz en iyisi olacak Bay Langston. Yemek için teşekkür ederim." Mecburiyetten hızlı bir reverans yapıyorum, ancak buluşmadan önce Bennett'e duyduğum saygı çoktan yok olmuştu.

"Seni geri götüreceğim."

"Gerek yok, yolu not ettim."

Başını sallar. "Pekâlâ. Lütfen Sin ve güzel hanımına selamlarımı iletin."

Başımı onaylarcasına eğiyorum ve kendimi arabaya geri taşıyorum, hala soförün beni bıraktığı yerde park halindeyim.

Bu şeylere karşı.

Sin beni buraya gönderdi, krallığın Legion'a yaklaşmasını sağlayacak bilgiler için Langston'ları incelediğime ve ailemi koruduğuma inandırdı. Ama onun ilgilendiği şey Legion'la olan savaşı değildi. Aşkın ırka karşı savaşında işine yarayacak bilgileri elde etmek için beni kullanmak istiyordu.

Aileme karşı açtığı savaş.

Arabaya adımımı atıyorum ve arabanın siyah kapitone duvarlarına bakıyorum, Kara Sanat'ın değerli casusuna zarar gelmediğinden emin olmak için benimle birlikte gönderilen muhafızlardan herhangi biriyle göz teması kurmayı reddediyorum.

Kırmızı gözümü boyuyor. Ben bir kukla değilim ve Günah iplerimi çekmiyor. Bugün değerli bir ders aldım; krallık, lideriyle hangi pazarlığı yaparsam yapayım aileme asla koruma sağlamayacak. Sanırım Kara Sanat'ın da bu gece kendi dersini alma vakti geldi.

Bir kan cadısıyla kavga edemezsin.

WRath zehirli bir yılan gibi midemde kıpırdanıyor. Göğsümden yukarı, kollarımdan aşağı kayıyor, ellerime kıvrılıyor ve saldırmak için fırsat kolluyor. Ve bir kez olsun, onu karanlık evine geri göndermiyorum.

Köşeye. Ona yumuşak fısıltılarla sesleniyorum -ziyafet çekmesine izin vereceğime söz veriyorum- ve beklentiyle dilini oynatırken parmak uçlarıma bir sıcaklık çarpıyor.

Krallığın bir damla kanını dökersem, hepsini dökmek zorunda kalacağım. Birine el kaldırdığım anda, Kara Sanat ile yaptığım geçici ateşkes sona erecek. Muhafızlar derhal peşime düşecek ve bana sadece iki sonuç bırakacak, bunlardan biri ani ölümümle sonuçlanacak. İkinci seçenek biraz daha korkunç olabilir.

O lanet olası şatodaki her duvarı onların kanıyla boyardım.

Sin beni köşeye sıkıştırdığını, karşılık vermeyeceğimi düşünüyor. Eğer koruduğum sadece ben olsaydım, muhtemelen haklıydı. Hayatım *onu* -doymak bilmez iştahıyla bilinen kan cadısını- serbest bırakma riskine değmez. Ama bu artık sadece benimle ilgili değil.

Kimse aileme zarar veremez.

Atları durdurduğunda sürücünün bana yardım etmesini beklemiyorum. Kapıyı açıyorum, arabadan atlıyorum ve şatonun görünen çift kapısına doğru fırlıyorum. Girişte nöbet tutan iki muhafız sorgusuz sualsiz kapıları açıyor ve ben de sanki şatonun hanımefendisiymişim gibi iddialı bir şekilde yanlarından geçip gidiyorum.

Geç oldu ve muhtemelen hizmetkârlar gece için odalarına çekildiler, ama bu beni boş antrede bağırmaktan alıkoymadı. "Singard!" Tam adını kullanıyorum, çünkü kısmen takma ad gibi sıradan bir şeyi konuşamayacak kadar kızgınım, kısmen de son kullandığımda onu kızdırmış gibi görüldüğü için.

Taş merdivenin tepesinden karanlık bir kafa köşeyi dönüyor. Dusaro'nun ürpertici bakışları dün beni olduğum yerde dondurmuş olabilir ama bu gece onu kendi ateşli bakışlarımla eritiyorum.

"Tanrılar aşkına, sen ne diye bağıırıyorsun?" Dusaro vurgulanmış bir yavaşlıkla sorar.

"Singard ile konuşmam gerek."

"Geç oldu *kızım*. Yarın seninle konuşacak."

"Bay Langston'la ilgili bulgularımı derhal kendisine bildirmemi tercih edeceğinden eminim. Beni ona götürün."

Tamamen yalan değil. Dusaro'ya söylediklerim Bennett'i suçlayacak kritik bilgilere sahip olduğumu gösterse de, acelemin gerçek nedeni daha az geçerli değil. Eminim Majesteleri şatoya dnerken tırnaklarımın onun kanıyla boyandığında ne kadar güzel görüneceğini hayal ederek geçirdiğimi bilmek isterdi.

Gözleri hafifçe kısıldı ve "alışma odasında" demeden önce bir süre beni inceledi. Dusaro bana sırtını dönüyor ve onu takip etmem için başını sallıyor.

Yeterince kolay. Onu savaş odasının olduğu kata kadar takip ediyorum ama sola dönmek yerine sağ kanada yöneliyoruz. Bu sabah buradan geçerken, Sin'in kırbaçları ve bir insanın sırlarını dökmesini sağlayacak diğer aletleri burada mı sakladığını merak etmiştim. şimdi, topuklu ayakkabılarımın taş zemine her vuruşunda, ayaklarımın altında kemiklerin kırıldığını hayal ediyorum.

Dusaro bizi uzun koridorun sonuna götürüyor ve kapıyı almadan düz ahşap bir kapıyı iterek açıyor. Çalışma odası savaş odasından daha büyük ve ortasında koyu kırmızı ahşaptan oyulmuş bir masa var. Zemine birkaç bordo halı zevkli bir şekilde serilmiş ve iki büyük boy kahverengi deri sandalye sol duvarda uzun, kemerli bir pencerenin yanında oturuyor. Saksı bitkileri odanın köşelerine yerleştirilmiş, yeşil yapraklar karanlık alana renk katıyor. Sin odanın uzak köşesinde, rahat görünümlü sandalyelerin bulunduğu duvarın karşısında bir sanat şvalesinin arkasında oturuyor.

Davetsiz misafirimiz karşısında yüksek sesle nefes veriyor. "Onun burada ne işi var?" Elinde ne varsa yanındaki küçük masaya bırakıyor ve babasına bakıyor, beni sormak dışında varlığını kabul etme zahmetine bile girmiyor.

"Seninle konuşmak istiyorum. Yalnız olarak," diyorum Dusaro benim yerime cevap vermeden önce.

Babası dönüp bana bakarken etrafımdan izliyorum. "Biz mahkumlardan talep kabul etmeyiz."

"Sanırım buna Kara Sanat karar verecek," diye tersliyorum. "Ve Adelphia seni değil de onu seçtiğine göre, bu konuda endişelenmene gerek yok, değil mi?"

Dusaro'nun gözleri bir an için açılıyor, sonra keskinleşerek yarıklara dönüşüyor ve bana doğru bir adım atarak parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Eğer bir gün daha yaşamak istiyorsan, kızım, sana *şiddetle*, *şiddetle*, çeneni kapalı tutmayı öğrenmeni tavsiye ediyorum."

Sin neredeyse sıkılmış bir ses tonuyla, "Talebinizi kabul ediyorum," diye araya giriyor.

Dusaro dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine yapıştırdıktan sonra dönüp hışımla odadan çıkıyor, paltosuna ilıştırılmış siyah pelerin arkasından dalgalanıyor.

Sin şövalenin arkasındaki tabureden kalkıyor ve masaya doğru ilerliyor. Masaya yaslanır, masa kalçalarının hizasındadır ve kollarını göğsünde kavuşturur. Oda gölgeler içinde, duvar apliklerinde titreyen mumlar çalışma odasındaki tek ışık. Farklı koşullar altında, bu alanı rahat bulabilirdim. Ağır bakışlarını üzerimde sabitliyor ve ben de bunu konuşmaya başlamak için bir işaret olarak algılıyorum.

"Langston temiz. Dediğim gibi."

Sin masadan bir şarap kadehi alıyor, bir yudum içiyor, sonra kalan sıvıyı kadehin içinde evirip çeviriyor. "Arkadaşlarımız hakkında ne söyledi?"

"Lejyon'un müttefikleri olduğuna inanmıyor. Ama aynı zamanda müttefikleri *iyi* olsaydı, senin onlardan haberin olmazdı, değil mi? Lejyon'un bir tedarikçisi olduğu konusunda yanıldığınızı söylemiyorum, ama bu tedarikçi Langstonlar değil."

"Başka ne var?"

Ayakkabılarımın topuklarının her adımda gereğinden biraz daha yüksek sesle tıkırdamasına izin vererek odanın karşısına geçiyorum ve işlemeli pencereden dışarı bakıyorum. Elimi henüz ortaya çıkarmak istemediğimden, "Hiçbir şey" diyorum. Ama dilini ağzıma sokmaya çalışırken başka bir şey söylemesi zordu."

Camdaki yansımasını inceliyorum. Yüzünde alaycı olmayan bir gülümseme belirliyor ve bir elini uzun saçlarının arasında gezdiriyor. Başkalarını okuma konusunda daha az deneyimi olan biri bunu fark etmeyebilirdi ama çenesinin hafifçe sıkılması gözümden kaçmadı.

"Eğer rapor edecek faydalı bir şeyiniz yoksa, neden çalışma odamdasınız?"

Pencereden uzaklaşıp yavaşça ona doğru yürüyorum, hâlâ masaya yaslandığı yere bir adım kalana kadar durmuyorum. "Ailem hakkında ne gibi bilgilere sahipsin? Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim; şimdi bana bildiklerini anlatman adil olur."

Başını hafifçe öne eğiyor ve bronz ellerini arkasındaki masaya dayıyor. "Bunun pazarlığımın bir parçası olduğunu hatırlamıyorum." Sözleri, mükemmelleştirdiği o yumuşak, ilgisiz tonla kaplanmış.

"O zaman beni serbest bırakın ki onları kendim koruyabileyim." "Yasayı biliyorsun, küçük cadı."

Kanlı cadıların idam edilmesi gerektiğini söyleyen yasa. Ama Sin beni

hayatta tutarak kendi değerli yarasını iğnıyor.

Ona bir adım daha yaklaştım. Topuklu ayakkabılarımla bile Kara Sanat benden daha uzun. Mum ışığının sıcak parıltısı koyu kırmızı kahverengi yanağında titrek gölgeler oluşturuyor ve fısıldarken çenemi yukarı eğiyorum, "Kanun sensin."

Sin o kara kaşlarının altından bana bakıyor, loş ışıpta daha da koyulaşan yeşil gözleri her ikimi de inceliyor.

Cevap vermesini beklemeden, ezilmiş kadife gibi yumuşak bir sesle, "Beni *soykırımında* kullanmak için hayatta tutmayı planlıyorsan, tekrar plan yapmanı öneririm, Kara Yürek. Kendi aileme asla karşı gelmem."

Şarap kadehinden bir yudum daha çekip bardağı gereğinden fazla güç kullanarak yerine koymadan önce yüzünde rahatsız edici bir gülümseme belirdi. "Görüyorum ki Langston'ın söyleyecek daha çok şeyi varmış." Sin masayı iterek boyunun tamamına ulaştı ve bana doğru ölçülü bir adım attı. Göğsünü omzuma dayayarak, sırtımda durana kadar yavaşça etrafımda dönüyor.

Elleri aniden çözülmüş saçlarımı toplayıp omuzlarımla önüne düşecek şekilde hareket ettirdiğinde sıcıyorum. Nefesi omzumun boynumla birleştiği yerdeki çıplak teni ısıtıyor ve usulca çene çalarken başının titrediğini neredeyse duyabiliyorum. "Eğer hayatta bana bir faydan dokunmayacaksa, Wren, sence bu bizi nereye götürür?"

Omurgamı çelikleştirdim. "Korkarım beni öldürmeniz gerekecek, Majesteleri. Şey... *deneyebilirsiniz*."

Nefes almayı kesmiş gibi boynumdaki sıcaklık kayboluyor. Sonra iki parmağını tembelce boğazımın kenarından geçirirken sıcaklık geri geliyor ve temastan neredeyse irkiliyorum. Kulağımı okşayan kısık sesiyle, "Az önce beni tehdit mi ettin?" diye soruyor.

Onun dokunuşuyla nabzımın durmasını istiyorum ve bunda başarısız oluyorum. "Evet."

Parmakları ters dönüyor, böylece şimdi parmak eklemlerinin arkasıyla boynumu okşuyor. "Kara Sanatınızı tehdit etmenin cezası ölümdür," diye hatırlatıyor bana.

Şimdi cesaretini kaybetme. "Beni cezalandıracak mısınız, Majesteleri?"

Ben tepki veremedim beni döndürüyor ve iki bileğimi birden tutuyor, Onları iri ellerinden birinin içinde birbirine kenetliyor. Sin kesik kollarımı başımın üzerine çekiyor ve ben onun pençesinde çılgınca çırpınıyorum, göğsümden intikam vaat eden gırtlaktan bir ses yükseliyor.

"Boyun eğmen gerek," diye kulağıma hırlıyor, sesi alçak ve yırtıcı.

Göndermek mi? *Gönder!*

"Ben senin evcil hayvanın değilim."

"Artık öylesin. Dizlerinin üzerine çök." Diğer elini omzuma vurarak beni önünde diz çökmeye zorladı.

Sözlerim, ellerimden uçan aynı sıcaklıkla kaynayarak çıkıyor. "Çekil. Defol. Benden. Benden."

Ani ısı dalgası avucunu yakarken küfrediyor ve geri teperek bileklerimi bırakıyor. Sırt üstü düşüyorum ve kollarımı başımın üzerine atıp gelmeyecek bir darbeye hazırlanıyorum. Onun yerine kollarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Bir büyü daha yapamadan, görünmez bir güç beni uçuruyor ve sırtım uzak duvara çarpıyor, çarpmanın etkisiyle kitaplar yakındaki kitaplıktan dışarı fırlıyor. Karanlığın vücut bulmuş hali gibi görünen Sin önümde duruyor, kollarını önüne uzatmış, yarı saydam rüzgârıyla beni duvara yapıştırıyor.

Birden nefes alamıyorum.

Ciğerlerimden hava fişkirirken ve büyüü nefes yolumu daraltırken yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi yok. Ellerim sanki görünmez saldırganla savaşılabilecekmişim gibi boğazımı tırmalıyor ve kolektifimi bulmaya çalışıyorum. Nefes borumdaki baskı artıyor ve kolektifim zihinsel parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Tekrar ve tekrar uzanıyorum, ama havayı da avuçluyor olabilirim. Siyah noktalar görüşümü işgal ediyor, başım öne düşüyor, vücudum gevşerken mücadele benden uzaklaşıyor, ta ki ona tekrar uzanacak gücüm kalmayana kadar. Büyüü son kararlılığımı da boğarken ellerim yanıma düşüyor. Onun gücü... çok güçlü... Bu duvarın karşısında öleceğim, boğuk nefeslerim beni sonsuz bir uykuya sürükleyecek.

Yere düştüm.

Ayaklarımı altımdan çektiği kadar hızlı bir şekilde, beni duvara sabitleyen hayalet rüzgar kayboluyor. Hava ciğerlerimi bir kez daha şişirirken, sanki dokunmak daha hızlı hava emmemi sağlayacakmış gibi elimi göğsüme bastırıyorum. Hırıltılı nefeslerim normal nefeslerime döndüğünde başımı kaldırıyorum ve onu tekrar masaya yaslanmış, kollarını siyah gömleğinin üzerinde sıkıca kavuşturmuş halde buluyorum. Sin'in gözleri şimdi daha parlak; büyü kullanmanın bir etkisi olarak gözbebeklerinin etrafında sarı benekler olan daha açık bir yeşil. Eminim benimkiler de her zamanki ceviz kahverengisi yerine canlı altın renginde parlıyorlardır.

"Sana söyledim, seni cezalandırmak bana acı vermez."

Sesinin tınısı kanımı tutuşturuyor. Boğazımın arkasından bir hırıltı kopuyor, alçak, çığ ve ilkel bir şey ve ben bir spin fırlatıyorum

Yıkım küresi ona doğru geliyor. Darbeyi önceden seziyor ve saldırımı durdurmak için bir koruma fırlatıyor, tıpkı oku durdurduğum gibi onu da durduruyor.

Küre aramızda geziniyor, her birimiz onu diğerine doğru itiyoruz. Sin'in yetenekleri hakkında herhangi bir şüphem varsa bile, onun büyüü benimkine karşı katıksız bir güç duvarına dönüştüğünde bu şüphelerim anında yok oluyor. Eğer onu öldürürsem, onun kolektifini tüketmek beni daha güçlü, dirençli ve düpedüz ölümcül kılacaktı. Onun kanının dilimi tatlandıracağı düşüncesiyle dudaklarımı ıslatıyorum.

"Dur!" diye bağılıyor aramızda dolaşan titreşimli kürenin uğultusu arasında. "Sen kendi tarafını indir, ben de benimkini indireyim."

Bakışlarını kürenin üzerinde tutuyorum, şimdi parlak bir mavi renkte parlıyor ve her yerinde gümüş benekler parlıyor. O parıldayan topun içinde ne kadar büyük bir kaosun kaynadığını bilmesem, neredeyse ona dokunmak isterdim.

"Bırak onu cadı, yoksa ikimizden biri bu odadan çıkmayacak."

Onun dizlerinin üzerine çöktüğünü, sarı-yeşil gözlerinin bir saniyeliğine korkudan boşaldığını hayal ettikçe içindeki sıcaklık daha da artıyor, daha parlak yanıyor, daha hızlı akıyor. Kulaklarıma fısıldıyor, ince bir parmak ucunu köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor, beni Kara Sanat'ı onun katliamına getirmeye teşvik ediyor. *Bizim* katliamımıza.

"İndir onu," diye homurdanan Sin, bir diğerine meydan okuyan bir kurt gibi başını yana salladı.

İstesem bile artık küreyi tek başıma söndüremem, hele ki o kendi büyüüyle küreye yapışıp onu daha da körüklediğinden beri.

"Bırakırsam bana geri dönmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Yapamazsın. Şimdi indir onu." Gözleri kısılıyor, üst dudağı yukarı kıvrılıyor ve küreyi daha sert iterek bana doğru itiyor. Onu düşürmem için beni zorlamaya çalışıyor. Ya yan tarafımı indireceğim ya da yarattığım yıkımın tüm darbesini alarak büyümün zayıflamasını göze alacağım.

Sin'in gücüne karşı küreyi tutmak için kendiminkini kullanırken, büyüün beni ezmesine izin vermeyi planlayıp planlamadığını anlamak için kolektifini tarayamam. Seçeneklerim aklımdan geçiyor. Eğer ikimiz de elimizdekini bırakmazsak, birimiz diğerinden daha çabuk yorulacak. Ve her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de, büyüü Adelpia'nın kutsamasıyla güçlendiği sürece Kara Sanat'ı alt edemem. Kendi gücümün sınırlarını ortaya çıkarmadan olmaz ve bu da gerçekleştirmek istemediğim bir senaryoda yatıyor.

"Neden önce ben bırakayım?"

"Çünkü ben sizin Kara Sanatınızım ve bunu talep ediyorum. İzin ver.

Bırak. Bırak."

Bana ihanet ederse onu sonsuza dek rahatsız edeceğime söz veren bir bakışla dizlerimin üzerine çöküyorum ve kürenin benim tarafımdaki kısmını yavaşça indiriyorum, artık dezavantajlı bir açıyla tutuyorum.

Büyü aramızda mırıldanıyor; serbest bırakılmak için yalvaran, sonsuza dek kısıtlı kalmaya uygun olmayan ölümcül bir ninni. Sin kendi dizlerinin üzerine çökerken beni dikkatle izliyor, yan tarafını indiriyor, yanan sarı-yeşil gözleri odaklanmış, yoğun... *seksi*.

Yukarıdaki tanrıça.

Çıplak tenimi seyreden o gözlerin görüntüsünü silkeleyip atıyorum, zihnime kışkırtıcı düşünceleri yerleştirenin büyücü olduğunu biliyorum. Bu büyüklükte bir büyüü tek bir ortamda yaymayalı uzun zaman oldu; muhtemelen büyüünün cezbedici etkilerine karşı direncim azaldı.

Sin bana başını sallıyor ve isimsiz bir tanrıçaya sessiz bir dua ederek küreyi serbest bırakıyorum. Küreyle aramdaki bağı kopardığım anda, onu tamamen söndürüyor ve yarattığım kaosun kolektife geri dönmesine izin veriyor. Aramızdaki büyü uğultusu olmadan oda sağır edici bir sessizliğe bürünüyor.

Ayağa kalkıyorum, masaya doğru yürüyorum ve kendimi masanın üzerine kaldırıyorum, bacaklarımı çaprazlayıp kenarından sarkıtıyorum. Oda tam bir felaket. Raflarından devrilen sadece kitaplar değil; resimler yere saçılmış, şövalenin arkasındaki tabure yan yatmış ve Sin'in fincanından kopan küçük cam parçaları yeni yağmış kar gibi kırmızımsı halının üzerinde parlıyor.

Ayağa kalkıyor ve bir elini alnında gezdirip saçlarına daldırdıktan sonra aynı eli çenesinde gezdiriyor. Odayı geçip önümde dururken ayak sesleri öfke vaat ediyor ve yüzüme onaylamayan bir bakış fırlatıyor. "Pazarlık yap," diyor, sesi sanki öfkesini dizginliyormuş gibi alçak.

"Bırak beni."

"Bu bir talep, pazarlık değil." "Peki.

Bağlama büyüünün gitmesini istiyorum." "Hayır."

Nefesimi sertçe veriyorum. "Uzlaşmaya olan hevesiniz ilham verici, Majesteleri."

Kollarını tekrar göğsünde kavuşturuyor, yüz ifadesi pazarlık yapmak için zamanımın tükenmekte olduğunu gösteriyor.

"Burada kapana kısılırsam siz ve diğerleri için eve gitmekten daha büyük bir risk olurum. Daha önce kimseyi öldürmedim... ama iştahım kabarıyor ve uzun saçlı, kendini beğenmiş adamlara karşı bir ilgim olduğundan şüpheleniyorum." Ona sıcak bir şekilde gülümseyerek tehdidimi hissettirdim.

"Eğer gitmene izin verirsem, tekrar Lejyon'un eline geçmeyeceğini bilmemin hiçbir yolu yok. Bu benim alacağım bir risk değil."

"Legion zaten beni sana sırt çevirmeye zorlamaya çalıştı ve başarısız oldu. *Benim teslim olmam ve senin beni kilitlemen...* Sakın bana güzel zamanlarımızı unuttuğunu söyleme, Blackheart."

"Ayrıca geçen sefer ailenize karşı doğrudan bir tehditte bulunmadılar. Ve az önce gösterdiğiniz gibi, bunu yapmak sizi kan cadısı gücü *olmadan* oldukça vahşi bir şeye dönüştürüyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki sonra ne olacak Singard? Beni burada tutacak, süsleyip püsleyip müttefiklerinizle flört *etmeye* gönderecek ve sizin için bazı bilgiler keşfetmemi mi umacaksınız? Belki de biraz olsun düzgün bir insan olsaydınız, bu kadar çok düşmanınız olması konusunda endişelenmenize gerek kalmazdı, Majesteleri."

Uzun bir süre sessizce bana bakıp düşündükten sonra yanaklarını içine çekip nefesini üflüyor. "Ailenizi yeni düzenlemelerinizden haberdar edebilmeniz için eve dönmenize izin versem, bunu kabul eder misiniz?"

"Şimdilik kabul edilebilir," diye yavaşça cevap veriyorum. Ve sonra sözlerini düşünürken, "Bekle, hala evde olmalarını mı bekliyorsun?" *Yalancı, bencil, kibirli herif...* "Nerede olduklarına dair bilgin olduğunu söyledin, Legion'ın onlara saldırdığını ima ettin." Yüzünü inceliyorum, çenesi hafifçe kasılıyor ve ağırlığını silkiyor ama ifadesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yok. "Ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Ona inanmakla ne kadar aptallık ettiğimi kabul ederken başımı kendi kendime sallayarak usulca gülüyorum. "Lütfen gidin kendinizi becerin majesteleri," diyorum ona uygun bir hareketle.

"Dikkatli ol, cadı. Geçici olarak *inine* dönmene izin verme teklifimi kabul edebilirsin ya da etmezsin ama kararını çabuk ver. Elbette, reddet. Zaten sana göz kulak olmaktan daha önemli işlerim var."

"Bana göz kulak mı oluyorsun? Birlikte gel-" "Ah, evet gelirdim," diye araya giriyor.

"Sizi temin ederim ki bir refakatçiye ihtiyacım yok. Küçük takipçi büyüün sayesinde geri gelmeyeceğimden endişelenmene gerek yok."

"Endişelendiğim şey bu değil. Kaçmayı aklından bile geçirseydin, seni kalçandaki o güzel izden bulur ve süslü saç örgünden tutup buraya sürüklerdim."

Kollarımı kavuşturup ellerimi karşılıklı koltuk altlarına sıkıştırarak onun duruşunu taklit ediyorum. "O zaman neden yalnız gidemiyorum?"

"Çünkü daha önce de söylediğim gibi, Legion'ın seni ele geçirmesine ve seni merhametlerine bırakarak başka bir oyun oynamaya çalışmasına ihtiyacım yok. Elbette geçen sefer onlarla işbirliği yapmadın ama çekici kişiliğim ve hınzır yakışıklılığım seni kazanmadıysa, düşmanlarımda elinde bir kan cadısı olmamasını tercih ederim."

"Ben *kimsenin malı değilim*."

Sin ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve bana doğru birkaç adım atıyor. Gözleri elbisemin kumaşının kalçama yapıştığı yere düşüyor. "Tenindeki izim aksini söylüyor."

Dişlerimin arasından hava tıslıyor ve ağzının kendini beğenmiş kıvrımını yüzünden tokatlamamak için yumruklarımı sıkıyorum. "Ailem seni kabul etmeyecektir. Seni görür görmez hemen en kötüsünü düşünüp savaşmaya hazırlanırlar. Benim yüzümden öldürölmelerine izin vermeyeceğim."

"Değerli hayvan sürün iyi olacak. Beni tehdit etmeyecekler çünkü kim olduğumu bilmeyecekler."

"Kim olduğunu biliyorlar Sin, seni gördüler."

"Aynen öyle. Yanınızda benden daha az yakışıklı bir muhafız gördüklerinde, Legion aktif olarak beyaz saçlı cadıyı ararken sizi koruması için bir eskort gönderdiğimden başka bir şey düşünmeyecekler."

"Anlamıyorum."

"Cassius iksir yapımında çok ileridir. Her birimize fiziksel görünüşümüzü değiştiren bir tonik yapmasını söyleyeceğim. Lejyon gözcülerinin sizi fark etmemesi için ailenize kimliğinizin gizlendiğini söyleyeceksiniz. Benim sadece sana göz kulak olmak için gönderilmiş bir muhafız olduğumu düşünecekler."

Başımı sallıyorum. "Aşkınlara yanıltıcı büyüye karşı hassastırlar; üzerinizdeki pelerini fark edeceklerdir." Biçim değiştirenler, aşkınlara dönüşüm büyüü konusunda doğuştan gelen bir yetkinliğe sahiptir. Günah'ın kokusunu aldıkları anda maskeleyen büyüünün kokusunu alacaklardır.

"Büyüyü fark edecekler, evet, ama büyüünün sadece senin kılık değiştirmenden kaynaklandığına inandıkları sürece, benim kimliğimden de

şüphelenmeyecekler.

değişti."

"Bu bir süreliğine işe yarayabilir ama benim etrafımda olmadığın anda büyüünün senden de geldiğini fark edecekler."

Aramızda kalan boşluğu kapatıyor ve dudakları kulağımın hemen üzerinde gezinecek şekilde başını eğiyor. "O zaman sanırım bana çok yakın durman gerekecek, küçük cadı."

Teklifi kötü bir fikir değil. Yalnız gitsem bile ailemin yeri güvenli değil. Sin'in Autumnhelm'deki kulübemize döndüğümde yerimi tespit etmek için ipimizi kullanacağından hiç şüphem yok. Cosmina'nın peşime düşmesini ve bu süreçte Legion'a bulaşmasını engellemek istiyorsam, Kara Sanat'ın uzlaşma girişimini kabul etmek en iyi seçenek.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve sırtımı dikleştiriyorum. "Ne zaman gidiyoruz?" "Yarın. Günün ilk ışıklarıyla. Ve *Wren*," diye gürlüyor adımı, "tadını çıkar
caster's high."

T Koyu mor sıvı şişenin içinde mor yıldızlardan oluşan bir deniz gibi parıldıyor. Şişenin kenarlarını kaplayan ince tabakaya bakarak etrafında dönüyorum ve burnumu kıvırıyorum. "Bu şey *de* ne?"

"Bilmiyorum, öğrenmek de istemiyorum. Ama Cassius etkilerinin anlık olduğunu söyledi. Ayrıca tadının at kıcı gibi olduğunu da söyledi, o yüzden işte-" Sin bana bir portakal fırlatıyor. "Tadının seyrelemesine yardımcı olur."

Büyük mutfak kilerini yağmalamaya ve kahverengi deri heybesine erzak tıktırmaya devam ediyor. Benimki ise birkaç parça kıyafet ve bazı temel ihtiyaçlarla dolu olarak şatonun büyük mutfağının ortasındaki uzun dikdörtgen masanın üzerinde duruyor.

"Eviniz Autumnhelm'in ne kadar uzağında?"

"Hemen yola çıkarsak akşam olmadan oraya varabiliriz," diye cevap veriyorum meyvenin engebeli kabuğunu geri çekerek. Ve bunun için tanrıçaya şükrediyorum çünkü Kara Sanat'la tekrar kamp yapma düşüncesi, sabah kahvaltısı olarak hazırladığım bannock ve yumurtayı midemde kurşuna çeviriyor. Bu sabah aşağı indiğimde bir hizmetçi sabah yemeklerimizi çoktan hazırlamış ve mutfakta bizi bekliyordu. Bol miktarda tahıl ve protein, önümüzdeki uzun yolculuk için bizi beslemeye yardımcı olacak ve Sin'in çantaya koyduğu tuzlanmış etler, ekmek çeşitleri, kuruyemişler ve diğer kavanozlanmış yiyecekler de biz varana kadar bizi idare edecek.

Eyer çantasının düğmelerini kapatır, kilerin kapısını arkasından tekmeleyerek kapatır ve masanın üzerindeki ikiz cam şişeyi alır. Başparmağıyla bir hamle yaparak kapağı açıyor, burnuna götürüyor ve yavaşça içine çekiyor. "Mmm. Umarım tadı da kokusu kadar çökmüştür," diyor muzip bir gülümsemeyle.

Dün geceki fiziksel tartışmamızdan sonra bu sabah bana karşı tavrının ne olacağından emin değildim ama kendimi mutfakta bulduğumda beni sadece bir bakışla selamladı, iksiri masanın üzerinden bana doğru kaydırды ve büyük boy kileri yağmalamaya başladı. *Her zamanki gibi güneşli o zaman.*

Sin çenesiyle toniğimi almamı işaret ediyor. Kapağı açıp koklamaya cesaret ediyorum, sonra başımı omzumun üzerinden çevirip titrek bir öksürükle serbest kalırken şişeyi hemen kolumun ucunda tutuyorum. Toprak ve pis kokuyor, kir ve bok kokuyor, biraz da çiçeksi bir şey var ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Ilık bir yaz öğleden sonrasında ahırda bırakılmış ucuz bir parfüm gibi. "Bu iğrenç," diyorum, garip sıvıya bakmak için geri dönerek.

"Fondip." Başını geriye atıyor, kalın mor maddeyi h  p  rdeterek i  iyor ve Ő  eyi masaya   arpıyor. Uzun parmağıyla portakalı g  sterip kendine doğru el sallıyor, diğer elini de i  indekileri yutmamak i  in kendini zorluyormuŐ  gibi dudaklarına g  t  r  yor. Kabuğu soyulmuŐ  portakalı hızla ona uzatıyorum ve o da tatlı meyveyi   iğnerken y  z  n   buruŐ turarak ısırtıyor. Elinin tersiyle ağzını siliyor ve hala elimde tuttuğum Ő  eyeye doğru başını sallayarak mor iksiri sağa sola savuruyor. "Kahrolsun o zaman."

Burnumu baŐ parmađım ve parmağımla sıkıŐ tırarak toniği dudaklarıma g  t  r  yorum ve boğazımdan aŐ ađı boŐ altıyorum. Hemen portakala uzanıp diŐ lerimi sulu etine ge  iriyorum, ağzımı kaplayan diğer iğren   tatlara değil sadece dilimin   zerindeki tatlı narenciye notalarına odaklanıyorum. Kendini toparlamıŐ  g  r  nen Sin'e d  n  p bakıyorum ve bir saniye bekliyorum-

"Anlık olduğunu s  ylediğini sanıyordum," diyorum, deđiŐ memiŐ  g  r  n  m  ne dikkat   ekerek.

"Evet,   yle. Cassius'un bunu sen ve ben birbirimize benzeyelim diye yaptığından emin oldum."

"Yani artık bizim dıŐ ımızda herkes bizi farklı mı g  recek?" "Kesinlikle. Cassius   alıŐ tıđını doğrulamak i  in bizi ahırda bekliyor. Ama bahse girerim ki sen ve ben d  nyanın geri kalanına hi   de kendimiz gibi g  r  nm  yoruz."

Kollarımı   n  mde tutarak s  zlerini değerlendiriyorum, farklı g  r  nmediklerini fark ediyorum. Ben de farklı *hissetmiyorum*. "Neden ona bu Ő ekilde hecelemesini s  yledin?"

Sin heybesini omzuna atıyor, ben de kendi heybemi kaptığım gibi onu mutfağın arka tarafındaki, muhtemelen personel i  in   zel bir giriŐ  olan kapıdan dıŐ arıya kadar takip ediyorum.

"Sizi uzun s  redir tanımıyor olabilirim ama hareketlerinizin inceliklerini   ğrenecek kadar uzun s  redir tanıyorum. G  r  n  Ő n  z deđiŐ miŐ  olsaydı, bunun y  z ifadelerinizi ve beden dilinizi etkileyip etkilemeyeceğinden emin değilim."

Ahırlara giden taŐ  patıkada durdum. "Sen *ne*?" Hareketlerimi inceliyor olması beni Ő aŐ ırtmamalı. Sin muhtemelen t  m hayatını yalanları deŐ ifre ederek ve tahtın d  Ő manlarını ayıklayarak ge  irdi. Babasının, Ephraim'in ve Ő imdi de kendisinin d  Ő manlarını. Ama yine de bana karŐ ı kullanmak i  in hareketlerimi not ettiği d  Ő  ncesi sinir bozucu.

O da adımlarını kesiyor ve bana doğru d  n  yor. "D  Ő manını tanımak hayatta kalmakla eŐ  anlamlıdır. Bunu bir kan cadısına a  ıklamam gerektiğini d  Ő  nmezdim."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum, saç örgüm sırtımda bir o yana bir bu yana sallanıyor, *gerçi* saçlarımın başkalarına nasıl görüldüğünden emin değilim. "Her zamanki stratejist," diye homurdanıyorum.

"Bu şekilde, o güzel ağzının çizgilerini tekrar sıkarsan, bana vurmak üzere olduğunu anlayacağım. Bunu üç kez yaptığını hatırlatırım. Dördüncüyü yapmamayı önerebilir miyim? Daha ne kadar sinirlerime hakim olabileceğimden emin değilim." Dönüp ahırlara doğru yürümeye devam ediyor ve siyah deri botlarım bir saniye sonra patikadan ayrılıyor.

"Beni duvara yapıştırmak öfkenizi bastırmak mı?"

Sorumu duymazdan geliyor ve ahıra giden yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüyoruz, aramızdaki tek ses deri tabanlı binici çizmelerimizin yere vuruşları. Şafağın soluk ışıltısı gökyüzünü ısıtırken, erken baharın hala kışın buzuyla kaplı keskin sabah havası yanaklarımı ısıtırıyor.

Loş ahıra girdiğimizde, eyerleri ve dizginleri çoktan takılmış iki at usulca kişiyor. Biri alacalı gri bir kısrak, yelesi kömür uçlu canlı bir beyaz ve kuyruğu benimkine benzer bir tarzda örülmüş. Diğeri açık ten rengi, kadifemsi kürkünün tonu Innodell'in doğu sınırı boyunca uzanan kumsallarınkine benziyor. Simsiyah yelesi güzellikte kısrakinkiyle yarışıyor ve uzun kuyruğu bağırsız bir şekilde arkasında hafifçe sallanıyor. Sin'e dönüyorum, fark ettiğim şey karşısında ağzım açık kalıyor. *O yapmadı.*

"Onları bizim görüntümüze göre mi şekillendirdiniz?"

"Gerçek görünüşünüze göre modellendiler, evet. Majestelerinin kara mizaha karşı bir ilgisi var."

Arkamdaki sesle yüzleşmek için dönüyorum. Cassius bir malzeme dolabından çıkıyor ve ellerini saman tozundan arındırırçasına birbirine vuruyor. Sin'e dönüp bakıyorum. "Gerçekten mi? Peşimize takılmakta ısrar ediyorsun, kimliklerimizi gizlemek için bizi o iğrenç tonikleri içmeye zorluyorsun, sırf atlarımız bize benzesin diye mi?"

Omuz silkiyor ve eyer çantasını büyük kahverengi ata bağlamak için hareket ediyor, ama ağzındaki sırıltısı görmeden önce değil.

"Bu kadar riskli bir şey yaptığına inanmıyorum ve-"

"Yeter. Kimse bunun farkına varmayacak." Koluma doladığı heybeye uzandı, ben de almasına izin verdim.

"Çekilmez birisin, bunu biliyor musun? Hayatında hiçbir şakaya gülmemiş gibi davranan biri için, kesinlikle çarpık bir duygun var.

mizah."

Çantamı açık renkli kısırağa bağlayan Sin, hâlâ dolabın dışında bekleyen Cassius'a bakıyor. "Nasıl görünüyoruz?"

"Harikulade, Majesteleri. Hiçbir şeyden şüphelenmezsiniz."

Sin'i dikkatle inceliyorum, gözlerimin odağa girip çıkmasına izin veriyorum, cazibede zayıf bir nokta arıyorum, ama görüntüsü hiç bozulmuyor. Her zamanki gibi görünüyor, ancak tüm gün sürecektir bir yolculuğa çıkacağımız için bugün daha rahat giyinmiş. Göğüs cebinde gümüş iplikler olan siyah bir gömlek, koyu renk bir pantolon ve sırtında X şeklinde bağlanmış ikiz kılıçlar var. *Uyum sağlamak için çok fazla...*

"Biz neye benziyoruz? Bunu bilmeliyiz değil mi, böylece birbirimize referans verirsek neyi tarif edeceğimizi biliriz?" Ben soruyorum.

Cassius, "Örgünü çıkar," diye talimat verdi. "Neden?"

"Büyü saç rengini değiştiriyor ama uzunluk ve hareket aynı olacak. Kılık değiştirmiş olsan bile saçların örgülü ve Legion saçlarını bu şekilde şekillendirdiğini bildiğine göre, onları çıkarmalısın."

Saçımı sabitleyen bağlara uzanıyorum ve örgüyü çözüp parmaklarımla tarıyorum.

"Daha iyi. Grace'in saçları hala uzun ama hafif kıvrımlı altın sarısı. Cilt tonu da bir ton daha açık ve gözleri kahverengi. Siz esmer ve mavi gözlüsünüz ve ten renginiz biraz daha koyu. Boylarınız ve ağırlıklarınız aynı kaldığı için hareketleriniz doğal görünüyor."

Bilgileri bir kenara koyup alaca gri ata yaklaşıyorum, elimi koklamasına izin veriyorum ve burnunu hafifçe okşuyorum. Ben onun yan tarafını okşarken Sin, Cassius'la son birkaç kelime konuşuyor ve o da onaylayarak kişniyor. Ayağımı üzengeye geçirip sırtına çıkıyorum ama yan tarafına doğru kaymaya başladığımda eyerin boynuzunu kavriyorum. *Kahretsin.*

Eller hemen üzerimde, biri yolun geri kalanında düşmemi engellemek için belimde, diğeri de atın arkasına doğru yönlendiren baldırımın üzerinde. Utançtan yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve dizginleri biraz fazla sıkı kavriyorum, arkamı dönüp o ten rengi ellerin sahibini tanımayı reddediyorum. Daha dik oturuyorum, deneyimsizliğimle ilgili bana yönelttiği hakareti çürütmek için dilimi hazırlıyorum ama sanki bu alışveriş hiç olmamış gibi tek kelime etmeden Cassius'a dönüyor. İleriye doğru bir dürtmeyle

ve dizginlere bir şaplak atarak kısırağı yürüyüşe geçiriyorum ve o da bize geniş kapılardan geçerken rehberlik ediyor.

Sin yanıma geliyor, rüzgâr gece yarısı saçlarını arkasından savuruyor ve atının kuyruğunun arkasından dalgalanmasını yansıtıyor. "Yola çıkmadan önce bazı temel kurallar var. İlk olarak, senin... *inine* vardığımızda, hayvan dostlarının üzerimdeki büyüünün kokusunu almaması için bana yakın durman gerekiyor."

Ona bakmak için dönmüyorum, onun yerine uzaktaki gri gözetleme kulesinin sivri uçlarına odaklanıyorum. "O zaman birbirimizin arkadaşlığından bu kadar keyif almamız iyi bir şey."

"İkinci olarak, benim adım ne?" "Affedersiniz?"

"Bana Günah diye hitap edersen oyunumuz uzun sürmez, değil mi? Hatırlayacağın ve hata yapıp bana yanlış bir şey demeyeceğin bir isim nedir?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Hm. Sikkafa kulağa hoş geliyor." Keskin bir şekilde nefes veriyor.

"Ne, beğenmedin mi?"

"Sizi bir hanımefendi gibi gizlemekle uğraşmamıza gerek yok çünkü ağzınız kesinlikle statünüzü ya da daha doğrusu statüsüzlüğünüzü ima edecektir."

Hakarete omuz silkiyorum. "Sana kısaca Dick diyebiliriz."

"Erkekler senin ağzından konuştuğunda hep siklerden mi bahsediyorsun, küçük cadı?"

Ona, daha az inatçı bir adamı bineğinden düşürebilecek bir bakış fırlattım. "Böyle konuşmaya devam ederseniz kendinizi silahsız bulursunuz, Majesteleri. Lafı açılmışken, başımız belaya girerse diye silahlanmalıyım." *Ben bakmıyorken o çantaya demir sokmuş olabilirsin diye.*

"Söyle bana Wren, aynı nefeste bir bıçak talep ederek c-"

"Lütfen bu cümleyi bitirmeyin," diye araya giriyorum, "ama evet, büyüüm dışında bir savunma aracım olmalı."

Sin atını durduruyor ve ben de onu kısırağımın üzerinde izliyorum. Eğiliyor ve eyerinin sol tarafında asılı duran çantayı karıştırıyor. Kendini toparladığında, elinde siyah kabzalı, altı inçlik bir hançer ve bir kılıf var.

"Eğer bunu sana verirsem-"

"Seni hadım etmeyeceğime söz veriyorum."

Bıçağa uzanıyorum ve o da bana kabzasını uzatıyor. Sapı ince çakıl taşı gibi engebeli, daha kolay kavramamı sağlıyor ve bıçak ölümcül bir noktaya kadar bilenmiş. Avucumda tartıyorum ve o da kılıfı uzatıyor. Atın üzerinde dengede durarak siyah deriden çift kayışı kalçama geçiriyorum ve hançeri kılıfına sokuyorum. İdeal olarak silahı saklamayı tercih ederdim ama beyaz dökümlü bir tunik ve siyah tayttan oluşan kıyafetim göz önüne alındığında, pantolonumun üzerine bağlamak zorunda kalacağım. Kılıf açıkça bir kadın bacağı için tasarlanmış ve Kara Sanat, meraklı gözlerin fark edebileceği bir yerde, herhangi bir silahı vücuduna sabitlemeden bırakacak kadar aptal değil. Bunu zaten planlamıştı ve beni silahlandırmaya niyetliydi. Bunu neden benden istedi, bilmiyorum.

"Eğer ilk isim tercihim kullanmama izin vermezsen, seni Roarke olarak tanıtacağım." Aileme yalan söyleme düşüncesi içimi sıkıyor; onları yanımdaki adamın bir eskort olduğuna ve yok oluşlarını planlayan öfkeli bir lider olmadığına inandırmak.

Sin bu isim karşısında kaşlarını kaldırıyor ama itiraz etmiyor. "Yolu göster."

"Memnuniyetle. Oh, ve Sin," gözlerimi dudaklarına indiriyorum, sonra yavaşça boynundan aşağıya doğru sürüklüyorum, "eğer bu bir tuzaksa ve aileme dokunmaya kalkarsan, boğazını kulaktan kulağa keserim." Ona verdiğim gülümseme Bennett'in reçelli pufları kadar tatlı ve dörtnala havalanıyorum.

I Sanki Aegidale'deki en güçlü adamı tehdit etmemişim gibi, umursamadan atımı sürerken Kara Sanat'ın yüzündeki kısa süreli şaşkınlığı görmek için ölümü göze almaya değerdi. Bir dakika sonra bana yetişti.

İfadesindeki şaşkınlık izleri gitmiş, yerine her zamanki ağırbaşlı maskesi gelmişti.

Atlarımız toynaklarının altında toprağı dövüyor, kırmızı toprak etrafımızda toz alevler gibi uçuşuyor. Aegidale'in içinden geçen ana yol açık ve uçsuz bucaksız, bize eşlik eden sadece ufkun ateşli parıltısı ve ara sıra gezgin tüccarların atları ve arabaları. Yolu sağa doğru takip edersek, çelik ve zenginlik şehri Emberbourne'a ulaşırız. Yüksek lordlar ve leydiler ile en zengin tüccarlar burada ikamet eder, şehir krallık çeliği üretimiyle ünlüdür. Demircileri Kara Sanat'ın orduları için silah ve zırhların çoğunu yapar.

Kömür tozu ve demir kokusundan uzaklaşıp Autumnhelm ormanının koyu yeşil örtüsüne doğru yol alıyoruz. Sin ve ben ormana paralel ilerlerken çoğunlukla sessiziz, yeşil ve kahverengilerin çeşitliliği ve yerel bitki örtüsünün ara sıra ortaya çıkan renk patlaması, altımızdaki tozlu kırmızı tonlu toprakla tam bir tezat oluşturuyor.

Yıllardır evim olan تنها kulübeye doğru mesafe kat ettikçe kalbim nal sesleriyle birlikte pıt pıt atıyor. Emberbourne'a ve batıdaki kardeş şehri Suncove'a doğru ilerleyen birkaç tüccarın daha yanından geçiyoruz; arabaları muhtemelen satmak ve takas etmek için bir dizi baharat ve kürkle yüklü. Lejyon bu kadar görünür bir yolda seyahat etmeye cesaret edemez. İnzivaya çekilirler; Autumnhelm gibi, sayılarını ve varlıklarını daha iyi gizleyen ormanlara. Ileana'yla o ormanda tanıştım ve onu o ormanda bıraktım.

Innodell'e ulaşp nihayet ormana girdiğimizde hava kararalı birkaç saat oluyor. Kulübemiz çevreye çok uzak değil - gözlerden uzak kalabilmek için şehirden yeterince uzakta, ama her sabah işe gidebileceğimiz kadar da yakın. Mülkümüzün sınırlarını belirleyen büyük kızıl meşe ağacına geldiğimizde Sin'e başımla selam veriyorum. Attan iniyoruz ve yolun geri kalanında atlarımızı yaya olarak götürüyoruz. Değişen görünüşümle, evde kim varsa

şu anda zaten yaklaşan yabancılar tarafından alarma geçirilecektir. At sırtında gelerek daha fazla panik yaratmaya gerek yok.

Atlarımızı artık daha aralıklı olan kalın gövdelerin etrafından dolaştırarak, on yıldan biraz daha uzun bir süredir evim olarak adlandırdığım, bu acımasız dünyada kendime ait küçük bir konfor dilimi olan şirin barınağa yaklaşıyoruz. Yemyeşil bir açıklıktan yükselen ve gökyüzünü saran ağaçlarla çevrili iki katlı kütük kulübe beni evimde karşılıyor. Kare pencerelerde hayvan postları asılı, kürkler yağıştan ya da böyle gecelerde ağaçların arasından avına dalan bir yırtıcı kuş gibi süzülen soğuk esintiden koruyor. Yüksek eğimli çatı koyu yeşil renkte ve gölgelediği sedir kütüklerinin kırmızı tonlarını tamamlıyor. Ahşap bir sundurma kulübenin görünen iki yanını sarıyor, birkaç beyaz sandalye ve dekoratif saksılardaki birkaç bitki alanı süslüyor.

Home.

Ön kapı çatırdayarak açılır ve altın sarısı saçları ve çocuksu bir yüzün derinliklerine yerleşmiş kahverengi gözleriyle bir baş, eşikten tereddütle dışarı bakar.

"Galen!"

Bana temkinli bir şekilde bakıyor ve annesi arkasında beliriyor, omuzlarından tutup onu eve geri çekiyor. Zorina verandaya çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Sin ve bana bakarak, "Burası sahipli bir mülk," diyor. Eli belli belirsiz belinin arkasına doğru hareket ediyor ama ben bu hareketi fark etmiyorum, Sin'in de fark etmediğinden eminim. Sarı pantolonunun kemerine bir bıçak sıkıştırdığından hiç şüphem yok.

"Sorun yok, Zorina. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama benim, Wren."

Gözleri hafifçe açılıyor ve sanki bana daha iyi bakmaya çalışıyormuş gibi kendini eğiyor.

"Lejyon tarafından yakalandım ve ileri karakollarından birine yapılan bir saldırı sırasında krallığa teslim olmaya zorlandım. Bir pazarlık yaptım..." Boğazımı temizliyorum, "Kara Sanat'la birlikte, iyi olduğumu bilmeniz ve sizi uyarmak için geri döndüm. Lejyon senin için geliyor Zorina, hepiniz için, çünkü onlara yardım etmeyi reddettim. Bu," kendime doğru bir işaret yapıyorum, "herhangi bir Lejyon askeriyle yolumuzun kesişmesi ihtimaline karşı bir büyü."

Sözlerimi anlamlandırmaya çalışırken bronz teni beyazlaşıyor. Sırtındaki kol gevşemeye başlıyor ama gözleri Sin'e kayarken tekrar esniyor. "Kim o zaman?"

"Ben Roarke," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden. "Kara Sanat bana eşlik edilmesini istedi. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı."

Sin selamlamak için başını eğiyor ve yeterince kibar bir gülümseme sunuyor ama bana dönüp baktığı anda hemen yüzünü siliyor.

"Büyü mü?" diye tekrarlıyor, çenesini hafifçe kaldırıp burnunun üzerinden bana bakıyor, gözleri hâlâ illüzyonda bir gedik arıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve Sin de aynı anda öne doğru kayarak benimle aynı hizada duruyor. *Hareketlerime gerçekten uyum sağlıyor.*

"Evet. Bana her şeyi sorabilirsin ve ben de senin için cevaplarım, böylece benim olduğumu bilirsin. Her şeyi-"

"Neler oluyor?" diye soruyor iri yarı kızıl saçlı erkek, Zorina'nın arkasında beliriyor ve kız kardeşinden bir karış daha uzun duruyor.

Eldridge'i değiş tokuşumuzdan haberdar ediyor ve o da açık gri gözlerini bana diyor. "Wren?" Adımı söyleyişindeki umut çemberi kalbimi paramparça ediyor ve başımı sallarken gözlerimden akan yaşları tutamıyorum. Eldridge kız kardeşinin etrafından dolanıp bana doğru geliyor, kocaman kaslı kollarını benim için açıyor ve ben de kollarının arasına dalıp beni yerden kaldırmasına ve ayağa kaldırmadan önce bir daire çizerek döndürmesine izin veriyorum. Beni kol mesafesinde tutuyor ve bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirmeden önce hasar olup olmadığımı değerlendiriyor, yüzündeki tüm rahatlama gitmiş.

"Bu gerçekten sen misin?"

Başımı sallıyorum ve dökülen gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum, Eldridge'in kucaklaması Sin'in önünde zayıflık gösterdiğimi umursamayacak kadar sıcak.

"O zaman kimin bağırsaklarını döküyorum?"

Soruyu ciddiyetle sormasına rağmen bir kahkaha atıyorum. İp şeklinde ördüğü ve neredeyse göbeğini sıyracak kadar aşağı sarkan uzun kızıl sakalını çekiştiriyorum. "Kimse değil, en azından şu anda."

Omzunun üzerinden Zorina'ya bakıyor ve onu öne doğru el sallıyor. "Sorun yok kardeşim. Üzerindeki büyüünün kokusunu alıyorum. Koklamasaydım bile bu gülümseme sadece Wren'e ait olabilirdi," diyor ve bana dönüyor.

Yanımda sessiz duran Sin'e bir bakış atıyorum ve Eldridge hareketi takip ediyor. Benden uzaklaşıp farkında olmadan Kara Sanat'la aynı kareye girdiğinde yüzündeki gülümseme kayboluyor, iri göğüsleri neredeyse birbirine değiyor. Daha önce Eldridge kadar iri biriyle hiç karşılaşmamıştım; geniş omuzları fıçı gibi bir göğsün üzerine oturuyor, tıknaz yapısı ve kaslı kolları onun spor olsun diye katır fırlattığını düşündürüyor. Aşkınlık yeteneği bir yana, Eldridge saf bir *hayvan*. Eldridge'in geniş ve iri yapılı olduğu yerde, Sin'inki daha zayıf ve atletiktir.

"Demek Kara Sanat'ın *evcil hayvanı* sensin?" diye soruyor kısık bir nefesle.

Eldridge her zaman öfkesini dizginlemekte zorlanmıştır ve Sin'in kimliğini gizlemenin gerekli olmasının ana nedenidir. Yanımdaki krallık liderine bir bakış atsaydım Eldridge yer değiştirir ve Sin'in kalbini göğsünden sökmeye çalışırdı. Önce saldır, soruları sonra sor. Ama Sin'in ikinci bir şans verecek biri olmadığından ve arkadaşımı bir an bile tereddüt etmeden indireceğinden şüpheleniyorum. Bu da iki nedenden dolayı kötü olur: Eldridge benim en iyi arkadaşım ve Kara Sanat'a suikast düzenlemem gerekecek.

Sin, Eldridge'in yakınlığından ürkmek şöyle dursun, kendi sert bakışlarıyla onun gözlerine bakıyor. "Majestelerine hizmet etmek benim için bir ayrıcalıktır. Ve kraliyet sarayının bir üyesi olarak, dilinize dikkat etmenizi öneririm." Ses tonu sakın ama Eldridge'in ona saldırması halinde kendini savunmaya hazırlanmış gibi kolları iki yanında kaskatı duruyor.

"Pekâlâ, görevini yerine getirdin, artık süslü şatona geri dönebilirsin. Büyüyü kaldırabilir misin Wren, yoksa onun mu yapması gerekiyor?" Eldridge gözlerini bana çeviriyor ve soruyla birlikte çenesini Sin'e doğru sallıyor.

"O kalmıyor," diye araya giriyor Sin ben cevap vermeden.

Eldridge onun dikkatini tekrar kendisine çeker. "Ne *demek* kalmıyor?"

"Cadı şu anda krallık gözetiminde."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Bir elimi Eldridge'in göğsüne koyup onu geri itiyorum. İsteseydi dürtmeme direnebilirdi ama geri çekilmesi için yaptığım uyarıya kulak verdi ve yarım adım attı.

Zorina kardeşinin yanında belirir ve elini onun omzuna koyarak dokunuşuyla onu sakinleştirmeye çalışır.

"Singard'la hepinizi kontrol etmek için birkaç günlüğüne eve gelebileceğime dair bir anlaşma yaptım ama kaleye dönmek zorundayım. Ve büyüü kaldıramam. Tersine çevirme toniği sadece Singard'da var."

"Krallığın seninle ne işi var ki seni orada tutuyor?" Zorina soruyor.

İfadesini kontrol etmek için Sin'e bakma dürtüsüne direniyorum ama ondan yayılan sıcaklığı *hissediyorum*. Bunu maskelemekte Eldridge'den daha başarılı. "Kara Sanat benim ne olduğumu biliyor. O biliyor... o benim bir kan cadısı olduğumu biliyor."

Zorina parmaklarını açılmış ağzının üzerine kapatır ve ela gözlerindeki panik dolu bakış Eldridge'in gri gözlerindeki bakışla eşleşir. "Tanrılarım," diye iç geçiriyor.

"Her şeyi açıklayabilirim ama bunu herkesin önünde yapmayı tercih ederim. Cosmina evde mi, yoksa hâlâ handa mı?"

Yüzlerindeki panik daha karanlık, daha üzücü bir şeye dönüşürken kalbim mideme iniyor. "Ne oldu? Cosmina nerede? Nerede o?" Soruyorum, kelimeler ağzımdan daha hızlı dökülüyor.

"Seni aramak için gitti," diye cevaplıyor Zorina sonunda. "Birkaç hafta önce. Ama şimdi buradaysanız ve o yanınızda değilse..."

"Legion." Hava dişlerimin arasından tıslıyor. Hiç düşünmeden Sin'e dönüyorum ve onun çoktan beni izlediğini, tepkimi değerlendirdiğini görüyorum.

"Onlarla en son karşılaştığında neredeydiler?" Eldridge soruyor.

"Blackreach'in hemen dışında. Ama eminim artık çoktan gitmişlerdir.

Sin'in

ordular onları çabucak ortadan kaldırdı."

Eldridge huffs. "Sanki Legion'ı alt etmesi için o kancığa güvenecekmışim gibi. Singard ya da Sin ya da adı her neyse, o krallık amcıklarının hiçbirisi bir şey yapamaz." Parmaklarını birbirine kenetleyip ellerini önünde uzatıyor ve bunu yaparken boynunu döndürüyor. "Onlar sidik yarıştıırken ben burada beklemeyeceğim. Yarın gideceğim, onu geri getireceğim ve bunu yaparken de birkaç kafa devireceğim."

"Eldridge, kes şunu, kendini öldürteceksin," diye uyarıyorum.

"*Bunu durdurmayacağım*, Wren. Lanet olası kız kardeşimizi aldılar, Tanrı aşkına. *Seni* aldıkları için onlara ne yapacağımı söylemedim bile."

"Hepiniz hemen dursanız iyi olur," diye bağılıyor Zorina üzerimizden. "Bunu içeri götürelim. Wren, annen seni gördüğüne çok sevinecek. Gerisini içeride konuşuruz. Burası çok soğuk." Açık kazağını kavırıyor ve iki dikişi birleşecek şekilde vücuduna çekiyor ve kulübeye doğru ilerliyor. Elimi Eldridge'in koluna koyup hafifçe sıkıyorum ve kız kardeşimizi ön kapıya kadar takip ediyoruz, Sin de arkamızdan geliyor.

Eskimiş kapıdan geçerken güneşin ısıttığı odun ve kül kokusu beni karşılıyor. Ayaklarımızın altında zemin yok, sadece yeterince yumuşak olan dövülmüş toprak var ve kesik pencerelerden içeri birkaç koni ay ışığı süzülüyor. Aşkınlar sihirlerinin en güçlü olduğu yerin iki ayağının da yer kabuğunun üzerinde olduğuna inanırlar, bu yüzden çoğu şekil değiştiren evi temelsiz inşa edilir. Balmumu damlayan beyaz mumlar, pencere pervazlarından küçük mutfak masasına ve evin içindeki şöminenin örtüsüne kadar her yüzeyi süslüyor.

evin merkezi. Adaçayı, nane ve maydanoz gibi otlar mutfak penceresinin önünde kurutulmak üzere asılı dururken, lavanta dalları evin her köşesine sıkıştırılmış ve her yeri topraksı tatlı bir aromaya boğuyor.

Bana bu kadar yakın ve sevgili olan, Legion'un yokluğumda yok ettiğinden endişe ettiğim evi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yeşil ve mavi minderli sandalyeler solumdaki yaşam alanını kaplıyor ve Morrinne'in besleyici kişiliğinin bir ürünü olan canlı, aşırı büyümüş bitkiler evi zengin yeşiller ve sarılarla süslüyor. Sağ arka köşede kardeşlerimin her biri için birer tane olmak üzere üç yatak bulunuyor. Dolambaçlı ahşap bir merdiven, kız kardeşlerim ve benim uyuduğumuz dört yataklı daha küçük ikinci bir kata tırmanıyor.

Üst merdivenler gıcırıyor ve Morrinne merdiven boşluğunu dönerken nefesimi içime çekiyorum. Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, yanımdaki Sin'i değerlendirmek için dalıyor, sonra tekrar bana sabitleniyor.

"Anne." Ağzımdan bir daha asla söyleyemeyeceğimden korktuğum o kelime çıkarken sesim biraz çatlıyor.

"Anne, bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama bu Wren. Eldridge ve ben onu çoktan inceledik ve-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diyor Morrinne, korkuluklara tutunup merdivenlerin geri kalanını inerken. "Kendi kızımı gördüğümde tanımayacağımı mı sanıyorsun? Büyünün canı cehenneme."

Ona doğru koşuyorum, kollarımı ince bedenine doluyorum ve ağarmış topuzunu burnuma doğru çekerek saçlarına kalıcı olarak sinmiş yasemin çiçeklerinin farklı kokusunu içime çekiyorum. Morrinne'in yanında dumanı tüten bir fincan çay eksik olmaz ve çiçeklerle demlenmiş çayın aroması, düğmeleri ve dikişleri kadar giysilerinin bir parçası haline gelmiştir. Galen merdivenlerden iniyor ve ruhumu sarsan bir sarılmayla kollarını belime dolayarak adımı haykırıyor. Ellerimi altın rengi buklelerinin arasına sıkıştırıp onu kendime doğru çekerken kalbim sevinçle çarpıyor.

Kampta geçirdiğim zamandan bağlama büyüüne ve Bennett Langston'dan öğrendiklerime kadar hepsini hemen anlatıyorum; Sin'in yaklaşan savaşıyla ilgili öğrendiklerimin ayrıntılarını da atlamıyorum. Ben anlatırken Sin sessiz kaldı. Evimize girdiğinden beri konuştuğu tek kelime Morrinne ona bir fincan çay teklif ettiğinde saygıyla reddetmek oldu. Beşimiz yaşam alanında otururken o kulübenin diğer tarafını adımlıyor, ara sıra durup Morrinne ve benim yaptığımız toniklere, merhemlere ve konserve reçellere bakıyor. Evimizin ona yabancı geldiğini tahmin ediyorum.

lüks içinde büyümüştür ve her şey onun için her zaman hazırdır, üretmesine gerek yoktur.

Morrinne, "Bağlama büyüü olsun ya da olmasın, oraya geri dönemezsiniz," diyor.

"Başka seçeneğim yok. Eğer geri dönmezsem, Singard o saçma takip büyüüyle beni takip edecek ve onun buraya gelmesini istemiyorum." Aramızdaki her kelimeyi dinlediğini bildiğim için ona bakma isteğime direniyorum.

"Bırak gelsin," diye hırılıyor Eldridge, parmak eklemleri pençeye dönüşüyor. "Hayır. Eğer zaten soykırım yapmayı planlıyorsa, onu kışkırtamayız.

Onu. Sizin ne olduğunuzu biliyor. Şu anda Legion ve Cosmina'yı bulmak için endişelenmeliyiz. Diğer her şey ikinci planda. *Ben ikincilim.*"

Eldridge alay eder. "Eğer o Kara Sanat sürtüğü sana zarar verirse, hayatım üzerine yemin ederim Wren, onu parça parça etmeden önce gördüğü son şeyin senin yüzünün hatırası olmasını sağlarım."

Bu sefer Sin'e bakmaktan kendimi alamıyorum, şimdi mutfak duvarındaki bir kır çiçeği demeti resmini incelerken sırtı bana dönük, ama yemin ederim kumaş kürek kemiklerinde toplanıyor. Muhtemelen yüzünü görmemem en iyisi, Eldridge'i benim üzerimde kullandığı büyüyle boğma düşüncesinin gözbebeklerinde yandığını görmek istemiyorum. Kara Sanat'a *kaltak* deyip de hikayesini anlatacak kadar yaşayan pek kimse olduğunu sanmıyorum.

Morrinne koyu mavi kazağının yakasının altına uzanıyor ve bir kolyeyi açıyor. Kız kardeşimin safir kolyesini hemen tanıdım.

"Cosmina senin peşinden gitmeden önce onu bana bıraktı. Eğer onsuz dönersen, onu bulmak için kolyeyi kullanabileceğini söyledi."

Cosmina beni evlat edinen ailedeki diğer tek büyücü, bu yüzden yer bulma büyüünün gücünü arttırmak için her gün tenine sürdüğü bir şey bırakmış olması mantıklı. Aşkınların kanında büyü vardır, ama farklı bir tür. Doğal şifacılar ve simyacılar, restorasyon büyülerinde ustadırlar ve daha zararlı yıkım büyülerine karşı dirençlidirler, ancak bir yer bulma büyüü... bu cadıların alanıdır.

Kolyeyi alıyorum ve yumruğumu kolyenin etrafına kapatıyorum. "Bunu onu takip etmek için kullanabilirim ama öncesinde dinlenmem gerekecek." Yorgun ve ağrıyan bedenimin, en azından birkaç saat uyumadan, onunla olan büyüü bağlantıyı, yerini tespit etmeme yetecek kadar uzun süre tutmasına imkân yok.

"Bir şekilde yardım edebilir miyim?" Zorina sorar.

Başımı salladım. "Eğer bunu yaparken senin büyüünden biraz

ekebilirsem, büyü daha çabuk ie yarayacaktır."

Sin'i dönüp bana bakarken yakalıyorum, şüphesiz en bariz hareket tarzını düşünüyor. Kara Sanat'ın büyüünden biraz çekebilseydim, onu yarı zamanda bulabilirdim ama şu anki durumumuz göz önüne alındığında, Zorina'nınki yeterli olacak. Hemen kabul ediyor.

Morrinne, "Siz biraz uyuyun, ilk nöbeti ben alacağım," diyor.

"Bırak ben yapayım. Dinlenmen gerek, seni yaşlı karı," diye homurdanan Eldridge, dirseğiyle onu şakacı bir şekilde dörter.

"Sen de biraz uyusan iyi olur Eldridge, çünkü her halükârda nöbet tutacağım. Kötülük Wren'in kuyruğuna bu kadar yaklaşmışken gözlerimi kapatmamın imkanı yok."

İnatçı olduğu için onu azarlamak istiyorum, gözlerinin altındaki karanlık bana gittiğimden beri geceleri birkaç saatten fazla uyumadığını söylüyor, ama yapmıyorum. Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, ben de aynı şeyi söylerdim. Annemin göz kapaklarının etrafındaki kırışıklıklar derin ve yıpranmış, ağaran kahverengi saçları artık kahverengiden çok gümüş renginde ve belki de uzakta geçirdiği zaman, yaşının ona ne kadar çabuk yaklaştığını görmemi sağlıyor. Yolculuktan bu kadar bitkin düşmemiş olsaydım, bu gece de nöbet tutmayı tartışıyor olurum ama büyüü yapabilecek kadar enerjimi geri kazanabilmem için uyku çok önemli.

Zorina döner ve hâlâ mutfakta duran Sin'e bakar. "Senin... arkadaşın... şimdilik Theon'un karyolasında uyuyabilir ama bu gece geç saatlerde dönecek ve muhtemelen yatağını geri isteyecek..."

"Bu gece uyumayacağım. Wren'i güvende tutmak benim görevim ve bunu yapmaya niyetliyim," diyor Sin, bize doğru yürüyüp birkaç adım ötede durarak.

Onunla göz göze geliyorum ve bir kez başımı sallıyorum. Theon'un yatağında uyumak bir seçenek değil. Aramızda mesafe olduğu anda Eldridge kesinlikle Sin'in üzerindeki büyüün kokusunu alacak ve uykusunda Kara Sanat'a saldırmak gibi aptalca bir şey yapacak ve bu sırada kendini deştirecek. Sin'in silah olarak sırtındaki ikiz kılıçlardan daha fazlasına sahip olduğundan şüphem yok. Onu ve aşkınlara olan güvensizliğini bildiğimden, pantolonunun her köşesinde hançer sakladığından eminim.

"Yeterince adil. Bu gece fazladan bir çift gözü geri çevirmeyeceğim, ama bir saniyeliğine bile olsa bir tane de sizin üzerinizde tutmayacağımı düşünmeyin bayım," diye uyarıyor Morrinne.

Yaşlanan kırılgan annemin adadaki en güçlü adamı tehdit ettiği düşüncesiyle kahkahamı bastırıyorum ve gülümsememi gizlemek için başımı çeviriyorum. Zorina, Galen'i yatağına yatırdıktan sonra üst katta kendi yatağında kaybolurken, Morrinne kendine taze bir fincan çay

hazırlıyor ve yatak odalarından birine yerleşiyor.

deri ciltli bir kitapla minderli sandalyelere uzanıyor, ayaklarını bitki malzemesinden yaptığı hasır ayaklığa dayıyor.

Dışarı çıkıyorum ve Sin hemen arkamda yerini alıyor. Atlara ulaşp onları bağlamak için açıklığa götürene kadar ikimiz de konuşmuyoruz.

"Morrinne'in yaşı sizi yanıltmasın, hâlâ bıçak gibi keskin. Bütün gece onunla kalırsanız üzerinizdeki büyüü fark edecektir."

Atının burnunu okşar, eyer çantasından iki elma çıkarır ve her birine birer tane verir. "Fark etmeyecek çünkü onun yanında olmayacağım. Sabaha kadar burada kalacağım."

"Bütün gece dışarıda mı uyuyacaksın?"

"Ve uygar olmayan arkadaşına uykumda boğazımı kesme fırsatı mı vereyim? Beni ne kadar saf sanıyorsun?"

Atının yanına doğru yürüyorum ve kalan tuzlu et şeritlerinden birkaçını çıkarıyorum. "Endişelenmen gereken Eldridge değil. *Ben* çok daha korkutucuyum," diyorum dişlerimle kurutulmuş etten bir parça kopararak.

Sin bana bakıyor, siyah saçları ve kızıl kahverengi teni geceye karışıyor ama yine de dudaklarının alaycı bir sırıtışla kıvrıldığını fark ediyorum. Eyer çantasını kapatıp topuklarımın üzerinde dönüyorum, ama onun nefesinin altında mırıldandığını duymadan önce değil, "Evet öylesin, küçük cadı. Evet öylesin."

Hney ışığı huzmeleri beni uyandırıyor, ılık tereyağı ışınları artık açık olan pencerelerden içeri süzülüyor. Kısa bir an için gözlerimi açıp pütürlü yatağa doğru uzandığımda

Sadece başka bir gün.

Ve sonra son birkaç ayın anıları tekrar yerine oturuyor ve o saniyelerde hissettiğim kısa süreli rahatlık tamamen yok oluyor. Bir çift açık renk pantolon ve beyaz çiçek işlemeli soluk mor bir tunik giyip dışarıdan beni çağıran tütsülenmiş ot ve narenciye kokusunu takip ediyorum.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz dört çift göz benimkilere dikiliyor. Sin ve Eldridge hariç herkes ortada çıtırdayan ve tüküren ateşin etrafında daire şeklinde oturuyor. Galen ayağa fırlayıp beni bir başka kaburga kırıcı sarılışla ezmek için koşuyor ve annesi onun arkasından bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. Zorina'nın ela gözleri dün geceye kıyasla daha parlak görünüyor, Galen'e miras kaldığı kesin olan gür altın rengi saçlarının gölgesinde.

Theon annesiyle paylaştığı yan yatmış kütükten kalkıyor ve kollarını bana doğru açıyor. Theon, Morrinne'in tek biyolojik çocuğu ama görünüşümüz bunu ele vermese, kimse geri kalanımızın kan bağı olmadığından şüphelenmezdi. Onu sıkıca kendime çekmekte tereddüt etmiyorum, kollarımı zayıf bedenine doluyor ve yıpranmış giysilerinden yayılan yosun ve ahşap kokusunu içime çekiyorum. Beni kol mesafesinde tutmak için sarılmaktan vazgeçiyor ve beni tepeden tırnağa değerlendiriyor.

"Tanrım, seni özledim Wren. İyi misin?" diye sorar.

Omuzlarımı silkiyorum. "Hayattayım," diyorum. "Cosmina'yı bulduğumuzda daha iyi olacağım."

Başını sallayarak onaylıyor, kısa dalgalı siyah saçları hareketle birlikte dalgalanıyor.

"Eldridge?" Yokluğunu fark ederek sordum. Dün gece uyku beni çabucak bulmuştu, ama Eldridge Cosmina'nın yatağına, benimkinin yanına kaymadan önce değil.

"Bu sabah çoğumuz uyandıktan ve sana göz kulak olabildikten sonra gitti. Bugün oldukça... huysuzdu," diye cevaplıyor Zorina.

Onu suçlamıyorum. Konumlarımız tersine olsaydı, Scarwood'a, her iki türümüze de açıkça ayrımcılık yapan Kara Sanat'a döndüğü için onun aptal olduğunu düşünürdüm. Mücadele etmeden geri döndüğü için onun bir korkak olduğunu düşünürdüm ve elimden gelen her şeyi yapardım.

Eldridge'i ona yardım etmemize izin vermesi için ikna edebilirdim. Onların hayatını tehlikeye atmak pahasına kendi hayatım için savaşmayı *kabul* etmeyeceğimi - edemeyeceğimi - anlamasını beklemiyorum.

"Roarke'ı gören oldu mu?" Hem Eldridge'in hem de Sin'in ormanda tek başlarına oldukları ve yollarının kesişebileceği düşüncesinden rahatsız olarak soruyorum. Gerçi böyle bir şey olsaydı, eminim tartışmayı *duyardık*.

Sanki beni izliyormuş ve duymuş gibi, Sin gölgeli ormandan çıkıp bana doğru adım atıyor, gözleri sadece ve sadece benim üzerimde, görünüşe göre şimdi ona bakan diğerlerinin farkında değil. Gömleğinin üst birkaç düğmesi açık, göğsünün pürüzsüz, derin bronzlaşmış düzlemlerini ortaya çıkarıyor ve siyah pantolonu belinden aşağı sarkıyor. Saçları dün gece bir yerlerde uyumaya çalışmış gibi dağınık, ama gözlerinin altındaki mor renk başarısız olduğunu gösteriyor.

Tek kelime etmeden Morrinne'in bana uzattığı yemek tabağını bırakıp ayağa kalkıyorum. Başımla Sin'e beni takip etmesini işaret ediyorum ve kulübeye geri dönüyorum, o ön kapıyı arkasından kapatana kadar ikimiz de birbirimize hitap etmiyoruz. Kapı yerine oturduğunda omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Yemek yemen lazım. Sana bir tabak getirebilirim ama yatağıma döktüğün her kırıntı, kafandan kopardığım o güzel saçlarından bir tutam demek," diyorum çenemle mürekkep rengi saçlarını işaret ederek.

"Yemeğe ihtiyacım yok."

Yüzümü ona dönüyorum, bir elim kalçamı buluyor. "Sanırım süslü şatonuzda durum farklı, ama burada biri size yiyecek bir şeyler ikram ettiğinde teşekkür edersiniz. Biz yemek ikramını zorunluluktan değil, nezaketen yaparız."

Bana boş boş bakıyor ve ben de nefesimi üflüyorum. Kara Sanat'a nezaketi açıklamak, yağmurdan ıslanmış odunlarla ateş yakmaya çalışmak gibi bir şey ve sihir de yok. Onu ikinci kata götürürken merdivenler çıplak ayaklarımın altında gıcırıyor ve elimi dün geceki uykudan sonra hâlâ yapılmamış olan yatağıma vuruyorum. "Ben burada uyuyorum. İstersen kullanabilirsin, diğerleri gündüzleri buraya gelmiyor."

Sin gömleğinin kalan birkaç düğmesine uzanıyor ve onları çözmeye başlıyor, son düğme de çözülünce omuz silkerek kıyafetten sıyrılıyor. Gözlerimi başka yöne çeviriyorum, birden kız kardeşimin yatağının lacivert çarşafı ilgimi çekiyor.

"Biraz dinlen, Kara Yürek. Sen uyurken kimsenin karnını deşmediğinden emin olacağım."

Yanından ayrılıyorum, ancak birkaç dakika sonra yumurta, patates ve portakal dilimleriyle doldurduğum bir yemek tabağıyla geri dönüyorum. Onu kullanması için yönlendirmiş olsam da, Kara Sanat'ın yatağındaki görüntüsü beni tedirgin ediyor. Yüzü bana dönük, krem rengi çarşafı kolunun altına sıkıştırmış, uzun, karışık saçları yastığın üzerine yayılmış. Hafif horlaması bana uyuyormuş gibi yapmadığını söylüyor, bu yüzden tabağı uyandığında kullanması için komodinin üzerine bırakıyorum ve parmak uçlarımla merdivenlerden aşağı iniyorum.

Kahvaltıyı ağzıma tıkıştırırken Zorina bana, "Arkadaşında bir gariplik var," diyor.

"O benim arkadaşım değil. Esir tutuluyorum, unuttun mu?" Ses tonumda zoraki bir hafiflikle söylüyorum.

Başını sallıyor, saman rengi saçları hareketle birlikte sallanıyor. "Sana bakış şeklinden hoşlanmıyorum."

"Ben de," diye araya giriyor Theon. "Seni sanki... sanki bir şey bekliyormuş gibi izliyor."

Belki de kaçmaya çalışmamı bekliyordu. Ya da belki de onu kulaktan kulağa kesme tehdidimi düşündüğümünden daha ciddiye aldı. Güzel. Almalı.

"Onunla başa çıkabilirim," diye homurdandım.

"Ama Eldridge yapabilir mi?" Morrinne soruyor. "O sarı saçlı arkadaşının bir laf daha ederse kardeşinin öfkesinin alevleneceğini şimdiden görebiliyorum." Kendi kendine sessizce söylenir. *Sarı saçlı. Toniklerin planlandığı gibi işe yaradığını gördüğüme sevindim.*

Zorina, "Köşede Rut varken onu suçlayamazsın anne," diye savunuyor.

Rut. Gerçekten o kadar zaman geçti mi? Her bahar, Aegidale'deki aşkınlar miraslarını onurlandırmak için yıllık açık hava kutlamalarında bir araya gelirler. Şekil değiştirenler arasında yaygın olan inanışa göre, hepsi bir şekilde ilk şekil değiştiren, avlanma ve yeniden doğuş tanrısı Slaine ile ilişki kurar ve şekil değiştirme armağanını kime vereceklerini onun seçtiğine inanırlar. Efsaneye göre Rut, Slaine'in şekil değiştirdiği ilk günü işaret eder ve aşkınlar üzerindeki etkisi kızışma mevsimindeki geyiklerinkine benzer.

Tedirgin, sinirli ve nabızı atan her şeyi avlamaya ya da becermeye hevesli hale gelirler.

"Rut beni de etkiliyor çocuğum ve sen beni ormana gidip insanların kafalarını koparmak ve boyunlarına işemek hakkında mırıldanırken görmüyorsun."

Çok güzel. Eldridge bu sabah yola çıktığında uyuyor olmamdan nefret etmiyorum ve görünüşe göre oldukça *keyifliymiş*.

"Bu adil değil anne, bunu sen de biliyorsun."

Zorina haklı. Rut'un erkekleri kadın arkadaşlarından çok daha güçlü etkilediği biliniyor. Eldridge'in öfkesinin yabancı bir erkeğin yanında neredeyse en iyi halini almasına şaşmamalı, hele de mide bulandırıcı miktarda kibir ve özgüven yayan biri. Eldridge ve Theon'un bu sıralarda kafa kafaya çarpışmaları alışılmadık bir durum değil ve birbirlerini benim ikisini de tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyorlar. Galen etkilenmek için çok genç ama olgunlaştığında Rut onun için de gelecek.

Yumurtanın son parçalarını da ağzıma attıktan sonra Zorina'yla bakışıp ayağa kalkıyorum. İçeri girip Morrinne'in benim için yaptığı küçük dokuma sepeti, baharat, merhem ve reçel haline getirilmeyi bekleyen kurutulmuş otların bulunduğu rafların yanında buluyorum. Sepetin içine uzandığımda, bıraktığım yerde, athame'imın soğuk, çelik kabzası duruyordu.

Kurban hançerini sepetten çıkarıp avucumda dengeliyorum. Büyüm içimde kıpırdanıyor, kemiklerim heyecandan takırdayana kadar her kasım ve tendonumdan kıvrılarak geçiyor. Çeliğe kazınmış süslü girdap deseni onu neredeyse kırılğan, hatta zarif gösteriyor ama elimdeki ağırlığı sağlam bir işçilikten başka bir şey değil. Pencereye doğru kaldırıyorum ve güneş ışığında ters çeviriyorum.

-Bir o tarafa, bir bu tarafa; kabzanın özenli detaylarına uyacak kadar karmaşık tasarımlara sahip, geniş çapraz muhafazanın ısıltılı berraklığı karşısında hayrete düşüyor. Kabzaya işlenmiş çıplak, şehvetli bir kadın kollarını başının üzerine kaldırmış, sessiz bir melodi eşliğinde dans ediyor.

Elysande. Savaş, intikam ve kadınlık tanrıçası. İlk kan cadısı.

Çoğu büyücü gizem tanrıçasına tapar çünkü ulusun dengesini bozacak olanlardan korumak için Kara Sanat'ın gücünü güçlendiren Adelpia'dır. Cosmina bu athame'i benim için özel olarak dövdürdü.

ve birbirimizi bulduktan birkaç ay sonra bana hediye etti. Elysande'nin genellikle intikamcı ve aynı derecede acımasız bir iştahı olduğu düşünülür, ancak takipçileri efsanelerin gerçeği değiştirdiğini bilirler.

Tanrıça kadınlara zarar veren erkeklerle ziyafet çeker ve çocuklarına acı veren anneleri yer bitirir. Hikayeler onun ev ev dolaşıp bebekleri yataklarından kopardığını ve onların yaşam güçleriyle kendi gücünü beslediğini iddia eder, ancak ona inananlar Elysande'nin tüm tanrılar arasında en besleyici olduğunu bilir. Ev ev gezerdi ama aradığı yavrular değil, onların masum bedenlerine el uzatan kötü kalpli anne ve babalarıydı. Elysande onları paramparça eder, gücünü pekiştirmek için hayatlarını emer ve çocukları onlara bakacak hak eden kadınlara teslim ederdi.

Kız kardeşimin bana bu athame'i hediye ettiği gün Elysande'ye dindarlık yemini ettim ve beni kolladığından emin olamasam da Legion tarafından iki kez esir alınmaktan kurtuldum ve Sin henüz boğazımı kesmedi. Hayatını kurtardıktan sadece birkaç saniye sonra ona saldırmakla başlayarak, şimdiye kadar ona düzgünce yığılmış bir yığın makul neden vermiş olmama rağmen.

Sepetimden bir şey daha çıkarıyorum - Aegidale'nin büyük şehirlerini ve ormanlarını detaylandıran, parşömen üzerine elle çizilmiş bir harita - ve Zorina'ya geri dönüyorum.

Arazinin çevresine bağdaş kurup oturuyoruz ve pantolonumun cebinden Cosmina'nın kolyesini çıkararak Zorina'ya avucumu açıyorum ve parmaklarımı onun narin elinin etrafına kapatıyorum. Gözümün arkasındaki o hassas noktaya odaklanarak birkaç sakın nefes alıyorum ve kolektifimi yuvasından çıkarıyorum. Onu kendimden uzaklaştırıp hemen Zorina'nın kolektifine bağlıyorum ve elini daha sıkı kavrayarak sihrinin onun içinden, kollarından aşağıya ve narin ellerine akmasını sağlıyorum. Kaygan ve pürüzsüz yüzeyinin avucumda karıncalandığını hissettiğimde, aç bir engerek yılanı gibi ona yapışıyorum. Çenem yukarı doğru kalkarak boynumun alt kısmını Elysande'ye savunmasızlığımı sunacak şekilde ortaya çıkarıyor ve sol elimi bıçağın etrafına sıkıştırıyorum.

İçimdeki o gömülü parça -o çiğ, ilkel açlık- elime dolan yapışkan sıcaklıktan zevk alıyor. Kız kardeşimin zihnimde canlanan görüntülerini zihnimde tekrar tekrar çeviriyor, yüzünün hatlarını, soluk mavi gözlerinin yumuşak kıvrımlarını, omuzlarının üzerinde dalgalanan akik saçlarını inceliyorum. Kanayan avucumu parşömenin üzerine tutup niyet sözcükleri söyleyerek kanı bana onun yerini göstermesi için ikna ediyorum. Zorina'nın büyüü benimkiyle karışıyor, güçlerimiz birbirini besleyerek bir

Haritadaki kanın daha hızlı hareket etmesini teşvik eden daha güçlü, daha etkili bir karışım. Gözlerimi kapalı tutuyorum, vücudumda kreşendo yapan büyüü sıcaklıkla sallanıyorum, bileklerimde, göğsümde, alnımda beyaz uçlu bir alev olana kadar gittikçe ısınıyor.

Öfkeden kör oldum.

Yanma neredeyse elle tutulur hale geliyor -vücudumu bir o yana bir bu yana çekiyor- ve öfke ipeksi cilasıyla her yanıma kaplarken onun alevli fırtınasında sallanıyorum. Sırtım kamburlaşıyor ve omuzlarım kontrol edilemez bir rüzgara yakalanmış gibi titriyor ve onu *hissediyorum*. Cosmina.

Yaralı. Kızgın.

Yaşıyor.

Aramızdaki bağa tutunmak, ondan fişkırıran yakıcı nefrete tutunmak, *bir şeyler* görmek için savaşıyorum. Herhangi bir şey. Ama göz kapaklarımın ardında hiçbir görüntü belirmiyor -ne bir ipucu, ne bir ipucu- ve içimi kavuran sıcaklık ne kadar çabuk yükseldiyse o kadar çabuk kayboluyor.

Zorina adımı söylüyor. Dönüp ona bakıyorum, yeşil-kahverengi gözlerinde derin bir endişe var. "Wren, işe yaradığını sanmıyorum."

Dikkatimi önümüzde yere serilmiş haritaya veriyorum ve kanım damarlarımda pıhtılaşıyor. Hayır. *Hayır, hayır, hayır!* Parşömene damlattığım kanın harita boyunca ilerlemesi ve Cosmina'nın bulunduğu yerde durması gerekiyordu, ama önümdeki haritada çizilmiş olan bir yol değil. Haritanın tamamını saran kıpkırmızı dallar parşömenin her bir köşesine tırmanıyor, alay ediyor ve hiçbir şey göstermiyor.

"Hayır, işe yaradı," diye mırıldanıyorum. "Bu bir gizlenme büyüü. Biri onu ele geçirmiş. Zorina, birisi Cosmina'yı ele geçirmiş ve yerini büyüyle gizliyor. Onu bulmaya çalışacağımı bilen biri."

"Lejyon," diye nefes alıyor, parmaklarını ağzının üzerine kapatıyor. "Onlar olmalı."

Başımı sallıyorum, inanmak istemiyorum ama haklı olduğunu da biliyorum. Cosmina muhtemelen Cathal'ı günlerce, belki haftalarca takip etti. Ama onları yakaladığında ben çoktan Scarwood Kalesi'ne girmiş olurdum. Ve beni Legion'la göremeyince, daha yakından bakmış olmalı. Yakalanacak kadar yakından.

"Onun yerini gizliyorlar, bu da onu yem olarak kullanmak için almadıkları anlamına geliyor. Legion beni yem olarak kullanmak isteseydi, onu bir büyüyle bulacağımı ve onu bulmaya geleceğimi, tuzaklarına düşeceğimi hesaba katarlardı.

kesinlikle ayarlanmış olurdu. Ama yerini saklamak... bu farklı. Nerede olduğumu zaten biliyorlarken benim onlara gelmeme gerek yok."

"Bu kulağa çok daha karmaşık geliyor."

"Ve çok daha ölümcül," diye ekliyorum. "Bir şeyler planlıyor olmalılar. Büyük bir şey. Legion Scarwood'da olduğumu biliyor, bu yüzden onu kaleye getirmeyi planlıyorlarsa, beni Singard'a karşı gelmeye zorlamak içindir. Onun hayatına karşılık hepsini ele verip krallığı yıkmak için."

"Ama sonrasında seninle ne yapmayı düşünüyorlar? Sonra..." diye devam ediyor

Kapalı.

"Kana susamış bir manyağa dönüşüyorum," diye onun yerini dolduruyorum ve o da gülümsüyor

sıcak olmayan, sessiz bir özür diledi, ben de reddettim. O haklı. "Bilmiyorum. Ya kendilerini abartıyorlar ya da beni fena halde küçümsüyorlar."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Sanırım Singard'a söylemem gerekiyor," diyorum, bu hiç hoşuma gitmiyor. "Canı cehenneme. Eğer senden korkuyorsa, Wren, seni hiçbir yere bırakmaz.

Legion'a yakın olman gerekiyor. Seni Cathal'la birlikte çürümeye terk edecek ya da -daha büyük olasılıkla- öldürecektir."

"Biliyorum."

"O zaman ne yaparsan yap, ona söyleme!"

Seçeneklerimi sessizce tartışıyorum. Eğer Sin'e Lejyon'un kız kardeşimi krallığa saldırmak için bir araç olarak kullanacağından şüphelendiğimi söylersem, ben daha cümlemi bitirmeden varlığıma son verebilir. Ama ona söylemezsem ve şüphelerim doğru çıkar da Lejyon Cosmina'yı avucunun içine alarak krallığa saldırırsa, bu beni tehlikeli bir çıkmaza sokar. Kaleye indireceğim ilk darbe -asker, muhafız ya da Kara Sanat'ın kendisi- derhal beni öldürme emriyle karşılaşacak. Cosmina'yı korumak için kendimi krallığın üzerine salarak Sin ve Cathal'ın gazabının toplamından çok daha kötü bir belayı serbest bırakma riskini göze almam gerekecek. Cosmina'nın kurtuluşu için kendi ruhumu feda etmeliyim ve biliyorum ki kız kardeşim burada olsaydı, bunun dışında bir şey yapmam için kükrerdi. Kendimi, insanlığımı mahvetmemem için, ama kalbinde, yalvarmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilirdi.

Zorina'ya dönüp bakıyorum, tek bir seçenek olduğunu biliyorum. "Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

T Eldridge kampa döndüğünde gökyüzü menekşe ve orkide tonlarıyla kaplanmıştı. Hâlâ turuncunun parlak tonlarıyla parıldayan ateşimiz a r a m ı z d a çatırdıyor ve tükürüyor. Diğerleri hemen özür diliyor. Kendisi de kısa bir süre sonra benimkinin karşısındaki yan yatmış kütüğe oturuyor ve aramızdaki konuşmanın hoş olmayacağını biliyor.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Bunun yerine, sanki söyleyecek sözleri alevlerin içinde saklı bulabilecekmişiz gibi alevlere bakıyoruz. Sessizlik dayanılmaz hale geldiğinde gözlerimi onunkilere dikiyorum ve onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. Üzerimizden yükselen dumanın rengindeki taştan gözleri, güneşin öptüğü teninin derinliklerine yerleşmiş, uzun, dağınık kızıl saçlarıyla çerçevelenmiş. Eldridge, ocakta parlayan korların aynası gibi; ateşli ve vahşi. Saçlarıyla aynı kırmızı-turuncu renkteki örgülü sakalı göğsünün altına kadar sarkıyor. Eldridge'i öfkesini dizginlemek için savaştıkça yakalamak nadir görülen bir durum ve çenesinin gerginliğine bakılırsa bugün de durum farklı değil.

Zorina ona günün erken saatlerinde Galen'i bizimle bırakıp ormanda vardiyaya gittiği zamanki keşfimizden bahsetti - şüphesiz kardeşini koklamak ve kafesteki öfkesinin başını belaya sokmadığından emin olmak için.

"Keşke başka bir yolu olsaydı," diyorum sonunda, arkadaşımın aramızdaki sessizliği bozmak için.

İçinden kahkahaya benzer bir ses yükseliyor ve elini çenesine götürüyor, sert duruşundan gülme modunda olmadığı anlaşılıyor. "Bu benim hatam. Seni aramaya gittiğinde onunla gitmeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın. Yapman gerekeni, *benim* senden yapmanı istediğim şeyi yaptın. Sürüyü korumak için burada kaldın."

Eldridge'in fiziksel olarak aramızdaki en güçlü kişi olduğuna şüphe yok. Morrinne yaşıyor ve vücudu eskisi kadar akıcı hareket etmiyor. Zorina içimizde en ufak tefek olanı, ayrıca her türlü münakaşada olması gerektiği gibi Galen'i korumaya odaklanacağından bahsetmiyorum bile. Theon yetenekli bir dövüşçüdür. İnce bedeni sırık gibi, kaskatı bir canavara dönüşür; hızlıdır ama Eldridge'in diğer halindeki kütlesi kadar güçlü değildir; başı ve gövdesi bir ayı kadar geniş ve kaslı, dört bacağı ise bir beygir kadar uzun ve güçlü olan altın kürklü bir hayvandır. Eldridge güç demektir.

Elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Seni korumak için orada olmalıydım."

"Asla tek başıma ava çıkmamalıyım. Daha iyisini biliyordum ama yine de ukalalık edip yaptım. Cosmina'ya olanlar sadece ve sadece benim hatam. Ama onu geri getireceğim." Sözlerimin doğruluğu iliklerime kadar işliyor ve eğer o an gelir de seçim yapmak zorunda kalırsam, onun için kan dökeceğimi biliyorum. "Eğer ölürsen onu kurtaramazsın. Eğer o korkak *sürtük* seni öldürürse..."

Kekeleyerek konuşuyor, fırtınalı gözlerinde öfke alevleniyor.

Ayağa kalkıyorum ve aramızdaki mesafeyi silip kütüğünün üzerine, yanına oturuyorum. Önümüzde patlayan ateş kadar ısı yayıyor ve bir elimi ön koluna koyuyorum, oradaki kas kordonları gergin, parmakları dizlerinin arasında birbirine kenetlenmiş. Gözlerindeki o öfkeyi daha önce de görmüştüm -ölümcül ve vahşi bir şeyin parlayan vaadini- Cosmina'nın beni eve getirdiği gece, onlara başıma gelenleri anlatmıştım. Cathal'ın bana yaptıklarını. Günlerce yalvarmaktan başka bir şey yapmadım, onları avlamaması ve boğazlarını teker teker kesmemesi için ona yalvardım. Eldridge öfkesi kabardığında sağlıklı düşünemiyor ve ben onu da kaybetme riskini göze alamayacak kadar çok insan kaybettim. Arkadaşımı. Koruyucumu. Ve belki de buradaki ilk birkaç yılmda bu kadar kırılmamış olsaydım daha fazlasını.

Aramızda bir bağ var - ikimizin de savaştığı öfke - benimki doğama karşı doğuştan gelen bir mücadele, onunki ise bize yanlış yapanlara ve bizi incitmeye cüret edenlere karşı daha çiğ bir açlık. O her gün bu öfkeyle savaşıyor, ne zaman biri bize doğru kötü ve onaylamayan bir bakış fırlatsa, ben de her kan kokusu aldığımda aynı şiddetli arzuyu hissediyorum. Buraya geldikten sonra yıllarca bu kadar zarar görmemiş olsaydım, ilişkimiz daha da gelişebilirdi. Ama sonunda sürümüzün dışından birine güvenmeyi seçtiğimde, Cosmina'nın eve kanlı, dövülmüş, kullanılmış bir insan kabuğu getirmesiyle sona erdi ve çılgılık atarak uyandığım, soğuk havada görünmez düşmanlarla savaştığım o gecelerde Eldridge'in yumuşak bir şekilde söylediği hiçbir teselli sözü beni ısıtamadı. Onunla Cathal'ın sağlam boğazı arasında duran tek şeyin benim akıl sağlığım olduğunu biliyorum.

"Singard'ı ben hallederim. Şu anda yapacağın hiçbir şey bana yardımcı olamaz. İsteddiğim şey, *ihtiyacım* olan şey, kalıp onlara göz kulak olman. Onları güvende tut, *lütfen*." "Onunla nasıl başa çıkacaksın? Bunların hepsi hayatları boyunca kale duvarlarının arkasına saklanmaktan başka bir şey yapmadılar, herkesi öldürdüler.

sevmiyorum. Onun gibi bir kancıkla başa çıkmanın tek bir yolu var," diye tükürüyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Ve *bu* sözlerin gerçekliği kalp atışlarımı hızlandırıyor, her biri artık değerli ve sayılı.

"Eğer sana zarar verirse, Wren-"

"Sonra ne olacak?" Sözüünü kestim. "Krallığın üzerine yürüyüp hepsini kesip biçemezsin. Seni bir saniye bile düşünmeden öldürürler. Demir okları, silahları var."

"O halde onlar türümüzü katletmeye devam ederken burada oturup sinmektense savaşarak ölmeyi tercih ederim."

Bizim türümüz. Aşkın ve kanlı cadı, ama tek bir düşman tarafından birleştirildi.

Krallığın *gözünde* biz aynınız, *ölüler* gibiyiz.

"Cosmina'yı geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım. Sana bunun sözünü veriyorum. Ama sana zarar verirse o orospu çocuğunun peşine düşmeyeceğime dair sana söz veremem. Arada sırada şehirlerde yüzünü gösteriyor ve yarattığı düşmana karşı koruma vaatleriyle *onların* övgülerini kazanıyor. Bekleyebilirim. Ve doğru an geldiğinde, onun lanet olası kalbini söküp atacağım." Sesindeki hırıltı saf aşkın, saf yırtıcı.

Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey şu anda içinde dolaşan öfkeyi dindirmeyecek, bu yüzden onun yerine sefil bir mizah denemesine başvuruyorum. "Sana bir söz veriyorum. Ölmek için gerçekten çok uğraşacağım."

Hafif bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru çekiştiriyor ama soğuk, gri gözleriyle buluşmuyor. "Ölürsen seni kendim öldürürüm."

Rut'tan kaçış yok. Onların aşkın damarlarında kaynayan büyü, ailem istese de istemese de ona yanıt veriyor. Eldridge her zamankinden daha huysuz ve daha önce de Theon'la sobaya odun getirme sırasının kimde olduğu konusunda tartışmışlar. Bunu birbirlerine karşı kullanmayacaklar; ikisi de yenilenen sinirliliklerinin nereden kaynaklandığını biliyor. Açık hava festivali yarın. Kız kardeşimiz tehlikedeyken stres atmak için tasarlanmış bir etkinliğe katılmak yanlış geliyor ama kardeşlerim katılmazsa gece olmadan kulübeyi dağıtırlar. Eldridge asla bir şey yapmaya kalkışmayacak olsa da, bana yönelen bakışları dikkatinden kaçmıyor. Azgın ve bana karşı olan hislerinden habersiz değilim, her ne kadar bunu açıkça ifade etmese de. Onlara karşılık vermeye hazır olmadığımı biliyor.

Her yıl bu toplantıya katılmam için, kan dökmeye meyilli savaşçı bir ordu etrafta dolaşırken burada kalıp yalnız kalmanın benim için çok tehlikeli olmasından başka bir nedenim yoktu. Kara Sanat yanımdayken muhtemelen şimdiye kadar olduğum en güvende olsam da, kalmak beni

Ailem hilemizden şüpheleniyor. Ayrıca, onları görmek için sınırlı zamanım var ve onlardan uzakta tek bir saniyemi bile boşa harcarsam lanetleneneceğim.

Rut'ta aileme katılıyorum ve onlarla daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Neredeyse Sin'in yüzündeki ifadeyi görmeyi dört gözle beklediğim kadar, ona şekil değiştirenlerin çiğ, ilkel faaliyetlerde bulunmasına adanmış etkinliğe katılacağımızı söylediğimde.

T Kara Sanat bana Rut'a kadar eşlik etmeye ne kadar hevesliyse, ben de yer bulma büyüyle keşfimi ona bildirmeye o kadar hevesliyim. Ona henüz ne öğrendiğimi söylemedim ve Rut'a geri dönene kadar da söylemeyeceğim.

Şato. Sin'in paniğe kapılıp beni bir patates çuvalı gibi atının arkasına atması ve hemen Scarwood'a dönmemiz için ısrar etmesi riskini göze alamam. Kara Sanat'ın bilmediği şey onu öldürmez. En azından şu anda.

Bu sabah kardeşlerim ve Zorina ile birlikte Innodell'in güneyindeki geniş düzlük arazi olan White Hawk Meadow'a gitmek üzere yola çıktık. Annemiz Galen'le birlikte evde kaldı. Morrinne'in yaşının büyük olması ve Galen'in henüz olgunlaşmamış olması Rut'ın etkisini azaltıyor, bu da onların katılmasını zorunlu kılmıyor. Rut'ın gece boyunca süren şenlikleri, grup avından grup sevişmesine kadar, alacakaranlıkta başlar ve ilk ışığa kadar sürer. Rut sırasında içime kapanma eğilimindeyim ama bu yıl bir adamın pis kokusundan saklanamayacağım.

Atımdan Sin'e bakıyorum ve neredeyse onun düşüncelerini okuyabilmeyi dileyecektim, ancak aşkın yaşamı küstahça hiçe saymasının bunu yapmamış olmayı dilememe neden olacağından şüpheleniyorum. Krallık her yıl düzenlenen şekil değiştiren etkinliğine kayıtsız değil ama bir orduyu öteki dünya öfkesiyle dolup taşan kızgın aşkınlardan oluşan bir çukura göndermek pek de başarı getirecek bir şey değil. Bu yüzden Kara Sanat ve adamları her yıl Blackreach'te kalıyor ve düşmanları burunlarının dibinde çıplak dans edip içki içmiyormuş gibi davranıyor.

Çimenli dağ eteklerinin sonuncusunu aşip Beyaz Şahin'e baktığımızda Sin'in yüzündeki saf tiksinti ifadesine tanık olmaktan büyük bir memnuniyet duyuyorum. Yeşil halılarla kaplı çayır, Slaine'e adanmış şarkılar söyleyip gülen kadın ve erkeklerle dolup taşıyor; içkilerinden kehribar rengi sıvılar akıyor, bardaklara dokunup sarhoş bir eğlenceyle başlarını geriye atıyorlar. Ay açıklığa filtrelenmiş bir ışık yayıyor, ışınlar etrafı çevreleyen yüksek ağaçlar tarafından kısmen engelleniyor.

Eldridge karşımızdaki kalabalığı görünce saf bir sevinç çığlığı attı, onların tezahüratları Rut'ın etkisinden kurtulmayı vaat ediyordu. Atının üstünden geri kalanımıza dönüyor ve alaycı bir hareketle başını eğiyor. "Gün doğmadan önce bana ihtiyacınız olursa, muhtemelen beni amımın derinliklerinde bulursunuz, o yüzden bana ihtiyaç duymamaya çalışın," diye homurdanıyor ve atını bizi Beyaz Şahin'den ayıran son yokuştan aşağı doğru itiyor.

Ağzım istemediğim halde açılıyor ve yüzümdeki şaşkınlığı silmek için elimden geleni yaparak hemen kapatıyorum. Şaşkınlık ve... başka bir şey. Eldridge'in de benim gibi sevgilileri olduğu gerçeğine karşı saf değilim ama ikimiz de bunu birbirimizin önünde konuşmuyoruz. Bu aramızda konuşulmayan bir kural; yemek yediğin yere gelme.

"Bu iğrenç," diyor Zorina atının üzerinden. Tepkimi ölçmek için bana yandan bir bakış attı. Kardeşine karşı hissettiklerim ya da hissetmediklerim hakkında hiç konuşmadım ama Eldridge'le aramızdaki karmaşık ilişkinin fark edilmediğinden şüpheliyim. Başımı bir kez sallıyorum ama daha sonra pişman olacağım bir şey söylememek için kendime güvenmediğimden bir şey söylemiyorum. Eldridge'in istediğini yapmasına ve istediği kişiyle *yatmasına* izin var.

Sin'in gözlerinin sırtımda bir delik açtığını hissederek ödünç aldığım kırsığımı dörtmala koşturup tepeden aşağı iniyorum.

"'Yanımdan ayrılmayacaksın' cümlesinin hangi kısmı çeviride kayboldu?"

Gözlerimi ilerideki derme çatma ahırlara sabitliyorum ama Sin'den yayılan sıcaklığı hissediyorum. "Sakin ol, Kara Yürek. Hemen arkamda olacağını biliyordum. Ne de olsa benden uzak duramıyorsun."

Bir nefes üflüyor. "Cezalandırılmak için obursun, değil mi?"

Attan iniyor ve atlarımızı bağlama direklerine bağlıyoruz. "Beni tehdit etmek için çok zaman harcıyorsunuz, Majesteleri, ama havladığınızdan ve ısırmaadığınızdan şüphelenmeye başlıyorum," diye yalan söylüyorum.

Dudakları aniden kulağıma değince sıcıyorum, benimkini direğe sabitlemeyi bitirdiğimde atların etrafından dolaştığını duymamıştım. Bir el sol omzuma dökülen saçlarımı topluyor ve sağ omzumun üzerinde duracak şekilde hareket ettirerek boynumu ağzına doğru uzatıyor.

"Ne kadar sert ısırığımı hissetmek ister misin, küçük cadı?"

Boynumdaki nefesi sırtımdan aşağıya örümceklerin sıçramasına neden oluyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor, sonra kendimi nefes vermeye zorluyorum, umarım bunu fark etmemiştir. "İşte yine boş tehditler savuruyorsun ve-"

Dişleri omzumla boynumun birleştiği yere kenetleniyor ve acı içimi doldururken ağzımdan boğuk bir ses çıkıyor. Ondan uzaklaşıyorum, ama kolu çelik bir bant gibi belimi sarıyor ve sırtımı onun önüne sabitliyor.

"Ne yapıyorsun lan, bırak beni!" Kolunu çekiştirerek belimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kıpırdamıyor. Sihrimi ellerime çağırıyorum ve tam alev alev yanan avuçlarımı ona bastırmak üzereyken, dudakları yine kulağımda, bu sefer usulca tıslıyor.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye mırıldanıyor. "Sihrini bir kez daha üzerimde kullan ve o ısırığın ne kadar uysal olduğunu göreceksin."

Sesindeki vaat, büyülü alevlerimin sönmesi için yeterli oluyor ve ellerimi yavaşça yanlarıma bırakıyorum, burnumdan öfkeli bir canavar gibi hava üflüyorum. Dişleri tekrar delinmiş etimi buluyor, diliyle kanı emmeden ve nefesinin altında bir niyet kelimesi mırıldanmadan önce kısa bir an için -bir uyarı- tekrar ısırıyor. Etim onun iyileştirme büyüsüne yanıt veriyor ve anında kapanırken, sıkılı yumruklarım açılıyor.

Sonuçlar ne olursa olsun, dönüyorum ve Kara Sanat'ın suratına bir tokat atıyorum.

İki kolumdan tutup sırtımı göğsüne bastıracak şekilde beni zorla çevirmeden önce gözlerinde vahşi bir şeyin titreşimini zar zor görebiliyorum. İleri doğru itiyor, kalçalarım otostop direğine değene kadar beni tökezlemeye zorluyor.

"Size karşı büyü kullanmadım majesteleri. O çirkin suratını tokatlamakla ilgili hiçbir şey söylemedin."

Hakaret ettiğim için pişman değilim. Sin çirkin olmaktan çok uzak - ne kadar güzel olduğu neredeyse acı verici - ama şişirilmiş benlik imajı bir kez olsun dürtülmeye dayanabilir. Yumuşak kahkahası, onu incitmeye yönelik sonuçsuz girişimimle alay edercesine, kanımı ateşe çeviriyor.

İki elimi birden kavrayıp nasırlı avuçlarını yan tarafımda gezdirirken kaskatı kesiliyorum. Aşağıya, parmak uçlarıyla kalçamın kıvrımını izleyene kadar aşağıya.

Uyarısını görmezden gelip onu derimden yakabilirim ama kalçamı tutuşu düşüncelerimi bulandırıyor, nefesim daralıyor. İçimden bir ses onu yakmaya çalışırsam beni tekrar ısıracağını söylüyor. Bu düşünce beni en az onun ağzını tekrar üzerimde hissetmeyi arzulayan parçam kadar rahatsız ediyor. Bu yanlış -yanlış olduğunu biliyorum- ama onun varlığı sarhoş edici. Ve kabul etmek istesem de istemesem de, dokunuşu içimde ona ikinci kez vurma arzusundan kaynaklanmayan bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Sin'in eli kalçamdan kaybolduğunda nefes veriyorum, kafamdaki sis dağılıyor ama elini hançerinin serin alt tarafıyla değiştirdiğinde neredeyse nefesim kesiliyor. Beni sabit tutacak kadar baskı uyguluyor ama kesecek kadar değil. Henüz değil.

"Dikkatle dinle," diye fısıldıyor kulağıma, sesi alçak, derin ve rahatsız edici derecede kendinden emin. "Bu küçük kalbi sana özel bağımızı hatırlatması için kalçana koydum." Bıçağının ucunu yavaşça kalçamın iç kısmına, küçük siyah kalbin tenimi işaretlediği yere doğru sürüklüyor ve bıçağın ince taytımın arasından etime değdiği her yerde çırpınan bir his bırakıyor. Sin dudaklarını kulağımın hemen altındaki noktaya indiriyor ve boynuma doğru fısıldıyor. "Bana itaatsizlik etmeye devam edersen bunu kalıcı hale getirmekten mutluluk duyarım."

Hançeri kıyafetlerimin arasından tenimi ısırarak kadar sertçe bastırduğunda irkilmiyorum bile, ona beni acı içinde görme zevkini yaşatmayı reddediyorum. Dar taytım, bel kemerimin hemen altında biriken ıslaklığa yapışıyor ve üst dudağımı dilimle çiziyorum, öfkem mizahsız bir kahkaha şeklinde fokurduyor. Omzumun üzerinden bakarak Kara Sanat'ın botlarına tükürüyorum. "Bir kan cadısını tehdit edecek kadar cesur musun yoksa düpedüz aptal mı karar veremiyorum."

Benden bir adım uzaklaşırken gülümsediğini duyuyorum, hâlâ birleşik ellerimi bir eliyle kavırıyor. "Şimdi gitmene izin vereceğim ve bunu yaptığında, kaçıp partinin tadını kendi başına çıkarabilirsin. Benim ilgilenmem gereken kendi işlerim var."

"Benden uzaklaştığın anda kılık değiştirdiğinin kokusunu alacak insanlarla dolu bir alanda yanımdan ayrılacak mısın?" Evet, üzerimdeki büyüün kokusunu da alacaklar ama çoğu muhtemelen umursamayacak ya da fark edemeyecek kadar sarhoş olacak.

"Bu gece burada, sefahatlerini atfettikleri bir tanrı adına işlenen vahşetin etrafında olmak istemiyorum."

"Bu gece kimsenin sizinle yatmak istemeyeceğinden mi endişeleniyorsunuz, Majesteleri? Savaş açmaya niyetlendiğiniz kadınları yatağa *atmanız* beni şaşırtmaz," diye tükürdüm.

"Sık sık inmemi düşünüyor musun?"

Sorusunun aniliği yanaklarımı sıcaklıkla dolduruyor ve sırtım hâlâ ona dönük olduğu için şükrediyorum. "Bırak beni, Singard."

Ellerimi bırakmadan önce başparmağı bileğimde hızlı bir daire çiziyor. Hemen ellerini uzandığı yerden çekip kalçama bastırıyorum,

zar zor açtığı deriyi iyileştiriyor.

"Sana buradan gitmeni öneririm, küçük cadı. Tabii o yarayı da yalayarak kapatmamı istemiyorsan," diyor kalçamı işaret ederek.

Dönüp Rut'a doğru ilerlemeden önce iki elimle ona kaba bir hareket yapıyorum.

W Rustik fiçılardan servis ettikleri alkol her ne ise ucuz ve kalitesiz. Ilık, kehribar rengi sıvı boğazımdan aşağı süzülüp göğsümü yakarken yüzümü buruşturuyorum, ağızda bıraktığı acı tat ağzımı ekşitiyor.

Zorina içkisinin geri kalanını boğulurcasına yudumlarken, "Bu iğrenç," diyor.

Dudaklarımı şapırdatıyorum, sonra da geri kalanını vuruyorum. Bu gece buradaki faaliyetlere tanıklık edeceksem, buna ihtiyacım olacak. Omuzlarımı silkiyorum. "Bedava."

Sin'in bu kadar güneyde ya da bu saatte ne gibi bir işi olabilir bilmiyorum ama söz verdiği gibi ortadan kayboldu. İçimden bir ses bu kadar çok aşkın bir araya gelmesinin, üstelik ilkel eylemlerde bulunmasının Kara Sanat'ı rahatsız ettiğini söylüyor. Güzel.

Açık saçık giyinmiş ya da bazıları hiç giyinmemiş kadınlar, davul sesleri eşliğinde kalçalarını dairesel hareketlerle sallıyor. Akşam için uygun bir eş ararken, izleyenlerin hayran bakışlarını üzerlerine çekerek açıklıkta dans ederler.

Sin'e, bu gece burada yarın savaş açmayı planladığı bir kadınla yatmasının beni şaşırtmayacağını söyledim, ama sözlerime gerçekten inanmadım. Sin hiçbir şekilde iyi biri değil ama onu o tür bir canavar olarak da görmüyorum. Ve belki de bu yüzden kaçtı, bu gece onunla yatmak isteyen bir kadın sürüsü ona yaklaşmasın diye. Birçok eş bulmakta zorlanmazdı. En azından normal görünümüyle, ama Cassius'un iksiri bile Sin'den kabarmış bulutlardan yağmur gibi damlayan saf güveni gizleyemez.

Kara Sanat muhteşem ve o da bunu biliyor.

Sin'in çıplak kalçalarına bir çift kadın bacağı dolanmış görüntüsü gözümün önüne geliyor ve yanaklarım yeniden kızarıyor. Bir nefes üflüyorum. *Neden bunu düşünüyorum ki? O adamdan nefret ediyorum.* Ama onun bu ormanda başka bir kadınla yattığı, onu bir ağacın ve vücudunun devasa kütlesinin arasına sıkıştırdığı düşüncesi zihnimi kurcalamaya devam ediyor.

Ucuz viskiden olmalı.

Zorina ve ben sarhoş, tökezleyen parti müdavimlerinin arasından ilerliyoruz. Gözlerim kütük fırlatma istasyonunda toplanan büyük grubu tarıyor, yarı yarıya Eldridge'i orada görmeyi bekliyor ve umuyorum. Ağır odun parçalarını kışın eskimiş yapraklarından daha ağır değilmiş gibi etrafa fırlatmak onun en sevdiği aktivitelerden biri ve gruptaki dev, kızıl saçlı erkeği göremeyince yüzüm hafifçe düşüyor. Hızlı bir bakış

Theon'un kendi boylarında iri yarı bir başka erkekle dönüp durduğunu görsem de, o da birbirleriyle gürleşen erkekler arasında değil.

Önümüzde, halat çekme savaşında kullanılan dev bir halatın iki yanında takımlar sıralanıyor. Hangi takım ayaklarından çekilirse kendini soğuk çamurun içinde spiral çizerken bulacak. Durup altı kişilik iki takımın ipi kendi taraflarına çekmeye çalışmasını izliyoruz-

Bir uluma senfonisi dikkatimi sağa doğru çekiyor. Açıklığın çevresi boyunca sıralanmış, başları zaferle dikilmiş, gece için alternatif formlarına dönüşmüş aşkınlara. Bazıları siyah, diğerleri kahverengi ve hatta birkaçı beyaz ve kum rengi kürklere sahip. Birkaçının kafası kurt kafasını andırırken, diğerleri daha çok ayıya benziyor ve birkaçı da her şeyden çok kediye benziyor. Farklı kafa şekillerine rağmen, her biri bir dizi ölümcül, sivri dişe, canlı parlayan gözlere sahiptir ve küçük bir at kadar uzun durur.

Zorina'ya, sürüyü gördüğünden beri kıpırdanmaya başladığını fark ettiğimde, "Devam edebilir ve yer değiştirebilirsin," diyorum.

Özür dileyecek bir şey olmamasına rağmen özür dilercesine bana bakıyor. "Ciddiyim, devam et," diye ısrar ediyorum. "Ben iyi olacağım.

Belki gidip bir kütük atarım ya da

yumruklarımı göğsüme vuruyorum. Kim bilir başımı nasıl bir belaya sokacağım - seçenekler sonsuz." Ona göz kırpyorum ve çenemi açıklığın çevresindeki aşkınlara doğru sallıyorum. Her yıl, yıllık ava katılmak isteyenler ormanın kenarında sıralanır, domuzların salınmasını beklerken bacaklarını esnetir ve paltolarını silkerler. "Git bir domuz falan ye."

Yuvarlak gözlerini deviriyor ama adaçayı tuniğinin düğmelerini çözmeye başlıyor ve yollarımızı ayırmamızın gerçekten sorun olmadığından emin olmak için bana son bir kez bakarak diğerlerine doğru koşuyor. Beni yalnız bırakarak. Yüzlerce iri yarı, terleyen erkek ve ellerini vücutlarının kıvrımlarında gezdiren, kadınlıklarının zirvesini kucaklayan cılız kadınlar hariç.

Aşkın kültürde, kadınların önce bir eş araması normaldir. Eldridge'in bana karşı beslediği duyguları sadece ima etmesinin nedeninin de bu olduğunu anlamamak için kalın kafalı olmak gerekir. Çünkü ona ilk olarak nasıl hissettiğimi söylemedim ve onun kültüründe bu ilgilenmediğim anlamına geliyor.

Ama ben bir aşkın *değilim*. Ve onun hakkında ne hissettiğimi bile bilmiyorum.

Şu anda emin olduğum tek şey bir içkiye daha ihtiyacım olduğu.

Kendime kötü ruhtan iki boğum daha doldurup boğazımdan aşağı atıyorum. Ve bir tane daha.

Zihnimi yoğun bir sis kaplıyor ve dans eden bir grup kadına katıldığında ekşi ruh halim tatlanmaya başlıyor. Cesaret verici gülümsemeler sunan birkaçıyla göz teması kuruyorum ve başımı arkaya yaslayarak boynumu yukarıdaki tanrılara gösteriyorum ve şimdi gece vakti gökyüzünden fışkıran hafif sisin tadını çıkarıyorum. Kalçalarım kendi kendine sallanıyor, sanki artık kendi kendilerine düşünüyorlarmış gibi, ucuz alkol mantıklı düşünme yeteneğimle kalçalarımın arasındaki ani boşluğu dolduracak bir şeye duyduğum ihtiyaç arasındaki bağı koparmış. İçki beni her zaman arzuyla delik deşik ederdi.

Yalnız içmek kötü bir fikirdi ama siktir et. Kim bilir bu hayatta kaç günüm kaldı ve hepsini onun aptal, görünmez ipiyle ve kalçama kazınmış o kadar da görünmez olmayan kalp aracılığıyla Sin'e zincirlenmiş olarak geçirmeyi reddediyorum.

Elim uzanıyor ve ısırıldığı yeri okşuyor, oradaki deri artık tamamen iyileşmiş. Ona tokat atmaktan çok daha kötüsünü yapmalıydım. *Kibirli piç. Kim etrafta dolaşıp insanları ısırır ki?*

Altın sarısı saçları ve iri kahverengi gözleriyle çıplak göğüslü bir adam, yakındaki ateş çukurunun yanındaki tüneğinden dikkatimi çekiyor. Beni onaylayarak izliyor ve çadırılı pantolonuna bakılırsa, gözlerindeki parıltı saf şehvet. Pek benim tipim değil ama Eldridge ormanda bir yerlerdeyse, dil-

Bu düşünceyi bitirmeyi reddediyorum. Eldridge'in nerede olduğu ya da kiminle birlikte olduğu umurumda değil. Tıpkı şu anda tüm dikkatimi, göz temasını kesmeden eliyle sıkılaştıran pantolonunun kasıklarını ovuşturan sarışın adama yöneltilmiş olmamı umursamaması gerektiği gibi. Rut'ta alçakgönüllülüğün yeri yok. Alt dudağımı emiyorum ve kirpiklerimi ona doğru fırlatıyorum -gel ve al, bay canavar adam.

Bir kol belime dolanıyor ve beni sert bir kütleye doğru çekerek, yakışıklı olmayan yabancıyla paylaştığım sarhoş anı paramparça ediyor. Gizemli kolun sahibine doğru bir hamle yaptım, küfürler savurmaya hazırdım ama yeşil gözlerinde yanıp sönen uyarı kelimeleri boğazımın derinliklerinde durdurdu.

"Gitmemiz gerek," diyor Sin bana. Ses tonu ölçülü ama çenesinin gerginliği beni omzuna atıp buradan götürme isteğini dizginlediğini gösteriyor.

Ve sarhoş, inatçı bir eşek olduğum için kendimi onun kolundan kurtarıyorum ve ayaklarımı dikiyorum. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Sormuyorum, Wren." Şimdi daha kızgın.

"Ve ben gitmiyorum. Aslında, şuradaki yakışıklı beyefendiye yaklaşıp dans etmek isteyip istemediğini sormak üzereyken kabaca sözümü kestir," diyorum tembelce onun yönünü işaret ederek.

Sin'in gözleri kısa bir an için ikimize de bakan sarışın adama kayıyor, sonra tekrar benimkilere dönüp kısılıyor. "Ne kadar içtin?"

"Yeterli değil," diyorum ve kahkahalar tüm vücudumu sarsarken iki büklüm oluyorum.

Sanırım nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum ama kıkırdamalarımın anlayamıyorum.

Derin bir iç çekiyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Bunu yaptığında çok seksi oluyor. *Kes şunu, Wren. Kesinlikle çok içtim.*

"Artık gidip kendini sarhoş ettiğini bildiğime göre, buradan gerçekten çıkmamız gerekiyor."

"Neden, beni biraz daha ısırabilisin diye mi? Seni hasta herif, bu yüzden mi kaçtın? Alnıma baş harflerini kazımayı falan düşünüürken sikini ovalayabilisin diye mi?"

Bir daha asla içmeyeceğim. Özellikle de yılın en gürültülü gecesinde aşkınlık için üretilmiş bir içkiyi. Sin bir kaşını kaldırıyor ve bir an için onu konuşamayacak kadar sersemlettiğimi düşünüyorum, sonra içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği tekrar kafasına dank ediyor ve her zamanki kaşları çatılıyor. Elime uzandı ama son saniyede elimi çekip aldım. Sanırım onun çok yavaş olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyorum, ama sonra birden kolum onun çok büyük eliyle sıkılıyor, reflekslerim içki yüzünden ciddi şekilde engelleniyor.

"Benimle yürü, yoksa seni buradan bir çocuk gibi taşıyım," diye uyarıyor, sesi alçak ve tehditkâr.

Onu denemeye cesaretlendirecek bir yorum yapamadan, arkamdan gelen yavaş bir alkış dikkatimi çekiyor. Kirli sakallı ve koyu kahverengi saçları olan bir adam yaklaşıyor, yanında da uzun örgülü bir kadın. *Bekle.*

Onu tanıyorum.

Gözlerim yarıklara dönüşüyor ve tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

Margalo.

O iğrenç kadını nerede görsem tanırım, gerçi beni yakamdan tutup çekiştirmediği zamanlarda biraz farklı görünüyor. Cassius'un iksiri sayesinde ne beni ne de Sin'i tanıyacaklar, ki bu iksirin işe yaramasını her zamankinden daha çok umuyorum. Yanındaki adamdan alkış sesleri geliyor ve az önce parti yapan aşkınlardan oluşan küçük bir grup bize doğru yaklaştırmaya başlıyor. Gözlerim adamın deri tuniğine iştirilmiş Lejyon amblemine takılıyor ve çiftin artan izleyici kitlesine bakılırsa diğerleri de fark etmiş.

Alkışlamayı bırakır ve kollarını önünde açarak kutlamayı işaret eder.

"Bu yıl katılım oldukça yüksek, dostlar." Genişçe gülümsüyor ve Margalo da onu yansıtır ama sırtışı hınzır gözleriyle buluşmuyor.

"Lejyon bizim dostumuz değil," diyor arkamdaki bir kadın onlara doğru tükürerek.

Adamın ağzı abartılı bir "o" ile açılır ve ellerini önünde birleştirir. "Hey, hey, hey, biz sorun istemiyoruz, millet. Biz de sizler gibi biraz stres atmak için buradayız. Ben Marcus, bu da Margalo." Sözlerindeki keskinlik *tam da* aradıkları şeyin bela olduğunu gösteriyor.

Lejyon, ordusunda çok sayıda aşkınla destekleniyor olabilir, ancak bunlar bir bütün olarak ırk adına konuşmazlar. Çoğu şekil değiştiren, krallığın kendi türlerine karşı giderek artan önyargılarının sorumlusu olduklarına inandıkları Lejyon'dan nefret eder. Ve muhtemelen böyle düşünmekte haksız da sayılmazlar. Şekil değiştiren türüyle kavgayı Ephraim başlatmış olabilir ama Legion'un tepkisi kesinlikle kavgayı kızıştırdı. Lejyon'u etiketlemek için hiç bitmeyen bir kelime listem var ama korkak bunlardan biri değil. Rut'ta yüzlerini gösterecek kadar cesurlar.

Ya da sadece aptal.

Sin'in eli sanki beni yanında tutuyormuş gibi belime düşüyor. Bu yüzden buradan gitmemizi istedi. Saklandığı yerden Legion'un yaklaştığını görmüş olmalı. Katılımcılar tarafından yeni fark edildiklerine göre çok uzun süredir burada olamazlar, bu da Sin'in bunca zamandır burayı izliyor olması gerektiği anlamına geliyor.

Gözler üzerimde.

"Sakin bana birkaç kişi için daha yeriniz olmadığını söylemeyin. Ben ve arkadaşlarım arkada," başparmağını omzunun üzerinden arkasındaki ormana doğru salladı, "bu gece biraz eğlenmek isteriz."

Belki sistemimdeki alkolden, belki de kız kardeşimin ellerinde olduğunu bilmenin dizginlenemez öfkesinden ayaklarımı ileri doğru itiyorum, ama kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onlara doğru bir adım atıyorum. "Üzgünüm, burada kaçırانlarla ve tecavüzcülerle takılmıyoruz. Bu gece eğlenebilmeniz tek yolu ikinizin de gidip kendinizi becermeniz." Gözlerimi kısarak tamamen dişlerden oluşan bir gülümsemeyle bakıyorum.

Sin anında yanımda, eli yine sırtımda ve bu sefer parmakları belime dolanarak beni yerimde sabitliyor. Beni uyarmak için yan tarafımı sıkıyor ve bu gece ikimizin de oynaması gereken roller olduğunu hatırlatıyor.

Marcus'un gözleri benimkilere kayıyor, dikkati artık tamamen değişmiş yüzümdedir. Ve bu noktada, illüzyon büyüsünün başarısız olması umurumda bile değil. Onun yüzünü parçalara ayırmadan önce benim yüzümü görmesine memnuniyetle izin verirdim.

"Rut'ın bu yıl hepimizi etkilediğini görüyorum," diyor ve bakışlarını boynumdan aşağıya, kadınsı kıvrımlarımın üzerinde gezdirirken alt dudağını yalıyor. Sin'in göğsünden hafif bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirim ama dikkatimi sadece önümdeki Lejyon pisliğine vererek onu duymazdan geliyorum.

Kahkahalarla öne doğru eğilirken elimi göğsüme vuruyorum. "Belki de sadece senden hoşlanmıyorumdur."

Margalo omuzlarını benimkilere yaklaştırıyor ama erkeğin yüzünde bir eğlence titreşimi belirliyor. Ona meydan okuduğumu sanıyor.

"Bahse girerim sabaha kadar bunu değiştirebiliriz," diyor Marcus, gözleri bir an için ağzıma kayıyor ve sonra tekrar benimkilere dikiliyor.

Sanki bu konuşma artık beni sıkıyormuş gibi bir esneme numarası yapıyorum. "Domuzlar olmadan yıldızları izlemeyi tercih ederim, teşekkürler."

"Geceyi benimle geçir, yıldızlardan daha fazlasını görmeni sağlayacağım, tatlım."

Elim önüme fırlıyor, işaret parmağım deri kaplı göğsünü işaret ediyor ama Sin beni arkasına itip Marcus'la arama girmeden önce sözlerimi kusacak zamanım olmuyor.

Sin, "O *sahiplenildi*," diye homurdanıyor ve yemin ederim ki etrafımızdaki sıcaklık birkaç derece düşüyor.

Kimse bana sahip çıkmıyor ama Kara Sanat'tan yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum ve çenemi kapalı tutmaya karar veriyorum. Şimdi onunla tartışmanın zamanı değil. Onların önünde olmaz.

Marcus ona doğru bir adım atar. Sin kılını bile kıpırdatmıyor ama elini yumruk yapıyor. Burada büyü kullanmayacaktır, maskesi yerindeyken

olmaz ama ellerinin daha az tehlikeli olduğundan şüphem yok. Boynumu eğiyorum

Sin'in vücudunun etrafını görebilmek için. Marcus'un yüzündeki tüm eğlence izleri kaybolmuştur ve Margalo yüzündeki kalıcı çatık kaşla Sin'i sabitlemektedir. Marcus dudaklarını yalıyor, sonra elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Neden ne istediğine kızın karar vermesine izin vermiyoruz?"

"O bir *hanımefendi* ve sen de ona öyle davranacaksın. Ve sanırım ilgilenmediğini fazlasıyla belli etti."

"Bir hanımefendi mi? Fahişelere artık böyle mi diyoruz? Sana bir sır vereyim dostum. Fahişeler, boğazlarında para olduğu sürece kimi boğduklarını umursamazlar."

Sin'in yumruğu yüzüne çarpıyor, duyulabilir bir çıtırtı ve Marcus'un eli ağzını ve çenesini kapatmak için uçuyor. Elini indirdiğinde, artık çarpık olan burnundan kan fişkırıyor.

Ağzım kuruyor, dilimde arzu çiçekleri açıyor, gözlerim dudaklarından damlayan kıpkırmızı damlaları takip ediyor. Ayaklarımı yere gömüyorum, kendimi olduğum yerde tutuyorum ve dişlerimi Marcus'un artık kırmızı lekeli boynuna gömme isteğimi bastırıyorum.

Sin onun boğazına bronz bir el sarıyor ve Margalo aralarına girmeye çalışıyor, Sin'e tehditler savuruyor ve onu itiyor ama nafiye. Sin'e verdiği tüm zarar için ona çiçek yaprakları fırlatıyor da olabilir. Etrafımızdaki diğerleri daha da kalabalıklaşıyor, Lejyon arkadaşlarından herhangi biri ağaçlardan izliyorsa savaşıma hazırlanıyorlar.

Sin'in boğazını sıkarak onu neredeyse yerden kaldırışını izliyorum, sonraki sözleri öfkeyle dolu. "Leydimin boğulacağı tek şey, onu senin iç organlarınla beslediğimde olacak."

Marcus'u bırakır ve ona vurduğu elindeki kanı silkeleyerek birkaç adım geri gider. Marcus elini burnuna bastırıp çekiyor ve parmak uçlarını kaplayan kanı fark ediyor. Margalo arkadaşına yapışmış, onu kendisine bakmaya zorlamaya çalışıyor, ancak farkında olmadan Kara Sanat'a yaklaşıırken onu yolundan itiyor. Gözlerini onlardan ayırmayan Sin arkasına uzanıyor ve beni daha da geriye itiyor. Ancak Marcus'un Margalo'yu yolundan çekmek için kendisinden uzaklaştırmasının aksine Sin, başlamak üzere olan dövüşle arama mesafe koymak için beni itiyor.

Gök gürültüsü etrafımızı sarıyor.

Ama... gök gürültüsü değil. Eldridge kalabalığı yararak Marcus'a saldırıyor ve ikisini de yere seriyor. Margalo dişlerini göstererek küçük yumruklarını Eldridge'in sırtına indiriyor ve diğer şekil değiştirenleri de ona katılmaya teşvik ediyor

İçeride. Biri Margalo'yu kolaylıkla zapt ederken, diğer birkaçı Eldridge ve Lejyon sikkafalısını ayırmaya çalışıyor.

Kan çimlere sıçrayıp uçlarını cinayet rengine boyuyor ve ben içgüdüsel olarak dudaklarımı ıslatıyorum. Cazibe görünüşümü değiştirebilir, ancak sularının tatlı kokusu karanlığımı ortaya çıkıp oynamaya çağırırken sahte mavi gözbebeklerimin parlamasını engellemek için bir şey yapar mı bilmiyorum.

Boğazımdaki ani susuzluğu bastırmaya odaklandığım için Sin'in dönüp yanıma geldiğini görmüyorum, ta ki dudakları saçlarımın arasından kulağımın tepesini okşayana kadar. "Gitme zamanı, küçük cadı."

Diğerleri hâlâ Eldridge'i, elleri arkadan bağlıyken yüzü raventli turla yemiş gibi görünen Marcus'tan ayırmaya çalışıyor. Eldridge kendini kolaylıkla tutabiliyor ama benim gözlerim uzaktaki karanlık ormana kayıyor. Zorina'nın kaybolduğu ormana.

"Kız kardeşimi bırakamam. Dışarıda Lejyon askerleri olma ihtimali varsa olmaz."

"Öyle bir şey yok. Bunu sadece *bunun* olmasını engellemek için söyledim." Sin arkamda gerçekleşen yumruklaşmaya doğru başını sallıyor.

"Y-Put'la gideyim diye böyle söylüyorsun. Beni. Down."

Sin bacaklarımı altımdan çekip alıyor ve sanki bir un çuvalından farksızmışım gibi beni omzuna atıyor.

Ben bir çuval un *değilim*.

Yumruklarımı sırtına çekiç gibi indiriyorum, büyümün derisini yakmasını, beni bırakmasını istiyorum ama o hiç etkilenmeden yürümeye devam ediyor. Ve sonra onu hissediyorum. Etrafında hafif bir uğultu - beni yerden kaldırdığı anda kendini koruyucu bir kalkanla örtmüştü.

"Tanrılara yemin ederim, beni hemen yere indir yoksa beni bıraktığın anda kışını kızartırım."

Sin itirazlarımı duymazdan geliyor ve sanki sırtına inen yumruklarım gömleğine çarpan yağmur damlalarından daha önemsizmiş gibi davranıyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum. İri yarı bir kadın olmayabilirim ama aynı noktaya defalarca yumruk yemek canımı yakıyor olmalı.

Atların yanına döndüğümüzde beni ayağa kaldırıyor ve yumruğumu yüzüne doğru fırlatmamam için beni uyarmak istercesine hemen elini kaldırıyor.

"Kan dökülüyordu. Kontrolünü kaybetmeni ve kim olduğunu ele vermeni göze alamazdım. Seni oradan çıkarmam gerekiyordu."

Yüzüm kaşlarımı çatıyor. "Beni dinliyorsun. Benim hakkımda ya da neyi kontrol edip edemeyeceğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ne zaman biri bir yerlerini kesse senin koşup gelmene ihtiyacım yok ve *kesinlikle* benim için savaşmana da ihtiyacım yok. Bu, bir erkeğin bana yönelik kaba bir yorumda bulunduğu ilk sefer değil ve son da olmayacak. Ama bu, benimle onlar arasında lanet olası bir kurtarıcı gibi durduğun son sefer olacak."

Elini saçlarının arasından geçiriyor, saçları arkasından dalgalanıyor ve düzensiz katlar halinde dökülüyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve parmağımı aptal, sert göğsüne sokuyorum. "*Ve beni sahiplenmekle* ilgili saçmaladığın her neyse, onu da unutabilirsin."

Sin elimi tutup yanıma indiriyor, nazıkçe ama karşı koyamayacağım kadar güçlü bir şekilde. "Kendine itiraf etmek istesen de istemesen de, o kalbi güzel kalçana taktığım anda benim oldun. Ve ben başkalarının benim eşyalarım dokunmasından hoşlanmam."

"Ben bir şey değilim, Singard."

"Ben ne diyorsam osun," diye tükürüyor, gözbebeklerindeki sıcaklık artık alevleniyor.

Ses tonundaki ani değişim beni tedirgin ediyor ve söylemek üzere olduğum şeyi anında unutuyorum. Gözlerim yaşıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Bunlar üzüntü gözyaşları değil ve sözlerinin üzerimde böyle bir etkisi olduğunu düşünmesini istemiyorum. Hayır. Bunlar öfke gözyaşları. Ve bir tanesi gözümünden akarken, kendime özgürlüğe giden bir yol bulacağıma dair yemin ediyorum. Bir daha asla bir başkasının beni etiketlediği şeye indirgenmeyeceğim.

Atımı direktten çözüyorum ve eyere yerleşirken bacağımı onun üzerine atıyorum. Kendimi Sin'e bakmaya zorlayarak başımı sallıyorum ve ölümü dize getirebilecek bir ses tonuyla, "Wren. Benim adım Wren."

Ve böylece kısırağımı dörtlüye koşturuyorum ve tepeye doğru fırlıyoruz. Takip etmiyor.

I Rut'tan nefret ediyorum.
Şakaklarım sanki biri kafamın içinde savaş tamtamları çalıyormuş gibi çarpıyor, düğümlemiş saçlarımın parçaları terden yanaklarıma yapışmış

Öğleden sonra güneşinde eve dönerken. Bir daha asla içmeyeceğim.

Beşimiz de çoğunlukla sessizdik; Eldridge akşamdan kalmaydı, Zorina ve Theon da sohbet edemeyecek kadar yorgundu. Ben de Sin'e o kadar kızgınım ki ona doğru bakamıyorum bile. Kulübeye geri dönerken bütün gün bana tek bir kelime bile etmedi.

Olmaması gerektiği gibi.

Eğer denerse lanet dilini keseceğimi biliyor.

Kara Sanat ve ben sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz. Eyer çantalarımız hazır ve yarın için giyeceklerimi yatağımın ayak ucuna koydum, böylece bagajımı karıştırarak diğerlerini uyandırmayacağım. Ailemle çoktan vedalaştım. Biri hariç hepsiyle.

Eldridge'i sönmekte olan ateşin yanında tek başına buluyorum, son korların çukurda boğulmasını izliyor. Elimini sırtına koyduğumda irkilmedi. İleri derecede işitme yetisine sahip ailemden herhangi birine gizlice yaklaşmak imkansızdır.

İki kolumu da arkadan ona doluyorum, ellerim ancak parmaklarımı karnına kenetleyecek kadar uzanabiliyor. Alnımı sırtına bastırarak kendine özgü deri ve baharat kokusunu içime çekiyorum. Dokunuşumla geriliyor ama bir süre sonra abartılı bir iç çekip uzanarak ön kolumu kendisine doğru tutuyor. Uzun bir süre böyle kalıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz.

Buna ihtiyacımız
yok. Hiçbir
zaman da
olmadı.

"Sürmeye devam edersek fırtınanın şiddetinden önce varırız," diyor Sin, gözleri artık kararmış ve yağmurla şişmanlamış bulutlarda.

Scarwood'dan hala birkaç saat uzaktayız ve bu da kendimizi ya da atlarımızı rahatlatmak için durmayacağımıza bağlı. Ve sadece

birkaç saat önce bir kez durdu ve o da birkaç dakikalığına, ara vermemiz gerekiyor.

"Atlar yoruldu, bir sonraki nehirde durabiliriz." "Zaman yok," diye homurdanıyor nefesinin altında.

Elimi kısırağımın boynunda gezdiriyorum ve ona birkaç nazik vuruş yapıyorum. Yanıt olarak kişniyor ama sesi gergin çıkıyor. "Eğer onları su ve dinlenme için ayırmazsak, bayılacaklar ve o zaman hiçbirimiz fırtınadan önce geri dönemeyeceğiz. Duruyoruz."

"Dayanıklılık için yetiştirildiler, iyi olacaklar," diye karşılık veriyor, sanki atlarla empati kurmak sıkıntıdan başka bir şey değilmiş gibi.

"Başkalarının rahatı ve yaşamları için gösterdiğiniz şefkat ilham verici, Majesteleri. Gerçekten."

Sanki bir işaretmiş gibi, sağ tarafımızdaki ormandan kulağımıza gürül gürül su sesi geliyor. Dizginleri çekip kısırağı akan suya doğru yönlendiriyorum ve o da hevesle yönünü değiştiriyor.

"Yola geri dön, *cadı*."

Onu görmezden geliyorum ve o da arkamdan küfürler savuruyor.

"Eğer ufukta beliren fırtınaya rağmen duracak kadar aptalsan, seni burada ormanda solmaya terk ettiğim için zerre kadar pişmanlık duymayacağım."

"Aynı şekilde, Majesteleri. Yolda, çökmüş atınızın yanında zavallı kışınızın yanından geçerken durmamı beklemeyin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Arkamdan küfürler yağıyor ama hepsini duymazdan geliyorum, kısırağım ve ben ağaçların arasına dalıyoruz.

Ben heybeyi karıştırıp onun için sakladığım elmaları çıkarırken o hevesle suya atlıyor. Mataramı nehre daldırıp içindekilerin tamamını boşalttıktan sonra tekrar doldurup daha sonra kullanmak üzere bir kenara koyuyorum. Dizlerimin üzerine çöküp öne doğru eğilerek yüzüme su sıçratıyorum ve yanaklarımda kuvvetli daireler çizerek cildimi biriken kir ve terden arındırıyorum.

Ciğerlerim buza dönüştü.

Karnıma çok hızlı boşalttığım soğuk sudan olduğuna inanmak istiyorum ama ensemde dikilen tüyler beni aksi yönde uyarıyor. Ayağa fırlıyorum, hançeri kalçamdan çekip alıyorum ve arkamdaki korkak her kimse onun karnına saplamaya hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum.

Bir el bileğime dolanarak bıçağı savurmanın ortasında durdurdu.

"Beni merhametten yoksun olmakla suçlayan biri olarak, kesinlikle şiddete yatkınlığın var, küçük cadı." Sin elimi bırakıyor, görünüşe göre göğsüne saplamayacağımdan emin.

Aptal adam.

Onu geçip atımı dolgun kırmızı elmalarla besliyorum ve Sin matarasını nehirde doldururken atı için birkaç tane daha çıkarıyorum.

"Tek başıma solmaktan oldukça memnundum, Kara Yürek." Sin'in koyu kahverengi atını çenesinin altından kaşıyorum ve o da koca başını onaylarcasına sallıyor.

"Geri dönmemin tek nedeni Lejyon askerlerini ayartmak için bir model sergilemenizdi ve bugün Lejyon kafataslarını toz haline getirme havasında değilim."

"Ya da bana iç organlarını mı yedireceksin?" Rut'taki sözlerini ona geri fırlatarak soruyorum. Marcus'la aramıza girip benimle hoyratça oynanan bir oyuncak bebekmişim gibi davrandığı için ona hâlâ kızgınım. Ama Kara Sanat'ın benim şerefime birini tehdit etmesini izlemek içimde farklı bir duyguyu -öfkeden daha karmaşık ve çok daha tehlikeli bir duyguyu- uyandırmadıysa kendime yalan söylemiş olurum.

Ama bunu ona söylemeyi aklımdan bile geçirmem.

"Emirlere karşı gelmeye devam *edersen* iç organlarını akbabalara bırakırım."

Atının yanına gidip birkaç kez okşadım ve eyer çantasını düzelttim. "Her zamanki gibi büyüleyici, Majesteleri. Söyler misiniz, tüm mahkûmlarınızla böyle anlamlı sohbetler yapar mısınız?"

Yüzüne su sıçratıyor ve ıslak ellerini uzun saçlarında gezdiriyor, omuzlarının arkası dar siyah gömleğinin altında sımsıkı toplanmış. *Kaslı fiziğini göstermek için tüm kıyafetlerini bir beden küçük mü diktiriyor?* Kara Sanat'ın kibir konusundaki zevkini bildiğimden, bu beni şaşırtmazdı.

"Bence ağzını hiç açmazsan ikimiz de daha memnun oluruz, küçük-"

Gök gürültüsü, birbirine çarpan iki kaya gibi tepemizde şaklıyor. Ama bu bile Sin'in atı göğüs kafesime bir toynak indirirken dudaklarımdan çıkan nefesi maskeleyemeye yetmiyor. Bir saniye sonra yerdeyim, elimi sol yanıma bastırmışım, kulaklarım gök gürültüsü yeri sarsarken ve yakınlarda şimşekler çakarırken kaçan iki atın sesini zar zor tanıyor.

Hemen üzerime geldi, hasarı değerlendirmek için elimi kaldırdı. En azından ben öyle yaptığını düşünüyorum. Belki de savunmasızlığımı kullanarak kılıcını göğsüme saplamak istiyordur.

"Şşş, Wren, sorun yok. Sana sahibim, sana sahibim."

Bir an için beni neden susturduğunu merak ediyorum ve sonra duyduğum o boğuk iniltilerin dudaklarımdan döküldüğünü fark ediyorum. Bir elini dizlerimin altından, diğerini de omuzlarımdan altından geçiren Sin, nazik bir hareketle beni yerden kaldırıyor. İtiraz etmiyorum. İstesem de edemezdim.

Acı kör edici.

Başımı içeri doğru çeviriyorum, böylece alnım göğsünün pürüzsüz düzlemlerine dayanıyor. Garip bir şekilde, beni ormanda taşırken hafifçe sallanması beni rahatlatıyor. Ya da daha doğrusu, eğer yağmur şu anda üzerimizde çürükler bırakacak kadar şiddetli olmasaydı öyle olurdu.

"Atlar. Özür dilerim, öyle demek istemedim..."

"Konuşma, molayı daha da kötüleştireceksin. Atlar kaleye dönüş yolunu bulmak için eğitildi. Şu anda endişelenmemiz gereken tek şey sensin."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum, görüp görmediğinden emin değilim ama dikey hareketle saçlarımdan onu tırmaladığını hissedecek. Zaman benden kaçıyor. Sin'in beni bir patates çuvalından daha ağır değilmişim gibi kucağına alıp karışık ormanda ilerlemesinin üzerinden dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğinden emin değilim. Ateş iğneleri yan tarafımı dürtüyor ve kendimi dudaklarımdan keskin nefesler vermeye zorluyorum, acı sığ nefeslerden daha fazlasını alamayacak kadar büyük. Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve yüzümü göğsüne daha da gömüyorum, sedir ve karabiber notaları üzerime yakanıyor.

Sin diz çöküp beni yumuşak bir çim parçasının üzerine yatırdığında gözlerim irkilerek açılıyor. Dudaklarıma soğuk ve pürüzsüz bir şey bastırıyor. "Aç kapıyı aşkım."

Nedenini bilmiyorum -belki de düşerken başımı çarptım- ama itiraz etmeden dudaklarımı aralıyorum ve boğazımdan aşağı iğrenç bir sıvı dökmesine izin veriyorum. İçindekiler bittiğinde cebinden ikinci bir şişe çıkarıyor ve onu da kendi boğazından aşağı boşaltıyor.

İksirler. Görünüşümüzü değiştiriyor.

Ellerini altımdan geçiriyor, beni tekrar göğsüne doğru kaldırıyor ve yoluna devam ediyor.

"Yürüyeblirim," diye mırıldanıyorum tembelce, toniğin acı tadı kafamdaki sisi dağıtıyor.

"Neredeyse geldik," diye cevap veriyor ama beni ayağa kaldırmak için yavaşlamıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Atların bizi mahsur bıraktığı yerden çok uzakta olmayan bir askeri karakol var. Gece için bir çadıra el koyacağız ve sabah atlarından birini geri götüreceğiz."

Görünüşümüzü neden değiştirdiğini açıklıyor. Krallık askerlerinin Kara Sanat'ın kendisinden başkası için bir çadırdan vazgeçeceklerinden şüpheliyim.

"Bu artık sevimli bir esmer olmadığım anlamına mı geliyor?" Gözlerimi kapatarak soruyorum, acıdan bağırarak için hâlâ sakın nefesler almaya odaklanıyorum.

Dikkatimi bir zamanlar kaburgam olan ezilmiş kemikten uzaklaştırmak için dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve "Ben zaten sarışınları tercih ederim" diyor.

Kara Sanat, askeri çadıra girip beni yatağa yatırmadan önce sargı bandı ve viski istedi.

Elleri hemen tuniğimin eteğinde, kumaşı kavırıyor ve yukarı doğru kaydırıyor-

"Dur," diye acıdan boğuluyorum.

Elleri hemen durur. "Wren, ona bakmam gerek."

Çadırın girişinde krallık zırhı giymiş bir adam beliriyor; elinde bir bant, bir şişe kehribar rengi sıvı ve birkaç top haline getirilmiş giysi var. Bunları yatağın başucundaki masanın üzerine koyuyor ve Sin'in onu kovmasını bekliyor; Sin de hemen kovuyor, yeşil gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kendimi oturur pozisyona getiriyorum, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum ve elimi yan tarafıma hafifçe bastırırken irkiliyorum.

"Giysileriniz sıırıslık olmuştur, yine de onları çıkarmanız gerekiyor."

"Onları çıkarmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Alay ettim.

Nefesinin altında homurdanıyor. "*Seninle böyle bir şeye ilgi duyacağımı düşünüyorsan kafanı düşündüğümde daha sert çarpmış olmalısın.*"

"Hmm. Gördüğüm kadarıyla sadece birimiz diğerinin kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyor."

Sert bir şekilde nefes vererek elini saçlarının arasından geçiriyor ve bana sırtını dönüyor. Ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum, gömleğimi tutuyorum ve-

"*Kahretsin,*" diye irkiliyorum, tuniğimi kaldırmaya çalışırken içime hücum eden acıyı bastırıyorum.

Bir saniye sonra arkamda, elleri tuniğimin altındaki kumaşı yumaklıyor, parmak eklemleri çıplak tenimi sıyrıyor. Kaldırmıyor, yardımını tekrar reddedip reddetmeyeceğimi görmek için bir süre bekliyor. Gururumu bir kenara bırakıp çenemi hafifçe eğerek başımı sallıyorum ve Sin üstümü dikkatlice yukarı doğru kaydırıp başımın üzerinden geçiriyor.

Parmakları korsemın bağlarını okşarken nefesimi içime çekiyorum.

"Çıkarmam lazım," diyor aceleyle, ama elleri duraklıyor, onayımı bekliyor.

Tekrar başımı salladım.

Sin etkileyici bir hızla korsajımın bağlarını çözüyor ve kadınları iç çamaşırlarından çıkarma sanatında nasıl bu kadar ustalaştığını merak ettiğimde yüzüme bir sıcaklık dalgası yayılıyor. İnce giysi parçası açılarak ona sırtımı gösteriyor.

Soğuk hava omurgamı kemiriyor ve yataktan bir battaniye çekip omuzlarıma örttükten sonra sol kolumu dirseğimden yavaşça kaldırıyor. Parmaklarının uçlarını yan tarafıma dökülmüş bir mürekkep kabı gibi görünen yere bastırıyor ve parmaklar aniden tenimden kaybolduğunda, ellerinin sıcaklığının olduğu yere soğuk hızla yerleşirken ürperiyorum.

Arkamdan gelen yüksek bir yırtılma sesi beni ürkütüyor ve Sin dişleriyle bandın bir kısmını koparıırken omzumun üzerinden bakıyorum. "Döner dönmez Anika'ya seninle ilgilenmesini söyleyeceğim. Kaburgan çatlamış. Sarmak şimdilik yardımcı olacaktır."

Büyücüler yaraları ve yaralanmaları iyileştirme yeteneğine sahip olsalar da, kırık kemikleri onarmak en iyi şifa ve kemik ayarlama sanatında eğitilmiş kişilere bırakılır. Bu iş Anika'ya, yani kalenin atanmış şifacısına düşüyor.

Sin bandı morarmış tarafıma bastırıyor ve dikkatlice diğer kolumun altına ve belimin üst kısmına sarıyor. Her sarışta bandı ön tarafıma doğru çekerken parmak eklemlerinin arkası göğüslerimin alt tarafını sıyrıyor. Utanmayı reddediyorum. Atı beni onun önünde kıcımın üstüne devirdiğinde bunu yeterince hissettim.

Kendimi içinde bulunduğum durumdan uzaklaştırmak için çaresizce, "Beni orada öyle cesurca ilan ettiğin gibi bıraksaydın bunlar olmazdı," diyorum. Ne de olsa yan tarafıma toynak şeklinde bir çürük çizmeye karar veren *onun* atıydı.

"Attan inmemiz için ısrar etmeseydin bunlar olmazdı," diye tersliyor. Bandı biraz daha sert çekiyor ama ben acıdan irkilince bırakıyor.

"Yaptığımız atlar için çok önemliydi. Kırık bir kaburgayı yaşayan bir atla her gün takas edebilirim, Majesteleri."

Kalan bant uzunluğunu sabitliyor ve kollarımı yanlarıma indiriyor. Nasırlı parmaklarını sırtıma bastırıp sağ kürek kemiğimden belimin sol tarafına uzanan tanıdık sivri deseni izlediğinde irkiliyorum. Acıtmıyor -yara izi çoktan geçti- ama Kara Sanat'ın sırtımda taşıdığım başarısızlığı görmesiyle ilgili bir şey kemiklerimi elmas gibi sertleştiriyor.

"Ne oldu?" Sesi alçak ve ses tonunda gerçek bir endişe mi yoksa sadece merak mı olduğunu anlayamıyorum.

"Cathal." Ayrıntıya girmiyorum, gerek de yok. Kara Sanat'ın bir kırbaçtan sonrasının neye benzediğini çok iyi bildiğime eminim.

Sin uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra elini yaralı etimden çekiyor. Kara Sanat'ın yıllar içinde kendi payına düşenden çok daha fazla yara izi kazandığından eminim ama krallık şifacıları bu tür izleri kolaylıkla silebilir. Dört yetişkin aşkın ve bir büyücü kız kardeşten oluşan ailemle sırtımdaki yaraları da iyileştirebilirdik ama hiç istemedim. Cathal'ın kırbağı derimi ısırır ısırılmaz, hiçbir iyileştirme büyüsünün silemeyeceği bir anı doğurdu. Yara izini yok etmek, asla unutamayacağım bir deneyimi örtbas etmeye çalışmak gibi görünüyordu.

Sin boğazını temizler. "Şu anda öldürmek için çok değerli ama sonsuza dek öyle kalmayacak. Ve o zaman geldiğinde, Wren, senin adına onun duygusuz kalbini söküp atacağım."

Sözleri beni bir an için sessizliğe gömüyor ve kulaklarımın bana ihanet edip etmediğini merak ediyorum. Singard Kilbreth-Ruhların avcısı ve karanlığın vücut bulmuş hali

-Bir kan cadısının düşmanını onun şerefine katletmeye yemin etti.

Ve onun alçak, çakıllı sesiyle ismimi duyunca böyle tepki verdiği için vücudumdan nefret ediyorum.

Kesinlikle kafamı vurdum.

"Sana bir banyo ısıtayım. Cildin donuyor."

Büyük küvetin doldurulmasını istedi ve bize çadıra kadar eşlik eden asker kovalarla su getirip leğene dökmeye başladı. Çadır kesinlikle bir subaya ait çünkü oldukça geniş ve yer yatağı, özel banyosu ve birkaç küçük masası var.

Sin komodine döner ve sırlıklam gömleğini başının üzerine çekerek kaslarla yontulmuş, bronzlaşmış derin sırtını ortaya çıkarır.

Bu kadar ölümcül bir şey bu kadar güzel olmamalı.

Uzun saçlarının uçları omurgasının ortasına değiyor ve kendisine verilen temiz gömleği eline alıyor; gömleği başından geçirirken kollarındaki ve omuzlarındaki kas katmanları esniyor. Kuru pantolonu eline alıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sanki daha iyi bir şey düşünmüş gibi, onları kolunun üzerine atıyor ve şimdi suyla dolu olan küvete doğru yürüyor. Elini küvetin kenarına koyuyor ve bir an sonra buhar, çağırın dallar halinde yükseliyor.

"Sizi biraz yalnız bırakayım."

Viski şişesinden bir yudum aldıktan sonra çadırdan dışarı çıkıyor ve ben de vakit kaybetmeden üstümdekileri çıkarıp banyoya giriyorum. Su anında üşümüş kemiklerimi rahatlatıyor ve Sin'in yaptığı sargı işi yan tarafımdaki ağrıyı önemli ölçüde azaltıyor.

Ben sözümü bitirmeden geri dönüyor, şimdi kuru pantolonunu giyiyor ve yanımdan geçip gömleğini çıkarmadan ve yatağa uzanmadan önce bana şöyle bir bakıyor.

Tek yatak.

"Gerçekten yerde mi uyumam gerekiyor?" İnanamayarak sordum. Daha bir saat önce Cathal'ı benim adıma paramparça edeceğine söz vermişti ve şimdi o rahatça yatarken benim yerde uyumamı mı bekliyor?

"Bir sürü yer var, söz veriyorum ısırmam. Şey, aslında..."

Sesindeki gülümsemeyi *duyuyorum* ve elim içgüdüsel olarak Rut gecesi beni ısırdığı köprücük kemiğimi okşuyor.

"Gerçekten senin yanında yatmamı mı bekliyorsun?"

"Yanında Eldridge varken uyumaktan hiç çekinmiyor gibiydin."

Önerisiyle sesli bir şekilde alay ettim.

"Yine de, dilinde başka bir kadının kokusu varken onu yatağına bu kadar hevesle kabul eder miydin merak ediyorum" diye düşünüyor.

"Hakkında bu kadar az şey bildiğiniz bir konuda konuşmayın majesteleri," diye kestirip atıyorum, unvanını küçümsemeyeyle karıştırarak. Gözyaşları göz kapaklarımı yakıyor ve onları hızla kırıştırıyorum.

Cevap vermiyor ve içimdeki son öfke de akıp gittiğinde banyodan çıkıp benim için bırakılan kuru giysileri giyiyorum - yedek bir erkek gömleği ve fazladan kumaşla beni yutan bir pantolon. Yatakta yatan Sin'e bakıyorum; battaniyeleri çıplak kollarının altına sıkıştırmış, göğsü yavaş ve sabit nefeslerle inip kalkıyor. Uyuyor ya da en azından öyle görünüyor.

Üzerinde uyuyacak başka bir yüzey yok; yedek sandalye yok, hatta çadırda bir yatak örtüsü bile bulunmuyor. Kırık kaburgamla yerde uyumak da pek akıllıca bir seçim değil. Yan tarafımı fazla uzatmamaya dikkat ederek yatağa, yorganın üzerine uzanıyorum. Battaniyenin *altına* girip uykumuzda bedenlerimiz birbirine dolanmış bir şekilde uyanma riskini göze almam mümkün değil.

Bir an için nefes alıp veriş i duraklıyor ve eminim ki yatağa, onun yanına girdiğimi fark ediyor. Hiç kimsenin Kara Sanat'a uykuda bile gizlice yaklaşmayı başarabildiğinden şüpheliyim.

Nefes alış veriş i ritmik bir tempoya geri dönüyor ve tam da ezeli düşmanımın yanında asla uyuyamayacağımı düşünürken, tüm düşünceler benden kaçıyor ve ölümden daha huzurlu bir uykuya dalıyorum.

I Boş yatakta uyandığımda sabahın ilk ışıklarını çoktan geçmişti. Yuvarlanırken kaburgamdaki çatlaktan giren ağrı, dünkü utanç verici olayın anısını zihnimin ön tarafına gönderiyor. Kendimi rahatlatıyorum. Bacaklarını yatağın kenarından geçirip sıcak battaniyeden dışarı çıkardı.

Dün gece *üstünde* uyuduğumu hatırladığım battaniye.

Milyonlarca güneş görecektense kadar yaşasam da Kara Sanat'ı anlayamayabilirim. Bir saniye önce soluduğum havayı tehdit ediyor, bir saniye sonra da beni sabah soğuşundan koruyor. Ve dün Scarwood'a dönmek için acele ettiğini gördüğümünden, gitmeyi tercih edeceğinden emin olduğum saatten saatler sonra uyumama izin veriyor.

Onu çadırın dışında, kurumuş giysilerimizin geri kalanını büyük bir abanoz ata bağlı eyer çantasına tıktırırken buluyorum. Sin beni tek bir bakışta tarıyor, gözleri sanki bol gömleğimden oradaki hasarı değerlendirebilecekmiş gibi yan tarafımda geziniyor.

İkimiz de zoraki hoşbeşlerle uğraşmıyoruz ama kırık kaburgama dikkat ederek beni atın üzerine çıkarmak için el salladığında itiraz etmiyorum.

"Ön mü arka mı?" diye soruyor sinsi bir sırıtışla.

Atın yanına giderken ona onaylamayan bir bakış fırlatıyorum. "Geri," diye cevap veriyorum, arkamda o varken yaralı bir şekilde at sürme düşüncesinden hoşlanmıyorum.

Sin beni eyerin arkasına kaldırıyor, sonra da ancak deneyimle elde edilebilecek bir hız ve zarafetle ata atlıyor. "Sürprizlerle dolusun, küçük cadı. Arkanda olmamı tercih edeceğini düşünmüştüm," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle.

"Rüyanda görürsün, Blackheart."

Sin dizginleri kırıyor ve emrine verdiği at şiddetli bir dörtnala kalkarken ellerimi beline doluyorum, yumuşak kahkahası toynakların gürültüsünde kayboluyor.

Kaleden sadece birkaç saat uzaktayız, dün fırtına bizi sağanak yağmurda mahsur bırakmadan önce yolun çoğunu kat etmiştik. Bu sabah gökyüzü sakın ama yüzüme çarpan rüzgâr bir arı sürüsü gibi sokuyor. Yanağımı sırtına bastırıyorum, iri vücudu saldırgan rüzgara karşı mükemmel bir bariyer oluşturuyor ve çelik, sedir ve kılıç yağlarının kokusu etrafımı sarıyor, saçlarıma dolanıyor ve dilimle flört ediyor. İtiraf etmekten nefret etsem de, kokusu ağzımı sulandırıyor.

Eğer Sin ellerimin ona sarılmasından rahatsız oluyorsa, bunu dile getirmiyor. Muhtemelen sıradaki kişinin kim olduğunu düşünemeyecek kadar

Ona ne kadar sıkı sarılmak zorunda kaldığımı fark etmek için bile büyüyen bir hedef listesi. Ve yardım edemem ama adımın o listede ne kadar üst sıralarda olduğunu merak ediyorum.

Scarwood'un güney avlusu bir zırh ve çelik fırtınasıdır. Sıra sıra askerler açık eğitim alanını süslüyor, ayın dikkatli bakışları altında talim yapıyor ve koşuyorlar. Daha önce alay etmiş olsam da, bu gece onların metalik şarkıları eşliğinde hızlı adımlarla ilerleyişlerini izlerken içimde bir tatmin duygusu yeşeriyor. Sin'in orduları ne kadar iyi hazırlanırsa, Cosmina'yı kurtarma şansım da o kadar yüksek olur.

Yüksek boylu gemiler kalenin hendeğinden yükseliyor, zırhlı askerler siyah ve gri yelkenlerinin gölgesinde eğitim yapıyor. Su bariyerinin ötesinde, gözlerim kalenin doğusunu çevreleyen ve köprüde Autumnhelm'e bağlanan Spiritwood'un kenarını zar zor seçiyor.

Söz verdiği gibi, Sin döner dönmez bana Anika'ya kadar eşlik etti ve kırığı çabucak onardı. Hamamda çok ihtiyacım olan bir yıkanma ve mutfakta doyurucu bir yemekten sonra, kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyeceğime karar verdim.

Eğitim sahasında Sin'i arıyorum ve hemen buluyorum. Gözüme çarpan uzun siyah saçları ya da yanık sarı teni değil. Etrafında dolaşan karanlık, o hareket ettikçe hareket ediyor ve kılıcı geceyi yararken yol açıyor.

Gölgeler bile onun ardından siner.

Aldred sıraların arasında dolaşıyor, komuta ettiği orduları inceliyor ve hataları düzeltmek için duruyor. Bu hatalar, acımasız bir savaş alanında ölmekle öldürülmek arasındaki fark olabilir. Kara El'in kendisinden çok daha iri bir erkek partneriyle düello yaptığı Ileana'nın yanında duraklıyor ve ikisi de aynı anda silahlarını indiriyor. Aldred onun duruşunu ayarlar, kalçalarının ve omuzlarının pozisyonunu değiştirir, ardından ince elindeki kılıcı bir kez daha kaldırmasını sağlar.

Ortağına elini uzatıp onu yerden kaldırıp ayağa kaldırırken bakışlarım Sin'e geri dönüyor. Çıplak göğsünde ve sırtında aynı çelik plakayı taşıyor; uzun, yontulmuş kolları iki yanda açıkta. Kalın kalçalarını saran siyah deri dövüş pantolonu, altındaki güçlü ve kaslı bacakların hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Adını söylüyorum, sesim dudaklarımdan kastettiğimden daha yumuşak dökülüyor ve gergin ortamın ortasında yersiz kalıyor. Buradaki hava bile bilenmiş bir bıçak gibi, dikkatsiz bir adım atıldığında eti kesecek kadar keskin.

Zırlı plakanın altında bile, sesimi duyduğunda omuzlarının gerildiğini görüyorum ve bana dönmeden önce boynunu bir kez döndürüyor.

Nefesimi yutuyorum.

Yollarımızı ayıralı sadece birkaç saat oldu ama gümüş zırhına bürünmüş halinin ürpertici yoğunluğu beni neredeyse bir adım geriye savuruyor. Gece yarısı gökyüzündeki yıldızlar kadar parlak olan gözleri, her zamanki sert bakışlarını yere indirmeden önce sadece bir saniyeliğine açılıyor. Beni tepeden tırnağa değerlendiriyor, ya kalıcı hasar olup olmadığını kontrol ediyor ya da vücudumdaki yeni gizli silahları tarıyor.

"Konuşmamız gerek. Özel olarak," diye ekliyorum.

Etrafımıza hızlı bir bakış atıyor. "Ne kadar özel?"

"Çok."

Kara kaşları saç çizgisine değmekle tehdit ediyor ama yüzümden okunan gerginlik ifadesinin ardından Sin başını sallıyor ve belindeki silahı kınına sokarken ortağını kovmak için dönüyor.

Güney girişindeki çift kapıdan geçip dolambaçlı bir merdivenden yukarı çıkarken onu takip ediyorum. Çalışma odasının bulunduğu kanada açılan uzun koridorda ilerlerken ayaklarım onun uzun bacaklarına yetişebilmek için iki katı adım atmaya çalışıyor.

Sin eşiği kemerli bir kapının önünde duruyor ve kilidi açmak için avucunu tahtaya bastırıp kapıyı iterek açıyor ve içeri giriyor. Arkasından içeri girdiğimde, şu anda içinde bulunduğumuz odaya bakarken yanaklarıma ani bir sıcaklık hücum ediyor.

Yatak odası.

Sol tarafımdaki duvardan siyah lekeli ahşaptan yüksek baş ve ayakucu olan devasa bir yatak sarkıyor, kırmızı çarşafların üzerine altın bir battaniye örtülmüş. Aynı abanoz ağacından yapılmış birkaç gardırop karşı duvarda sıralanıyor ve cilalı taş döşemenin üzerine kalın, kalaylı halılar zevkle seriliyor. Uzak köşede tereyağı yumuşaklığında siyah deriden yapılmış büyük bir sandalye ve yanında lal renkli bir bal likörüyle dolu bir sürahi bulunan dekoratif bir masa yer alıyor. Duvarlar sanat eserlerinden yoksun, sadece kalenin iç duvarlarının geri kalanıyla aynı gri ve gümüş desenlerle boyanmış. Uzak duvardaki bir dizi çift kapı

Balkonda, dış mekânı süsleyen basit, dekoratif saksılarla bezenmiş birkaç bitki görüyorum.

"Mahremiyete ihtiyacımız olduğunu söylemiştiniz ve tüm kale içinde daha özel bir yer düşünemiyorum. Beni burada rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlar."

Sözlerindeki buz, birkaçının bu hatayı daha önce yapmış olabileceğini ve kesinlikle bir daha asla yapmayacağını gösteriyor. Sin, yan tarafına geniş bir ayna ilâştirilmiş olan gardıroplardan birine yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Başlamam için bir davet.

Birden odanın ortasında dururken kendimi garip hissediyorum, artık kendimin çok farkındayım ve ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum, onları birbirine kenetleyip belime doğru tutturuyorum.

"Kulübede kız kardeşimin yerini bulmaya çalıştığım da ne öğrendiğimi hiç sormadın."

Yuvarlak bir omuz silkiyor. "Onu nerede tuttukları benim için neden önemli olsun ki? İkimizi de kendi pisliğine bulaştırırsın diye sana Lejyon kampına kadar eşlik edecek değilim ya."

Kız kardeşimin içinde bulunduğu durumu açıkça umursamamasıyla alay ediyorum. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok majesteleri, çünkü nerede olduğunu bilmiyorum ve yerini bulmayı başarsaydım bile bir refakatçiye ihtiyacım olmazdı, hele ki *sizin* gibilere hiç." Kelimeler ağzımdan sinirli bir telaşla dökülüyor.

"Basit bir yer bulma büyüsunü yapamadıysanız, belki de gücünüzü abartmışımdır."

"Bunu yapabilirdim, *seni kibirli pislik*, ama onun yerini bir gizleme büyüyle saklıyorlar."

Uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi bir adımda geçiyor, omuzlarımı duvara doğru iterken büyük eli boğazımın tamamını kavırıyor. Ellerini pençeliyor ve tutuşu sıkılaşıarak solunum yolumu neredeyse tamamen kısıtlıyor.

"Ne kadar pis bir ağzın var. Ellerimin boğazında olmasından hoşlandığını düşünmeye başlıyorum, küçük cadı."

Çok büyük ellerinin altında sertçe yutkunuyorum, nabzımın parmaklarının altında çılgınca atmasını durdurmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

Derin bir nefes alıyor, burun delikleri alevleniyor ve ormanlık gözlerinde sadece saf günah olarak tanımlanabilecek bir parlaltı parlıyor. "Kesinlikle senin gibi kokuyor."

Ayağımı kaldırarak, artık kararan görüşümde toplayabildiğim kadar büyük bir güçle onun ayağına vuruyorum. Saldırım ayağını gıdıklayan bir tüyden başka bir şey değilmiş gibi hafifçe kıkırdıyor ama birkaç adım geri atarak beni serbest bırakıyor.

"Sen bir hayvansın," diye feryat ediyorum, Sin'in nasırlı parmak uçlarının izini masajla yok edebilecekmişim gibi boynumu ovuyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

Sırıtıyor. "Bana daha kötüleri de söylendi."

"*Dediğim gibi*, onu bir gizleme büyüsyyle saklamışlar, bu da onu bulmamı istemedikleri anlamına geliyor. Ve eğer benim onlara gelmemi istemiyorlarsa, bu onu bana getirmeye niyetli oldukları anlamına gelir."

"Nerede olduğunuzu tam olarak bildiklerine göre, onlar için ne kadar da uygun."

"Legion'un Cosmina'yı Scarwood'a getirerek beni sana, krallığa karşı gelmeye ikna etmek için bir koz olarak kullanmayı planladığından şüpheleniyorum. Seninkini almam karşılığında bana onun hayatını teklif etmek için."

Elleri karşı dirseklerini kavradıkları yerde hafifçe kenetleniyor, kolları hâlâ göğsünde sıkıca kavuşturulmuş durumda. "Peki şüphelerin doğruysa ne yapmayı planlıyorsun?"

Sin'in bakışları her yerde -gözlerimde, ağızımda, ellerimde- her hareketimi izliyor ve ateşli bakışlarını sürüklediği her yerde etimde delikler açıyor. Ben manipüle edildiğimi anlamak için yeteneğime güvenirken, Sin taht hainlerinin kokusunu almak için yılların deneyimini kullanıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve şimdi gururumun bana engel olmasına izin vermenin zamanı olmadığını biliyorum. Bir kez olsun, kim ve *ne* olduğum hakkında açıkça konuşmak, istediğimi elde etmek için en iyi hareket tarzı olabilir. İhtiyacım olan şeyi.

"*Yıllardır* Legion'dan saklanıyorum. Beni bir silah olarak kullanmalarını ve asla olmak istemediğim bir canavara dönüşmeye zorlamalarını engellemeye çalışıyorum. Bunu size söylüyorum... çünkü kimseye zarar vermek istemiyorum. Ama kardeşimi hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. O benim gibi değil, o *iyi* biri.

"Ve eğer ona zarar verirlerse... Her birini katletmekten kendimi alıkoyabilir miyim bilmiyorum. Sana söylemekte tereddüt ettim çünkü beni demire zincirleyip oraya geri kilitlemenden korktum. Senden yardım istiyorum Sin... Ona yardım etmeme yardım et. Sonrasında benimle ne yapmak zorunda kalırsan kal... Bırak önce onu kurtarayım."

Gözleri ikiminkiler arasında gidip geliyor, eminim güvensizlik taraması yapıyor, ancak ifadesi düşüncelerine dair hiçbir şey göstermiyor. Sin'in yüzünde hesapçı bir ifade var ve az önce önerdiğim şeyin olası tüm senaryolarını ve sonuçlarını gözden geçiriyor.

Üzerinden öyle bir gerginlik akıyor ki, neredeyse dilimde tadını alabiliyorum. Gözlerini benimkilere kilitleyerek soruyor: "Bu yeni keşifle birlikte, bana sadakat yemini edip bizimle birlikte savaşmaya istekli olduğunu varsaymalı mıyım?" Dikkatli bir soru.

Daha da dikkatli bir cevap veriyorum. "Legion'a karşı seninle birlikte savaşacağım," diye yemin ediyorum. "Kız kardeşimi kurtarmak ve ordularını yok etmek için, çünkü Legion benim yüzümden ailem için her zaman bir tehdit olacak. Ancak, aşkınlara karşı savaş açmaya devam ederseniz sizinle birlikte savaşmayacağım."

Dudaklarının kenarında karanlık bir eğlence titreşimi beliriyor. "O zaman bana *karşı* savaşacak mısın? Eğer o savaşı ilan edersem?"

Cevabımı düşünürken alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum, kelimelerimi özenle seçiyorum. "Sevdiklerimi ve çaresiz olanları korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Sin'in ayak sesleri odada yankılanırken, aramızdaki mesafeyi kapatmak için bilinçli adımlar atıyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bir kurdun görüş açısına yakalanmış bir geyik gibi hareketsiz dururken, ayaklarım botlarımın içinde esniyor, riske değmeyeceğime karar verip beni yere sermeye kalkışırsa kaçmaya hazırım. Vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken duruyor, mürekkep rengi saçlarının uçları göğüslerimin üst kısımlarını sıyrıyor.

"Kara Sanat'ına bunu söylemek çok cesurca," diye mırıldanıyor, sözlerinde tehdit yok ama sesi o kadar soğuk ki henüz kıpırdama riskini almıyorum. Ateşli bakışları beni geriye doğru savurmakla tehdit ederken botlarımın tabanlarını taş zemine dayıyorum. Sonra kayıtsız bir ifadeyle, "Yarın eğitime başlıyorsun," diyor.

"Eğitim mi? Yeteneğimden şüphe mi ediyorsun?"

İnanamayarak soruyorum. "Büyüyle değil," diye izin veriyor,

"ama kılıçla nasılsın?"

Bıçaklarla aram iyidir ve daha önce kılıçlarla dövüşmüşlüğüm de var, ama sadece üvey kardeşlerimle sıradan bir ortamda ve kesinlikle bir savaş alanında kendimi koruyacak kadar değil. Yüzümde yazılı olan cevabı kibirli bir gülümsemeyle silip süpürüyor.

"Yasalarınız, büyüm çok güçlü olduğu için öldürülmem gerektiğini söylüyor ve siz bir metal parçasını nasıl kullanacağımı bilmediğimden mi endişeleniyorsunuz?"

Bana yarım adım daha yaklaşarak aramızdaki zaten çok yakın olan mesafeyi daraltıyor. "Dövuşün ilk kuralı -fiziksel ya da başka türlü-" kolu havayı kesiyor ve ben hareketi takip edemedenden metalin belirgin ürpertisi çenemin alt tarafını sıyrıyor. Hançeri boğazımın narin derisiyle flört ediyor - o dövüş derilerinin içinde gizli bir yerden çıkardığı bıçak, "asla tek bir silaha güvenmemektir. Büyüye bile," diye mırıldanıyor, sesi odanın içinde kadife bir fısıltıya dönüşüyor.

Sarsılmıyorum. Vücudum kolektifimin dalgalanmasıyla içten içe tutuşurken, kendimi her an silahlandırmaya hazır bir heykel gibi kalıyorum. Kara Sanat'ın dudakları açgözlü bir gülümsemeyle aralanıyor, dili en üstteki dişlerinin ön kısımlarında geziniyor ve kılıcını indirip ektiğı gibi aynı hızla gizli kılıfına geri koyuyor. Hâlâ belinde asılı duran *kılıçla* verebileceğı zararı hayal etmeme gerek yok.

"Demek istediğini anladım," diye tükürdüm.

Kıkırdıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor, katlar sırtından aşağı dökölüyor, ruh hali şimdi daha hafif görünüyor.

"Ama kafam karıştı. Seninle dövüşmeme neden bu kadar isteklisin? Onu buraya getirdikleri anda sana sırtımı dönmeye alışacağımdan hiç mi endişelenmiyorsun?"

"Beni küçümsüyorsun," diyor, gözlerinde hâlâ için için yanan bir ateşle.

"Hayır. Bence *beni* hafife alıyorsun."

River, Sin'in özgüven eksikliği olduğunu, benden bir şeyler öğrenebileceğini söylemişti ama sanırım benim oluşturduğum tehdidi bu kadar kolay göz ardı etmesine neden olan şey tam da onun kibirli tavrı.

Başını iki yana sallar. "Yanılıyorsun. Senin hakkında pek çok şey düşündüm ama gücünü reddetmek bunlardan biri değildi. Ama beni öldürmeye çalışacak olsaydın, bunu çoktan yapardın."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye meydan okuyorum. "Daha önce Legion'un kız kardeşimi esir tuttuğunu bilmiyordum. Bunun benim için bir şeyleri değıştirmediğini nereden biliyorsun?"

"Az önce bana onlara karşı kullanabileceğim yenilmez bir silah verdin. Belki de bu benim için bazı şeyleri değıştirdi," diyor yıkıcı olduğu kadar hınzır bir sırıtıyla.

Bedenime tekrar hareket etmesini emrediyorum ama ayrılmadan önce kapıda duraklıyorum. Kendiminkiyle birlikte onun kolektifini de gözden geçirirken yüzünü inceliyorum, muazzam gururunu ve eğlencesinin içimde filizlendiğini hissediyorum. Benimle eğlendiğı için

nefret ettiğim krallığın zaferini garantilemek için onunla birlikte savaşmaya gönüllü oldular.

Piç kurusu.

Sanki bu düşünceyi kafamdan çekip almış gibi ağzı sıkı bir sırıtışla genişliyor.

"Sana güvenmiyorum," diyorum, esas amacım dudaklarından o gülümsemeyi çekip almak. Ama o gülümseme daha da genişliyor ve cevap verdiğinde kemiklerimde yeni bir korku izi belirliyor.

"Güzel. Çünkü gerçekten, *gerçekten* yapmamalısın."

I Hayatımda bir gün bile zırh giymedim, gerçi River'ın bana getirdiği keten gambeson yelek tam olarak *zırh* sayılmaz ama yine de kendimle bugün kullanacağımız silahlar arasında koruyucu bir katman oluşturuyor. I

Aynaya dönüyorum - önce sola, sonra sağa - kendimi tamamen gülünç hissettirmeyen, dinlenebileceğim bir duruş bulmaya çalışıyorum.

Böyle bir duruşun var olmadığına ikna olarak, saçma lacivert keten örtülü yemek salonuna gidiyorum ve uzun, zarif masanın üstüne yayılmış kahvaltı seçeneklerinden kendime bir tabak hazırlıyorum. Cömert bir porsiyon jambon ve yulaf lapasını mideye indirdikten sonra Sin'i güneydeki avluda buluyorum.

Yine çelik zırhlı göğüs plakası ve deri kılıç ustası pantolonundan başka bir şey giymemiş. Pantolonuna bir göz atıyorum ve bu sabah oraya ne tür gizli silahlar sakladığını merak ediyorum. Kara Sanat sırtına asılı sadaktan bir ok alıyor ve akıcı bir zarafetle oku yayın kirişine takıyor. İpi bırakmadan önce nişan almak için sadece bir saniyesini ayırıyor ve oku fırlatarak kumaş hedefin tam ortasına gömüyor.

"Bıçaklar, kılıçlar, oklar - gerçekten bu kadar gaddar olmaktan hoşlanıyor musun, yoksa bu sadece unvanın getirdiği bir şey mi?" Ona yaklaşıırken soruyorum.

Sin bana dönüyor, ağzında rahat bir sırıtış, görünüşe göre tam olarak gönülsüzce sormadığım soruda komedi buluyor. "İçini ezebilecek büyüüyü unutma." Göz kırıyor ve bana hızlıca bir göz atarak yeleğimin uygunluğunu değerlendiriyor.

Rahatsız bir şekilde kollarımı karıştırıyorum. "Bir hata yaparsam beni ikiye bölmeyi mi planlıyorsun?" Bu sabah giymem söylenen koruyucu örtüyü işaret ederek soruyorum.

"Bir, seni ikiye bölmek için kılıca ihtiyacım yok. İki, seni *benden* korumak için değil. Seni kendi acemi hatalarından korumak için." Yayını ve sadağını çözüp çimlerin üzerine bırakıyor ve hedefin dibinde duran süpürgeyi alıyor.

"Daha önce kılıç kullandım," diyorum.

Yalan değil. Yabancılarla karşı kendimizi korumak için kulübede birkaç tane bulunduruyorduk. Aile üyelerimin kendilerini korumak için deri değiştirmelerini gerektirmeyen her türlü savunma yöntemi daha iyi bir seçenektir. Biri içeri girerse, kaburgalara doğru temiz bir kesik tercih edilen yöntem olurdu, ancak Eldridge'in daha... yırtıcı bir yaklaşım kullanmak için değişmek için can atacağını biliyorum. Kuşkusuz, kılıçlar benim boyuma göre çok büyüktü ve

Elimde her zaman hantal ve dengesiz hissettim. Yayımı ya da bıçaklarımı çok daha iyi kullanabiliyorum ama hiçbirini büyümlle kıyaslanamaz bile.

"Kılıç kullanmak ve kılıçla öldürmek aynı şey değildir," diyerek süpürgeyi bana fırlattı.

Onu yakalayıp elimde çeviriyorum. Uzun ahşap saplı ve bir ucunda huş ağacı dalları olan standart bir ev süpürgesi.

"Ah evet, *onları ölümüne süpürme* manevrası. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Sin bana yan gözle bakıyor ve gülüyor -*gerçekten* gülüyor- sonra da silkinip kılıcını çekiyor. *Gerçek* kılıcını. "Sana bir iki şey öğretmeden önce bir kılıçla kendini öldürmeyeceğine güvenmek aptallık olur."

Sin omuzlarımız arasında sadece birkaç santim boşluk kalacak şekilde yanıma yerleşiyor ve kabzayı -ya da benim durumumda süpürge sapını- nasıl kavrayacağımı gösteriyor. Salladığım yöne bağlı olarak tutuşumu nasıl ayarlayacağımı gösteriyor ve bana yarım, tam ve yatay kesmenin temellerini ve itme hamlesini gösteriyor. Ben aynı anda hem sallanıp hem de adım atmaya çalışırken şaşırtıcı derecede sabırlı davranıyor, düzeltmeler yapıyor ve beni yeniden konumlandırıyor.

"Tutuşunu gevşet," diyor bana yüzüncü kez olsa gerek.

Ona bıkkın bir bakış atıyorum, eskisinden daha gevşek tuttuğuma ikna *oluyorum* ve o da başını sallıyor. Sin arkamdan yaklaşıp göğsünü sırtıma bastırıyor ve kollarını benimkilerin altından geçirerek kabzadaki eliyle benimkini kavıyor. Onun yakınlığı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve parmaklarımı kabzadan zorla çekip silahı tutuşumda daha dengeli duracak şekilde yeniden konumlandırırken elim kılıcı şimdi *çok* daha sıkı kavıyor. Yeni duruşumdan memnun, geri çekiliyor ve ben keskin bir nefes veriyorum.

Evde yaptığım hafif antrenmanlar, Kara Sanat'ın tek bir hatayı bile gözden kaçırmayan dikkatli bakışları altında yaptığım antrenmanların yanında teneffüs sayılırdı.

-Ve çok fazla yapıyorum. Bir noktada süpürgemi sallarken kendimi aptal gibi hissetmeyi unutuyorum, adımlarımı ciğerlerimle ve ellerimi konumlandırmamla koordine etmeye odaklanıyorum.

Temel bilgileri öğrendiğimden emin olduğunda Sin beni kendisiyle antrenman yapmaya davet ediyor. Kendine çelme takmadan hızını olabildiğince yavaşlatıyor, süpürgeyle vurmanın ve bu vuruşların saptırılmasının nasıl bir his olduğunu anlamama izin veriyor. Yaklaşımımı ayarlamaya çalışıyorum

itişlerimi engellerken ve ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydırırken dengemi koruyorum.

Durabileceğimizi söylediğinde içimi bir rahatlama kaplıyor, ay bir saat önce güneşin yerini almıştı. Süpürge, silahının ağırlığının sadece bir kısmı kadar olmalı ama onu önümde bu kadar uzun süre tuttuğum için kollarım yanıyor. Sin elinin tersiyle alnını silerken kaslı kollarında en ufak bir sızı hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"İyi iş çıkardın," diyerek eşyalarını toplamayı teklif ediyor.

"Eminim süpürgeyle ne kadar ölümcül olduğumu bilmiyordun," diye soğukkanlılıkla karşılık verdim ve ondan bir kıkırdama daha aldım.

"Vücudun yarın ağrıyacak. Kaslarını ıslatmak için şimdi bir banyo yap, uyandığında o kadar ağrımayacak."

Kollarımın saatler önce yanmaya başladığını itiraf etmek istemediğim için başımı sallıyorum.

"Yarın benimle burada buluş. Buna ara verip oyuncu seçimine odaklanacağız." "İyi, çünkü bu olay kendime olan güvenimi sarstı," diye mırıldanıyorum,

süpürgeyi ona geri verdi ve sonra hamama doğru yöneldi. "Küçük cadı."

Durup omzumun üzerinden bakıyorum, tam o sırada çenesiyle onu takip etmemi işaret ediyor. "Bu taraftan."

Ayaklarım onunkilerin yanında hizaya giriyor, sessiz bir soruyla ona baktığımda kaşlarım havaya kalkıyor.

"Özel banyoda bir yağ ve bitki koleksiyonu var. Sadece misafirlerimiz geldiğinde kullanılır ama bugün ziyaretçimiz olmadığı için siz kullanabilirsiniz."

"Oh," diyorum, Kara Sanat'ın gösterdiği nezaket karşısında şaşırarak... nezaket mi? Tam olarak değil ama neredeyse.

Sin bana kenarlarında ve eğimli çatısında sarmaşıklar halinde yeşil bitkilerin tırmandığı küçük bir yapıya kadar eşlik ediyor. O kapıyı iterek açıyor ve duvar boyunca uzanan büyük bir dolaba yöneliyor, ben ise hamamın ortasındaki küçük buhar havuzuna bakıyorum. "Soyun ve içeri gir. Bu etiketleri okumam gerek..." diyor, elleri çeşitli otlar, çiçekler ve yağlardan oluşan küçük cam kavanozların üzerinde geziniyor, her birinin yanında tıbbi özelliklerini anlatan el yazısı karalamalar var.

Onun dikkati önündeki kavanoz koleksiyonundayken soyunuyorum ve birkaç bedenim sığabileceği büyüklükteki banyo odasına giriyorum. Sıcaklık kollarımdaki acının bir kısmını anında dindiriyor ve dudaklarımdan derin bir iç çekiş dökülüyor.

"Arkada, size ait olmayan bir yerde ne hakkında sızlandığınızı bilmek ister miyim?"

"Ben inlemiyordum!" Şak diye söyledim. "Su sadece güzel hissettiriyor, tamam mı? Hepimiz vücudumuzu... şey, o hale getirmedi," diyorum, durduğu yere bakıyorum, zırlı plakanın her iki yanında çıplak karnı görünüyor. "Biz normal insanlar gerçekten acı hissederiz, Blackheart."

"Sana bu kadar taparcasına yakıştırıldığı için bu lakaba içerlemeye başladığını düşünüyorum."

Sırtına kaba bir el hareketi yapıyorum ve omuzları sanki kendisine yöneltilen ifadeyi hissetmiş gibi hafifçe kalkıp iniyor. Gözlerim kalçamın derisine kalıcı olarak işlenmiş küçük siyah kalbe kayıyor ve ağzımı safra kaplıyor.

"Beni neden işaretlediğinizi anlıyorum, Majesteleri. Eğer yanımda benim kadar yetenekli ve güçlü biri olsaydı, ben de onu kendim gibi sahiplenmek isterdim. Keşke ben de kendim kadar güçlü birini tanısaydım... hmm... belki bir sonraki hayatta."

"Büyün olmadan savaşta on beş saniye bile hayatta kalamayacak biri için o güzel ağzından çok fazla şey döküyorsun. Bugün bunu gayet açık bir şekilde gösterdin."

"Ve temel bitkisel özellikleri bilmeyen biri için çok kibirlisin. Dolaptaki her etiketi okumayı bitirmeni beklemek zorunda mıyım yoksa solundaki lavanta ve aynısefayı getirebilir misin?"

Elleri dolaptan iki kavanoz çıkarıyor; birinde kasları yatıştırmak için kurutulmuş lavanta, diğesinde ise şişliği azaltmak için ideal olan kurutulmuş aynısefa yapraklarının zengin turuncu tonları var. Sin suya bol miktarda bitki serpiyor ve küçük, koyu renkli bir şişeden birkaç damla yağ damlatarak bitiriyor.

"Teşekkür ederim."

Gözlerini eklemelerden dolayı bulanıklaşan suya dikerek, "Sadece yarın seni o küçük yuvarlak kışına vurduğumda herhangi bir bahanen olmadığından emin olmak istedim," diyor.

Suya vuruyorum, yüz küçük damlacıkla ona saldırıyorum, o da yüzünde bir sırtışın gölgesiyle kolunu sallayarak kaçıyor.

"Elbette, bunu göreceğiz."

Gözleri buharlı suyun içinde çırılçıplak oturduğum yere hiç kaymadan kapıya yöneliyor. "Ben boş tehditler savurmam, aşkım."

Özel banyoda tek başıma, aklım kılıç yerine sihirle düello yapacağımız yarını düşünmeye dalıyor.

Bu ilginç olacak.

Sin, *büyücünün kafasının tadını çıkar*, demişti. Onunla yüzleştiğim gece bu miktarda büyü yapmanın üzerimde yaratacağı etkiyi biliyordu - içimde uyandıracağı tamamen fiziksel tepki ve doğrudan kalçalarımın göndereceği sıcaklık.

Eldridge ile çok düello yaptım. O etrafına kalkanlarını yerleştirme alıştırmaları yaparken, ben de kalkanlarını tamamen parçalayacak kadar olmasa da, kolektifimi yakalayıp tekrar tekrar benden uzaklaştırmaya yönelik kas hafızası oluşturmaya çalışıyordum. Doğal olarak, büyücünün kafası da bunu takip edecekti ve Eldridge beni en düşük noktada görmemiş olsaydı, belki de bu içgüdülerle hareket edecektim.

Ama beni çok zayıf, çok güçsüzken görmüştü. Ve şimdi beni farklı bir şey olarak, farklı *biri* olarak görüp göremeyeceğini bilmiyorum. Beni şu an olmak istediğim kadın olarak görebilir miydi?

Kırılmaz bir kadın.

Düşüncelerim Eldridge'le düello yaparken sık sık hissettiğim duygulara ve bedenimi bana ihanet etmeye zorlayan büyüye kayıyor. Bir elimi suyun altına sokuyorum ve kendimi onun düşüncesiyle kayganlaşırken buluyorum.

Biri benim hakkımda kötü konuşmaya cüret ettiğinde gözlerinde parlayan öfke... En soğuk gecelerde beni saran hantal kollarının verdiği his. Sahipleniciliği.

Zihnim, Eldridge'in Sin'in kaba önerisi yüzünden bir adamı yere serdikten sonra... müdahale ettiği Rut gecesine sürükleniyor. Sonra da sanki bir eşyadan başka bir şey değilmişim gibi beni omzuna atmıştı.

Onun aidiyeti.

Parmağımı içeri sokuyorum ve bu sefer dudaklarımdan çıkan ses bir inilti *oluyor*. Kendime gelip bu düşünceyi tamamen yok etmeden önce, kısa bir an için Kara Sanat'ın bunu duymasını diliyorum.

Tevimden getirdiğim adaçayı tunik ve gri tayt, bir gün önce giydiğim gambeson yeleğinden çok daha rahat.

Bugün zırha ihtiyacım yok. Hele ki kullanacağımız silahlar kalçamızdaki çelikten değil de içimizden geliyorsa. Ve belki de bu düşünce aptalca - *kesinlikle* aptalca - ama içimden bir ses Kara Sanat'ın bana gerçekten zarar vermeyeceğini söylüyor. En azından aynı tarafta savaştığımız sürece. Lejyon yok edildiğinde.

Karlı sarı saçlarımı kalın bir iple örüyorum ve muhtemelen yorucu geçecek bir başka eğitim gününden önce beslenmek için yemekhaneye gidiyorum. Yemek çeşitleri hayal kırıklığına uğratmıyor ve birkaç bardak suyla yıkamadan önce bir porsiyon yumurta, jambon ve birkaç küp meyve ile kendime yardım ediyorum. İşim bittiğinde, bulaşıklarımı leğene bırakmak için topluyorum ama mutfaktan gelen boğuk sesleri duyunca duraksıyorum.

"Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyor musun?" River soruyor, nazik sesi endişeden acı çekiyor.

Cevap veren alçak hırıltı inkar edilemez bir şekilde Sin'e ait. "Bu konuda ne hissettiğimin bir önemi yok."

Sinirli bir iç çekiş-River'ınki. "Gülünç! Önemli olan bu. Senin sözün kanundur - eğer bir şeyi yapmak istemiyorsan, o zaman yapmayacağını söyle. Sen Kara Sanat'sın Singard, *sen* seçildin. Öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum," diye tersliyor. "Toprağımı koruyorum."

Aralarında uzun bir duraklama geçiyor ve ben hala kirli tabakları ellerimde tutarak nefesimi tutuyorum.

"Ama halkınızı koruyor musunuz?" River sonunda soruyor, ses tonu retorik.

Sin bıkkın bir şekilde iç geçiriyor ve Kara Sanat'ın stresli zamanlarda tercih ettiğini fark ettiğim bir alışkanlık olan elini saçlarında gezdirdiğini neredeyse *duyabiliyorum*.

"Misafirimiz var," diye
homurdanıyor. Ve şimdi bunu
hissediyorum.

Midemin çukuru, kuruması için sıkılan ıslak bir giysi gibi geriliyor; bağlama büyü, yaratıcısının yakınlığına tepki veriyor. Sessizliğime rağmen burada olduğumu biliyorsa, Sin de bunu hissediyor, çekıştirmeyi.

Gururumu yutarak köşeyi dönüp mutfığa giriyorum. Sin bana hızlıca bir göz atıyor, yüz ifadesi okunmuyor, dönüp gitmeden önce

Mutfakın arka tarafındaki kapıdan.

"Her şey yolunda mı?" Şatonun hizmetçisine sordum.

River başını sallıyor ve uzun, kırmızı örgüsünü omzunun üzerinden atıyor. "Öyle olduğundan pek emin değilim. O çocuk -o *lanet* çocuk- doğru olanı yapmak istiyor ama en az babası kadar inatçı. Belki daha da fazla. Ve bu beni öfkeliendiriyor çünkü o daha iyisini biliyor. Neyin doğru olduğunu biliyor." Özür dileyerek aceleyle koridora çıktı ve her gümbürdeyen adımda arkasında öfke ve kızgınlık izleri bıraktı.

Mutfak personeli için özel bir giriş olan Sin'le aynı kapıdan çıkarak doğu avlusuna dökülüyorum. Kışlanın etrafına dağılmış üniformalı adam yığınını tarıyorum ama karanlık savaş lordundan hiçbir iz bulamıyorum.

Güzel. Eğer bir mal gibi damgalanacaksam, bunu kendi yararına kullanabilirim. Gözlerimi kapatıyorum ve karnımın derinliklerinde bağlı olan kalıcı düğüme odaklanıyorum - Sin beni imzası olan siyah kalple işaretlediğinde oraya attığı çapa.

Vücudumu bir o yana bir bu yana çevirerek, görünmez ipin çekişini Scarwood'un etkileyici bariyer duvarlarının içindeki Spiritwood Ormanı'nın kenarına kadar takip ediyorum. Onu küçük bir gölete bakarken buluyorum, su ormanın renklerinden oluşan bir kaleydoskopu yansıtan cam bir ayna.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Şimdiden benden kaçıyorsun ve ben daha seni utanç içinde bırakacak bir düello bile yapmadım."

Sesimden ürkmüyor, sanki geldiğimi çoktan hissetmiş gibi. "Sadece o ip aracılığıyla beni bulma yeteneğini test ediyorum, hepsi bu."

Sözlerindeki yalanı duymak için kolektifini okumama gerek yok. River'la daha önce konuştukları her neyse, belli ki onu üzmüş. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim. Niyetim kulak misafiri olmak değildi."

Kara Sanat konuyu tamamen kapatmak istercesine başını sallar. "Zaten söylenecek başka bir şey yoktu."

Birinin kolektifine girmenin her zaman mahremiyet ihlali olduğunu düşünmüşümdür, ama merak daha iyi tarafımı tüketiyor ve zihinsel bir parmağımı zihninde gezdiriyorum, içine bakmak için yeterince derin bir çivi çakıyorum.

Midem aniden ters dönerken neredeyse kusacaktım.

Pençeler midemin astarını tırmıklıyor, karnımı deşmekle tehdit ediyor ve tam iç organlarımın bağırsaklarımdan dökülmek üzere olduğundan emin olduğum anda, onun sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

"Kafamın içinden çık," diye hırlıyor.

Kolektifimi hemen geri çekiyorum. "Özür dilerim," diye geveliyorum.

Sin bir elini koyu renk saçlarında gezdiriyor ve katlar düzensiz bir şekilde beyaz dökümlü gömleğinin üzerine düşüyor. Üstünün sade rengi koyu bronz tenini ve parlak zümrüt gözlerini vurguluyor ve dar siyah pantolonu ince belini sarıyor. Yüzünü bana dönüyor ve keskin bir nefes verip ellerini çırparak "Hadi başlayalım" diyor.

"Elime bir dal alıp bileklerimi doğru şekilde sallama alıştırması yapmaya başlayayım mı, Majesteleri?"

Kahkahalarla başını geriye atıyor -*gerçek* kahkahalar- ve ben de kendi kendime gülümsüyorum, umarım bu şaka onun içindeki yanan adamın acısını birkaç dakikalığına da olsa dindirmeye yardımcı olur.

Her zaman başkalarının duygularıyla tükendim. *Ben korkunç bir kan cadısıyım.*

"Kendi güvenliğin içindi," diyor, süpürgeyi deli gibi salladığının zihnimde canlandığından emin olduğum görüntüye sırtarak.

"Belki bugün *senin* güvenliğin için sahte büyü kullanmam gerekiyordur," diye alay ediyorum.

"Eğer böyle konuşacaksan, ortaya çıkmaya hazır olsan iyi edersin."

Dizlerimi bükerek sahte bir reverans yapıyorum. "Size karşı nazik olacağım, Majesteleri."

"Büyülerimizi birlikte kanalize ederek ısınabileceğimizi düşünüyordum - başlamadan önce birbirimizi hissedelim."

Gözlerimi kapatarak kollarımı önüme kaldırıyorum, dirseklerim hafifçe bükülmüş ve avuçlarım ona dönük. Omuzlarımı birkaç kez döndürerek bedenime gevşemesini emrediyorum. Ayaklarıma odaklanarak sandaletlerimi çimlere batırıyorum ve kendimi toprakla buluşturuyorum. Kapalı dudaklarımdan nefes alıp veriyorum, zihnimi sakinleştiriyorum ve sanki bir işaretmiş gibi ön kollarım ısınmaya başlıyor.

Isı bileklerime yayılıyor, uzattığım avuçlarımda toplanıyor ve parmak uçlarıma vuruyor. Ellerimi göğsüme doğru kıvrıyorum, büyüü bir an için kendime yakın tutuyorum ve sonra onunkiyle birleşmek için itiyorum. Gücüm Sin'inin üzerinde geziniyor, tadına bakıyor, onunla flört ediyor. Kolektiflerimiz sırayla birbirinin içine dalıyor ve diğerinin kaynağının tüm ceplerini keşfediyor.

Sin'in büyüü soğuk -göğsümde kar örtüsü, yanaklarımda kış rüzgârının esintisi- ve taze nanenin keskinliği dilimi kaplıyor. Gözlerimi açtığımda onun beni dikkatle izlediğini görüyorum ve yüzümü ifadesiz kalmaya zorluyorum.

Daha bir hafta önce büyülerimizi konuşturuyor ve birbirimizi alt etmeye çalışıyorduk ki, onun ya da benim büyülerimizin tek başına başarabileceğinden daha büyük bir patlamadan kaçınarak ateşi kesmek

zorunda kaldık.

Birimizin ölümüyle sonuçlanacağı kesin olan bir patlama.

Daha sıcak olan gücüm onunkinin etrafında kayıyor, buzlu yamaçlarını merak ediyor ve sınırını çiziyor. Kolektiflerimiz onunkini benimkinden ayıran dikiş boyunca flört ediyor ve aniden bu çizgi beyaz bir aleve dönüşerek doğrudan uyluklarıma bir arzu yalaması gönderiyor. Ortak bir bakışla kolektiflerimizi bırakıyoruz ve ellerimizi indiriyoruz, sihir her iki parmak ucumuzdan da cızırdıyor.

"Bu da bir şeydi," diye mırıldanıyor, sesi soluksuz.

"Bu... bir şeydi," diye katılıyorum, büyülerimiz ipeksi çarşaflarda kaybolan yeni aşıklar gibi birbirine karıştığında ikimizin de hissettiği güç artışını tanımlayacak daha iyi bir kelime bulamıyorum.

Lejyon'un hiç şansı yok.

"Hadi düello yapalım. Sen kullanacaksın, ben kalkan olacağım," diyor.

Aramızda uygun bir mesafe yaratarak birkaç adım geri çekiliyorum. Sin dizlerini hafifçe bükerek savunma pozisyonuna geçiyor ve başlamam için başını sallıyor. Yaptığımız egzersizle ısınmış olan kolektifim şimdi hevesle irademe boyun eğiyor. Ellerimdeki büyüü ölçüp biçiyorum; bir şekilde saldırımı engellemeyi başaramazsa gerçek bir hasar verecek kadar güçlü değil ama kalkanlarını test etmesine yetecek kadar güçlü. Kontrolün bende olduğundan emin olarak sakinleştirici bir nefes alıyorum ve altın bir küreyi itiyorum.

Sin, avuçlarının arasındaki boşlukta gerilmiş bariyeriyle onu hemen yakalıyor ve kürem sekerek yok oluyor. Dilini dişlerinin ön yüzünde gezdirerek yıkıcı bir sırtıfırlatıyor ve iki parmağıyla devam etmemi işaret ediyor.

Daha fazla mı istiyorsun, Blackheart?

Ona bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha fırlatıyorum, her biri bir öncekinden daha hızlı bir şekilde ona doğru savruluyor ve her biri onun büyüü korumasına çarparak parçalanıyor. Rollerini değiştirmeden önce buna bir süre daha devam ediyoruz. Sin'in büyüü hızlı bir şekilde geliyor, yüzeyi buzla kayganlaşıyor ve direncime tekrar tekrar çarpıyor, korumamı don ve biberli tatlılık katmanlarıyla kaplıyor.

Vücudunun her iki yanından, bazen de boydan boya büyü yapıyor ve beni ileri geri sıçrayarak kalkanımı büyüünün isabet edeceği yere yoğunlaştırmaya zorluyor. Sonunda ellerini indirdiğinde sırtım kayganlaşıyor, boynumda ve kürek kemiklerimde ter damlacıkları oluşuyor.

"Tekrar kullan. Ama bu sefer beni oyalamayı bırak," diye bağıyor ve kolunun tersiyle alındaki teri siliyor.

Alçı yapmaktan kaskatı kesilmiş kollarımı silkeliyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Kim demiş?"

"*Kim demiş?* Sen ve senin aptal yasan diyor!" Kanım yeniden ısınmaya başlıyor, ama bu kez düello beklentisiyle değil.

"Senden kimseyi öldürmeni istemiyorum. Senden sadece gücünü kucaklamamı istiyorum, bu zayıflatılmış halini değil."

"Peki ya bloğu kaçıırırsan ve ben seni yaralarsam? Kontrolümü kaybeder ve durmazsam?"

Kara Sanat'ın bakışları beni çıplak bırakıyor ve sesini alçaltarak soruyor: "Bunun olacağını düşünüyor musun? Diyelim ki kazara bana zarar verdin... *sence* kontrolden çıkıp beni öldürür müsün ve bunu yaparken tüm lanet olası krallığı öldürür müsün?"

İçimden gevşek bir nefes çıkıyor ve başımı sallıyorum, cevap olarak değil ama sorduğuna inanmayarak. "Bu senin ya da krallığın için daha önce hiç önemli olmadı," diye tükürüyorum. "Bizim için *sadece* varsayımlarda bulundunuz ve efsanelere ve yalanlara dayanarak yok olmamızda ısrar ettiniz. O yüzden bugün bana bunu kontrol edebileceğimi düşünüp düşünmediğimi *sormayın, Majesteleri.*" Kelimelerimden zehir damlıyor; ağır, öfkeli ve kesinlikle ölümcül.

Sin uzun bir süre bana bakıyor, yüzünde sakın bir ifade var ama çenesi gergin ve dudakları incelmış. Sonra yırtıcı bir çeviklikle çömeliyor ve sanki benimle göğüs göğüse çarpışmaya hazırlanıyormuş gibi kollarını kaldırıyor. "Hepsini" diye emrettiğinde sesindeki tüm hoşluk izleri kayboldu. Gücünle başa çıkabilirim, pis bir kan cadısından gelse bile."

İçimde kaos patlıyor.

Parmak uçlarım saf, ham güçten oluşan altın sarısına dönüşüyor. Tüm odağımı ve niyetimi her bir hamleye akıtarak, ona doğru dalgalanan yıkım dalgaları gönderiyorum, duvarlarına tekrar tekrar çarpıyorum, her biri onları biraz daha deliyor.

Sin'in farkında bile değilim, gücüm içimde azgın bir tsunami gibi kabarıyor ve tüm mantıklı düşünceleri bastırıyor. Sağa sola savruluyor, kalkanını güçlendiriyor, öfkeli uyanışıma karşı sabit tutmaya çalışıyor.

Öfkem bariyerine tekrar çarptığında sabit bir kükreme kulaklarımı deliyor ve bariyer kolektifimin altında parçalanıyor. Onu geri çekiyorum ve vahşilikle

Uluyan Deniz'in ve kendi acı, kızırgınlık ve intikam ığlığımın ınlamasıyla kendimi tekrar onun savunmasına fırlatıyorum. Koptuğunu duyduğumda kanım yoğunlaşıyor ve çığlık *-benim çığlığım-* onun kendi acı çığlığını bastırıyor, Sin'in yüzü öfkemin etkisiyle buruşuyor.

Onun ani dalgalanmasıyla iki katına ıktım.

I çok ama çok susadım.

Sakatlayıcı bir kuruluk boğazımı tırmalıyor ve Lostgarde'ın yandığı gün ağaçların hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Krallık, Yabani Vadi'yi çevreleyen toprakları yakıp kül ettiğinde, pusuda bekleyen yaratıkların

O sık ormanın içinde sürünemezdi.

Benim gibi yaratıklar.

Beyaz sıcak pençeler boğazımı tırmıklıyor, içmem için yalvarıyor - su değil, ama... o. Sin'e bakmak için başımı kaldırıyorum, vücudu çim zemine yayılmış ve bir adım daha yaklaşımaya cesaret ediyorum.

Ateş daha parlak
yanıyor. Bir adım daha.

Daha sıcak.

Bir tane daha.

Sertçe yutkunuyorum, tükürüğün susuzluğumu, doymak bilmez susuzluğumu gidermeye yetmesini diliyor ve bir adım daha atıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve bir kulağımı göğsüne doğru eğiyorum. Kalp atışlarını dinleyemeden gözleri açılıyor ve neredeyse yansıyan sarı-yeşil gözlerinde, düellodan canlanan kendi parıltılı kehribar gözlerimi görüyorum.

Dirseklerini yere saplayarak doğrulmaya çalışan Sin yavaşça benden uzaklaşıyor, sırtını yakındaki bir ağaca yaslarken sarıya çalan gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, her adımım yavaş, kontrollü ve istikrarlı. Hasar taraması yapıyorum ama hepsi içten. Son büyü patlamam duvarını paramparça etti.

Birkaç kaburgam kırıldı.

Bir elini pantolonunun cebine sokuyor ve geri çıkardığında avucunun içinde parıldayan keskin, gaga biçimli bir bıçak duruyor. Kendini savunmaya hazırlandığını, ona doğru hamle yaparsam bıçağını göğsüme saplamaya hazırlandığını görünce bir an için kalbim sıkışıyor. Ama bana bakarken gözlerinin derinliklerinde dönen şey korku değil.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ben ne yaptığını anlayamadan Sin elini ters çeviriyor ve bıçağı nasırlı avucuna bastırıyor. Uzun kesikten kan fişkırıyor, avucunun tamamı bir kardinal kanadı gibi lekeleniyor ve elinin kenarından taşıyor.

Damla. Damla. Damla.

Çimenleri ıslatan her damla kulakları sağır ediyor, başımı eğip yemyeşil yapraklardan emmem için beni çağırıyor.

Hala ölümcül gidiyorum.

Sin bakışlarımı çok ama *çok* dikkatli bir şekilde tutarak bana yaklaşıyor ve kanlı elini yavaşça ağzıma götürüyor.

Bunu neden yapıyor? Hissettiğim tüm acılar onun derinliklerinde gömülü.

-Buna daha fazla dayanamayacak mı? Acısına son vermemi mi istiyor?

Dilim kırmızıya çalan toprak kadar kuru. Keşke bir anlığına da olsa elinden sızan tatlı suyu tadabilseydim. Taş gibi hareketsiz, sanki en ufak bir kas kıpırtısı kovalama ihtiyacımı tetikleyecekmiş gibi.

"Bunu kontrol edebilirsin," diye fısıldıyor, sağlam elini uzatıyor ve parmaklarının arkasını boynumun sütununda gezdiriyor. Sözleri kadife üzerindeki ay ışığı kadar yumuşak, parlayan gözleri koyu tenine, güzel siyah saçlarına karşı canlı ve ben istiyorum... Onu *tatmak* istiyorum. Yaşamsal sıvısını doğrudan kanayan kaynağından emmek.

Ayrıca o bıçağı kapmak ve karnına gömmek istiyorum, çünkü bana vereceği doyumsuz güç için. Ve bana bunu yaptığı için onu cezalandırmak için.

"Bunu kontrol edebilirsin," diye mırıldanıyor tekrar, sözleri aramızdaki boşluğu fırçalıyor, sanki ben onun o tatlı, tatlı kokusunu engellemeye çalışmak için kendi korumamı etrafıma yansıtmışım gibi. "Beni dinle," diye mırıldanıyor. "Sesimi dinle. Sen Wren'sin. Sen *iyisin*. Ve bunu kontrol edebilirsin."

Onu aşağıya, aşağıya, aşağıya itiyorum. Midemin çukuruna, *onu* gömebildiğim kadar derine, sesini duyamayacağım, açlığını hissedemeyeceğim, gözlerini göremeyeceğim bir yere itiyorum. Beni çözecek, arkadaşlarımı, ailemi katlederken gülecek ve yaşam güçleri beni doldururken kanlarını yalayıp yutmaktan zevk alacak, kokulu, kırmızı sıvısıyla her organımı genişletecek olan o.

Ben Wren. Ben iyiyim. Kontrol edebilirim.

Sin lekeli elini burnumun hemen altında, sivri, ölümcül dişlerime bir santim mesafede duracak şekilde kaldırıyor ve ben de gözlerimi bana sunduğu kanlı yemekten onun büyüleyici bakışlarına çevirmek için kendimi zorluyorum. Elini boynumdan indirip koluma dolayarak beni kendine doğru çekerken dudaklarında bir kedi gülümsemesi beliriyor. Hançerin soğuk kabzasını avucuma bastırıyor ve elimi hançerin etrafına sarıyor. Kendi eli benimkinin üzerine iniyor -bana rehberlik ediyor, beni açıkta kalan ön koluna, diğer açık yarasının birkaç santim ötesine götürüyor- ve başımı sallıyorum.

Sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum.

Onu kesmek ve kolunu başımın üzerinde tutarak açık, bekleyen ağzıma

damlatmak istiyorum -hem *de çok* istiyorum. Ama yapmayacağım.

Ben Wren. Ben iyiyim. Kontrol edebilirim. Kontrol edebilirim.

Sin elimi itiyor ve ben de bıçağı koluna gömüyorum. Güzel kırmızı özsuyu ondan sızıyor ve kokusu -yağmurdaki sümbüller gibi tatlı, neredeyse çiçeksi kokusu- burnuma geliyor ve onun için *yanıyorum*. Yaklaşıyorum ve avuçlarımı göğsüne, dişlerimi çarpan etli kalbinden ayıran o beyaz gömleğe vuruyorum ve kendimi kucağına, kırılmış ya da kırılmamış kaburgalarına nazıkçe kaldırıyorum. Dudaklarımı geri çekiyorum ve boğazının kenarına, o ince deri tabakasının hemen altından akan, kolayca ısırılacak kana bakıyorum.

"Hadi o zaman, aşkım. *Bir ısırık al.*"

Sesinin tınısı içimdeki eski bir şeyi ateşliyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum, kalçalarım istemeden onunkilere sürtünüyor. Blöfümü görüyor ama gözlerine baktığımda onu kemikleri, kanı ve her şeyiyle *yutmak* istiyorum.

Başını arkaya yatırıp bana bakıyor, ışıldayan gözleri şimdi kendi büyücüsünün yüksekliğiyle yanıyor ve onu altımda, kanlı ve kırık ama *istekli* görmek beni çözüyor. Sırılsıklam sümbüller burnuma ve boğazımın arkasına doğru süzülüyor, kanının kokusu beni coşkulu bir örtüyle kaplıyor. Onu kuru kuru içme düşüncesiyle dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve Kara Sanat'ın göğsünden bir onay sesi yükseliyor.

Kontrol edebilirim.

"Buradan çıkmam gerek." Dişlerimin arasından hava tıslıyor.

Derin, inatçı bir uykuya dalmadan önce tam olarak üç adım atabiliyorum.

P Uyandığımda anik sinirlerimi yalıyor. Yeni doğmuş bir bebek gibi çimenlere kıvrılmışım, zemin omurgamın altında dondurucu ve acımasız.

Farkındalık kazandığım anda tüm vücudum kaskatı kesiliyor, bir şeylerin doğru olmadığını anlıyor ve buraya nasıl geldiğimi çözmeye çalışıyorum. Sin'le düello yapıyordum ve... olayların anısı göz kapaklarımın arkasından bir kırbaç darbesi gibi fırlıyor.

Sin kendimi tutmamam konusunda benimle tartışıyordu. Bana *iğrenç bir kan cadısı* dedi... beni kışkırttı.

Bunun olmasını o *istedi*.

Kara Sanat'ın gücü Adelphia'nın kutsamasıyla daha da güçlendi - kalkanı bu kadar çabuk kırılmazdı - gizem tanrıçası onun yanındayken değil.

"Ve ölümler uyanır," diye mırıldanıyor arkamdan.

Dökülen kanının kokusunu ve onu tatma arzumu hatırladığımda sesinin tınısı uzuvlarımdaki donmuş kılıfları eritiyor. Onu *tüketmeyi* çok istemiştim. Neredeyse yapıyordum.

Ama ben yapmadım.

Kaçmaya çalıştım.

Bana uyku büyüsu yapmasaydı yapardım. Sin'in beni bayılttığına hiç şüphe yok, böylece kaleye geri dönmeden önce yüksek kanın etkisinden kurtulacaktım. Nasıl davrandığımı, ne kadar *vahşi* hissettiğimi hatırlayınca yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Ama hemen yerini onun hilesine duyduğum öfkeye bırakıyor.

"Beni kandırdın."

"Bana kızgın mısın?" diye soruyor alçak bir sesle.

"Neden? Neden böyle *aptalca* bir şey yaptın?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre geçti. "Savaşmazsan bu savaşı kazanmama yardım edemezsin."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Hâlâ onu bıraktığım ağacın dibinde oturuyor ama elinde ve kolunda *açtığı* yaraları iyileştirmiş. Beyaz gömleğindeki kurumuş kan lekesi utanç verici olayın gerçekleştiğinin tek kanıtı ama iç hasarı değerlendirmek için Anika'yı ziyaret etmeli.

"Ve sanırım saçma deneyinizde başarısız olup sizi öldürmeye çalışmamı umursamadınız? Tabii ki hayır, çünkü eğer benimle savaşmayı başarsaydın, bu sana beni öldürmek için bir neden sağlayacaktı. Ve eğer beni durduramadıysan ve ben de tam orada, o ağacın dibinde canını aldıysam, yine de sen kazanırsın.

Çünkü o zaman bir gün daha uyanmak ve aynada acınası haline bakmak zorunda kalmazdın."

"Benim yanımda diline dikkat edeceksin," diye hırlıyor, bükülmüş dizlerinin üzerine koyduğu ellerini sıkıyor. Aramızdaki hava gerginleşiyor ve ben onu daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyorum. Şu anda olmaz.

"Riske attığın sadece senin hayatın değildi Singard. Legion'u yok ettikten sonra beni öldürürsen, en azından masumları koruduğumu bilerek öleceğim. Bugün bunu elimden alabilirdin. Kontrolümü kaybetseydim, sana zarar verseydim... başkalarına zarar verseydim, o zaman sadece oldukları gibi oldukları için ailemi öldürmeyi tercih eden senden ve babandan daha iyi olmazdım."

"Onların türü şehirleri kasıp kavurmaya devam ettiği sürece asla barış olmayacak," diyor, şimdi daha sakin. Sıkılmış kral.

"Lejyon'un askerlerinin çoğu aşkın bile değil! Onlar sadece kontrol edilmek istemeyen, kendilerinin ya da sevdiklerinin krallığın bir sonraki hedefi olmasından endişe duymak istemeyen insanlar."

"Sanki onları destekliyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu söylüyorum çünkü insanlar şimdiye kadar karşılaştığım tüm aşkınlardan daha canavar. Legion'la savaşan şekil değiştirenler... onlar *korkuyor*. Tıpkı benim gibi onların da barış içinde yaşamaya hakları var. Krallığınız acımasız," diyorum son sözümü söyleyerek.

"Sana yaptıklarından sonra bunu nasıl söylersin? Seni çaldılar, lanet bir *evcil hayvan* gibi zincirlediler ve tek yaptığım onlara son verecek araçlara sahip olduğunu göstermekken *beni* suçlamaya cüret ediyorsun."

"Cathal'ın yaptıklarına karşı kendi yaptıklarını haklı çıkarmak zorunda kalıyorsan, bu seni ne yapar sanıyorsun?" Ben de ona tükürdüm.

"Eğer bunu yapmamış olsaydım, *belki* de kan dökmenin seni korkunç bir canavara dönüştürmeyeceğini göstermemiş olsaydım, asla benim *istediğim* gibi savaşamazdın."

"Kız kardeşimin özgürlüğü ve ailemin güvenliği için hiç düşünmeden hayatımdan vazgeçmeyeceğimi düşünüyorsanız büyük bir yanılgı içindesiniz. Zamanı geldiğinde, onlar için öldüreceğim, bunu yapmak beni efsanevi bir canavara dönüştürse bile çünkü savaştan sonra uzun süre yaşamama izin vermeyi planladığınızdan eminim. Öyle değil mi, *Majesteleri*?"

"Hızlı öğreniyorsun, küçük cadı."

Bakışları jilet gibi keskinleşirken etrafımızdaki sıcaklığın birkaç derece düştüğüne yemin edebilirim. Eğer bakışlar öldürebilseydi...

Ayağa kalkıp ellerimi tuniğime vurarak üzerindeki kirin uçuşmasını sağlıyorum. Buradan, ondan çok uzaklara fırlamak istiyorum ama omzumun üzerinden ona bakarak bir an oyalanıyorum. "Bir şifacı göndereyim mi?"

Bunu sorduğum için kendimden nefret ediyorum; kalkanını bilerek zayıflatmış olsa bile, bir parçamın onu incittiğim için hâlâ suçlu hissettiğini gösterdiğim için.

"Hayır. Yürüyerek geri dönebilirim."

Başımı sallayarak yanından ayrılıyor ve Kara Sanat'ın bahsettiği türden bir gücü hayal etmekten kendimi alamayarak kaleye doğru ilerliyorum. Sınırları, kısıtlamaları olmayan bir güç... korkusuz. Daha önce kontrolümü göstermişim ve bu kontrolün ne kadar ileri gidebileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

TKara Sanat'ı neredeyse yediğim günün ertesi sabahı Aldred odama geldi ve eğitimimi yönetmekle görevlendirildiğini söyledi. Komutan eğitim partnerimin neden aniden değiştiğine dair bir açıklama yapmadı, ben de sormaya zahmet etmedim. Gerçi açık yaralarını görünce dudaklarımı yalamak en cesur adamı bile harekete geçirmeye yeterdi sanırım. savaşçıların geri adım atması.

Aldred ve ben son bir haftadır çoğunlukla kılıçla ama araya biraz da göğüs göğüse dövüş serpiştirerek idman yapıyorduk. Arada sırada Sin'in avluda tur attığını, ordularını denetlediğini ve gerektiğinde devreye girdiğini görüyorum ama asla eğitim yaptığımız yere çok yaklaşmıyor.

Tartıştığımız gece Anika'yı ziyaret etmiş olmalı çünkü sanki olay hiç yaşanmamış gibi hiçbir yara izi olmadan arazide dolaşiyor. Yanımıza yaklaştığında gözleri bize doğru bakmıyor bile, belki de komutanına bizi yalnız bırakacak kadar güvendiği için ya da belki de sadece bana yakın olmak istemediği için. Her iki durumda da, onun her zamanki neşeli mizacından kurtulduğum için memnunum.

Aldred yeterince hoş biri. Havadan sudan konuşarak beni sıklıkla ve gerektiğinde kısa molalar vermeme izin veriyor. Ayrıca, bir kan cadısıyla eğitim yapmaktan da rahatsız olmuyor gibi görünüyor. Komutan benim ne olduğumdan hiç bahsetmedi ve sanırım sırf bu yüzden ona saygı duyuyorum.

Kale arkamda olduğu için yaklaştığını görmüyorum. Zihnim Aldred'in bana gösterdiği dirsekten çeneye vuruşu mükemmelleştirmeye o kadar odaklanmış ki ayak seslerini duyamıyorum. Aldred aniden dikkatini toplayıp elini alnına götürerek selam verene kadar, aramızdaki hayali ipin çekilmesi sayesinde arkamda olduğunu hissediyorum.

"En sevdiğimiz kan cadısının performansı nasıl, Komutan?" Sin arkamdan soruyor. Onu göremesem de, gözlerinin başımın arkasını yaktığını *hissediyorum*, tıpkı bir kurdun görüş alanımın hemen dışında gizlendiğini bilen bir geyik gibi. İzliyordum.

Her zaman izliyorum.

Aldred işlediğimiz teknikleri, şu anda üzerinde çalıştığımız konuları ve benim genel gelişimimi sıralarken kolunu yana bırakıyor. Onlar benim hakkımda konuşurken, sanki dadısına teslim edilen bir çocukmuşum gibi, bir kez şakasızca gülüyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum.

Sin bana dik duracak şekilde hareket ediyor, omzumun yan tarafı neredeyse göğsüne değiyor. "Yeni numaralar öğrendin mi?" diye soruyor, ses tonundaki kendini beğenmişlik parmaklarımın avuçlarımın içinde kıvrılmasına neden oluyor.

Yüzündeki o sinir bozucu sırıtışı silip atmak için çaresizce ona doğru dönüyorum, sağ elim pantolonumun beline giriyor ve pantolonumun içine soktuğum athame'i kapıyor. Bıçağı çenesinin alt tarafına bir santim kala durduruyorum.

"Asla tek bir silaha güvenmemeyi öğrendim. Savaşın ilk kuralı, Kara Yürek." Başımı yana eğip ona buzlu menekşe çayı kadar tatlı bir gülümseme gönderiyorum.

Sin'in ağzı, daha önceki sözlerini ona geri kusarken hınzır bir gülümsemeyle genişliyor. Deri kılıfından çekilen bir kılıcın belirgin sesi kulaklarımı yalıyor ve Sin, Aldred'e geri çekilmesi için sessiz bir emirle elini uzatıyor.

Kara Sanat saf yırtıcı bir hareketle dilini dişlerinin ön tarafına sürüyor ve o kara kaşlarının altından bana bakıyor, canlı yeşil gözlerinde mutlak bir eğlence parıldıyor. Bir elini benimkine doluyor ve parmaklarımı hançerden ayırıp elimden çekmeden önce bıçağı aramıza indiriyor. Hançeri elinde evirip çeviren Sin, kabzasından bıçağına kadar athame'i inceliyor.

"Elysande?" diye soruyor şaşkın bir ifadeyle. Başımı sallıyorum. "Bununla ilgili bir sorun mu var?"

Omuz silkiyor. "Biraz sıra dışı ama sanırım bir kan cadısı savaş tanrıçasına tapar."

Bu yorumu bir hakaret olarak algılayıp algılamadığını anlayamıyorum ama yüzümü abartılı bir sırıtışla buruşturuyorum ve beklentiyle elimi uzatıyorum. Bronz parmağını dans eden tanrıçanın oymasının üzerinde gezdirdikten sonra bekleyen avucuma yerleştiriyor, parmaklarımı tekrar sapın etrafında kısıyor ve elimi yanıma indiriyor.

"O zaman sizi yalnız bırakayım da işinize dönün. Dinlediğini gördüğüme sevindim, küçük cadı," diyor omzunun üzerinden ve bir sonraki dövüş partnerleri sırasına doğru ilerliyor.

Aldred bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor, ben de omuz silkip dövüş pozisyonuma geri dönüyorum.

Akşam başka bir yer bulma büyüğü deniyorum, yedek bir parşömen yaprağına bir harita çiziyorum, ama kağıdın her köşesine tırmanan aynı kızıl sarmaşıklar çıkıyor. Haritayı buruşturup çöp sepetine atıyorum, sonra da büyüğü yapmak için açtığım yarayı iyileştiriyorum.

River kapıya iki kez vurduğunda yaralı avucumu iyileştirmeyi zar zor bitiriyorum. Aceleyle içeri giriyor ve yatağın başucundaki masaya bir çay tepsisi koyuyor.

"İyi akşamlar canım. Majestelerinin yaklaşan bir seyahatte hazır bulunmanızı talep ettiğini bildirmek için geldim."

"İstedi mi?" Öyle demek istemediğinden emin olsam da yalanı ortaya çıkararak tekrarlıyorum.

Alay ediyor ama gözlerine dokunmuyor. "Yarın sabah gidiyorsun. En iyisi bu gece eşyalarını topla ve gün doğmadan hazır ol. Majesteleri sabahın ilk ışıklarında yola çıkmak konusunda çok titizdir."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bunu bilmek bana düşmez canım. Çay papatya çayı," diye ekliyor gerçekçi bir şekilde. "Uyumana yardımcı olacak ve içmeni öneririm çünkü yarın nereye gidersen git uzun bir gün geçireceksin. Dinlenmek isteyeceksin."

Başımı sallayıp bir teşekkür mırıldanıyorum, sinirlerimi bu kadar sıkın şeyin River olmadığını kabul ediyorum. Onun tavsiyesine uyarak birkaç temiz giysiyi çantama tıktırıyorum. Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama gün sayısı getirdiğim kıyafet sayısından fazlaysa Sin kokuyla başa çıkabilir.

Yorgunluk iliklerime kadar işliyor ve sabah kahvaltısını içmeden yatağa giriyorum.

Çay.

R Yatak odasının kapısına sertçe vurulduğunda nabzım boynumdan fırlıyor ve bacaklarım yataktan dışarı fırlıyor.

Hay sikeyim. Elimi enseme gezdiriyorum, omuzlarımı ileri geri oynatıyorum, şiddetli sarsıntıyla uyandığımda omuzlarım gerilmişti.

"Beş dakika içinde dışarıda ol. Altı yaparsan seni yine omzuma atar ve oradan çıkarırım."

"Hı-hı," diyorum Sin'in ses tonumdaki sıkıntıyı duyabileceği kadar yüksek sesle.

Krem rengi hurma rengi bir tunik ve kirli beyaz bir tayt giyiyorum ve ten rengi deri bir korseyi kıyafetimin üzerine sabitliyorum. Parmaklarım saçlarımı mohawk örgüsüne sabitlemek için acele ediyor ve yansıma hızla bir bakış, hissettiğim kadar bitkin göründüğümü doğruluyor. Geceleri uykularına musallat olan dehşet vücuduma zarar veriyor; gözlerimin alt kısımları bir günlük kozmetik ürünleri gibi iris gölgeleriyle kararmış.

Çantamı omzuma atarak aşağıya iniyorum ve şatonun girişindeki ağır çift kapıdan geçiyorum. Eyerlenmiş ve binilmeye hazır iki abanoz at merdivenin dibinde kıpırdanırken, Kara Sanat en yakınındakine usulca bakıp çenesinin altını kaşıyor.

Çantamı eyer çantalarından birine yerleştiriyorum ve eyerin boynuzunu kavrayıp bacağımı atın üzerine atarken Sin'in uzattığı eli görmezden geliyorum. Sin etkileyici bir hızla diğerine biniyor ve trafiğin en yoğun olduğu saatlerde olduğu gibi bu saatte de yoğun bir şekilde korunduğunu fark ettiğim gözetleme kulelerinin yanından geçiyoruz.

Blackreach'ten geçiyoruz ve kendimizi köprüye giden tek yolda buluyoruz. Neredeyse Malakit'e varana kadar ikimiz de konuşmuyoruz, görünüşe göre birkaç gün önce yaptığı saçma numaradan sonra konuşmayı başlatacak kişinin ben olmayacağını kabul ediyor.

"Nereye gittiğimizi sormayacak mısın?" diyerek sessizliği bozuyor.

Hiç vakit kaybetmeden, "*Pis bir kan cadısının* bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünmemiştim," dedim.

Sin bana uzun uzun bakıyor. "Bunun için hala kızgınsın, değil mi?"

Ona bakmak için başımı çevirme zahmetine girmiyorum ve bunun yerine onu tamamen görmezden geliyorum. Çevremde dudaklarını büzdüğünü görüyorum, belli ki düşüncelere dalmış.

Sonra kendi kendine sorduğu bir soruya cevap veriyormuş gibi omuzlarını silkerek hızlıca kalkıp iniyor.

"Seni kızdırmak için hakkında kötü konuştum ve bunu kesinlikle biliyorsun. Kabul *etmeyecek* kadar inatçı olsan da olmasan da planım işe yaradı. Büyük bir kontrol kapasitesi gösterdin. Bunu bir düşün, Wren. Eğer kendine izin verseydin, seni hapseden o hıyarların her birini yarım bir düşünceyle yok edebilirdin."

Eyerimde kayıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Dikkatli ol, yoksa kendine karşı bir argüman oluşturacaksın, Kara Yürek."

Eğer haklıysa ve gerçekten de büyümü kullanıp Lejyon'un soyunu tüketecek kadar kontrol sahibiysem, işim bittiğinde krallığı paramparça etmekten beni ne alıkoyabilir?

Dilini damağına doğru tıkırdatıyor. "Kan cadıları bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama *medeni* dünyada müttefiklerimize onları öldürerek teşekkür etmeyiz."

"Doğru, çünkü medeni dünyada *herkesi* katledersiniz. Tarafsız bir katil - gerçekten takdire şayan, Majesteleri."

Bana attığı bakış, kemiği erimiş bir tereyağı yığınıymış gibi kesecek kadar keskin.

Bakışını fırçalayarak devam ediyorum: "Müttefik miyiz yani?"

Bir süre cevap vermiyor, beni toynakların altındaki kırmızı aşı boyalı toprağın çitirtısına kulak kabartmaya ve kızarmış yanaklarımı okşayan bahar rüzgârının keyfini çıkarmaya bırakıyor. Sin tekrar konuştuğunda, bir cevap beklediğimi bile unutmuştum.

"Olabileceğimiz çok daha kötü şeyler var, küçük cadı."

Sesi daha yumuşak ve kısa bir an için, daha iyi düşünmeden önce neredeyse içimden bir anlaşmayı yerinden oynatıyor. Dizlerimi ata bastırıyorum ve gürültülü bir dörtnala kalkıyoruz, güçlü toynaklarının toprağa vuruşu kafamın içinde kendi aralarında tartışan sesleri bastırıyor.

Emberbourne'un eteklerinde dinlenmek için duruyoruz ve eyer çantasına koyduğu kurutulmuş et ve iri, yuvarlak kan portakallarından biraz atıştırıyoruz. Kendimizi ve atlarımızı suladıktan sonra, güneş öğleden sonra gökyüzünde uzanan altın yapraklara dönüşürken ve sonunda gün ışığının son saatleri etrafımızda gezinirken turuncu ve kızılın daha derin, uyumlu bir karışımına dönüşürken güneye doğru sürmeye devam ediyoruz. Kızıl Tepeler'in inişli çıkışlı zirveleri

uzakta yükseliyor, gökyüzünü delen uçları bulutların ardında kayboluyor.

Dağlara yaklaşıyoruz, kendi adlarını taşıyan zirveleri başımızın üzerinde inanılmaz derecede yüksek. Kızıl Tepeler, Aegidale'in zengin şehirlerini Baregrove ve Lostgarde gibi kuru ve açlık çeken çukurlardan ayıran doğal bir sınırdır. Efsanelere göre Lostgarde, krallık şehri yakıp yıkmadan önce, bir zamanlar güzel, karışık ağaçlar ve çiçek açan bitki örtüsüyle canlı bir yermiş. Çünkü Lostgarde'in sınırında Yabani Vadi olarak bilinen ve krallığın korktuğuna inanılan başka bir büyü türüne ev sahipliği yapan yoğun ormanlık uçurum bulunmaktadır.

Vadinin sakinleri güneş ışığında ortaya çıkamaz, bu yüzden krallık yemyeşil sınırlarının dışındaki her şeyi yakarak canavarları ormanın ötesinde saklanmaya zorladı. Lostgarde en ağır altyapı kaybına uğradı, ancak Baregrove'un batı kısımları da harap oldu ve bir zamanlar gelişen şehirleri krallığın yıkımının ardından umutsuzluğa terk etti.

Kara Sanat'ın bu kadar güneyde ne işi olduğunu ve bu yolculukta neden bana eşlik etmek istediğini merak ediyorum. Yüksek, sarp zirveler biz onlara yaklaştıkça daha da uzuyor, kırmızı uçları kana bulanmış dişleriyle bulutları boyuyor.

Ve sonra onu gördüm.

Bir kaya çıkıntısının üzerine komik derecede küçük bir tapınak yerleştirilmiş. Tapınağın öne bakan yüzeyine oyulmuş olan Elysande, batan güneşin altında kısmen gölgelenen yontulmuş yüz hatlarıyla dikkat çekiyor.

Tapınak kare şeklindedir ve dört duvarı tamamen kırmızı kumtaşı ve tuğladan inşa edilmiştir. Nöbetçi oymaları, savaş ve intikam tanrıçasına zarar vermeye çalışacak kadar cesur veya aptal olanlardan idollerini korumak için görünen üç tarafı sarar.

Sin ve ben tapınağın dibinde inip atlarımızı yakındaki ağaçlara bağladıktan sonra Elysande'nin küçük ibadethanesine kadar kalan yolu yürüyoruz. Ön tarafta bir açıklık yok, duvarlar gün ışığının son huzmelerinde parıldayan kızıl taştan sağlam bir şekilde inşa edilmiş - aşınmayla pürüzsüz hale getirilmiş taş.

Avucumu nöbetçilerden birine, yayını çekmiş kanatlı bir kadına bastırıyorum ve elimi elbisesinin üzerinde gezdiriyorum.

Gövdesi parmaklarımın altında inişli çıkışlı ve dokulu. Kadının yanında, başının üzerine kaldırdığı kılıcıyla, orantısız büyüklükteki iki elini kabzasına kenetlemiş, aşırı büyümüş bir adam duruyor. Doğu ve batı taraflarını daha fazla nöbetçi süslüyor ve krallığın elindeki tamamı erkeklerden oluşan ordunun aksine, taşa oyulmuş kadın askerlerin sayısı beni memnun ediyor.

Ve hepsinin üzerinde, şirin evini izleyen Elysande. Okyanus gibi dalgalı uzun saçları çıplak, kadınsı bedenini sarıyor. Elysande kolları başının üzerinde, sol kalçası sağ kalçasından biraz daha yukarıda, sanki ressam onu tören dansının ortasında oymuş gibi duruyor. Çekingen bir şekilde elimi ona doğru uzatıyorum ve bunu tam olarak açıklayamıyorum ama bir parçam o pürüzsüz, kırmızı taştan gözlerin içinde hayat olduğuna yemin ediyor.

Arkama bakıyorum ve Sin'in beni yakından izlediğini görüyorum, görünüşe göre tapınağın kendisinden çok benim verdiğim tepkiyle ilgileniyor. Neredeyse beni buraya neden getirdiğini soracaktım ama tapınağın güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde o anı bozmak istemediğim için bu soruyu şimdilik bir kenara bıraktım.

Yapının arka tarafına doğru yürüyorum. Dördüncü duvar çoğunlukla açık - içeri girecek kadar cesur olanlar için bir davet. Oda küçük, en fazla altı kişinin sığabileceği büyüklükte ve sadece üç kişi rahatça girebiliyor. En içteki duvarın karşısında duran ve alanın büyük bir kısmını kaplayan heykel ise idolün ta kendisi. Elysande'nin taştan elleri düzgünce eteğine doğru katlanmış, başı ise saygılarını sunmaya gelenlerin dualarını duymaya hazırmış gibi aşağıya eğilmiş.

Tapınağın hemen dışında gezinen Sin'e tekrar bakıyorum. Beni rahat bırakmaya mı çalışıyor, yoksa dün ima ettiği gibi savaş tanrıçası onu gerçekten rahatsız mı ediyor, emin değilim. Kaşlarımı kaldırıyorum, yüzümdeki sessiz soruya cevap vermesi için ona meydan okuyorum.

"Tapınakların bakımını denetlemek görevlerimin bir parçası. Bu kesinlikle onların en küçüğü." Bir an tereddüt ediyor, sonra devam ediyor: "Burada ona, haminize daha yakın hissedebileceğinizi düşündüm, eğer dua etmek ve yeteneklerinizi kontrol etmek için güç istemek isterseniz..."

Nazik bir jest. Muhtemelen beni kandırıp ona zarar verdiğim için duyduğu pişmanlıktan dolayı yapılmış bir jest. Kara Sanat'ın özür dileme girişimini daha sonra değerlendireceğime yemin ederek Elysande'ye dönüyorum ve onunla geçirdiğim bu anı bozmasına izin vermiyorum.

Yere diz çöküyorum ve başımı sol omzuma yaslayarak boynumu tanrıçaya gösteriyorum, bu birçokları arasında ortak bir saygı sembolüdür

tanrılarının. Bir süre sonra başımı dikleştirip çenemi göğsüme doğru çekiyorum ve Sin mazeret bildirdiğinde dua etmeye başlıyorum.

Elysande'den Cosmina'yı korumasını ve ben onu kurtarana kadar dayanması için ona güç vermesini istiyorum. Eldridge'le ilgili düşünceler fırtına bulutları gibi üzerime çöküyor ve dostumun kendi şeytanlarını ehlileştirmeye çalışırken teselli bulması ve stresli anlarında ona netlik sağlaması için dua ediyorum. Ondan ailemin geri kalanını -Zorina, Morrinne, Theon ve bebek Galen- her türlü zarardan korumasını istiyorum. Zamansız bir sonla karşılaşsam onları güvende tutmasını.

Ve son olarak, sıkı sıkıya sakladığım anıyı yeniden yaşamama izin vererek ailemi düşünüyorum. Annemin ne olduğumu öğrendikten sonra, sanki hastalıklı vahşi bir hayvanmışım gibi beni evimizden kovduğu geceyi. Kalmama izin vermesi, kimseye zarar vermeyeceğimi kanıtlamam için bana bir şans vermesi için ağladım -hayır, yalvardım-. Yalvarışlarım, kışım ıslak bir çamur çamuruna düşene kadar onun itişlerini güçlendirdi. Ön kapıyı arkamdan çarparak kapattı ve o çarpma sesi hala bazı geceler beni sarsarak uyandırıyor.

Gözlerim yaşıyor ve bir kez olsun *hissetmek* iyi geliyor. Kalçamdaki athame'i kınından çıkarıyorum, kabzasındaki oyma artık tepemde duran büyük heykele kıyasla daha az etkileyici.

Bıçağı bekleyen avucuma saplıyorum ve kanın, taş döşemeye sürtünen eteklerinin arasına karışmasına izin veriyorum. Öne doğru eğilerek alnımı yere dayıyorum ve savaş, intikam ve kadınlık tanrıçasından bana güç vermesini istiyorum. Gücümün kontrolünü bana vermesini, böylece en çok ihtiyacım olduğunda onu çağırabilmemi. Böylece onu *iyilik* için kullanabileyim.

Gözlerimdeki yaşlar kuruyup nefesim düzene girdiğinde, elimdeki yarayı iyileştiriyorum ve eteklerindeki kanı bir büyü dalgasıyla tutuşturuyorum, duman adağıma göklere kadar eşlik ediyor. Ona son bir veda ederek tapınaktan çıkıyorum, ona verdiğim sözün ağırlığı dışında orada olduğuma dair hiçbir iz bırakmadan.

W Ağaç sınırının hemen ötesinde, The Red Tops ile Emberbourne arasındaki küçük ormanlık alanda kamp kurduk. Sin, kampı ayakta tutmak için bir kile kuru bitki materyali ve küçük, kırık sopalar topladı.

Sihirle canlandırdığım ateş. Alevleri büyüyle kükremeye devam etmek pek enerji tüketmezdi ama Sin yine de ıraları hazırlıyor ve elleriyle çalışmaktan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum. O okun kalbini delip geçmesini engelledikten sonra beni avladığı gece sıfırdan bir ateş doğurmasını izledim, sanki hiç büyüü yokmuş gibi, ki durum kesinlikle öyle *değil*.

İkimiz de avlanamayacak kadar yorgun olduğumuzdan, çantasına koyduğu tuzlanmış et ve ekmekten biraz daha yiyoruz. Sin dişleriyle kurumuş et parçalarını koparıırken onu inceliyorum, elini her ağzına götürdüğünde siyah gömleği göğsünü ve kollarını sıkıyor.

Onu bu kadar sessiz kılan şeyin yorgunluk olduğunu tahmin ediyorum; ordularını Lejyon'a karşı son duruşları için hazırlamak zihnini ve bedenini dinlenmeye muhtaç bırakmıştır. Her gün Dusaro ile uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu düşününce şakaklarım zonkluyor.

"Beni oraya getirdiğin için teşekkür ederim." Daha önce minnettarlığımı dile getirememiştim ama bir tür teşekkürde bulunmamak yanlış geliyor.

İnce gözleri benimkilere kayıyor ve elinin tersiyle yüzünü siliyor. "Benim için bir şeye cevap vermeni istiyorum."

Bir nefes veriyorum ve ona dikkatle bakıyorum. *Tabii ki karşılığında bir şey istiyor.* "Ne?"

"Daha önce ailenizin sizi küçükken evden attığından bahsetmiştiniz... ne olduğunuzu öğrendikten sonra."

"Öyle," diye düzeltiyorum.

"Nasıl öğrendiler?" diye devam ediyor.

Kan kokusu... bana çekici geliyor, ona beni hücrede sorguladığı gece söyledim. Sertçe yutkunuyorum. Onlar hakkında konuşmaktan *nefret* ediyorum, bunu neden şimdi soruyor? Belki de tapınağın dışında yanından geçerken gözyaşı lekeli yanaklarımı fark etmiş ve o duvarların içinde Elysande'den daha fazlasını gördüğümden şüphelenmiştir.

"Annem... zalim bir kadındı. Çok sertti ve en hafif tabirle tam bir kaltaktı. Yanlış bir şey yapmadığım halde beni büyük bir şiddetle cezalandırırdı." Gözlerimi ayırıyorum ve

devam etmeden önce alevlere baktı, gözyaşlarını görmesini istemiyordu.

"Ama ben tek çocuktum ve yalnızdım, ondan nefret etmeme rağmen yine de ilgisini arzuluyordum. Bazen sırf beni fark etsin diye yaramazlık yapıyordum. Geriye dönüp baktığımda, duygularımı düzenlemekte zorlandığımı düşünüyorum çünkü kimse benim ne olduğumu, neler yapabileceğimi bilmiyordu. Tüm bu dürtüleri ve şiddetli arzuları içimde bastırmıştım ve bunlarla nasıl başa çıkacağımı ya da sağlıklı bir şekilde nasıl yönlendireceğimi bilmiyordum.

"Bir gün bana söylediği bir şeye o kadar üzülmüştüm ki -o kadar kızmıştım ki- yaptıklarımın sonuçlarını düşünmemiştim bile. Kolunu tuttum ve tırnaklarımla parçaladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece... o anda... bunu yapmak *istedim*. Öfkeliydim ve ona zarar vermek istedim. Ama sonra kanamaya başladı ve... O güne kadar hiç kimsenin kanamasına neden olmamıştım. Koku sarhoş ediciydi. Doğru düşünemiyordum, doğru göremiyordum, hiçbir şey... Kanı kokladığımda sanki farklı bir insan olmuştum. Onunla ilgili her şey beni içine çekti; rengi, kokusu... Tadına bakmak istedim. O anda içimde bir şeyler canlandı."

Yüzümdeki yaşları elimin tersiyle siliyorum, zırhımdaki gedikleri ona gümüş tepside sunduğum için kendimden nefret ediyorum ama umursamıyorum da. Nasıl olsa öleceksem, bir kişinin daha hikâyemi bilmesinin ne zararı olabilir ki?

"İşte o an benim ne olduğumu anladı ve o an beni evinden ve hayatından kovdu."

Ona doğru yan gözle bakmaya cüret ediyorum ve onu, aramızda tıslayıp patlayan ateşi izlerken dalgınca bir elini çenesinde gezdirirken buluyorum. "Babandan ne haber?" Sin sessizce soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Babam yeterince iyi bir adamdı sanırım, yine de beni ondan hiç korumadı. Beni kendi tarzında severdi... Sanırım... ama iyi bir baba olduğunu söyleyemem. Eğer hayatını paylaşacak annemden başka birini bulmuş olsaydı, o zaman belki olabilirdi. Ama annem onu mahvetti ve o da buna izin verdi."

Ona tekrar baktığımda, bu kez beni izlediğini görüyorum, bronz elleri birbirine kenetlenmiş ve bükülmüş dizlerinin üzerinde sallanıyor.

Boğazını temizliyor. "Onların elinden çektiğin acılar için üzgünüm. Krallık, Ephraim, ben hakkında ne istersen söyle... ama birini incittiğinde bu bir stratejidir. Bu *bir savaştır*. Ama ebeveynlerin kendi yavrularını dövmesi en aşağılık canavarlara mahsus bir şeydir."

"Görünüşe göre ortak bir inanca sahip olabiliriz, Majesteleri."

"Legion seni ilk yakaladığında -kız kardeşin seni bulduğunda-Cathal'la... bir ilişkiniz vardı." Tam olarak bir soru değil, ama yüzü merakla yanyor.

"Bir süreliğine, evet. İşletmeme yardım ettiğim hana geldi. Bu, Lejyon olarak bilinmelerinden önceydi, kimse ne planladıklarını bile bilmiyordu. O zamanlar yalnızlık duygusuyla hareket ettiğimi ve bana göstermeye fazlasıyla istekli olduğu ilgiyi içime çektiğimi itiraf etmekten gurur duymuyorum. Ailem dışında sırrımı paylaştığım tek kişi Cathal'dı. *Diğer ailem,*" diye açıklıyorum. "Ona güvendim ve bu bir hataydı. Bir daha yapmayacağım bir hata."

"Bir de bana sor."

Bir kaşımı kaldırıp ona şüpheli bir bakış fırlatıyorum, o da kendi kara kaşını kaldırıp benim yüz ifademi yansıtıyor. "Ne yani, gidecek başka bir yerin mi var?" İkimizin de gecenin geri kalanında ormanda mahsur kaldığımızı vurgulamak için etrafımızı işaret ediyor.

İçimden kısa bir kahkaha koptu -tamam, *iyi*. "Cathal ona sırrımı verdiğim gece beni almaya geldi. Yanında birkaç kişi daha getirdi ve beni demirle bağlayıp bir atın üzerine attılar. Beni Autumnhelm'in diğer tarafına, genişleyen orduları için kamp kurdukları yere sürüklediler. Lejyon o zamanlar aktif olarak asker topluyordu, tabii ki gizlilik içinde. Neler olup bittiğini ya da insanların kim olduğunu bilmiyordum. Ve sonra... ve sonra beni attan attılar ve-" Bağırsaklarıma sırayla tekme atarken yıpranmış çizmelerinin kokusunu hatırlayarak devam ediyorum.

"Ve ne?" diye sorar.

"Ve bana kötü şeyler yaptılar." Sesim duygudan yoksun, sanki yüksek sesle söylemek çok acı verici olacaktı gibi, bu yüzden zihnim başka biri hakkında konuşuyormuşum gibi davranıyor.

"Ileana'ya yaptıkları kötü şeylerin aynısını mı?" diye soruyor.

Dizlerimi çeneme doğru çekiyorum ve kollarımı bacaklarıma doluyorum. Ileana'nın deneyimini Kara Sanat'la paylaşmasına mı yoksa ona bu kadar savunmasız olacak kadar *güvenmesine* mi daha çok şaşırdığımı bilmiyorum.

"Evet... ama sadece bir kez. O ilk gece. Ondan sonra beni hepsinin uyuduğu yerden uzakta bir ağaca zincirlediler. Ama bunu Ileana'nın yaşadıklarına tercih ederdim. Çoğu gece onu zorladılar. Ben... Ben genellikle duyabiliyordum." Kollarımı bacaklarıma dolayarak onları göğsüme doğru çekiyorum.

Gözlerinde çıtırdayan ateşten başka bir şey parlıyor ama bana doğru değil. "*Lanet olsun*, Wren. İhtiyacın olduğunda lanet olası bir içki nerede?"

Ona tehlikeli bir gülümseme gösterdim. "İçki zevkimizin farklı olduğuna dair bir his var içimde, Majesteleri." Gözlerim onun bronzlaşmış boynunun uzun çizgilerine kayıyor.

Keskin gözleri kısa bir an için genişliyor ve ardından dudaklarının kenarından yıkıcı bir sırıtış yükseliyor. "Hâlâ tadımın nasıl olduğunu mu düşünüyorsun aşkım? Sana bir ısırık alabileceğini söyledim."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, Blackheart, sadece birimiz diğerini ısırdı."

Dudaklarını aralayıp dilinin ucunu dişlerinin ön kısımlarında gezdirirken ifadesi daha karanlık, hatta vahşi bir şeye dönüşüyor. "Ve eğer doğru hatırlıyorsam, tadın harikaydı."

Sözlerini düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum, bana attığı bakışla dikkatim dağılıyor. Şu anda bana attığı bakış.

Benimle oynuyor. İtiraflarımla kararttığım havayı yumuşatmaya çalışıyor. İyi. Dikkat dağıtıcı bir şey işime yarayabilir.

"Tadımdan bahseden erkeklerin yaşamasına pek sık izin vermiyorum, Majesteleri." Sanki onu tehdit etmemişim gibi omuz silkti, şaka olsun ya da olmasın.

"Ben de."

"Affedersiniz?"

Sin öne doğru eğiliyor, yeşil gözleri aramızdaki ateş kadar hararetle yanıyor ve benimkilere kilitleniyor. "Ayrıca senin... enfes lezzetinden bahsetmeye cüret edecek erkeklerin yaşamasına izin vermeye niyetim yok."

Yüzümdeki sıcaklık artık tamamen alevlerden kaynaklanmıyor, ama önce başımı çevirmeye cesaret edemiyorum. Beni utandırdığını düşünmesine izin vermeyi reddediyorum, içten içe her parçam yere batmak ve bir daha asla çıkmamak için can atsa bile.

"Tek bir ısırıktan beni tatmak olarak bahsetmek biraz abartılı olur. Bunu yapmamanı tercih ederim."

"Tadına bakmadın mı?"

Kesinlikle benimle oynuyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ama evet, o da var."

Dudaklarını yalıyor. "Yalancı." Ağzı kelimenin etrafında dönüyor. "Pardon?" Alay ediyorum.

Gözleri ikimin arasında gidip geliyor. "Hiç umursadığını sanmıyorum. Aslında, şu anda senden gelen kokunun tam tersini gösterdiğini söyleyebilirim."

Kollarımı göğsümde kavuşturup bacaklarımı yana doğru kıvrırken gözlerimin açıldığını *hissediyorum*. Benimle dalga mı geçiyor, yoksa benimkinin kana uyumlandığı gibi, onun büyüğü de koku alma duyusunu mu artırdı, bilmiyorum.

Sin usulca gülüyor, sonra rahatlıyor, arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında dinlendiriyor. Ateşin karşısından onu izliyorum ve gece vakti gökyüzünü görünce göğsümde bir yalnızlık sızısı hissediyorum. Cosmina ve ben birçok gece yıldızların altında uzanıp günlerimiz ve bir sonraki güne dair umutlarımız hakkında sohbet ettik. Bir parçam, nerede olursa olsun onun da gökyüzüne bakıp bakmadığını ve bakarken beni düşünüp düşünmediğini merak ediyor.

Senin için geliyorum kardeşim. Belki de binlerce güneşin canlılığıyla parıltıyan yıldızlara bakarken mesajımı hissedecektir.

"Benden neden nefret ettiğini sana söyledi mi?" Fısıldıyorum.

Kim olduğunu belirtmeme gerek yok. "Ileana onsuz gittiğini söyledi."

"Gittim."

"Onu bu kadar sıkı korudukları halde serbest bırakabilir miydiniz?"

"Demir yüzünden güçsüzken olmazdı ve Cosmina'nın tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar çok kişi vardı. Kanımdaki demirle, büyüü öldürmeden yaralamaya yetecek kadar iyi kontrol edemezdim. Bunu riske atamayacak kadar korkaktım. Cosmina yapmak için geldiği şeyi yaptı, beni kurtardı. Bunun için *onu* hiç suçlamıyorum. Bildiklerimi bildirmek için Ephraim'e gidebilirdim ama Legion'un beni neden kaçırdığından şüphelenmesinden ve bunu bir araya getirip ne olduğumu öğrenmesinden korkuyordum. Ileana *benim* korkularım yüzünden acı çekti. Benden nefret etmekte sonuna kadar haklı."

"Ileana yine de güçlü. Onlar onu yakalayamadan kendini kurtardı ve kaçtı. Ve Kara El'imi tanıdığım için, başka birinin onu kurtarmasına izin vermekten memnun olacağını sanmıyorum."

Kendi kendime gülümsüyorum. Ileana pek çok şey olabilir ama korkak bunlardan biri değil. İçindeki ateşi kısıkanıyorum. "Scarwood'a nasıl geldi?"

"Kaçtıktan sonra kaleye sığındı. Bir evi yoktu - zaten dönmek istediği bir ev de yoktu - ve her şeyi Ephraim'e ve o sırada onun Eli olan babama bildirdi.

Ephraim iyileşene kadar onu barındırmayı teklif etti. Kaleden hiç ayrılmadı. -Kaleden neredeyse hiç çıkmıyordu; muhtemelen bir şekilde orada olacaklarından çok korkuyordu. Ephraim Suncove'da öldürüldüğünde gerçekten sarsılmıştı.

"Hepimiz babamın onun yerini alacağını düşünmüştük ama bildiğiniz gibi o Ayin'e katılmayı reddetti. Bir sonraki ayini mecburiyetten ben gerçekleştirdim. Seçileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama ayine başladığımda... sanki bedenim artık bana ait değilmiş gibiydi. Büyümün her saniye daha da güçlendiğini hissedebiliyordum, sanki kanım alev alıyordu. Ve hiç durmayacağını düşündüğüm anda, durdu. Göz açıp kapayınca kadar seçilmiştim.

"Babamı El olarak atayacaktım ama yasalarımız akrabalık bağlarını yasakladığı için seçim yapmasına izin verdim. O Ileana'yı istedi. Sanırım Lejyon'dan en az kendisi kadar nefret etmesi hoşuna gitmişti ve dünyevi olduğu için çoğunlukla dünyevi olan bir ülkeye elçi olarak hizmet etmesi mantıklı geldi. Kabul edeceğinden emin değildim ama sürpriz bir şekilde çok heyecanlandı ve hemen kabul etti. Legion hakkında bildiği her şeyi bize anlatmasını söylediğimizde bir kan cadısından hiç bahsetmedi."

Paylaştığı her şeyi anlamlandırmam bir anımı alıyor. Sanırım Ileana'nın krallıktan nefret etmek için benimle aynı sebepleri yok ama *Kara El* olarak hizmet etmek için var.

Ve sonra aklıma geldi.

Ileana, Legion'ın suçlarının bedelini ödemesini *sağlamak* için konumunu kullanabilir. Damarlarında sihir olmayabilir ama Kara El olmak ona kullanabileceği tamamen farklı bir güç veriyor.

Ileana o gece balo salonunda kim ve ne olduğumu bildiğini saklamadı. Sin onun bu hassas bilgiyi ifşa etmediğini biliyor. Onu vatana ihanetten idam edebilirdi. Ama yapmadı.

"Siz ikiniz nişanlı mısınız?" Belki de balo salonunda dolaşan söylentilerde doğruluk payı vardı. Eğer nişanlıysa, bu onu neden bağışladığını açıklayabilir.

Bir süre duraksıyor ve sonra kendi kendine kıkırdıyor. "Babam bunu çok isterdi ama hayır, öyle bir şey yok. İlgimi çekse bile... Onu takip edebileceğimi sanmıyorum, en azından bir süre için. Ileana erkeklerin yanında hâlâ çok gergin. Onlarla bir odada yalnız kalmak istemiyor. Benimle yalnız kaldığında bile kolayca ürküyor. Eğer ona kur yapsaydım, konumumdan dolayı tekliflerimi kabul etmek için kendini baskı altında hissederdi ve bu doğru değil. Bana güvenmeyi öğreniyor ve ben de bunu tehlikeye atmayacak kadar ona saygı duyuyorum."

Sin babasının kötülüklerinin bir kısmını miras almış olabilir ama o *öyle* bir canavar değil. Yan dönüyorum ve başımı elimle destekliyorum. "Baelliarah ile savaşta mı savaştin?"

"Evet." Ses tonu kesik.

"Genç olmalıydın," diyorum, Sin'in benden çok daha yaşlı olamayacağına dikkat çekerek.

"Evet."

Kasvetli bir hal alan yüz ifadesini inceliyor ve aşkınlarımızın Efraim'in zalim hükümdarlığından kaçarak en yakın komşumuza sığındıkları zaman iki ülke arasında yaşanan kan davasından pişmanlık duyup duymadığını merak ediyorum. Ephraim kaçan halkını önemseydiğinden değil, sadece denizin ötesinde bir ordu kurma riskini göze almak istemediğinden kaçmıştı. Bu savaşta hem aşkın hem de onları korumaya çalışan dünyevi masumların kanı döküldü. Ve Sin, en başta asla kendilerine ait olmayan şeyleri geri almak için denizi geçen askerlerden biriydi.

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Krallığa duyduğum nefrete rağmen, arkadaşım için çok daha kötü kaderler olduğunu fark etmeyecek kadar cahil değilim.

"Seninle başka bir anlaşma yapacağım, Wren."

Bu gece ikinci kez gerçek adımlı kullandığını fark ederek kendimi tamamen ayağa kaldırıyorum. Sin doğruluyor ve uzun zamandır onda görmediğim kadar ciddi bir ifadeyle bakışlarımı karşılıyor.

"Benimle savaş -*tüm* benliğini bana ver- ve Lejyon'u kalıcı olarak yok edelim. Bunu yaparsan seni serbest bırakacağıma yemin ederim."

Organlarım midemin içinde bir dizi takla atarken içim daralıyor. "*Hepim* derken, onları öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Yavaşça başını sallıyor. "İş o noktaya gelirse, ki muhtemelen gelecek, evet." "Kontrolümü kaybedeceğimden endişelenmiyor musun?"

Kara Sanat bana doğru eğiliyor, gözleri sanki bana güvenmemek için bir neden arıyormuş gibi her iki gözümü de tarıyor. "Öyle misin?"

Nefesim kesildi. Daha bu sabah, ne kendisinin ne de seleflerinin daha önce sorma zahmetine katlanmadığı aynı soruyu bana sorduğu için onu azarlamıştım. Ama şimdi soruyu uzlaşmayla süsleyerek sunuyor.

Cevap verecek doğru kelimeleri bulmak için beynimi zorluyorum ama sanki aklıma gelen her düşünce ve tam da bu an için kafamda prova ettiğim her argüman yok olmuş gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan nefes alıyorum, nefesimi ve düşüncelerimi sabitliyorum.

"Denemeyi kendime borçluyum. Kontrolümü kaybetsem ve savaş kazanıldıktan sonra beni yere sermek zorunda kalsanız bile, kız kardeşimi kurtarmak anlamına geliyorsa buna değer."

Anlayışla başını sallıyor ve yukarıdaki ayın şahitliğinde bir şeytanla anlaşma yapıyorum.

H Kürkü parmak uçlarımin altında yağlı. Parmaklarımı kumlu kürkünde tekrar tekrar gezdiriyorum ve bir zamanlar süslediği pelüş battaniyeye ne olduğunu merak ediyorum.

Sonra ıslaklığı hissediyorum, yan tarafından ılık bir sıvı akıyor ve elim yaranın gümbür gümbür atan nabzının üzerinde donup kalıyor. Elimi çekmeye çalışıyorum ama kıpırdamıyor. Çekiyor, çekiyorum ama elim çok ağır, hayati sıvı ve kandan oluşan yapışkan bir eldivenin içinde sıkışıp kalıyor ve sonra onu duyuyorum.

Geceyi bölen bir çığlık etrafımızda yankılanıyor ve kulaklarımı kapatıp çığlıklarının sesini kesmek için elimi onun yanından çekiyorum ama avucumun kokusu dikkatimi çekiyor. Elimi önümde çeviriyorum, tenimi benek benek saran kalın karmin pıhtılarına hayranlıkla bakıyorum ve tiz çığlıklar daha da yükseliyor.

Parmaklarımı dudaklarımin arasına sokup emiyorum. Dudaklarım derime sürtünene kadar emiyorum, emiyorum, emiyorum ve parmaklarımı dışarı kaydırıp dilimin ucunu tırnağımin alt tarafına batırıyorum. Başımı kaldırıp baktığımda Eldridge'in beni izlediğini görüyorum; açtığım yaralar yüzünden inliyor, fırtına rengi gözlerinde acı ve ihanet taptaze. Muhteşem büyüklükteki başını yavaşça sallıyor, durmam ve hatırlamam için yalvarıyor.

Başımı arkaya atıyorum ve eskiden kim olduğunu hatırlayınca feryat ediyorum.
ol.

Bir el ağzımı ve burnumu kapatıyor ama dirseklerimi saldırganın göğsüne geçiremeden bir çift dudak kulağımin buluyor.

"Kımıldama." Sin'in fısıltısı ancak duyulacak kadar yüksek. Vücudu vücuduma sıkıca bastırılmış, avuçları ağzımı sarmış ve saçlarının uçları kollarımin üzerinde bahçe yılanları gibi yayılmış halde beni tamamen sarıyor. "Sakin ses çıkarma."

Yol boyunca nal sesleri kanımı buza çeviriyor. Bu saatte kimse yoldan geçiyor olamazdı. Lejyon askerlerinden başka kimse.

Gözlerimiz kilitleniyor ve elinin altında başımı sallıyorum. Etrafımıza yansıttığı kubbe benzeri kalkanın enerjisi, statik bir yük gibi kendi sihriime çarpıyor. Gelen oklardan biri bizi yoldan ayıran ince ağaç tabakasının diğer tarafında bizi duyarsa, onu sektirmeye yarayacak. İzin veriyoruz

Yangın dün gece söndü ve dumanın geri kalanı temizlendi - hareketsiz kaldığımız sürece bizi fark etmeleri için bir neden yok.

Sin elini ağzımdan çekip başımın yanına, yere koyuyor. Üzerimden tamamen kayması çok fazla gürültü çıkaracağından, ağırlığının çoğunu iki yanımda hapisane parmaklıkları gibi duran kollarının arasında taşıyarak üzerimde duruyor. Yoldaki takırtıların sesi, grup bize tam paralel hale gelene kadar artıyor ve uzun ağaç perdesiyle gizleniyor.

Bir erkek sesi "Bir sonraki alıma ne kadar var?" diye sorar. "Birkaç günden fazla sürmez. Ne zaman geleceklerini haber verecekler. bizim için hazır" diye yanıtlıyor bir kadın.

"Açlıktan ölüyorum. Hadi gidelim artık."

Bir *tokadın* keskin çınlaması havayı delerken bir at kişniyor ve erkek sesi küfrediyor.

"Bize güvenli olduğunu söylediklerinde gideceğiz, bir dakika bile erken değil. Anlıyor musun?" diye soruyor kadın, ses tonunda zerre kadar sabır yok.

"Evet, evet, her neyse. Keşke bu kadar uzun sürmeseydi."

Koşan atların sırası yanımdan geçiyor, binicilerinin sessiz fısıltıları da onlarla birlikte kayboluyor. Atların sesi tamamen kesildiğinde Sin üzerimden kayıyor ve bedeninin sıcaklığımızı aramızda hapsedtiği keskin hava tenime saldırıyor. Gecenin içinde gözlerini arıyorum ama vücudunun siluetinden fazlasını ayırt edemeyecek kadar karanlık.

Beni yere sabitleyen ve görünmez bir kalkanla koruyan beden.

"Hangi pikaptan bahsediyorlar?" Ben soruyorum.

"Bir tedarikçileri olduğunu biliyordum," diye homurdanıyor, benden çok kendi kendine. "Ama kim olduğunu bilmiyorsun."

Göğsünden gelen kahkaha tam bir hayvan kahkahası. "Şimdilik. Ama avlanmak en sevdiğim eğlencedir."

Avlamayı tercih ettiği *kişilerin insanlar* olduğunu bildiğimden, sözleri karşısında ağzım kuruyor. "Onları takip etmeli miyiz?"

"Hayır. Yarın döndüğümüzde izlerini bulup takip etmeleri için buraya adam göndereceğim. Şimdilik uyumaya devam edin."

Sesimdeki korkuyu duymamasını umarak, "Bize bu kadar yakın olduklarını bilerek uyuyamıyorum," diyorum.

"Ben uyanık kalıp kulağımı dört açacağım. Sorun değil, sen uyuyabilirsin."

Oturur pozisyona geiyorurur. "Ben de seninle kalacağıur. İkimiz de uyanık olursak daha iyi olur."

"Kimse beni geçemez, Wren. Eğer bir şey duyarsam, ilk öğrenen sen olacaksın. Uyursan sana hiçbir şey olmayacak."

Bir an için hiçbir şey söylemedim, kendini düzeltmeden önce ne söylemek üzere olduğunu merak ediyordum. Legion'un yaklaştığını duyar duymaz beni korudu. Bunu tekrar yapmayacağına inanmak için hiçbir nedenim yok.

"Peki," diye kabul ediyorum, ses tonum kırılmış. "Ama *bir şey duyarsan beni hemen uyandır.*"

"Anlaştık." Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Bana birçok şey diyebilirsin küçük cadı, ama ben aptal değilim. Sadece bir aptal bir kan cadısına verdiği sözü bozar."

İğneleyici bir yorum yapıp yapmadığını anlayamıyorum, bu yüzden göremeyeceğini bildiğim için başımı sallamakla yetiniyorum ve tekrar uzanıyorum. Adrenalinin hala damarlarımda at koşturur gibi dolaşmasına rağmen, yorgunluk beni ağırlaştırdıka kendimi uykuya dalıp çıkarken buluyorum. Gecenin bir vakti, Sin'in sesi kafamın içinde yankılanırken, söylenmeden bıraktığı sözler şimdi kilise çanlarının netliğiyle ınılıyor.

Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

I Bu sabah ruh halimi bozan şey yanlardan yağan yağmurun cama çarpması değil, *gürültü*. Kolektif bir enerji yığını, öfkeli bir arı sürüsü gibi beni sokuyor. Üzerime temiz bir kolları dökümlü adaçayı bir elbise giydim ve saçlarımı örmeye zahmet etmeden yatak odamdan aceleyle çıktım.

Kara Sanat ve ben tanrıçanın tapınağına yaptığımız ziyaretten kaleye döneli birkaç gün oldu. Söylediği gibi, Legion'un izlerini bulmak için küçük bir grubu geri gönderdi, ancak henüz bir şey bulup bulmadıklarını duymadım. Aslında döndüğümüzden beri Sin'i pek görmedim.

Antrede kimse yok; odanın yüksek kemerlerinin oluşturduğu gölgeler, yalnız girişin tek eşlikçisi. River'ı mutfakta, bir oklavayı pembe bir fileto yaprağına vururken buluyorum, sıradan olamayacak kadar agresif bir şekilde. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bakmıyor, dikkatini önündeki ete sabitlemiş, şimdi kesinlikle daha sert vuruyor.

"Bugün burada başka bir etkinlik mi var? Bir kalabalık seziyorum." Bir balo için henüz çok erken ama belki de Kara Sanat bir konuşma hazırlamıştır.

"Bir olay değil. Bir infaz," diye cevaplıyor River zoraki bir sakinlikle. Doğruldu ve ellerini belindeki çukurlara dayadı. "O çocuk... ah, o *çocuk*. Sana söyleyeyim, bu sefer gerçekten büyük bir hata yapıyor," diyor başını sallayarak.

Omurgam çelikleşiyor. "Kim idam ediliyor?"

"Lanet olası bir çocuk. Aslında çocuk değil, ama benim için hepsi çocuk," diye iç geçiriyor ve parmağını tek bir gözyaşının sıçradığı gözünde gezdiriyor.

"Suç neydi?"

"Buna degecek bir şey değil," diyor başını sallayarak ve zavallı pırzoları boyun eğdirmek için dövmeye devam ediyor.

Pelerinimi almak için odama dönme zahmetine girmeden yağmurun altında dışarı fırlıyorum. Kapıdaki muhafızlar beni infazın yapılacağı yöne doğru yönlendiriyor ve ben de kaleden dışarı fırlıyorum, hayalet ip sıkıca bağlandığında içim inliyor. Ya da belki de korktuğum şey gerçekleşmek üzere olduğu için midem bulanıyor.

Lütfen Elysande, bunun düşündüğüm şey olmasına izin verme.

Yükseltilmiş bir platformun etrafına toplanmış yoğun bedenli köylü kalabalığını bulmam uzun sürmedi. Hantal pelerinlerini ve paltolarını iterek aralarından geçiyorum, alaylarını ve homurdanmalarını görmezden geliyorum.

daha iyi bir manzara istiyordum, daha erken gelmeliydim. Omuzlarımı yanlara doğru kaldırarak kalabalığın önüne doğru ilerledim.

Ahşap güvertede diz çökmüş, elleri ayak bileklerine uzun demir prangalarla bağlı genç bir adam var. Altın sarısı saçları ve fildişi teniyle benden birkaç yaş genç görünüyor ve demir zincirlerine bakılırsa tam olarak insan değil.

Aşkın.

Sin platformun arkasından belirir ve yavaş, hesaplı adımlarla genç adama yaklaşır. Dusaro ve Ileana belirir ve sahnenin karşı köşelerinde yerlerini alırlar. Ileana'nın ifadesi çekingen, Dusaro ise kalabalığa el sallayarak onların neşeli alkışlarını ve onay ısıklıklarını teşvik ediyor.

Kara Sanat ayaklarının dibine bakar, kalabalık sakinleşene kadar önündeki yalvaran aşkın kişiye bakma zahmetine bile girmez. Kalabalığın coşkulu haykırıışları nihayet dindiğinde ise Sin'in yüz ifadesinde yeniden düşünme havasında olduğunu gösteren hiçbir şey yoktur.

O konuştuğunda kalabalık ölümcül bir sessizliğe bürünüyor, gürleyen sesi talep ettiği dikkatte gök gürültüsüne rakip oluyor. "Thatcher Alderman, burada aşkınlık halindeyken bir başkasına zarar vermekle suçlanıyorsunuz. Bu suçun doğası gereği - ben, Singard Kilbreth, Aegidale'in Kara Sanatı - seni ölüme mahkûm ediyorum."

Thatcher boynunu geriye doğru bükerek Sin'e bakıyor, ağzından merhamet dilemeler dökülürken başını sallıyor. Deri kaplı ayaklarının dibindeki mahkûmla arasındaki küçük boşluğu kapatan Kara Sanat'ın her şeyi tüketen bakışlarında hiç yumuşaklık yok.

"Sin!" Adını söyledim.

Sesimi duyunca kafasını kaldırıyor ve beni bulmak için hızla kalabalığı tarıyor. Gözlerimiz kilitlenir kilitlenmez devam ediyorum. "*Sin-Efendimiz*-lütfen cezanızı yeniden gözden geçirin."

"Karar kesin," diye homurdanıyor, ıslak siyah saç telleri ıslak dallar gibi yüzünün kenarlarına yapışıyor.

Dusaro'nun yüzümde bir delik açan uyarı dolu bakışlarını görmezden geliyorum. "Başka bir yolu olmalı. Krallığa hizmet edebilir, kalede çalışabilir. Uygun gördüğünüz sürece, hatta bir ömür boyu. Eminim her zaman daha fazla yardıma ihtiyacınız olabilir-"

Dusaro, "Pazarlık yapmanın sırası değil *kızım*," diyerek sözümü kesti. Kapalı.

Bakışlarım Sin'inkilerden ayrılmıyor ve gözlerinin etrafında pişmanlığa yakın bir şey kırıp hemen kayboluyor. Çenesi kararlı bir şekilde titriyor.

"Size yalvarıyorum, Majesteleri. *Lütfen*." Bir hayat tehlikedeyken yalvaracak değilim.

Yağmur, sanki kararını aceleye getiriyormuşçasına daha sert yağıyor ve kalabalık rahatsız bir şekilde yer değiştirerek gecikmeden duyduğu rahatsızlığı mırıldanıyor. Thatcher yeniden düşünülmesi için yalvarıyor, gözyaşları yanaklarından süzülen yağmur damlacıklarına karışırken sadakat yemini ediyor.

"Önce onlar bana saldırdı. Ben sadece kendimi savunuyordum! Ama bir daha asla yer değiştirmeyeceğim, yeter ki beni öldürmeyin. Lütfen beni öldürmeyin. Lütfen, Majesteleri, merhamet için yalvarıyorum."

Sanki fırtına bulutları bile bir karar verildiğini hissetmiş gibi gök gürültüsü tepemde şaklıyor. Sin bakışlarını sağıma çeviriyor ve iki parmağını sallayarak bir muhafız çağırıyor. Elleri kollarımın üst kısmına dolanıyor ve beni geriye doğru çekiyor ama ayaklarımı yere basıp kendimi kurtarıyorum.

"Bırakın kalayım! Belli ki dinleyicilerden hoşlanıyorsun," diyorum, toplanan kasaba halkını işaret ederek, "öyleyse devam et. Bize değerli Kara Sanat'tan farklı doğanlara ne olduğunu göster." Sözcükleri ona tükürüyorum.

Sin'in titrek gözleri daha da kısılıyor ama muhafıza bir kez başını sallıyor, o da benden bir adım uzaklaşıyor. Odağımı Thatcher'a kaydırıyorum ve onu hatırlamak için sessiz bir yemin ediyorum. Yanaklarının yuvarlaklığına, dalgalı sarı saçlarına, akuamarin gözlerine dikkat ediyorum ve Galen'e olan benzerliğini fark etmemiş gibi yapıyorum. Bu pekâlâ yeğenimin geleceği olabilir.

Hayır. Hayır, *olamaz*.

Thatcher'ın kısa yaşamından geriye kalan tek bir anının bile buğulu gözlerle gölgelenmesine izin vermeyerek gözyaşlarımı tutuyorum.

Lütfen çabuk olsun.

Öyle değil.

Sin bir yırtıcı kuş hızıyla yere iner ve Thatcher'ı omuzlarından yakalar. Thatcher fırtınanın şimşekleri tarafından çarpılmış gibi Kara Sanat'ın pençesinde kıvranıyor, vücudu hızla ileri ve geri sarsılıyor. Sin'in parmak uçlarından mavi sihirli dallar yayılıyor ama Thatcher'ın şiddetli kasılmalarına rağmen tutuşu asla gevşemiyor.

Aşkın kişi kan donduran bir çılgılık atarak başını geriye atar ve elleriyle ayaklarını bağlayan zincirler takırdamaya başlar. Vücudu bükülür ve

artık kendisine ait olmayan, insanlık dışı açılarla bükülür ve yüzü genişlemeye başlar.

Günah onu değiştirmeye zorluyor.

Thatcher'ı kendini korumak için demirle bağlamadı. Hayır, bu göstermelik bir şeydi; önümüzde yaşanan rezalete tanıklık etmek üzere burada toplanacağını bildiği yüksek lordlara bir şey kanıtlamak için.

Demirin bile bir sınırı vardır.

Aegidale'in en güçlü büyücüsünün, bedenini demirin altında kaymaya zorlamak için aşkın damarlarını büyüyle doldurmak zorunda kalmasını sorgulamayacaklar. Sadece Thatcher'ın yabancı, canavarca bir şeye dönüşmesini izleyecekler ve yüce Kara Sanatları onu önlerinde katlederken tezahürat yapacaklar.

Ona *canavarların katili* diyecekler.

Yüz hatları gerilen ve uzayan Thatcher'ın yüzü bulanıklaşmaya başlar. Metalik bir çınlamayla zincirleri ayak bileklerinden kırılır ve bacakları genişleyerek kalın, kaslı kütüklere dönüşür. Yeni arka ayakları üzerinde durur, gömleği artık geniş ve sarı-tan rengi bir kürkle kaplı olan göğsünde yırtılır.

Şekil değiştiren kocaman, kürklü başını kulakları yırtarcasına bir ulumayla geriye yatırıyor ve tekrar aşağı indirdiğinde açık renk gözleri altın rengi kürklü bir yüze yerleşmiş, burnu uzun ve dikdörtgen şeklinde. İkinci derisi köpek ve ayı karışımı bir şeydir ve küçük bir at büyüklüğündedir. Kulakları kısa ve sivri ve şimdi Sin'e jilet gibi keskin dişlerini gösterip alçak bir gırtlak hırıltısı çıkarırken alçalmış durumda.

Günah'ın istediği de *buydu*. Çünkü ortaya çıkan sahne, bu insanların evlerine döndüklerinde bugünle ilgili hatırlayacakları tek şey: aşkın sanığın demir altında kayarak Kara Sanat'ı tehdit etmesi.

Sin kalçasındaki uzun kılıcı kınından çıkarıyor ve o ses -çeliğin deriye sürtünmesi- son nefesime kadar uyanıkken ve değilken rüyalarım girecek.

Kılıcı Thatcher'ın geniş boynuna saplanırken irkilmiyorum. Tahtaya sıçrayan ve Sin'in koyu renk paltosunu, yüzünü benek benek yapan masum kan dudaklarımı ıslatmıyor. Arkamdaki kutlamayı duymuyorum.

Ama *onu* görüyorum.

Kara Sanat'ın ayakkabılarıyla kana bulandı, kesildi ve silindi. Legion'u yendikten ne kadar sonra Sin tüm aşkınlara savaş ilan edecek? Lejyon'u durdurmasına yardım ettikten ne kadar süre sonra bana düşman olacak ve adamlarını

Ailemi kuduz köpekler gibi ezmek mi? Tam da Sin'in tam bir canavar olmadığını düşünürken, bana Aegidale'deki pek çok kişinin neden adından bahsedildiğinde bile korktuğunu hatırlattı.

Kaçıp Cosmina'yı tek başıma bulamam. En azından bağlama büyüü beni ona bağladığı sürece onunla birlikte kaçamam. Sin beni avlar. Ne kadar uzağa kaçarsak kaçalım ya da ormanın ne kadar derinliklerine saklanırsak saklanalım, beni bulur.

O beni her zaman bulacaktır.

Ama onu bulup kurtaracak kadar uzun bir süre ortadan kaybolursam, Sin kaçınılmaz olarak benim için geldiğinde, kız kardeşimi tek başıma kurtarmak anlamına gelecekse, ölümümü kabul edebilirim. Daha önce aklıma gelmemişti ama Lejyon krallık için ne kadar uzun süre bir tehdit olarak kalırsa, ailemin kendi türlerine savaş ilan edilmeden önce bir plan oluşturmak için o kadar fazla zamanı olur. Cosmina'yı tek başıma bulmak ailem için en güvenli seçenek. Diğerlerinin yanına dönebilir ve birlikte yeni bir yere sığınabilirler.

Ama bu planın işe yaraması için tepemde çakan şimşek kadar hızlı olmalıyım. Cosmina'nın tam yerini bilmem gerek.

Ve bunu bana söyleyebilecek tek bir kişi var.

Cathal berbat görünüyor. Hücresinin duvarına yaslanmış, siyah saçları tousled ve büyümüş, eşleştii tarafından ve dağınık Sakalları yüzünün yarısını yutuyor. Ben yaklaşırken başını kaldırmıyor, muhtemelen ayak seslerimin buraya gelip onunla ilgilenmekle sorumlu muhafıza ait olduğunu varsayıyor. Cathal'ın dağınık görüntüsüne bakılırsa

Sin'in çok cömert davranılmaması için emir verdiğini varsayalım.

"Burada olduğumu bilmiyorlar," diyorum, nemli, yeraltı zindanındaki varlığını duyurarak. Sin ve diğerlerinin, orada bulunanlarla vedalaştıktan sonra kaleye dönmeleri uzun sürmüyor. Bir zamanlar beni taciz eden adamın bulunduğu hücreye adımımı attığımda çürümüş yemek ve idrar kokusu burnuma saldırıyor.

Cathal bana bakmak için başını tembelce yukarı kaldırıyor. Gözlerinin etrafındaki deri şişmiş ve morarmış, bir zamanlar dümdüz olan burnu şimdi eğri duruyor. Dudakları çatlamış, koyu kahverengi tünüğü yırtılmış ve kan lekeleriyle delik deşik olmuş. "Beni dışarı çıkarmaya mı geldin, tatlım?" Sesi ağır ve halsiz, susuzluk ve yetersiz beslenme onu hastalıklı bir meyve gibi içten dışa çürütüyor.

Yumuşak kahkahamın kenarlarında bir parça histeri var. "Küçük planının farkındayım Cathal."

"Lütfen söyle tatlım, bu hangi küçük plan?"

"Cosmina'nın hayatı karşılığında kendimi Legion'a teslim etmemi beklediğin yer. Sana söylediklerimi dinleme zahmetine katlansaydın, kız kardeşimin senin gibiler için çalışmama izin vermektense ölmeyi tercih edeceğini bilirdin."

Dudaklarını yalıyor ve biraz daha dik oturmak için ayaklarını sürüyerek ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Demir prangalar bileklerini aralarında sadece 15 santim boşluk kalacak şekilde birbirine bağlıyor ve aynı prangalar ayak bileklerini de bağlıyor. "Belki de seni çok iyi dinledim tatlım, o muhteşem kız kardeşin için her şeyi yapacağını biliyordum. Bu, o tatlı kıcını cehennem ateşine atmak anlamına gelse bile."

Ellerimi hücreye vuruyorum, büyü parmak uçlarımda birikiyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyor. "Beni dinle, seni cahil pislik. Legion'la asla bir anlaşma yapmayacağım ama Cosmina'nın nerede olduğunu söylemezsen krallıkla birlikte senin lanet olası ordunu yok etmek için savaşıacağım. Cosmina nerede?!"

Cathal kapalı yumruğunun yan tarafına vururken kahkahası hızla derin bir öksürük nöbetine dönüşüyor. Ciğerlerinden birini kusmayı bitirdiğinde, gözlerinde yarı eğlenmiş, yarı delirmiş bir parıltıyla bana bakıyor. "Wren'in, her zaman kendini haklı gören lanet olası yatıştırma kraliçesinin beni tehdit ettiği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sanırım ikimiz de o cesarete sahip olmadığımızı biliyoruz."

Bir dizimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı kendime doğru kıvrıyorum, tırnaklarımı sanki ponza taşıyla parlatmışım gibi hayranlıkla seyrediyorum. Neredeyse sıkılmışa benzeyen bir sesle, "Adamlarınızın her birinin kalbini sökeceğim ve onlarla *ziyafet* çekeceğim. Tek pişmanlığım, onları çok çabuk öldürürsem ve benden önce hayatları için yalvarmalarını duyma zevkinden mahrum kalırsam olacak. Bıçağım siklerindeyken çok güzel şarkı söyleyeceklerine bahse girerim, değil mi?"

Cathal'ın çatlak dudakları iğrenç bir sırıtişla büküldü. "Hâlâ siklerini mi düşünüyorsun tatlım?"

Hücre kapısı aramızda kayarak açılırken inliyor. Geri sıçradım, irkildim. *Yukarıdaki Tanrıça, bu nasıl-*

Sin yanıma yaklaşıyor, kuzguni saçlarının uçlarından ve uzun kollu siyah deri paltosundan yağmur damlıyor. Kara Sanat tutsağının üzerinde geziniyor, düpedüz korkutucu bir bakışla Cathal'a bakıyor ve onu gölgede bırakıyor.

"Eğlencemizi mahvetmeye mi geldiniz, efendim? Wren de tam bana bizim c-" hakkında düşünmeden edemediğini söylüyordu.

Yanımda kaos patlıyor.

Sin, Cathal'ın yıpranmış tuniğini avuçlayıp onu ayağa kaldırdı. Sin sırtını duvara yaslayıp dizini karnına indirmeden önce Cathal'ın ağzından tek bir itiraz çıkabildi. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez.

Cathal başını geriye atıp Sin'e bakar, darbelerin etkisiyle ciğerleri sıkıştığı için öksürür. "Bütün bunlar lanet olası bir kan cadısı yüzünden. Fırsatım varken onu öldürmeliydim, ama şimdi sen bunu yapamayacak kadar ödleksin."

Cathal cümlesinin devamını getiremeden Sin'in yumruğu çenesine saplandı. Tekrar. Ve tekrar. Burnundan, ağzından kan fişkırıyor, yırtık pırtık tuniğine damlıyor. Kokusu taze kuru inciri andıran ballı bir tatlılıkla dilimi okşuyor ama ağzım sulanmıyor.

Lejyon komutanının dökülen kanının kokusu. Bir şarap uzmanı, çürümüş üzümlerle mayalanmış bir şişeye ilgi duymaz.

Sin avuçlarını Cathal'ın göğsüne vurduğunda irkiliyorum, ellerinden altın büyüğü sızıyor.

Cathal'ın acı çığlıkları zindanı neredeyse ikiye bölüyordu.

Sin'in onu iyileştirmesini dehşet içinde izliyorum. Onu iyileştiriyor, böylece onu kırmaya devam edebiliyor.

Kaburgaları kötü bir şekilde onarılırken, çenesi ve burnu tekrar hizaya gelirken Cathal iki büklüm olur ve haykırır. Büyü avuçlarından kaybolur kaybolmaz Sin, Cathal'ın göğsündeki kumaştan bir avuç kapar ve onu yere fırlatır. Üzerine yürür ve ancak saf, erkeksi bir öfke olarak tanımlanabilecek bir sesle Kara Sanat yumruğunu Cathal'ın yüzüne indirir, şimdi tüm deliklerinden kan sızmaktadır ve kör edici öfke yüzünden tüm benliğini kaybetmiştir.

Caster'ın kafası iyi.

Sin'in bir aşkın kişiyi demirin altına girmeye zorlaması için muazzam miktarda büyü kullanması gerekirdi. Büyücüler büyük miktarlarda büyü yaptıktan sonra duygulara karşı savunmasızdırlar -genellikle şehvet- ama daha uç durumlarda ciddi öfke nöbetlerine yol açabilir. Sin'in gücü tanrıçanınkinden etkilendiğinden, bir sarhoşun sersemlemek için daha fazla konyak içmesi gerektiği gibi, büyücüyü uçurmak için kesinlikle çok daha fazla döküm gerekir. Thatcher'ı arındırıcı bir elementin büyüğü bağı kırılmaya yetecek kadar güçle doldurmak Kara Sanat'ın kontrolü üzerindeki mührü kırdı.

Farklı koşullarda, Cathal'ın bağırsaklarını deşmesini gözümü kırpmadan izleyebilirdim. Ama Lejyon komutanı kardeşimi bulmak için sahip olduğum tek bağlantı olabilir. Ona ihtiyacım var. Ve Sin'in yumruklarının artan hızına bakılırsa, onu tekrar iyileştirmek için duracağını sanmıyorum.

Bugün başka kimse ölmüyor.

"Dur," diyorum, sesim sakın ama kararlı.

Sin'in yumruğu Cathal'ın kırık çenesinin birkaç santim üzerinde, sanki olduğu yerde donmuş gibi durdu. Sanki orada olduğumu unutmuş gibi uzun bir süre öylece durduktan sonra kanlı parmaklarını tünığinden çıkardı ve Cathal'ın gevşek bedeni bir gümbürtüyle yere düştü. Bilinci yerinde değildi ama yaşıyordu.

Muhtemelen yaşıyor.

Sin başını profilinin büyük bir kısmını görebileceğim ve çenesindeki kasları fark edebileceğim kadar çeviriyor. "Bana nedenini söylemek için birkaç saniyen var.

Sen buradasın." Şimdi tamamen yüzüme bakacak şekilde hareket ediyor, yaklaşırken başını hafifçe eğiyor, bu da onu daha da yırtıcı gösteriyor.

Ama ben av değilim.

"Ona Cosmina'nın nerede olduğunu sordum." Büyü yüzünden artık sarı-yeşil parlayan gözlerine bakarken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Aramızda sadece birkaç metre mesafe kaldığında yaklaşmayı bırakıyor. "Peki sana ne söyledi?"

O kendi fırtınasına yakalanmış bir okyanus, öfke dalgaları ondan yuvarlanıyor ve beni arkasından sürüklemekle tehdit ediyor.

Çenemi biraz daha yukarı kaldırıyorum. "Yapmazdı," diye itiraf ediyorum.

"Buraya kendi başına cevaplar almak için mi geldin, anlaşılmamızdan kaçmaya mı çalışıyorsun, küçük cadı? Sana bir anlaşma teklif ettim. Bir daha arkamdan iş çevirirsen, senin için kolayca başka bir amaç bulurum," diye bağıyor, sesi elbisemin altındaki athame kadar keskin. Sin'in bakışları yüzümü tararken beni çıplak bırakıyor, insandan çok canavar gibi görünüyor. İleri doğru bir adım daha atıyor, bir meydan okuma. "Bir daha asla buraya gelme," diye fısıldıyor, sözleri ağır ve ağır.

"Peki ya yaparsam? Beni de öldürecek misiniz, *Majesteleri*? Sorunları çözebilmenin tek yolu bu gibi görünüyor."

Aramızda kalan mesafeyi bir adımda siliyor, eli boğazımda bir yaka oluşturuyor. Beni bedeniyle duvar arasına sıkıştırırken omuzlarım arkamdaki duvara çarpıyor. Damarlarım büyümenin etkisiyle şişerken nabzım boynumda çılgınca atıyor. Tutuşu biraz daha sıkılaştığı anda o eli haşlamaya hazırlanıyorum.

"Bırak beni," diye sıkılmış dişlerimin arasından uyarıyorum.

Burnundan hava fışkırıyor ve gözlerini yavaşça bedenimde gezdirip benimkine yerleştirirken etimin kemiğe dönüştüğüne yemin edebilirim. Kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyor ve tek umudum bunu duymaması. Gerçi eğer güçlendirilmiş büyü *önerdiği* gibi koku alma duyusunu geliştirdiyse, işitme duyusu için de neler yaptığını ancak hayal edebilirim.

Eğilip alnını alnıma bastırduğunda ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyorum. "Bir daha *asla*... arkamdan iş çevirme, Wren."

Bu kez adımı söylediğinde, saygı göstermek için değil, daha çok egemenlik kurmak için söylüyor. Bizi bir nefes daha burada tutuyor, büyük eli boynuma sarılmış ve alnı benimkine bastırılmış.

Sonunda kolunu indirdiğinde, boğazımı ovma dürtüsüne direniyorum. Dik duruyorum, buz gibi dallara rağmen beni korkutmadığını gösteriyorum.

örümcek bacakları gibi omurgamdan aşağı sığıyor.

Sin hücreye geri döner ve elini sallayarak sihirli bir şekilde kilitletiğinde kapı çarparak kapanır, Cathal'ın bedeni içeride hâlâ gevşek ve tepkisizdir. Kapıya yaslanıp iki kolunu parmaklıklardan geçiriyor ve diğer eliyle bileğini kavıyor. Kolektifimi dışarı itip onunkini sarıyorum, ama bu kez öfkesi ve endişesi içime işlerken geri çekilmiyorum. Ama kişisel ıstırabının ne kadar derinlere yerleştiğini görmek için onu okumama gerek yok.

Duvarı itiyorum ve onun arkasında oyalanıyorum. Üzerinden yayılan gerilim, sanki vücudu patlamak üzere olan bir gök gürültüsü bulutuymuş gibi aramızdaki havayı dolduruyor.

"Kalbin üzgün. İçine gömdüğün tüm o acılarla nihayet yüzleştiğinde daha çok acıyacak. Çok daha fazla. Ama bundan daha iyi olmalı," diye fısıldıyorum.

Zindanın kapısı arkamdan çarparak kapanıyor ve fuayeden taş merdivenlere doğru yöneliyorum. Dusaro girişten içeri dalıyor ve beni merdivenlerin dibinde görüp bana doğru koşmaya başladığında yüzü saf bir öfkeye dönüşüyor.

Yaklaştığında bir dizi çirkin hakaret savurmasını bekliyorum. Yüzüme vururken açık elle tokat atmasını beklemiyorum.

Geriye doğru tökezlerken, elim hemen yanağıma gidiyor.

"Kalabalığın önünde onun otoritesini sorgulamaya nasıl cüret edersin?" diye bağırır.

Elimi indirerek, "Onun çok büyük bir hata yapmasını engellemeye çalıştım. *Sizin* de onu cesaretlendirdiğinizden hiç şüphem yok!"

Dusaro bana tekrar vurmak için kolunu geri çekiyor, bu sefer sıkılı bir yumrukla, ama yolundan çekiliyorum. Onunla yüzleşmek için geri döndüğümde, avuçlarımın arasında gergin bir koğuştutuyorum. Eğer bana tekrar vurmaya çalışırsa, koruma darbeyi saptıracak.

"Önyargılarınız mide bulandırıcı. Hiç gerek yoktu-"

Bacaklarımı altımdan çekip alıyor ve öne doğru yuvarlanıyorum. Ellerim düşüşümün şiddetini emerek yüzümün yere çarpmasını engelliyor. Dusaro'nun ağırlığı sırtıma çöküyor ve karnımı taşa çarpıyor. Vücudumu iki kaslı kalçasının arasına sıkıştırıyor ve çözölmüş saçlarımdan bir tutam tutarak başımı geriye çekiyor.

"Bizi aptal gibi göstermeyi seviyorsun, değil mi? Lanet olası bir aptal gibi görünmek için bu nasıl?" Dusaro kafamın yan tarafını yere çarpıyor ama ikinci kez yere fırlatmadan kendimi ateşe veriyorum.

Hayalet alevler tenimi tutuşturuyor ve etrafımda altın bir halka oluşturuyor, Dusaro üzerimden sıyrılıp bir dizi küfür mırıldanırken alevlerin titreyen uçları ona bakıyor. Kolları içgüdüsel olarak başını kapatıyor, ben bir kez daha ayağa kalkarken siyah ceketinin yakaları yanıyor ve siluetimin ana hatları yere kazınıyor.

Etrafında dolanıyorum, gücümü sergilerken dudaklarıma alaycı bir gülümseme yayılıyor, dolgun, şişmiş damarlarımdan bir ateş fırtınası geçiyor. Dusaro karanlık gözlerinin içinden fişkıran vahşilikle bana bakıyor. Kolunu buz mavisi bir korumayla sardığında ve yumruğunu bana tekrar vurmak için geri çektiğinde savunmam hazırđı, ancak salınımın ortasında durdu.

Sin'in bronz eli babasının parmak eklemlerini sarıyor ve Dusaro'nun kolunu zorla yanına indiriyor. Aramıza giriyor, babasıyla yüzleşirken beni arkasına alıyor.

"Blackreach'in yarısının önünde bizi utandırdı. Kan cadısı otoritenizi alenen sorguladı ve siz onu tutuklatmadınız! Ne tür bir Kara Sanat böylesine *iğrenç* bir şeyin kendisini sorgulamasına izin verir?!"

"Tıpkı şu anda benim otoritemi sorguladığınız gibi mi, Peder?" "Eğer düzgün bir iş yapabilseydin seni bu kadar sorgulamak zorunda kalmazdım.

Hayatında sadece bir kez karar ver! Ama yapamıyorsun ve bu ailemizin adı için bir utanç kaynağı. Sen her zaman zayıftın. Tıpkı *annen* gibi" diye azarlıyor.

"Bu kadar yeter!" Kollarımı iki yana açarak bağırıyorum. "İkiniz de bugün orada yaşanan vahşetten utanmalısınız. İkinizin de acımasızlığından iğreniyorum. Onun başına gelmesini istediğim binlerce farklı şey düşünebilirim," diyerek parmağımı Sin'e doğru itiyorum, "ama senin bir baba olman bunlardan biri değil. Sen Aegidale için bir utanç kaynağısın ve bir baba için yüz karasısın."

Dusaro doğruca bana yöneliyor ve parmağını göğsüme doğrultuyor.

"Eğer onun hakkında bir şey yapmazsan Singard, ben yapacağım. Ve buna söz veriyorum."

Sin hızlı bir manevrayla babasını göğsüne doğru çeker ve kordonlu kaslardan oluşan bir kolunu boynuna dolayarak onu sıkıca kavrar. Kara Sanat'ın Dusaro'ya karşı bu kadar fiziksel davrandığını hiç görmemiştim ama büyüye bu kadar düşkün olduğunu da hiç görmemiştim.

"Onun küçük güzel kafasındaki tek bir sa teline bile dokunamayacaksın," diye mırıldanıyor Sin. "İnsanlar *benim* olana dokunmaya çalıştığında ne olduğunu biliyorsun."

Dusaro kıs kıs gülüyor ama kırmızımsı kahverengi teni oğlunun tutuşu altında soluyor. "Sakin bana kan cadısına karşı bir şeyler hissettiğini söyleme."

"Benim hakkımda bu kadar alçak düşünme baba," diye hırlıyor. Sin elini bırakıp ondan uzaklaşıyor ama aramızda kalıyor, Dusaro'nun bana tekrar saldırmayacağına güvenmiyor.

Dusaro doğruldu ve Sin'e dönmeden önce bana iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Bugün burada olanlar hakkında Sterling'e haber gönderdim. Yarın akşam Langston'ları bekliyoruz."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Sin kızgınlıkla huffs eder.

"Buna gerek olmamalıydı. O şey buraya getirildiği anda onları uyarmalıydın. Ama hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde bunu yapmadın, ben de yapılması gerekeni yapmak için devreye girdim. Ve *sen*," diye tükürdü, dikkatini tekrar bana çevirerek, "yarın akşam Langston'ın oğluyla birlikte olacaksın. Seni Summerswind Kalesi'ne davet etmesini sağla. Tüm şatonun senin..." yeteneğimi ima etmek için başının etrafında dairesel bir hareket yaptı. "Birinin onlara yardım ettiğine dair kanıtımız olduğuna göre, Leydi Langston'ın, kızlarının ve tüm hizmetkârlarının etrafını sarmanı istiyorum. Sterling'in en büyük oğlunun da yakında döneceğini duydum ve döndüğünde onun da zihnine sızabilirsin. İşin henüz bitmedi kızım," diye bitirdi sözlerini, ince burnunun üzerinden bana bakarak.

Ayaklarına tükürdüm. "Beni hasta ediyorsun." "Çekil gözümün önünden."

Kendimi merdivenlerden yukarı atıp odama giriyorum, kapımı çarparak kapatıyorum ve büyüyle kilitliyorum. İçeri girmek isterse Sin'i dışarıda tutmaya yetmeyecektir ama hizmetçileri dışarıda tutacaktır. Kendimi yatağa atıyorum ve Thatcher'ın ailesinden herhangi birinin bugün o kalabalıktan izleyip izlemediğini merak ediyorum.

Iki seçeneğim var. Cathal'ın hücreğine tekrar gizlice girip onu biraz şiddet kullanarak *ikna* edebilirim ama Sin'in bunu öğrenmesi riski çok yüksek, çok tehlikeli. Artık her saat başı hücreğini gözetleyen birileri olacaktır, eminim. Bu da bana ikinci seçeneği bırakıyor: I Ben başka bir çıkış yolu ararken sen de bana eşlik et.

Kara Sanat bu gece Sterling ve oğluyla bir akşam yemeği düzenleyerek krallığın dün sabahki aleni infazı konusunda hemfikir olmalarını sağlayacak. Ticaretin gözetmenleriyle ittifak kurmak, onların birliklerini kazanmak ve nihayetinde Lejyon'un daha hızlı bir şekilde ortadan kaldırılması ve Sin'in onların ölümünden kısa bir süre sonra ilan etmeyi planladığı savaşta zafer kazanmak anlamına geliyor. Thatcher'ın ölümü muhtemelen Lejyon'u daha erken saldırmaya motive edecektir -Kathal'ın vekil liderleri bu olayı, askerlerini uygun şekilde donatılmadan ve hazır olmadan önce savaşıma korkutmak için bir araç olarak kullanacaklarına şüphe yok.

Elbisem mavinin soluk bir tonunda, ortanca çiçeklerini andıran bir renkte, beli dantelli ve omuzlarımdan sarkan dökümlü çan kollu. River göz kapaklarıma bir tutam altın rengi ekledi ve dudaklarımı kan rengine boyadı. Sanırım bu duruma uygun. Uzun saçlarımı, yumuşak dalgalar halinde sırtımdan aşağıya özgürce dökülmeleri için serbest bıraktı.

Zihnimi Thatcher ve ailemle ilgili düşüncelerden ve krallığın sivil hâkimiyet savaşında nasıl piyonlara dönüşeceklerinden arındırıyorum. Şu anda Cosmina'yı bulmaya ve özgürlüğünü güvence altına almaya odaklanmam gerekiyor. Onu kurtarmanın tek yolu krallıkla birlikte savaşmaksa, şimdi Langston'ın desteğini kazanmaya yardım edeceğim ve savaşa girerken zırhımı kuşanacağım.

Gözyaşlarımı siliyorum, onları hiçliğe buluyorum ve güzel elbisemle aşağıya iniyorum.

Birbirine uyumlu keten önlükler giymiş iki hizmetkâr her birimizin önüne cömertçe doldurulmuş tabaklar koyarken masanın üzerinde geniş gülümsemeler beliriyor. Sin uzun yemek masasının başında oturuyor, üzerinde bordo renkli, yıpranmış desenli, kloş etekli ve göğüs kısmı bağcıklı bir ceket var. Her zamanki gibi serbestçe dalgalanan saçları küçük bir deri kravatla arkadan bağlanmış.

Sterling masanın diğer ucunda Sin'in karşısında oturuyor. Bennett'in babasının yaşı Dusaro'ya yakın görünüyor ama ağarmış saçları ve kırışmış

alnı müzakere ve anlaşmazlıkları çözme ile geçen bir hayatı olduğunu gösteriyor. O giyer

göğüs cebine ince gümüş iplikle L harfi işlenmiş lacivert bir ceket.

Bennett karşımda oturuyor, babasınıninkine benzer gümüş işlemeli mavi bir ceket giymiş. Dusaro, Sin'in solunda Bennett'in yanında oturuyor ve masanın benim tarafımda Aldred, Ileana ve benim aramda oturuyor. Sin yemekten önce bu gece oynayacağım rol hakkında beni bilgilendirdi. Langston'lara ailemin Lejyon'un hedefinde olduğunu ve krallığa yetkin ama olağanüstü olmayan büyücülük yeteneklerimle yardım ettiğimi söyledi. Ve Kara Sanat'ın eski bir dostu olarak, onlar savaş stratejilerini tartışırken akşam yemeğinde hazır bulunmam konusunda bana güvenildi.

Yemeğin ilk yarısı aile ve ortak arkadaşlarla ilgili gündelik sohbetlerle geçiyor. Bennett ara sıra bana Innodell'deki hayatımı soruyor, ben de onun gibi erdemli biriyle kişisel bir şey paylaşmak istemediğimden dışlerimin arasından yalan söylüyorum. Bennett benimle her doğrudan konuştuğunda Sin'in bana attığı hararetli bakışları görmezden gelerek dikkatimi Langston'lara veriyorum ve tepkilerimi tombul bir tavşanın etrafını saran bir şahin gibi izliyorum.

Hizmetçiler tatlıyı getirdikten sonra sohbet politikaya kayar - kuş üzümü ve kıyılmış fındıkla tatlandırılmış yumurtalı muhallebi.

Sin bal likörünü bardağında döndürdükten sonra kehribar rengi içkiden derin bir nefes çekiyor. "Artık uzun sürmez. Düşünmeden hareket ediyorlar. Ama bilmedikleri şey, bu sefer onlar için geri çekilme olmayacağı. Şehri boşaltacağız ve onları Blackreach'te karşılayacağız. Şehirde tıkanma noktaları oluşturup geri çekilme noktalarını keseceğiz. Scarwood'da onları beklediğimizi düşünerek Blackreach'in kapılarından içeri daldıklarında, şehri kilitleyip içeri gireceğiz. Ve işimiz bittiğinde Legion'dan geriye kalan tek şey onların hayaletleri olacak."

"Bu iyi bir plan Bay Langston," dedi Dusaro. "Lejyon'a karşı pek çok kez savaştım; asker değişim oranları yüksek, bu yüzden korkunç derecede deneyimsizler ve serçelerden daha uçucular. Onları şaşırtma şansımız olacak ve içine düştükleri tuzağı fark ettikleri anda paniğe kapılacaklar. Onları haklamak kolay olacak, özellikle de Langston taburu yanımızdaysa."

Kara Sanat'ın babası ince siyah frakı ve altındaki beyaz gömleğiyle cılalı görünüyor, koyu renk saçları pürüzsüz ve parlak, saçındaki birkaç örgünün tek bir teli bile yerinde değil. *Yukarıdaki tanrıça*, Sin ve babası arasındaki benzerlik çarpıcı, koyu tenleri de aynı derecede pürüzsüz,

Burunları uzun ve ince, gözlerinin kenarları kısıktı.

Pudingimden arta kalanları kaşığımla toplarken, kolektifimi kendimden uzaklaştırıp Sterling'inkine yapışıyorum. Vücudunda yaşlılık belirtileri olabilir, ama zihni keskin ve hesaplı ve herhangi bir gerginlik ya da aldatma izi hissetmiyorum.

"Hizmette üzerimize düşeni yapmak her zaman bir onurdur, Majesteleri," diyor Sterling, dekoratif bir bez peçeteyle çenesini silerken. "Ancak maliyeti çok yüksek olacak. Mutlaka yıkılacak ve yeniden inşa edilmesi gerekecek evler ve dükkanlarla çevrili olmayan açık arazimiz varken onlarla şehirde savaşmak gerçekten en iyi seçenek mi?"

Aldred Sterling'e hitaben, "Lordum, araya girmeme izin verirsiniz," dedi, "Lejyon en çok açık arazide savaşmaya aşinadır. Şehirlere alışık değiller çünkü gündüzleri şehirlerden geçemiyorlar. Başlangıçta keşfedilmemiş bir bölgede olacaklar ve ben şimdiden Blackreach boyunca tuzaklar ve boğazlar kurmak için planlar hazırlıyorum. Yıkım büyük olacak, ancak bunu yapmazsak yıkım çok daha büyük olacak. Sakinlerin kurduğumuz sığınaklara ve karakollara yerleştirilmesini sağlayacağım. Sivil kayıplar olmayacak ve eğer sizin desteğinizi alabilirsek, bizim de çok az kaybımız olacak."

Sin, katkıları için komutanına teşekkür ediyor ve Dusaro da Aldred'e başıyla onaylıyor. Konuşma siyasi jargonla koyulaşmaya devam ettikçe Bennett benimle daha az konuşuyor ve Ileana'ya fikrini soran pek kimse olmadığını fark ediyorum. Görünüşe göre sıradan olmak onun fikrini Sin'inkinden daha az geçerli kılıyor. Ya da belki de sadece kadın olduğu için ona düşüncelerini sormuyorlar.

Hizmetçiler tabaklarımıza toplamak için geri döndüğünde, masanın karşısındaki Bennett'e doğru eğilip ona tatlı bir gülümseme gösteriyorum.

"Akşam gezintisi için bana eşlik eder misiniz, Lordum?"

Bennett beyaz dişlerini göstererek sırtıyor. "Benim için bir zevktir leydim." Masadan kalkarak sırttan Dusaro'ya yandan bir bakış fırlatıyor. Sin'e bakıyorum ve onun da tamamen Bennett'e odaklanmış olduğunu görüyorum, belli ki babasıyla aralarında geçen bakışmayı da fark etmiş. Bennett, Sin'in yüzündeki uyarıcı bakışı -nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir bakış- fark etmemiş gibi görünüyor. Sin bakışlarını bana çeviriyor ve gözlerini vücudumda gezdiriyor - bakışları göğüslerimde bir saniye daha kalıyor, göğüslerim

Belime, bacaklarıma bakıyor ve sanki beni onaylamıyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

Görünüşümde bir sorun mu var?

Aynaya baktığımda, görünüşümün beni yüksek boylu bir hanımefendi sanabileceğini düşünmüştüm, ancak Kara Sanat'ın uzun süren bakışları, kıyafet zevkimin belki de hiç uygun olmadığını sorgulamama neden oldu.

"Wren'ime *dikkat edin* Bay Langston," diyor Sin, kadehinde kalan bal likörünü sallayarak.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama Sin gözlerini Bennett'ten ayırmıyor, bizi yemek salonundan çıkarırken gözleri sırtımın alt kısmına koyduğu eline kayıyor.

Benim Wren'im. Yumruğumu kışına sokmak istedim.

Kuzey avluya çıkıyoruz ve kalenin bahçelerindeki taş patika boyunca yürüyoruz. Çitlerin pembe ve mor çiçekleri, öğleden sonra yağın yağmurun damlacıkları ay ışığının gümüşü huzmelerini yansıttığı için hafif bir parıltıya sahip. Bennett gökyüzüne bakıyor, zayıf ışık altın sarısı saçlarının bir tarafına gölge düşürüyor.

"Sanırım akşam kalıp yarın eve döneceksiniz?" diye sordum.

"Evet. Majesteleri bizi ve şoförümüzü bu akşam misafir etmeyi cömertçe teklif etti. Eğer birliklerimiz kale arazisinde sondaj yapacaksa birbirimizi daha sık göreceğimizi söyleyebilirim."

"Bunun Legion'un bir sonraki saldırısını tırmandıracağını düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle. Umarım bu onları öfkeliendirir. Onları bir şey için heyecanlandıklarında öldürmek her zaman daha eğlencelidir." Sanki az önce söylediği şey bir şekilde beni tahrik edecekmiş gibi göz kırpmıyor.

Gülüyormuş gibi yapıyorum. "Adamlarının bu savaşa hazır ve yetenekli olduğundan emin misin?" Cevap vermeye fırsat bulamadan pençelerimi kolektifine geçiriyorum.

Omuz silkiyor. "Yeterince iyi para verdiğinizde erkekler her şeye hazırdır. Ailemin bu kadar nesil boyunca iktidarda kalmasının bir nedeni var."

Görünmez parmaklarımla zihnini tarıyorum ve gurur ve şehvet katmanlarını elerken öğürme dürtüsüne direniyorum. Doğru olduğuna inandığı şeylerden başka bir şey söylediğini gösteren hiçbir şey yok. Sin'e daha önce de söylediğim gibi, Langston dürüst bir çocuk. Kendini beğenmiş, kibirli ve sinir bozucu ama dürüst.

Spiritwood ağaçlarının arasına girdik ve bizi Sin'le büyü düellosu yaptığımız küçük gölete götürdüm. "Ailenizden bahsetmişken

"O zaman geldiğinde babanın yerine mi geçeceksin?"

Ben suyun kenarındaki yıpranmış bir kayanın üzerine oturuyorum, Bennett de yakındaki bir ağaç kütüğünün üzerinde dinleniyor.

"Evet, tabii Cornelius yeniden ailenin bir parçası olmak istediğine karar vermezse."

"Cornelius?"

"Benim ağabeyim. Babamla bir süre önce araları biraz bozuldu ama yakında Blackreach'e dönmek istediğini bildirdi. Gerekçesinden emin değilim ama belaya bulaştığı ve kendini kurtaracak parası olmadığı için değilse şaşırrım."

Sert bir rüzgâr saçlarımı öne doğru savuruyor ve enseme ürpertiyor. Esinti durulduğunda, sanki kuşlar ve akşam yaratıkları içimdeki karanlığı hissedip dağılmış gibi, ardında ürkütücü bir sessizlik bırakıyor.

"Umarım buluşmanız sorunsuz geçer Lordum."

"Sin bizimle birlikte savaşaacağınızı mı söylüyor?" Sözlerini bir soru olarak yöneltiyor.

Ona doğru baktığımda omuzlarım geri çekiliyor. "Evet. O... *köpekleri* durdurmak için elimden geleni yapmaya hazırım," diye mırıldanıyorum, dilimde acı ve aşağılayıcı bir hakaret var.

Göğsünden bir onay sesi çıkarıyor ve ayaklarımın dibine oturmak için hareket ediyor. "Bence inandığı şey uğruna savaşmaya istekli bir kadın çok ama *çok* seksidir," diye fısıldıyor ve bir elini dizime koyuyor. "Çok güzelsin, Wren."

"Çok nazıksınız Lordum, ama belki de akşam yemeğinde biraz fazla bal likörü içmişsinizdir," diyerek iltifatı geçiştirmeye çalışıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve başını eğerek ağzını boynuma yaklaştırıyor, nefesi sıcak ve rahatsız edici bir şekilde tenime değiyor. "Kesinlikle... kışkırtıcı görüldüğünü bilmek için bir içkiye ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor ve dudaklarını boynumun kenarına bastırıyor.

Eğiliyorum, ama eli boynumun diğer tarafını yakalamak için yarışıyor ve beni yerinde sabitliyor, diğer eli elbisemdeki yırtığı buluyor ve uyluğuma doğru kayıyor.

"Bennett, n-"

Ağzını ağzıma bastırıyor ve dilini dudaklarımın arasına sokuyor. Ağzımı işgal ettiği kadar hızlı bir şekilde ellerimi göğüslerimizin arasına kaydırıp onu geri itiyorum.

"Bu beni rahatsız ediyor. Bırak beni."

Bana bakmak için başını geriye çekiyor ve yüzümü ellerinin arasına alarak başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Rahatsız olman için bir neden yok sevgilim," diyor sessizce ve ağzını köprücük kemiğime doğru eğiyor. Ellerinden biri yine kalçamı kavırıyor ve parmak uçları iç çamaşırımın kumaşını okşuyor. Bu sefer iki omzunu birden tutup onu daha sert bir şekilde geriye itiyorum.

"Durmanı istiyorum," diyorum, şimdi daha yüksek sesle ve daha sert.

"Bir kez başladığımızda durmak istemeyeceksin, söz veriyorum" diye nefes alıyor tenime karşı. Tek bir hareketle ayağa kalkıyor, beni altımdan tutup kayadan kaldırıyor ve uzun çimlerin üzerine yatırıyor. Vücutuyla üzerimi örtüyor, parmakları ceketinin düğmelerini çözmeye başlarken ağzı benimkini eziyor.

Avuçlarımı göğsüne vurdum. "Bennett, *hayır* dedim. Çekil. Defol. Bırak Benden."

Beni susturuyor ve ellerini belindeki kemere götürüp etkileyici bir hızla çözüyor. "Hadi deneyelim, bayılacaksın. Hadi ama, bir Langston'a hayır demeyeceksin, değil mi?"

"Az önce yaptım," diyorum, altından kayarak çıkıyor ve dolanırken yukarı kayan elbisemi aşağı çekiyorum.

Bennett sanki ona hayır dediğimi gerçekten anlayamıyormuş gibi ağzı hafifçe düşmüş ve kollarını önünde açmış bir şekilde bana bakıyor. "Şu anda ciddi misin? Hadi ama Wren, aptallık etme."

"Götlük yapma. Ben gidiyorum." Dönüp ondan uzaklaşmak için bir adım attığımda dirseğimden tutup beni kendisine doğru geri çekti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırlıyor, gözlerindeki tüm samimiyet kaybolmuş. "Ben seni serbest bırakana kadar olmaz."

"Kimse beni *serbest bırakamaz*. Kendini beğenmiş Langston puştı bile," diye tükürdüm.

Öfke yüzünü korkunç bir şeye dönüştürüyor ve elinin tersiyle bana vuruyor. İçgüdüsel olarak yanağımı tutuyorum ve indirdiğimde, yüzümün onun yüzündeki öfkeyle eşleştiğinden eminim.

"Bir lordla böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Görünüşe göre *yerinin* hatırlatılmasına ihtiyacın varmış. Innodell'den gelen düşük doğumlu bir kız bir Langston'ı mı *reddediyor*? Bunu daha önce tecrübe ettiğimi söyleyemem ama kesinlikle anında bir ceza düşünebilirim."

Tereddüt etmiyorum. Sıkıca kapalı tuttuğum vanadan avuçlarıma akan ısının damarlarımda tünel açmasına izin veriyorum. Vahşi bir bağırışla ellerimi göğsüne doğru fırlatıyorum ve bu sırada onu yakıyorum. Geriye doğru devriliyor ve bir kadının kulaklarına yakışmayacak birkaç küfür

savuruyor.

Ama ben bir hanımefendi değilim ve o da kesinlikle lanet olası bir erkek değil.

Bennett ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, dudaklarını yaladı ve bir elini şimdi çözülmüş pantolonunun içine kaydırды. "Şimdi buna pişman olacaksın, sürtük."

Kendimi başka bir büyü dalgasıyla hazırlıyorum, bu sefer onu daha sert ve daha uzağa, ormana doğru patlatmaya hazırım, kısıtlama lanet olsun. *Kimse bana dokunamaz. Özellikle de güç sarhoşluğuna kapılmış sıradan bir pislik.*

Alçak sesle, karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Eğlendiğinden emin olmak isterdim. Ama şimdi... şimdi sanırım sana başka nedenlerle çılgık attıracağım. Eğer bir daha hücrenin dışını görmek istiyorsan bunu denemeyi aklından bile geçirme."

Gürültülü bir kükreme geceyi yarıyor ve kırılan dallardan oluşan bir senfoni bize doğru yükseliyor. Bennett içgüdüsel olarak resmi kıyafetinde olmayan kılıcına uzanıyor, eli hayali silahına giderken yüzünü korku kaplıyor. *Onunla* aramızdaki son çalılar da koptuğunda ve göğsünden çıkan ses tiz bir feryada dönüştüğünde, ellerimi iki elimin arasına alıp savunmaya geçiyorum.

Aşkın yaratık iki ağacın arasından sıçrayarak güçlü pençelerini Bennett'in göğsüne geçiriyor ve tecrübeli bir manevrayla onu yere yapıştırıyor. Bennett kendini geriye doğru atarken parmaklarını çamurda gezdiriyor, gözleri kocaman ve panik içinde hırlayan canavarın yüzüne bakıyor. Önünde adım atıyor, gözlerini Bennett'ten hiç ayırmıyor, beni tanımak için hiç dönmüyor.

Hayvan uzun ve kaslı dört bacağa ve gece yarısı rengine kürke sahip. Kendisini silahsız ve ölümle yüzleşemeyecek kadar omurgasız bulduğu için çaresizce merhamet dilemeye çalışan Bennett'e doğru ilerlerken büyük başını aşağıda tutuyor. Kulakları kısa ve uçları hafifçe yuvarlak, iskeletin şekli ise neredeyse bir kediye andırıyor. Bennett bana küçük yemek tabakları kadar geniş gözlerle bakıyor, sonra aşkınla benim aramda gidip geliyor.

Mesafeyi ölçüyor.

Siyah kürklü canavar aralarındaki mesafeyi yavaşça kapatırken Bennett kuyruğunu kısıtırıp kaçmayı düşünmektedir. Onun daha kolay bir ava, arkası dönükken henüz kaçmamış bir kadına yöneleceğini umuyor.

Bu ormandaki en ölümcül yaratık olduğumu bilmiyor.

Bennett ayağa fırlar ve yavaşça belinden eğilerek elini pantolonunun paçasının altına sokar ve altı inçlik bir bıçak çıkarır. Bıçak

Kedi başını sallayarak hırlıyor ve Bennett'e silahını çekmesi için meydan okuyor. Bennett tekrar bana bakıyor ve bir an için bıçağı bana fırlatacağını, kaçmadan önce kendimi savunmam için bana bir araç vereceğini düşünüyorum.

Yanılmışım.

Ben bu ağaçlardaki en ölümcül yırtıcı olsam da, Bennett en zayıf olanı - akıl, kalp ve ruh- ve ormanda yeni fırlamış bir ok gibi dalıp gidiyor.

Langstonlar aşkınları insan olarak değil, yalnızca içgüdülerine güvenen insanlık dışı canavarlar olarak görüyor, bu yüzden kesinlikle dönüp daha kolay bir ava, burada açıkta durana saldıracaktır.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Bennett bana ikinci bir bakış bile atmadan koşmaya başladı. Dudaklarını hırıltıyla geriye çekip peşinden atlayan ve etkileyici pençelerini Bennett'in sırtına gömen aşkın yarattığı durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorum. Yüzüstü yere düşüyor, sırt üstü yuvarlanıyor ve canavarla yüz yüze geliyor. Gıdılarından tükürük damlıyor ve dudakları titriyor, aşkın ise alçak, gırtlaktan bir hırıltı çıkarıyor.

Bennett bıçağı hayvanın yan tarafına gömüyor ve kuzgun kürklü hayvan temas ettiğinde uluyor ama geriye doğru bir adım bile atmıyor. Onun yerine kulakları yırtan bir kükremeye çenesini açıyor.

Dişlerini Bennett'in boynuna geçirip ölümcül bir vahşetle sarsılırken irkilmiyorum. Bennett gevşeyip kıpkırmızı bir pişmanlık havuzunun içinde iki büküm yatarken, yırtıcı hayvan avını bırakıyor ve avının üzerine ofluyor. Hâlâ dönüp bana bakmıyor ama burada olduğumu biliyor. Büyüm hâlâ ellerimde kaynarken çömelıyorum ve ilk hedefinin işini bitirdiğine göre nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum. Bu sadece bir aşkın değil, en nefret ettiği düşmanının kale kapılarından içeri girmeyi başarmış bir aşkın.

Bu cinayet kişiseldi.

Yan tarafından çıkan bıçağı bakıyorum ve onunla savaşmaya devam etseydim Bennett'in beni bıçakla tehdit etmeye çalışıp çalışmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Yara, aşkın olanın insan haliyle iyileşmesi için yeterince kolay olacak, ancak bıçağın etrafında geri dönmek inanılmaz derecede acı verici olacak. Ona doğru ölçülü bir adım atıyorum. Hareketimle kulakları titriyor.

"Sen iyi misin?" Soruyorum, sesim niyet ettiğimden daha nefes nefese çıkıyor.

Kambur omuzları sesimle daha da geriliyor gibi görünüyor ama yine de dönüp bana bakmıyor.

İkinci bir dikkatli adım atıyorum. "Çekip çıkarabilirim. Acıyacak ama bıçağın etrafında dönmeye çalışırsan daha kötü olur."

Bir onay işareti bekliyorum ama uzun, kaslı vücudunda tek bir kas bile kıpırdamıyor. Elimin titrememesini isteyerek yarasız tarafına doğru uzanıyorum ve parmak uçlarımı kısa, şık kürküne hafifçe bastırıyorum. Dokunduğumda geri çekilmeyince, avucumu siyah kürküne bastırıyorum, ay ışığında aydınlanan mavinin derin tonlarını fark ediyorum. Çok dikkatli bir şekilde avucumu yan tarafına kaydırıyorum.

Canavar okşamamla titriyor.

Yaralı tarafına doğru ilerleyip deri kabzayı tutuyorum, diğer elimi kaldıraç olarak karnına dayıyorum ve bıçağı çekip çıkarıyorum. Keskin bir acı çığlığı atıyor ve yaradan kan akıyor, eğer geri çekilip iyileşmezse çok çabuk kaybedeceği kan, çok tanıdık kokan kan.

Yağmurdaki sümbüller gibi.

Bıçak elimden düşüyor ve kanının kokusunu içime çekerken nefesim kesiliyor. Kulakları bu sesle titriyor, nefesimdeki farkındalığı fark ediyor, çarpan kalbimin gümbürtüsünü duyuyor.

Hayır. Olamaz.

Onun kokusu burun deliklerimi genişletiyor ve ağzım hiç tatmadığı bu kokuyla sulanıyor. Sonunda dönüp bana bakıyor, büyük, güçlü pençeleri deri sandaletlerime birkaç santim yaklaşıyor ve başını kaldırarak tam karşımda duruyor. Yüzü Eldridge ve Thatcher'ın paylaştığı köpek benzerliğinden çok bir kedininkine benziyor ve açılı yüzünün derinliklerine yerleştirilmiş iki parlak göz bana bakıyor.

Tanıdık, sarı-yeşil gözler.

Onun gözleri.

Ve sonra onu hissediyorum. Karnımdaki çekiştirme - yaratıcısının yakınlığında heyecanla uğuldayan hayalet ip. İçimdeki büyü yalan söylemez. Burnumda, dilimde onun kanının kokusu yalan söylemiyor.

Kalbim gerçekte parçalanıyor.

Sin yavaşça arkasındaki çalılıklara doğru çekilir, bedeninin silueti ağaçların arasında kaybolur, geriye sadece gözlerinin sonsuz baharı kalır, ta ki o da kaybolana kadar.

H Kapıyı çalmadan odama dalıyor, kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açıyor ve öfke maskesine dönüşmüş yüzü eşiği sarıyor.

Dusaro.

Makyaj masasının önündeki kırmızı minderli koltukta oturduğum yerden kalktım, onun koyu kahverengi gözlerinde alevlenen öfkeyle yüzleşmeye hazırdım. Geleceğini biliyordum.

"Ne. Ne oldu?" diye soruyor, soruyu bana haykırırken tükürük neredeyse dudaklarından uçuyordu.

"Ne?" Davetsiz misafirinin bütün gece uyanık kalıp beklediğim bir misafir olmadığını göstermek için geri çekilir gibi yaptım.

"Benimle oyun oynama, kızım. Dün gece Bennett ile ne oldu?"

Dün gece Bennett'in cansız bedenini ormanda bıraktığımda kimseye bir şey söylemedim; soğuk, cansız cesedinin akbabalara ve sineklere yem olmasına izin verdim. Ve bu bile onun türünden bir yırtıcı için fazla merhametli görünüyordu. Dün gece gözümü bile kırpmadım.

Onu bekledim.

Sin'in yer değiştirip iyileştikten sonra odama gelip gelmeyeceğini merak ediyordum ama kilitlemediğim kapı hiç açılmadı. Gece boyunca aklımı yüzlerce soru kurcaladı, ardından ona haykırmak istediğim binlerce suçlama ve isim geldi ama oğluya konuşma fırsatı bulmadan Dusaro'ya bunlardan bahsetmeye cesaret edemeyeceğim.

Sin nasıl onlardan biri olabilir? Ve sırrını öğrenmem riskini göze alarak neden müdahale etti?

Sin, Dusaro'nun arkasındaki kapı aralığında beliriyor, ayak sesleri ondan önce gelmiyor. Bakışlarının ağırlığı ağır, ama gözlerimi babasından ayırmıyorum. Henüz değil.

"Bennett ile bahçelerde yürüyüşe çıktık ve bir süre konuştuk. Daha önce yüzlerce kez söylediğim gibi zihni temizdi. Beni Summerswind'e davet etti ve daha sonra yatmak için izin istedim. Bana girişe kadar eşlik etti ama odasına çekilmeden önce temiz havanın tadını çıkarmak için biraz daha dışarıda kalacağını söyledi." Usulca yalan söyledim. "Neden soruyorsunuz?"

"Bennett'in cesedi bu sabah kalenin dışında bulundu."

Kalenin dışında. Bennett'in ölümünün krallığın kapıları içinde gerçekleştiğini gizlemek için geri dönmüş ve yer değiştirdikten sonra onu taşımış olmalı.

"Yukarıdaki Tanrıça," diye fısıldıyorum, parmağımı ağzıma kapatarak. "Ona ne oldu?"

"O lanet olası canavarlardan biri boğazımı parçaladı!" Dusaro bağıyor.

Beni dikkatle izleyen Sin'e bir bakış atmaya cesaret ediyorum, çenesi sıkılmış, ama yemin ederim gözlerinde en ufak bir rahatlama belirtisi parlıyor. "Sence misilleme mi? Thatcher için mi?" diye soruyorum.

"Muhtemelen. Tabii bizden biri değilse," diyor Dusaro.

Kaşlarımı çatıyorum. "Az önce onun bir aşkın olduğunu söyledin."

"Öyle görünüyor, ama bazılarımızın *gösterişten* hoşlandığını da biliyorum." İki kolunu siyah ceketinin yakalarında kavuşturuyor. "Tekrar soracağım ve bu sefer çok dikkatli düşünün. İkinizden birinin," önce Sin'e sonra bana baktı, "Langston denen çocukla bir ilgisi var mı?"

Dusaro'nun kara gözlerinin içine bakarak, "Elbette hayır," diyorum. Sin'in kolektifine pençelerimi batırıyorum ve onun cevabını bekliyorum.

Babasına bakmadan önce dikkatini bir süre daha üzerimde tutuyor, pençelerimin sivri tırnaklarını zihninde gezdirdiğini hissettiğinden emin. "Hayır." Kelime dilinden kolaylıkla dökülüyor, ama zihni sanki yalanının ezici ağırlığını tam olarak taşıyamıyormuş gibi titriyor.

Dusaro bir dakika boyunca hepimizi inceledikten sonra keskin bir nefes veriyor. "Sterling bu sabah ailesiyle birlikte olmak için ayrıldı. O halde bu Legion'dan bir uyarı, geleceklerini söyleme şekilleri. Aklınızı başınıza alın," diye homurdanıyor Dusaro ikimize de özellikle. Arkasını dönüp odadan çıkıyor, uzun, düz saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyor.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz oda daha da ağırlaşıyor. Boğazımı temizliyorum ve dikkatimi Sin'e veriyorum. Gözleri yeşilin normal tonuna dönmüş, artık sarı-yeşil renkleriyle parlamıyor ve kuzguni siyah kürklü yüzüyle kaplanmıyor. Yüzlerce soru içimden kopup gitmekle tehdit ediyor ama dudaklarındaki söylenmemiş kelimeyi okuyorum -daha *sonra*. Onaylarcasına bir kez başımı sallıyorum ve o da babasını odadan çıkarken takip ediyor.

Aldred beni zırh giydirmek için güneydeki avluya giderken koridorda durduruyor. Göğsümü ve karnımı kaplayan çelik bir zırh plakası, siyah kanatlı zırhlar ve eşleşen

Ön kollarım için eldivenler. Uyluklarım ve inciklerim karartılmış çelik plakalarla korunuyor ama döküm yapmak için yeterince özgürce hareket etmemi engellemiyor.

Günü zırhın içinde hem büyü hem de kılıç kullanarak geçiriyor, kılıfın içinde hareket etme hissine alışmaya çalışıyorum. Aldred günün büyük bir bölümünü duruşumu ve hamlelerimi ince ince ayarlayarak ve beni sıkıca düzelterek geçiriyor. Savaşmaya ne kadar iyi hazırlanırsam, hepimiz için nedensellik riski o kadar azalır. Onun sert tavrını, halkını korumak istemesinden başka bir şey olarak algılamıyorum.

Dikkatimin dağılması iyi oldu. Aldred'le dövüşmek dikkatimi Kara Sanat'a ve ortaya çıkardığım devasa sırra değil, komutana ve onun endişe verici bir isabetle kullandığı ölümcül kılıcına vermemi sağlıyor. Ya da daha doğrusu... görmeme izin verdiği sırra.

Gün batımında yollarımız ayrıldığında, iki kase kuzu yahnisi atıştırıp hamama gidiyorum, tenimde kalan Bennett kokusunu temizlemek için can atıyorum. Ellerinin beni kavradığı kalçalarımı yıkarken ve bacaklarının beni sıkıştırdığı yanlarımı keselerken ona karşı hiçbir pişmanlık duymuyorum.

Yüzü gözümün önüne geliyor.

Bennett'in değil. Cathal'ın ve arkadaşlarının beni dövüp azarlamasını izlerken haince sırtışının. Ben kendimi nasıl savunacağımı bilemeyecek kadar genç ve cahilken, onlar sırayla bedenimi kendi bedenleri olarak sahiplenirken, onun kahkahalarını duyduğumu hatırlıyorum. Başkalarının bana daha önce yaptıklarını tekrarlamasına izin vermeden önce Bennett'i öldürürdüm. Ellerime bulaşan kanının sonuçlarını kabul eder, *onu* kontrol etme yeteneğimi gerçekten test ederdim. Eğer başarısız olsaydım, Cosmina başka bir canavar için yatmak zorunda olduğumu bilmektense ölmeyi tercih ederdi.

Saçlarımı tarayıp yeşim taşından bir gece elbisesi ve ona uygun ipek bir bornoz giyiyorum. Gün batımını saatler geçiyor ama onu görmem gerek.

Parmak eklemlerimin arkasıyla kapısına iki kez vuruyorum, yatak odasına yaklaşırken ayak seslerimi duyduğundan hiç şüphem yok. Kilit açıldı ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Sin balkonda durmuş, sırtı bana dönük, omuzları öne düşmüş ve elleri çıkıntının üzerinde genişçe tünemiş bir halde şatonun arazisine bakıyor. Yarısı içilmiş bir bardak kehribar rengi sıvı korkulukta yanında duruyor. O sırada kapının kilidini sihirle açtı, muhtemelen onu burada arayacağımı bildiği için beni bekliyordu.

Odasına giriyorum. Mekan hatırladığım gibi; battaniyelerle örtülü dört direkli büyük yatak, duvarlar boyunca uzanan koyu renkli ahşap gardıroplar, yere serilmiş pelüş gri halılar, köşedeki tereyağlı yumuşak deri koltuk. Odayı geçiyorum ve balkona açılan açık kapıların önünde duruyorum. Arkasını dönmüyor ama kadehini eline alıp derin bir nefes çekiyor.

"Cesedin yerini değiştirmişsin," diyorum odadaki ağır sessizliği bozarak. "Mecburdum."

"Seni suçlayacaklarından mı korktun?"

Sin başını tembelce sallıyor, bardağı baş ve işaret parmakları arasında sallıyor. "Hayır, seni suçlardı," diyor usulca.

Sözleri tüylerimi diken diken etti. O haklı. Dusaro, Bennett'in oğlunun ellerinde öldüğünden emin olsa bile, suçu benim üzerime atardı. Ölüm cezasına çarptırılırdım ve kimse de bunu sorgulamazdı.

"Muhafızlar görmeden onu kapının dışına nasıl çıkardınız?" "Geçitler var..." diye dikkatle cevaplıyor. *Gizli tüneller.*

"Ama kimse onun ayrıldığını görmemiştir. Eminim Dusaro dün gece kapıya yerleştirilen muhafızları sorguluyordur."

"Çoktan halledildi. Dün gece nöbetçi adamlarla konuştum. Artık onu gördüklerini hatırlayacaklardır," diye cevap veriyor, sesi neredeyse ilgisiz.

Sırtı bana dönük olduğu ve göremediği halde başımı anlayışla sallıyorum. Sağımdaki küçük masaya doğru yürüyorum ve kristal sürahidenden kendime bir bardak bal likörü dolduruyorum. Tatlı, ballı içecek karanfil ve hindistan cevizinin belirgin notalarıyla kesiliyor. Dün gecedenden beri aklımı kurcalayan soruları nasıl ifade edeceğimi düşünerek düşüncelerimi toparlarken tatların tadını çıkarıyorum.

Tek söyleyebildiğim "Nasıl?" oldu.

"İkna etmek benim yeteneğimdir, küçük cadı," diye mırıldanıyor, artık muhafızları sormadığımı anlamamış.

"Hayır. Yani... *nasıl?* Bunu nasıl yapıyorsun? Ait olduğun insanlara karşı savaşıyorsun."

"Ben onlara ait değilim," diye hırlıyor, omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor.

"Sen bir aşkınsın."

Verdiği tek yanıt göğsünün derinliklerinde bir yerden gelen alçak bir gümbürtü. "Baban da mı?"

Şimdi yüzünü tamamen bana dönüyor. "Hayır." Siyah gömleğinin düğmelerini açıyor ve çıplak teninde yara izi olup olmadığını kontrol ediyorum ama üzerinde ne bir iz var ne de olayın gerçekleştiğine dair bir işaret.

Ona doğru bir adım attım. "Buna bir son verebilirsin Sin. Bu aptal önyargıya. Herkesi birleştirebilirsin, ben sadece-"

"O kadar basit değil Wren," diye sözümü kesti. "Gerçekten şehirlerde ortaya çıkıp herkesin önünde değişebileceğimi mi düşünüyorsun? Krallığın ve benim onlara yaptığımız onca şeyden sonra... onlara ne olduğumu göstermek planladığımdan çok daha ölümcül bir savaşa neden olur. İçlerinden birini bir dünyalıya saldırdığı için öldürdüm ve bir gün sonra da geçiş sürecindeyken birini öldürdüm. Bu onların affedeceği bir şey değil."

"Yani kendi hatalarınızı kabul etmektense masum insanları katletmeyi mi tercih ediyorsunuz? İşte affedilemez olan *budur*. İstemeseydiniz kimseye ne olduğunuzu göstermek zorunda kalmazdınız; sadece savaşı *durdurabilirdiniz*."

"Ve bunun ne kadar şüpheli olacağını anlıyor musun? Krallık onlarca yıl onlara karşı mücadele ettikten sonra öylece dursaydım. Eğer biri benim ne olduğumu öğrenirse, bir sonraki gün doğmadan ölmüş olurum."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Sen Kara Sanat'sın, Singard."

"Bu beni yenilmez yapmaz!" diye kükrüyor, bardağını arkasındaki çıkıntıya çarpıyor ve sonra elini saçlarında gezdiriyor.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Bu bir *kan cadısının* anlamasını bekleyeceğim bir şey değil," diye tersliyor. "Senin sorunların benimkilerle kıyaslanmaya değermiş gibi davranma."

Boğazımda tutuşan bir ateş gibi yanaklarımda yanan ısı, kelimelerimi tüküremeden önce boğuyor. *Bu ne cüret? Yalanlardan bir taç giyerken tahtının arkasına saklanan Kara Sanat, karakterime hakaret etmeye nasıl cüret eder?*

Daha iyi düşünemedim elim açıldı ve yüzüne bir tokat attım.

Şimdi acıyan avucumu indirirken küçük bir parçam pişmanlık duyuyor, ama çok daha büyük bir parçam neredeyse ona tekrar vurmak istiyor.

Mizahsız bir gülümseme dudaklarını genişletiyor ve başını kaldırıp bana tekrar bakarken dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. Ondan yayılan öfke, göğsümde dolaşan soğuk havayla yan yana geliyor.

"Git," diye emrediyor, sesi alçak ve tonu kesik, ama bana karşılık vermek için hiçbir hareket yapmıyor.

Duygularını o kadar derinlere gömmüş ki nerede bulacağını kendisinin bile hatırladığından emin olmadığım bu adama sırtımı dönüyorum ve hışımla kapıdan çıkıyorum.

I alnıma yapıştırılmış dev hedeften bihaber değilim. Kara Sanat bana güvenmiyor, güvenmemeli de zaten ve şu anda elimde Aegidale'nin daha önce hiç görmediği isyanları başlatma potansiyeline sahip bilgiler var.

Güvende değilim. Hiç olmadığımından değil ama Sin'in sırrını öğrendiğimden beri kendimi omzumun üzerinden çok daha fazla bakarken buluyorum. Son birkaç günü şafak vakti kızıl gökyüzünden akşam karanlığında pembe turmalin bulutlarına kadar eğitim alarak geçirdim ve bu günlerden sadece birini Aldred'le geçirdim. Kara Sanat'ın komutanı, Langston birliklerini krallığın ordularıyla bütünleştirerek her askerin bir yeri olmasını sağladı.

Her gün avlularda tur atarken Sin'in bakışlarını yakalıyorum ve hiçbir zaman doğrudan göz teması kurmamış olsak da, arkamı döner dönmez beni izlediğini hissediyorum. Belki de ordusuna kattığım gücün, bir kan cadısının ciğerlerini havayla doldurma riskinden daha ağır basıp basmayacağını tartışıyordur. Sin, müttefikliğim karşılığında özgürlüğümü vaat etti.

-Legion ortadan kaldırılana kadar sürecektir geçici bir ateşkes. Ama artık böylesine hassas bir bilgiye sahip olduğuma göre, tetikte olmamak aptallık olurdu. *Kara Sanat gerçekten de kalesinden ayrılmama ve gerçeğini ifşa etme riskini almama izin verecek mi?*

Akşam yemeğinden ve banyodan sonra geceyi geçirmek üzere kamarama gidiyorum. İyi uyuyamıyordum, beynimi iflah olmaz bir hastalık gibi kemiren düşüncelerden bir türlü kurtulamıyordum. Ona karşı çok öfkeliydim. Unvanımı sanki *kan cadısı* kelimesi bir tür zehirmiş gibi boğazıma tıktığı için ona kızgınlım ve bunun beni bu kadar rahatsız etmesine izin verdiğim için kendime kızgınlım. *Onun ne düşündüğünü neden umursuyorum ki?*

Yatak çarşaflarını çeneme kadar kavırıyorum ve odamın mahremiyetinde, gözyaşlarımın dizginlenmeden dökülmesine izin veriyorum. Ailemin geride bıraktığı yara izi içimde yarılıyor ve sanki binlerce küçük cam kırığı kalbime saplanıyor. Onlar benim olduğum *şeyi* sevediler ve bunun benim nasıl *biri* olduğumu nasıl etkilediğini asla bilemeyecekler.

Balkon kapıları açılıyor.

Bacaklarımı yatağın üzerine atıyorum ve yastığımın altından athame'imi alıyorum. Dışarıda ne bir fırtına uğultusu ne de kapıları açabilecek bir rüzgâr uğultusu var. Hançerimi kavrayarak balkona çıkıyorum ve çıkıntının üzerinden bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Altımdaki bahçeleri

tarıyorum, ama çiçekli çitler ve sarmaşık teraslar bana bir fırtınanın durgunluğuyla bakıyor.

duvar resmi. Tam yanaklarımdaki ıslaklığı silerken, ağaçların arasından gelen bir hareket dikkatimi çekiyor.

Karanlık ormanın içinden, gece denizinin üzerindeki fenerler gibi parlayan sarı-yeşil iki göz dışarı bakıyor.

Balkon kapılarını patlatarak açtı, görünüşe göre diğer derisindeyken de kolektifi manipüle edebiliyordu. Karanlık, kedigil vücudunun şeklini geceye karşı zar zor seçebiliyorum, ama Sin'in büyük başını ince bir çağrıyla, hayır, bir istekle eğdiğini izliyorum. Benimle konuşmak için ısrar etseydi, odama zorla girerdi. Bana seçim şansı veriyor.

Bakışlarını uzun bir süre üzerimde tuttuktan sonra aceleyle siyah geceliğimin üzerine bir bornoz geçiriyor ve dağınık saçlarımı ellerimle hızla kabartıyorum. Aceleyle odamdan çıkıp sarmal merdivenlerden iniyor ve ormanın onu gördüğüm kısmına gidiyorum. Ben yaklaştıkça karnımın alt kısmı karıncalanıyor, ben onlara ulaştığımda ağaçların arasına geri kaymış olsa da ip onun varlığını hissediyor.

Yukarıdaki tanrıça, bunun bir tuzak olmasına izin verme.

Sin insan formunda duruyor; uzun boylu, bronzlaşmış ve gömleksiz. Yontulmuş omuzları ve göğsü, yıllarca süren yıpratıcı çalışmanın bir hediyesi, belirgin oblik kasları, yıllarca süren kılıç ustalığına bir selam olarak, belinden aşağı sarkan soluk keten pantolonundan dışarı bakıyor. Ben yaklaşırken hiçbir şey söylemiyor ve duruşundaki ilkel dinginliği fark ediyorum. Bunu Eldridge'de yıllar boyunca o kadar çok gördüm ki Sin'le daha önce bağlantı kurmamış olmama şaşıyorum. Bilmem gerekirdi ama bilmiyordum.

Ondan birkaç adım ötede duruyorum ve ellerimi arkamda kenetliyorum. "Sanırım o gece araya girdiğin için sana teşekkür etmeyi ihmal ettim," diyorum. Daha sonra konuştuğumuzdaki tavrına rağmen, o anda beni korumuş, bunu yapmak için her şeyi riske *atmıştı*.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye mırıldandı. "Ayrıca, her şeyi halletmiş görünüyorsun."

"Bizi mi takip ediyordun?"

"Babam ve Bennett'in yemekten önce senin hakkında konuştuklarını duydum.

-Bir *şeyler* hakkında konuşuyorduk. Sana elini sürmeye kalkarsa buna izin vermeyeceğini biliyordum ve bunu yapmadığında ne olacağından endişeleniyordum. Bennett, kendisine hak gördüğünü düşündüğü kadınlara karşı agresif olmasıyla ün salmıştı. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Onunla her adımda savaşmaya devam ettin ve bunu bir oyun, bir kovalamaca olarak göreceğini biliyordum. Ve senin hakkında bir şey biliyorsam, o da yakalanmana asla izin vermeyeceğindir.

"Siz gittikten sonra ikinizi de takip ettim. Bir şey deneyecek kadar aptal olma ihtimaline karşı sizi duyabilecek kadar yakından takip ediyordum. Gücünüzün boyutunu ortaya çıkarmamak ve ne olduğunuzu öğrenmesini riske atmamak için müdahale etmeyi planlıyordum. Sana ulaşmadan önce geri dönmek... bu planlanmamıştı." Kollarını çıplak, bakır rengi göğsünün üzerinde kavuşturuyor, olayı kendi anılarında yeniden yaşarken keskin gözleri daha da kısılıyor.

"Neden geri dönmedin?"

Elleri yavaşça yanında kıvrılıyor ve öfkesini kontrol altında tutması gerekiyormuş gibi kısa bir süre için gözlerini kapatıyor. Gözlerini yeniden açtığı anda, "Sana ne dediğini duydum. Sana olabildiğince hızlı ulaşmaya çalışıyordum ve son dakikada değişecektim, ama sonra o... sana *vurdu* ve artık net düşünemiyor gibiydim. O anda, ellerini sana koyduğunda, geri dönmek istemedim. Onun çenemde öldüğünü *hissetmek* istedim."

Bana doğru adım atıyor, vücudundan yayılan ve benimkini sıcaklığıyla dolduran ısıyı hissedebileceğim kadar yakın. Gözlerimi ayaklarıma indiriyorum ve ay ışığının yanaklarımdaki kızarıklığı görmesine yetecek kadar parlak olmamasını umuyorum.

"Wren, bunu kimseye söyleyemezsin."

"Bazı cevaplara ihtiyacım var, Sin. Bir nefeste şekil değiştirenlerle savaşmaktan bahsedip, sonra da bana şekil değiştirenlerden biri *olduğunu* söyleyemezsin."

Uzun bir nefes üflüyor, sonra bir elini uzun saçlarında gezdiriyor ve yakındaki bir ağaca yaslanmak için hareket ediyor.

"Sır tutma konusunda oldukça iyi olduğum söylenebilir," diyorum ve meramımı özetlemek için vücudumu işaret ediyorum.

Büyük bir elini çenesinde gezdiriyor, sonra ikisini de pantolonunun beline indirip başparmaklarını bandın içine sokuyor. "Annem aşkın biriydi. Babam... ne olursa olsun onu sevdi. Onu o kadar çok sevdi ki, kimliğini herkesten sakladı, özellikle de kendi türlerini nasıl yok edeceğini planlamaya kafayı takmış olan Ephraim'den. Ben daha küçük bir çocukken gitti. Ailesini görmek istiyordu, bu yüzden babam onlarla gizlice buluşmasını ayarladı. Ephraim'e onu Baregrove'daki şifa tapınaklarının yerini keşfetmesi için gönderdiğini söyledi," derken gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyordu. "Hiç geri dönmedi. Onu öldürdüler. Kendi türlerine ihanet ettiği için öldürdüler. Aşkınları yok etme planlarında Ephraim'e yardım eden Kara El'le evlenmesini kabullenemediler. Onlar için kızın kendi türünü sevmesi önemli değildi.

Onu. Babam onların yaptıklarını öğrenince çılgına döndü. Ephraim'den daha kötü oldu. Onların türüne karşı eylemleri arttırdı, dolayısıyla daha sonra kanun haline gelen kısıtlamalar."

"Günah..." Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Ağırlığını kaydırıyor ve bir ayağını arkasındaki sandığa dayamak için yukarı kaldırıyor. "O öldükten birkaç yıl sonrasına kadar geliştirmedim. Babam bu yeteneğin bana miras kalmadığından emindi çünkü genç yaşında bile yıkım büyüsunü çoğu aşkın kişinin yapabileceğinden daha iyi kullanıyordum. İlk kez dönüşüm geçirdiğimde bunu ona söylemekten çok korkmuştum. Çok kızgındı. Oğlunun damarlarında *kendi* türünün kanını taşımasından utanıyordu. Beni öldüreceğini düşündüm. Ve sanırım öldürmemesinin tek nedeni kızıydı. Onu, tek çocuğuna bunu yapamayacak kadar çok seviyordu.

"Bu yüzden beni bunu bir sır olarak saklamaya zorladı ve kimseye söylemedik. İkimiz de Ayin'i gerçekleştireceğimi hiç tahmin etmemiştik. Ephraim öldüğünde, herkes Adelpia'nın babamı kutsayacağından emindi ve onu reddettiğinde, bunun babamın içini parçaladığını biliyorum - kamuoyuna gösterdiğinden çok daha fazla. Konsey daha sonra benim yapmamı önerdi ve bunu reddetmeye çalışması şüphe uyandırır. Adelpia'nın her iki büyüü de kanımda taşıdığımı hisseder hissetmez beni reddedeceğinden emindim ama onun yerine gücünün bir kısmını benimkine bağladı. Herkes seçildiğim için çok heyecanlıydı - tabii ki onun dışında. Bunun için benden daha çok nefret ettiğini, tanrıçanın onun yerine bir *aşkın* kişiyi seçmesine öfkelenildiğini hemen anladım.

"Lejyon'u yenme sorumluluğu bana miras kaldı ve savaş alanında zaten bir ünüm vardı. Beni acımasız ve soğuk biri olarak tanırlardı; Baelliarah ile savaş sırasında pek çoğunu, hatta Lejyon saldırılarında daha fazlasını öldürdüm. Aşkınların anneme yaptıklarından sonra benden nefret ettiği için onu suçlayamam sanırım."

Sin'in gerçeğini dinlerken kalbimde küçük çatlaklar oluştu. Kolektifini okuduğum onca zaman boyunca bu sırrı hiç fark etmemiştim. Geriye dönüp baktığımda, her göz attığımda hissettiğim ezici utanç ve yalnızlık, başından beri buna işaret ediyor olmalıydı.

Sin bir canavar değil; öz babası tarafından ezilmiş, içinden akan büyü nedeniyle bedeninden nefret etmesi öğretilmiş ve babasının suçlarına tepki gösteren kendi halkını hor görmeye şartlandırılmış bir aşkın. Sin'in kötülüğü kraliyet kanından gelen bir yozlaşmadan kaynaklanmıyor; ömür boyu süren bir istismardan kaynaklanıyor.

"Annen için çok üzgünüm. Ama bir daha *asla* ama *asla* babanın sana yaptıklarını yapmaya hakkı olduğunu düşünme. Hiç kimse sadece yaratıldığı gibi olduğu için sevgiye layık olmadığını hissetmeyi hak etmez."

"Bennett'i senin gözünün önünde öldürdüm," diye ağzından geçiriyor. "Boğazını kendi *dişlerimle* parçaladım ve sen cesedinin başında bana bakıp iyi *olup* olmadığını sordun," diyor ve bir kez mizah yapmadan kıkırdıyor.

"Çünkü senin türüne güvenmiyorum, Sin. Kimsem yokken Aşkınlar beni yanlarına aldı. Öz annem beni evimden attığında, beni yanlarına alan onlardı. Beni korudular. Bana nasıl savaşağımı, nasıl avlanacağımı, kendime nasıl bakacağımı öğretiler. Ve Cosmina... her ne kadar bir aşkın olmasa da, onun kararlarına herkesten çok güveniyorum ve o da onlara güveniyordu. Bu benim için yeterince iyiydi. Dünya gerçekte ne olduğunuzu bilseydi, sizi suçladıkları aynı nefeste öldürecekleri korkusuyla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Başkalarına zarar verme gücüne sahip olmamızın bunu yapacağımız anlamına gelmediğini anlamıyorlar."

"Thatcher'ı öldürdüm," diye fısıldıyor, gözlerini kapatıyor ve başını ağaca yaslıyor. Pişmanlık yüzüne gölge düşürüyor.

"Artık onu geri getirmek için hiçbir şey yapılamaz, ancak onları tehdit eden yasaları geri çevirebilir ve önyargıları temizlemek için çalışabilirsiniz. Adelphia *sizi* seçti. Belki de nedenini düşünmeye başlamanın zamanı gelmiştir."

Sin gözlerini açıp başını yana eğiyor, saçları siyah sarmaşıklar gibi ağacın üzerinde dalgalanıyor. "Gerçekte ne olduğumu öğrenirlerse Aegidale bana karşı ayaklanır."

"Onları başka türlü ikna edebilirsiniz. Onlara hepimizin barış içinde bir arada yaşamasının mümkün olduğunu göster." Ona doğru bir adım atıyorum ve omuzlarımı onunkilerle aynı hizaya getirerek onu bakışlarımla aynı hizaya gelmeye zorluyorum. "Sırrını saklayacağım, Sin. Sonrasında onlarla bir savaş başlatmadığın *sürece*."

Bir ultimatoma. Aşkın-tür'e savaş ilan etmemesi şartıyla sırrını koruyacağım. Hiçbir şey söylemiyor ama yavaşça başını sallıyor.

Boğazını temizler. "Seni Cathal'la bulduğumda davranışım için asla özür dilemedim. Kendimi kaybetmemeliydim ve asla," gözleri boynuma kaydı, "... sana dokunmamalıydım. Affet beni."

"Bir büyücünün ne kadar güçlü olabileceğini bilirim. Büyümün seni lanet olası bir aptal gibi dövmesine izin verdikten sonra neredeyse boğazını ısırtıp koparıyordum."

Hafifçe kıkırdıyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Ve geçen gece söylediklerimi söylememeliydim. Öyle demek istememiştim,"

diye ekliyor.

"Sana tokat atmamalıydım."

"Haklısın, çok daha kötüsünü yapmalıydın." Bana yarım ağız göz kırpmıyor ve midem buna karşılık takla atıyor.

Tehlikeli derecede çekici.

Elimi kaldırdım. "Bekle bir saniye."

Kaşlarını çatıyor.

"Rut... bu seni etkileyebilirdi." Ağzında yavaş bir gülümseme yayılır.

"Bu yüzden beni ısırdın." Her yıl düzenlenen şekil değiştiren etkinliğinde ailemle bana eşlik etmesini sağladığım geceki agresif davranışını anlamlandırırken, ondan çok kendi kendime başımı sallıyorum.

Dilini dişlerinin önünde gezdirirken dudakları aralanıyor. "Bu tam bir işkenceydi. Rut, istesem de istemesem de beni diğer aşkınlarla aynı şekilde etkiliyor. Vites değiştirme ve... *başka* faaliyetlerde bulunma ihtiyacıyla bu kadar bastırılmış olmak ve bunu yapamamak beni deli ediyordu. Bu yüzden buralarda takılmadım. Diğerleriyle arama mesafe koymam gerekiyordu. Ve senden," diye ekliyor karanlık bir şekilde.

"Benden mi?"

Sin ağacı itiyor, boyunun tamamına ulaşıyor ve üzerimde yükseliyor. "Eldridge'i Rut'taki yorumu için suçlayamazsın. Kokun onu ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu ve sana sahip olamadı. O gece başka bir eş seçmiş olabilir ama düşündüğü sendin."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" "Çünkü ben de neredeyse aynı şeyi yapıyordum."

Nefesim kesiliyor ve gözleri ağızma kayıyor, gelişmiş duyma yetisi hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Yukarıdaki tanrıça.

Birdenbire onun fazlasıyla farkına vardım. Çıplak göğsünün yakınlığı neredeyse benimkine sürtünüyor, gözleri vücudumun her hareketini takip ediyor, yüzündeki yıkıcı gülümseme...

Ciddiyim. Bu kadar kötü bir şeyin bu kadar güzel olması suç olmalı.

Sertçe yutkunuyorum, utancımı midemin çukuruna gömüyorum. Eğer böyle bir yorumda bulunacak kadar cesursa, bunun üzerine gidilmemesine izin vermeyi reddediyorum.

"Neredeyse ne yapıyordun?" Ben soruyorum.

"Bir sevgili edin," diye cevap verdi, hiç vakit kaybetmeden. "Sadece seninle ilgili düşüncelerimden geçici de olsa kurtulmak için."

"O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü bunun beni gerçekten arzuladığım şey için daha aç hale getireceğinden korktum."

Nabzımı yavaşlatmak için sihrimi bir çırpıda feda edebilirdim, onu soktuğum derinliklerden utanç yükseliyor ve yanaklarımı renklendiriyordu.

Başını bana doğru eğerek çenemi tutuyor ve burnunu kulağımın dibinden çenemin kıvrımına doğru sürüklüyor. "Senin kokunu aklımdan çıkaramıyorum."

Varlığımın her zerresi ellerimi göğsüne koymam, çıplak tenini tenimde hissetmem için haykırıyor ama kıpırdamıyorum. Hayatımda ilk kez kendimi güçsüz hissediyorum. Sanki karanlığın vücut bulmuş hali gibi görünen bu adam, beni tüm mantığımdan sıyırma ve irademi kendi iradesine boyun eğdirme yeteneğine sahipmiş gibi.

Bu hissi sevmiyorum. Kontrol bende değilmiş gibi. Bu yanlış. Çok yanlış.

Ama kalçalarımın arasında biriken ıslaklık benimle aynı fikirde değil gibi görünüyor. "Nasıl koktuğunu bilmek ister misin, küçük cadı?" O çeker

Yüzüme bakacak kadar geri çekiliyor ve zayıfça başımı salladığımda, ruhunu paramparça eden bir gülümseme yayılıyor yüzüne. "Deniz gibi. Öfkeliğinde kokun daha tatlı bir hal alır, fırtına öncesi sessizlik gibi." Derin bir nefes alıyor ve çenemi bırakıyor. Tırnakları pençeye dönüşüyor ve gözbebeklerinin etrafındaki sarı halkayla birlikte gözleri canlı bir yeşile dönüşüyor.

Karşımda duruyordu, kısmen diğer formuna dönüşmüştü...
Muhteşem. Olağanüstü.

Sin tekrar bana doğru uzanıyor ve uzun tırnaklarından birinin arkasını yavaşça yanağımda ve boynumda gezdiriyor. Kan akıtacak kadar derin değil ama acıtmaya yetiyor. Mümkün olan en iyi şekilde. Boğazımın dibine ulaştığında, tırnağını geceliğimin korse bağlarının altından geçiriyor. "Ve tahrik olduğunda," gözleri günahkâr bir sırıtişla benimkilere kayıyor, "lanet olası yıldız ışığı gibi kokuyorsun."

İşte bu kadar. Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum, o çıplak teni hissetmek için yanıp tutuşuyorum ve ona uzandığım anda bizi döndürerek beni kendisiyle ağaç arasına sıkıştırıyor. Kolları iki yanımda bir hapishane oluşturuyor ve göğsünden alçak bir hırıltı yükselirken alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. Ve bizi döndürdüğü kadar hızlı bir şekilde, bir kolunu belime indiriyor ve dudaklarını göğsümde gezdirmek için başını eğerek beni kendisine doğru eğiyor.

"Ne yapıyoruz biz? Senden nefret ediyorum. Benden nefret ediyorsun," diye nefes nefese boğuluyorum.

"Senden nefret ediyormuşum gibi mi hissediyorsun?" Kalçalarını benimkilere sürüyor ve gözlerimi önümde ve merkezde tutmak ve başımın arkasına doğru spiral yapmamak için kalan tüm öz kontrolümü alıyorum. Çünkü en hassas yerime bastırarak beni ne kadar arzuladığını hissediyorum.

Göğüslerimin arasında sessizce gülüyor, sadece geceliğimin ince siyah ipeği onları ağzından ayırıyor. "Lanet olası yıldız ışığı."

Bu sefer utanç yanaklarıma hücum etmiyor. Sadece arzunun ılık acısı içimden geçip mideme yerleşiyor.

"Günah. Dur." Durmasını *istiyorum*. Çünkü ağzı bir santim yana kayarsa ya da eli biraz daha aşağı inerse kendimi tamamen ona kaptıracağım.

Sanki onu durduracağımı biliyormuş gibi göğsüme doğru gülümsüyor, sonra benden bir adım uzaklaşıp kollarını indirmeden önce dudaklarını kısa bir an için çeneme doğru kaldırıyor.

"Gördünüz mü, kendinize verdiğiniz değerden daha fazla kontrolünüz olduğunu söyledim."

Piç kurusu.

Ona bilmiş bilmiş sırtıyorum ve geceliğimin bağlarını düzeltiyorum. "Dikkatli ol, Kara Yürek. Gerekirse hepsinin kalbini tek tek sökerim, seninki de dahil. Ve böyle bir güçle orduları dize getirebilirim."

"O zaman kalbimle en son ziyafet çekmen senin yararına olur, aşkım." "Peki neden?"

"Ayaklarımın üzerinde çok daha iyi dövüşürüm. Ve eğer beni önünde diz çöktürürsen, küçük cadı, onlardan kurtulmama izin vermeyeceğini söyleyebilirim."

Sözlerine verdiğim tepkiyi ele veren aptal sırtışıma engel olamıyorum. "İyi geceler, Majesteleri." Bornozumu kavrayarak ona sırtımı dönüyorum ve şatoya doğru ilerliyorum.

"Oh, ve yıldız ışığı," diye sesleniyor arkamdan. *Lütfen bunun yeni lakabım olmasına izin verme.* "Bu gece kendini tatmin ederken inlemeni azaltmaya çalış, canım. Güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Arkamı dönmeden ona başımın üstünde kaba bir hareket yapıyorum. Ormandan çıktığımda, rüzgârda hâlâ onun karanlık kıkırdamasını duyduğuma yemin edebilirim.

"H Beni ne kadar az düşünüyorsun, gerçekten? *Adamların* savaşa gidişini izlerken arkama yaslanıp ayaklarımı uzatmamı mı bekliyorsun?"

Ileana avuçlarını savaş odasının ortasındaki dikdörtgen masaya vurarak soruyor.

"Hiç de az değil leydim," diye yatıştırır Cassius. "Ama Aegidale için neyi temsil ettiğinizi bir düşünün. Bir Lejyon esiriydiniz ve şimdi krallığın en büyük ordusuna komuta ediyorsunuz. Siz bir güç ve dayanıklılık simgesisiniz. Eğer gidip seni tutsak eden insanlar tarafından öldürülürsen, bunun halkına vereceği yıkıcı mesajı bir düşün."

Senin insanların. Sanırım artık onun halkı oldular.

Ileana sıradan biri ama büyü yeteneğindeki eksikliğini azmiyle fazlasıyla telafi ediyor. Lejyon'un işlediği suçlar yüzünden kanının akmasına tanık olmak için Kara El'den daha fazla sebebi olan tek bir kişi bile düşünemiyorum. Ve erkeklerin sapkınlıklarına asla katlanmak zorunda kalmamış bu kibirli aptallardan herhangi biri bunu ondan almaya çalışırsa lanetleneceğim.

"İnsanlar kendilerini yerleştirdikleri o kaidenin üzerinde o kadar yüksekte nasıl görebiliyorlar? Kara El'in kendi halkını savunmasını engellemek bir hakaret olur," diyorum konseye.

Bu sabah strateji tartışmak için toplandığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadım. Gözcüler Baregrove'un dışındaki vadide gizlenen Lejyon birliklerinin görüldüğünü bildirdi. Kaleyi kuşatmayı umarak Blackreach'e akın etmeleri ve Kara Sanat'ın ordusuyla ilk kez kalenin *dışında* karşılaşmaları uzun sürmeyecek.

"Arkadaşınızı nereden tanıdığınızı bana tekrar hatırlatır mısınız majesteleri?" Sterling, bakışlarının ağırlığını üzerime bırakarak çekiliyor.

Bennett'in babasıyla aynı odada olduğum için kendimi suçlu hissedip hissetmeyeceğimi merak etmişim - oğlunun ölümünün gerçek nedenini itiraf etmediği için utanç duyuyordu.

-Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Belki de Bennett'in, bıçağımı bağırsağının derinliklerine sapladığımda ağzından akan kanda boğulmadan önce gördüğü son şey olmadığım için pişmanlık duyması dışında.

"Wren, Lejyon'un göz kamaştırıcı adam toplama taktikleri yüzünden arkadaşlarını kaybetti," diye cevap veriyor Sin yumuşak bir sesle ve hakaretimi savuşturmak istercesine elini sallıyor. "Büyü konusunda ileri seviyede. Harika bir varlık olacak," diye ekliyor kayıtsızca.

Sterling uzun bir parmağıyla yüzünün yan tarafını kaşıdı. "Anlıyorum. Yol boyunca mükemmel akıl hocalarınız olmuş olmalı, Bayan-?"

"Sadece Wren." Ailemin beni şımarık bir et parçasıymışım gibi hayatlarından attıkları gün soyadımı da bırakmıştım. "Ve gerçekten de Lordum. Çok şanslıydım." Arkasındaki sıkılmış dişleri fark etmemesini umarak ona bir gülümseme sunuyorum.

"Yine de büyücüyle aynı fikirdeyim," diye devam etti Cassius'a doğru bir el sallayarak. "Bence Kara El'in savaş alanında olması çok çirkin olur."

Dusaro ağzına götürdüğü dumanı tüten çay bardağının içinden bir anlaşma mırıldanıyor. Aldred, savaş sanatında kendisinden daha az deneyimli olanlarla tartışmaktansa kendi kafasında taktiksel avantaj ve dezavantajları tartışmaya odaklanmış gibi soğukkanlılığını koruyor. Sin sandalyesinde arkasına yaslanmış, sanki konu onu tamamen sıkmış gibi parmak uçlarıyla bir çadır yapıyor. Anika toplantı başladığından beri tek kelime etmedi ve Ileana'nın yüzünde öfkeden başka bir şey yoktu.

"Günah savaşacak," diye meydan okuyorum. "Öyleyse bu kesinlikle varlıklarımızı tehlikeye atma meselesi olamaz, Lordum."

"Singard aynı zamanda yüce hükümdarımız, sanatında inanılmaz derecede usta olduğundan bahsetmiyorum bile. Orada bulunmamak halkına hakaret olur. Ileana ise tam tersine, ne pahasına olursa olsun korunmalıdır."

"Eğer Ileana'nın bir siki olsaydı, o zaman sizin güveninize layık olur muydu, Lordum?"

Dusaro sorum karşısında dehşete düşmüş gibi keskin bir nefes alıyor ama Sin'in gözleri eğlenceyle parlıyor ve dudaklarının kenarından orantısız bir sırıtış yükseliyor. Aynı dolgun dudaklar bir gece önce göğüslerimin arasına bastırılmıştı ve Tanrı yardımcım olsun, bunu düşünmeden edemiyorum.

Ileana bana mırıldanıyor: "Eğer yapsaydım, yapıcı onlara yardım ederdi."

Aldred, dikkatini ellerini indirip öne doğru oturan ve dirseklerini masaya dayayan Sin'e yönelterek, "Bu Majestelerinin kararı," dedi.

"Ileana risklerin fazlasıyla farkında. Onlara kendi kanlarını akıtmayı hak ediyor."

"Singard," diye araya giriyor Dusaro.

"Benim sözüm kesindir" diyor, keskin ses tonuyla bunun pazarlığa açık olmadığını ima ediyor.

Ileana'ya yan yan sırıtıyorum ve o da bana kendi sırıtışıyla karşılık veriyor.

Sin ordu komutanına hitaben, "Yarın gün sonuna kadar son tahliyelerin de tamamlanmasını sağlayın," dedi. "Şehre giriyorum

ve sen," dikkatini bana yöneltti, "benimle geliyorsun."

Neredeyse boşaltılmış bir şehir için, Blackreach'te bir kaos fırtınası esiyor. Arnavut kaldırımlı yollarda birkaç toynak sesi duyuluyor, askerler nöbet yerlerinden birbirlerine seslenirken uzaktan gelen bağırışlar çınlıyor, kapılar ve pencereler duyulabilir gümbürtülerle kapanıyor. Seçkin şehirden geriye kalanlar kapanıyor ve savaş başladığında ne kadar zarar göreceğini yalnızca tanrılar biliyor.

Ama bunun bir önemi yok. Şehir paramparça olabilir ve krallık daha yoksul bölgelere bir kısıntı bile atmadan önce tamamen yeniden inşa edilmesini sağlayacaktır. Innodell gibi yerlerde aileler boğaz tokluğuna çalışır, yırtık pırtık giysiler giyer ve tatsız tuzsuz yiyeceklerle karınlarını doyururlar. Ancak Blackreach gibi yüksek rütbeli lordlara ve leydilere ev sahipliği yapan bir şehir, savaşın ardından ne kadar harap olursa olsun, yoksulluğun etkilerini asla yaşamayacaktır.

Kestane rengi bir atın üzerinde Sin'in yanına biniyorum, Dusaro oğlunun diğer tarafında bembeyaz bir atın sırtında tırıs gidiyor. Sağa dönüp, her iki tarafı canlı tenteli küçük dükkânlar ve kapıların yanında büyük dekoratif saksılara dizilmiş çiçeklerle çevrili uzun bir caddeye giriyoruz. Başımızın üzerinde, daha sonra demir talaşı ile aşılınmış kaynar su ile doldurulacak olan büyük kazanlar çatılara kaldırılıyor.

Dusaro, çenesiyle kalenin uzakta şehrin kişisel arka planı gibi yükselen kulelerini işaret ederek, "Herhangi biri o kadar uzağa ulaşırsa kalenin dışında bir balista kurulacak," diyor.

"O kadar uzağa gidemeyecekler. Hiçbiri bunu başaramayacak," diyor Sin sessizce başını sallayarak.

Solumdaki ara sokakta, küçük bir grup yırtık un çuvallarını tellere takıyor ve uzak uca bir balista daha yerleştirilmiş. Sanki bu kadar dar bir alanda böyle bir saldırıdan kaçılabilirdiymiş gibi, her iki taraftaki çatılar sadak ve oklarla dolu.

Tiz bir çığlık üzerine üçümüz de koyu mavi pelerinli bir kadına doğru döndük, yanında beş yaşından büyük olmayan küçük bir kız çocuğu vardı. İki zırhlı asker kollarını kadının dirseklerine doladı ve onu

Geriye doğru, kızının parmak eklemleri annesinin bol pelerinine yapışmaktan bembeyaz olmuştu.

Ayaklarını önüne doğru uzatarak, ayakta durabilmek için çaresizce kaldıraç etkisi yaratmaya çalışıyor. "Bunu bize yapamazsınız! Bu şehir yandığında, bazılarımızın elinde hiçbir şey kalmayacak!" diye bağılıyor, görünüşe göre belli bir kimseye değil.

Sin ve Dusaro onlara doğru yola koyulurken ben arkalarında kalıyorum, hâlâ kulak mesafesindeyim ama yollarına çıkacak kadar yakın değilim.

"O da onlardan biri, Majesteleri. Çocuğu bilmiyorum," diyor muhafızlardan biri, genç kızın elini annesinden çekerek.

"Ona dokunmayın" diye bağılıyor ve kızını yakalayanı tekmelemek için bacaklarını sallıyor.

"O neyden biri?" Sin sorar.

"Legion. Onu bazı tuzakları kurcalarken bulduk, onları etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Ona yaklaştığımızda, insan olmayan tırnaklarıyla bizi kesmeye çalıştı."

"Vatana ihanetin cezası ölümdür," diye tükürüyor Dusaro atının sırtından. "Cehenneme git," diye karşılık verir ona.

Sin atından atlıyor, siyah binici pelerini arkasında dalgalanıyor ve kadına yaklaşıyor. Ellerim dizginleri daha sıkı kavırıyor.

"Ondan uzak dur," diye bağılıyor kadın, vücudunu kızla Sin'in arasına sokmaya çalışarak.

Onlardan birkaç metre uzakta duraklıyor. "Neden tuzaklarımızı kurcalıyordunuz?"

Alay ediyor ve ağzı kaşlarını çatıyor. "Çünkü bazılarımızın sahip olduğu tek yuvayı yok etmeye istekliyseniz, halkınız da bizimle birlikte ölmeyi hak ediyor demektir. Legion'la işim olmaz *majesteleri* ama bu sizi daha az hor gördüğüm anlamına gelmez."

"Tüm şehir için kurulmuş güvenli evlerimiz var. Korunacaksınız," diye yatıştırır Sin.

"Peki ya sonrası? Elbette, evlerimizi süslü aletleriniz ve onca parayla yeniden inşa edebilirsiniz, ancak bazılarımızın geride bırakmamız gerekenleri geri alacak imkânları yok. Aylardır işsizim çünkü kimse bana olduğum şey yüzünden ödeme yapmıyor. Halkınızın yarattığı önyargılar yüzünden," diyor ve kollarından birini çekip Sin'e bir parmak sallıyor.

"Bu kadar yeter, onunla ilgilenecek zamanımız olana kadar onu kilitleyin. Uygun bir şekilde," diyor Dusaro elini küçümseyici bir şekilde sallayarak.

"Hangi becerilere sahipsin?" Sin, kadının kindar dilinden etkilenmemiş ve babasının sözlerini duymazdan gelerek sorar.

"Ben bir şifacıyım. Bir eczanem vardı ama her şey cehenneme dönünce insanlar gelmeyi bıraktı ve ben de işi kaybettim. İronik, değil mi? Evimde bütün bir orduyu iyileştirmeye yetecek kadar şifalı bitki ve tonik var ve sen intikam uğruna adamlarının kanını akıtırken bunların duman olup gitmesine izin vereceksin."

"Şifa tapınağı her zaman daha yetenekli ellere ihtiyaç duyabilir. Şimdilik şehrin dışında geçici sağlık çadırları kuruldu; onu oraya götürün ve emeğinin karşılığını aldığından emin olun. Çocuğun vardığında yiyecek bir şeyler aldığından emin olun," diyor Sin muhafızlara. Dikkatini tekrar kadına çevirerek ekliyor: "Krallık, maaş bordrosunda yer alanların tüm ihtiyaçlarını karşılıyor."

Dilini tıkırdatıyor. "Ne olduğumu öğrenir öğrenmez beni görevden almayacaklarını düşünüyorsan hayal görüyorsun."

"Onlara söyleyecek misin?"

Kadın şaşkın bir ifadeyle ona bakar ve tereddüt içindeyken Sin tekrar yanındaki muhafızlara seslenir. "Onlara onun yetenekli bir şifacı olduğunu ve Kara Sanat'ın özel göreviyle tapınağa yerleştirildiğini söyle. Büyüsünün nereden geldiğini ya da kendi zamanında hangi faaliyetlere katıldığını bilmelerine gerek yok. Anlaşıldı mı?"

Başlarını sallarlar ve her biri kadına eşlik etmeden önce bir selam verir, kadının çatık kaşları artık inançsızlığa dönüşmüştür. Sin ona sırtını dönüp atına bindiğinde kadının yanakları rahatlar ve kızını kucağına alır, artık krallık muhafızlarıyla birlikte istekle yürümektedir.

Sin eyerine geri yerleşirken, Dusaro başını sallayarak tıslıyor, uzun örgüleri hareketle birlikte zıplıyor. "Çok yumuşaksın evlat."

Dizginlere bir şaplak atarak onlara yetişiyorum ve Sin'in yanında sıraya giriyorum. Profilini inceliyorum ve sanki bana bakmamak için çok çaba sarf ediyormuş gibi çenesinin sertleştiğini fark ediyorum. Kadını merhametinden mi yoksa aşkın türle kan davasını sürdürürse onu ifşa edeceğime dair yeminimi yerine getireceğimden korktuğu için mi bağışladığını bilmiyorum. Ama bunun bir önemi yok.

Doğru seçim yapıldı.

I Kapımın diğer tarafından hafifçe vurulduğunu duyduğumda henüz uyumamıştım. Blackreach'teki tahliyelerin bitmesinin üzerinden iki gün geçmişti ve gözcüler Legion'un Autumnhelm'in hemen ötesinde Köprü. Hedefte kalırlarsa, yarın harekete geçecekler, bu yüzden güneş batmadan birkaç saat önce odama çekilmek, uyuyamamış olsam da, sorumlu görünüyordu.

Parmaklarımı şıklatarak duvar apliklerindeki mumları yakıyorum, doğruluyorum ve çarşafı bacaklarıma doluyorum. Aşağıya doğru bir bakış atıyorum ve uzanmadan önce balkon kapılarını kapatmadığıma pişman oluyorum, kömürlü geceliğim odaya esen serin esintiden dolayı sertleşen meme uçlarıma yapışıyor. Büyümle kapının kilidini açıyorum ve içeri doğru sallanırken inliyor.

Günah eşiği sarıyor. Apliklerde usulca çıtırdayan ateş, ona iyice bakabilmem için yeterli ışığı sağlıyor. Derin yakalı, bol beyaz bir gömlek giymiş, bronz göğsünün pürüzsüz, yontulmuş düzlemlerini ortaya çıkarıyor. Dar siyah pantolonu güçlü kalçalarını sarıyor ve omuzları neredeyse iki yanındaki kapı aralığına değiyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve gözleri anında kıyafetlerime takılıyor, meme uçlarımdan geceliğimi yırtmakla tehdit ettiği yerde birkaç saniye daha kalıyor. *Aptal krallık ipeği.*

Sin bakışlarını göğsümden ayırıp benimkilerle buluşuyor ve siyah çizmelerinin ağırlığı altında zemin usulca gıcırdayarak odayı geçiyor. Yatağın ayak ucuna oturuyor. "Yarıdan önce sana bir şey vermek istedim."

Bir elini pantolonunun cebine sokuyor ve küçük siyah bir şişe çıkarıyor. Kokusu hemen burnumu işgal ediyor ve nemli çiçek aroması dudaklarımı, dilimi, boğazımı okşarken ağzım kuruyor. Elim tutuyor ve şişeyi avucumun içine yerleştirip parmaklarımı şişenin etrafına sarıyor.

"Senin kanın," diye nefes alıyorum. Elim açıyorum ve başparmağımı şişenin yüzeyinde gezdiriyorum. Etrafında, kolye olarak takılmaya uygun hale getirilmiş örgülü bir ip var.

"Kendi kanını akıtmakla aynı şey olmadığını biliyorum ama yine de yarın daha fazla güce ihtiyaç duyarsan tanrıça tarafından kutsanmış taze bir kan kaynağı olacak."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. "Bir kan cadısına böyle bir şey vermenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" Birinin kanının bir damlasına sahip olmak

Bana onlar üzerinde güç veriyor, kolektifleriyle doğrudan bir bağlantı kurmamı sağlıyor ve Kara Sanat az önce bana bir *şişe* verdi.

Gözleri iki gözümün arasında gidip geliyor. "Sana güveniyorum... Wren," diye fısıldıyor ve adımın onun dilindeki sesiyle kalp atışlarım hızlanıyor.

Şişeyi parmaklıyorum ve kapağını açıp derin derin içime çekme dürtüsüne direniyorum. *Onu* içime çekiyorum. Bunu düşünmek bile uyarılmamı arttırıyor ve refleks olarak kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Eğer kokumu alabileceği konusunda ciddiye...

Tanrıça beni bu utançtan kurtarsın.

Az önce sırttı mı? Sin ayağa kalktı, ağzında hınzır bir sırıtış vardı ve elleri pantolonunun beline gitti. "Senin için başka bir şeyim daha var."

Kalçasından kendisine ait olduğunu anlayamadığım bir kılıç çıkarıyor. Onunla dövüştüğünü gördüklerimden daha küçük, kabzası daha ince bir el için tasarlanmış, ama bıçağı onunkilerle aynı ölümcül mükemmellikte bilenmiş. Önce kabzasını bana uzatıyor. Onu hevesle kabul ediyorum ve üzerine oyulmuş karmaşık girdaplı deseni inceliyorum. Elime tam oturuyor, mükemmel bir uyum.

"Çok güzel," diyorum ses tonumdaki hayranlıkla.

"En iyi demircime yaptırdım. Kendim de yapabilirdim ama zamanım olmadı."

"Demir mi dövüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir hobi. Zihnim döndüğünde ellerimi hareket ettirmeyi seviyorum."

Görevleri büyü ile tamamlamak yerine sıradan bir şekilde yapma alışkanlığı olduğunu fark ettim. Aegidale'in Kara Sanatı. Parmağını bile kıpırdatmadan bir adamı dize getirebilmesiyle tanınan savaş lordu, ellerini çelik ve külle karartmayı *tercih* ediyor.

Üzerimdeki battaniyeleri yırtıp yataktan çıkıyorum, vücuduma yapışan geceliğin farkındayım. "Ayağa kalk," diyorum ona.

Karanlık bir kaşını *kaldırıyor* ama itaat ediyor, üzerimde yükseliyor. Önünde diz çöküyorum.

Ellerimi çapraz muhafazanın üzerine koyarak kendimi ve kılıcımı Kara Sanat'a sunuyorum. "Gelecek savaşta size hizmet edeceğime söz veriyorum, Majesteleri. Lejyon bizim için bir tehdit olmaya devam ettiği sürece, ben sizin kullanacağınız kolunuzum."

Bu bir formalite elbette. Sin ve ben uzlaşmamızı çoktan yaptık, ama yine de sözlü olarak söz vermek doğru geliyor.

Sin uzun bir süre bana bakıyor, yüzünde saygı ve... başka bir şey karışımı bir ifade var. "Yemininizi kabul ediyorum ve karşılığında yarınki savaşta sizi koruyacağıma yemin ediyorum. Şimdi yerden kalk, oraya ait değilsin." İri bir elini pazuma doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Dudaklarını kulağıma değdirmek için öne eğildiğinde nefesim kesiliyor. "Ama diz çökmeyi seviyorsan, bunun için daha iyi bir amaç bulabilirim."

Yanımdan geçip kapıya yöneliyor ve ben onun aşkın kulaklarının nefesimdeki kesikliği duyup duymadığını merak ediyorum. Gitmesine izin vermeliyim. Kapıdan çıkıp gideyim ki yarından önce ikimiz de biraz dinlenebilelim ve savaş kazanıldıktan sonra eşyalarımı toplayıp gidebileyim. Çünkü içimden bir ses onu ararsam, ikimizin de bastırıldığı cinsel arzuları tutan mührün kırılacağını söylüyor.

Bu çok ama *çok* tehlikeli olur.

Ama benim her zaman ateşle oynamaya karşı bir ilgim olmuştur.

"Önünüzde diz çökmüş halimi görmek hoşunuza gidiyor mu, Majesteleri?"

Sin donup kalıyor, sırtı bana dönük ve aramızdaki boşluğu dolduran gerilimden boğulabilirim. Yavaşça tekrar bana dönüyor ve bana doğru yürüyor, bu sefer göğsü benimkiyle aynı hizaya gelene ve kalçaları belime bastırılana kadar durmuyor. Çenemi avuçlamak için uzanıyor. "Bu güzel küçük ağzı düşünerek tohum döküp dökmediğimi soruyorsan," başparmağını dudaklarımın kabarıklıklarında gezdiriyor, "cevap evet."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve o da bunu görünce hırlıyor. Derin bir nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. "Bu düşünce seni tahrik ediyor mu aşkım?" diye soruyor, cevabı zaten biliyor. Uyluklarımın arasından gelen *kokuyu duyunca*, sanki orada biriken ıslaklığı tutabilecekmişim gibi kendimi sıkıyorum.

"Ne zaman?" Ben soruyorum.

Sorum üzerine kara kaşlarını çatı.

"Beni düşünerek kendini tatmin ettiğini söylemiştin. Ne zaman olduğunu bilmek istiyorum." Omurgamı dikleştiriyorum, dudaklarımın onun dokunuşu altında titrememesini istiyorum.

Sin ellerini indirip belimi kavırıyor ve kığım korkuluklara çarpana kadar ikimizi de balkona geri itiyor. Başını eğiyor ve dolgun dudaklarını boynumun sütunu boyunca bastırıyor.

"Aynı yatağı paylaştığımız gece, sen yıkanabilesin diye gittiğimde," diye fısıldıyor tenime doğru. "Rut'ta serbest bırakılmamıştım ve

Sikimi yumruklayıp elime boşalmadan önce ormana varmışım, keşke senin lanet olası boğazın olsaydı."

Ağzı aşağı doğru inerken ve parmakları geceliğimin kumaşını kalçalarımın etrafında toplarken arkamdaki korkuluğu tutuyorum. Dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

"Bu yanlış. Sin-Singard, bu... yanlış," boynumla omzumun birleştiği yeri ısırdığında sözlerim yarım kalıyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti dökülerek kendi onay hırıltısını kışkırtıyor.

"Beni - bizi - düşününce damlaman yanlış mı? Kokumu alabildiğimi biliyorsun," diyor ve ısırdığı yeri yalıyor. Elbisemi yukarı kaydırıyor ve elleri dolgun kalçalarımı kavlıyor. Kalbim kulaklarımda düzensiz bir şekilde çarpıyor. Düzgün düşünemiyorum, zihnim tenimdeki elleriyle, ondan gelen sıcaklıkla, şimdi komodinin üzerinde duran şişedeki kanının kokusuyla dolup taşıyor. *Bu yanlış bir şey. Ama neden yanlış? Şimdi hatırlayamıyorum.*

Parmakları hafifçe iç çamaşıırıma değdiğinde nefesim kesiliyor. "Sana dokunabilir miyim, aşkım?"

Mantıklı değil. Ve kesinlikle *doğru* değil. Ama eli, dokunuşunu hissetmek için can attığım yere bu kadar yakinken düşüncelerim *bulanıklaşıyor* ve başımı sallıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum, onu en çok hissetmeye ihtiyacım olan yerime dokunmasına izin verdiğim için kendimden hem nefret ediyor hem de onu seviyorum.

İki parmağını külotuma sokuyor ve beni ona gösterecek şekilde yana çekiyor. Gözleri şimdi beklentiyle zonklayan amıma düşüyor ve gözleri şehvetle parlıyor.

Bir parmağını içime sokarken başım geriye düşüyor.

"Ah, küçük cadı," diye mırıldanıyor, oradaki ıslaklığımı hissederek.

Parmağını içime sokup çıkarmaya başladığında sırtımı kamburlaştırıyorum, o yaptıkça ağzımdan nefesli nefesler dökülüyor. Sin diğer kolunu belime dolayarak beni balkon korkuluğuna yaslıyor ve önce bir, sonra iki parmağıyla beni beceriyor. Onun eline karşı sürtünüyorum, serbest kalmak için çaresizim ama aynı zamanda bu adamın beni boşaltmasına izin vermekten korkuyorum. Beni esir tutan adam. Hayatımı tehdit eden. Nefesimi kesti.

Ama her nasılsa tüm bunlar onun için daha çok yanmamı sağlıyor, sanki yanlışlığı daha iyi hissettiriyormuş gibi.

Parmaklarını geri çektiğinde haykırıyorum. "Sen ne-" "Arkanı dön," diye emretti.

Sersemlemiş ve biraz da kafam karışmış bir halde dönüp dirseklerimi parmaklıklara dayadım.

Birkaç kat aşağıda, kalenin dışında birkaç muhafız devriye geziyor.

Sin botuyla bileğimin iç tarafını dürtüyor. "Duruşunu genişlet."

İtaat ediyorum, ayaklarımı biraz daha açarak yürüyorum. "Birileri bizi duyabilir," diyorum, altımızda tur atarken birbirleriyle şakalaşan muhafızlara bakarak.

"Güzel, o zaman *benim olduğunu* bilecekler. Wren, ne güzel bir isim. Bakalım sen de şarkı söyleyebilecek misin?"

Parmakları tekrar içime dalıyor ve boşluğumu doldururken göğsümden kopan iniltiyi bastıramıyorum. Altıma uzanıyor ve diğer eliyle ağrıyan göğsümü avuçluyor ve onu sıkarken sesleniyorum, başım omzuna yaslanmak için geriye düşüyor, kendi onay sesleri kulağımda titreşiyor. Parmaklarını ritmik bir tempoyla içime sokup çıkarırken sırtımı kamburlaştırıyorum, kalçalarımı onunkilere sürtüyorum, uyarılmışlığının içime doğru çıktığını hissediyorum. Kıçımı ona daha sert bastırıyorum, kesinlikle pantolonunun önünü ıslaklığımla ıslatıyorum ve göğsünden bir onay sesi geliyor.

"İşte bu, zevkini al. Parmaklarımı becer."

Yukarıdaki tanrıça, böyle konuşmaya devam ederse sesine tek başıma geleceğim.

O noktaya vurmak için parmaklarını kıvrıyor ve oh-OH!

"Aynen böyle, aşkım. İşte iyi bir kız," diye kulağıma hırlıyor. "Arkana yaslan ve benim için şarkı söyle, Wren."

Sikeyim. *Siktir!*

Zevkin acelesi beni paramparça ederken ve binlerce parça halinde çözülürken, Sin'in adı dudaklarımdan dökülürken onun etrafında kenetleniyorum. Ve coşku nihayet kaybolduğunda, kendimi ve geceliğimi düzeltiyorum, kalçalarımın üzerinde geri sallanmasına izin veriyorum. Sin elini kaldırıp parmaklarının arasında parlayan ve gerilen döllerime hayranlıkla bakıyor ve sonra ikisini de ağzına alıyor. Onaylayan bir sesle beni parmaklarından emiyor, parmakları ağzından kaydırırken dudakları yüksek bir ses çıkarıyor.

"Her geldiğinde tadın böyle olursa, bağımlılık yaratacak bir sorun haline gelirsin, küçük cadı."

Lanet olsun. Pantolonunu açmak için uzandım ama elimi pantolonunun altına sıkıştırdı.

on

un. "Hayır," diye hırlıyor, sinirli bir şekilde.

Kaşlarım çatıldı, ama nedenini sormadan, "Bunu yapmana izin veremem."

Seni kendime bağladığım sürece bunu yapamam. Bu..." diye uzun bir inilti çıkardı, "bu hiç doğru değil."

"Ama istiyorum," diye ısrar ediyorum. Pantolonunu zorlayan kocaman şişkinliğe bakılırsa o da istiyor.

Sin öne doğru eğilip alnını benimkine dayıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Boğazın düğümlenene kadar adım haykırmadan daha çok istediğim bir şey yok ama şu anda ne istersen iste, burada kendi iraden dışında bulunuyorsun. Bu seçimi tamamen kendi iradenle yapana kadar daha ileri gitmeyeceğim."

Ellerimi tekrar yanlarıma bırakıyorum. "Ciddi misin? Peki şimdi ne olacak?"

Başını kaldırıp dudağını ısırtıyor ve sadece bunu görmek bile muhtemelen beni yeniden orgazm edebilir. "Yarın hepimizin ölmesini engellemek için o tatlı kıcını yatağına geri sokup dinlenmene izin veriyor. *Bana* da odama dönüp, ağzımda hâlâ senin tadın varken kendi kurtuluşumu sağlamak kalıyor."

Başını eğiyor ve dudaklarını ağzımın köşesinde gezdiriyor, aslında beni oradan öpmeden, *hala* dudaktan öpüşmedik ve sonra dönüp kapıya yöneliyor. Daha önce yaptığı gibi, gitmesine izin vermeliydim. Arkasından seslenmemeliydim ve özellikle de az önce yaptığımız şeyi yapmaya rıza göstermemeliydim.

Ama bunu yaptığımı gerçekten memnunum çünkü *Tanrıça yardımcım olsun*, hiç böyle gelmemiştim... şey... hiç.

Sin çıkmadan önce kapı aralığında durup omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor. "Yıldızların tadının bu kadar tatlı olduğunu kim bilebilirdi?"

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de şişeyi masadan alıp içime çekerken parmaklarımı tekrar derinliğime soktum.

I Bir gün kendimi krallıkla savaşırken bulabileceğimi hep biliyordum. Eninde sonunda kaçmayı, saklanmayı bırakıp savaşmak zorunda kalacağım bir gün gelecekti. Ama hiçbir zaman krallıkla *savaşmayı* beklemiyordum.

krallık, ve kesinlikle Kara Sanat yanımdayken değil.

Biz onun ordusunun merkez üssüyük.

Sin ve ben yan yana duruyoruz, ordusunun yarısı önümüzde ve diğeri arkamızda şehre yayılmış durumda. Siyah kanatlı zırhım göbeğime sıkıca oturuyor, çelik plakalar bacaklarımı koruyor ve eşleşen kanatlı eldivenler ön kollarımı sarıyor. Sin'in benim için dövdüğü kılıç belimde beklenti içinde asılı duruyor, hançerim kılıfına sokulmuş ve büyüm avuçlarımda üzerine basılmış bir engerek yılanı gibi tıslıyor. Ona bakıyorum ve çoktan bana bakmaya başladığını görüyorum.

"Savaşta kendini bir kan cadısına güvenirken bulacağın hiç aklına gelir miydi?" İkimizin de sinirlerini yatıştırmayı umarak alay ediyorum.

Sin sakın ve soğukkanlı görünümünü koruyor, ancak kolektif huzursuzluk ve tedirginlikle gürlüyor. "Muhtemelen *bizim* üniformamızı giyen birine ne kadar güvenebileceğinizi düşünüyorsanız o kadar."

"Bakıyorum bugün gerçek bir zırh giymişsin," diye takılıyorum, genellikle çıplak göğsünün üzerinde çelik bir plakadan başka bir şey giymediği yere dikkatle bakarak. Sin, sırtına ikiz kılıçlar bağlanmış, karartılmış kaplamalı kendi zırhını giymiş. Uzun saçları ensesinde gevşek bir topuz halinde toplanmış, birkaç gevşek saç teli yüzünün yanlarını çerçeveleyiyor.

"Bugün biraz örtünmek zorundaydım, dikkatin dağıldığı için kafanın kopmasını istemedim."

Sırıtiyorum ve o yanaklarımdaki kızarıklığı görmeden gözlerimi kaçırıyorum. İtiraf etmekten nefret etsem *de*, görünüşü dikkatimi dağıtıyor. Zırhını giymiş, gözleri yoğun bir odaklanmayla yanıyor ve elleri kılıcına uzanmak için can atıyormuş gibi iki yanında kenetlenmiş, Aegidale ve komşularının korkmaya başladığı Azrail'e *benziyor*.

Lejyon savaş çılgınlıklarının belirgin tizliği havayı delip geçerken ve zırhlı atlarının dörtnala bize doğru koşarken ayaklarımızın altındaki zemin gümbürdüyor.

Başımızın üstünden onlara doğru fırlayan bir ok fırtınası birkaç askeri atlarından düşürse de, okların çoğu kötü işlenmiş kalkanlarına saplanıyor. Okların ilk gönderilişi kararlaştırdığımız işaretti, bu yüzden Sin ve ben harekete geçiyoruz. Önümüzde bir ateş duvarı oluşturduk ve onu

Birinci ve ikinci ordularımız arasında bir alev bariyeri oluşturarak, ara sokaklar ve caddeler boyunca her iki yönde de uzanan bir hat. Lejyon'un sıradanları ateşli barikatı geçemeyecek, aşkınlarnı diğerlerinden ayrılmaya zorlayacak ve sayılarını bölecek. Şekil değıştirenler ateşı geçebilecekler ama bu onların savunmasını geçici olarak zayıflatacak. Bir aşkın kişiyi yaralamak için çok fazla büyü gerekir, ancak keskin bir kılıç derilerini herhangi bir insanınki kadar kolay kesebilir.

Önümüzde, metale karşı metalin sesi havayı yararak çatışmanın başladığını işaret ediyor. Ve tahmin edildiği gibi, aşkınlardan oluşan bir duvar ateş barikatımıza doğru hızla geliyor. Ayaklarımı yere basıyorum, ellerimi açıp kapatıyorum, büyü orada ısınıyor ve beklenti içinde kaynıyor. Aşkınlarnın canavar pençelerinin gürültüsü arttıkça ikinci ordumuz silahlarını çekerek etrafımızda ilerliyor. Lejyon değıştiriciler menzile girer girmez, Sin ve ben hücum eden canavarlara doğru bir yıkım büyüğü dalgası salıyoruz.

En çok merkezdeki altı şekil değıştirenı vurarak kısa bir an için yana doğru tökezlemelerine neden olurken, diğerleri bariyeri daha uzaklardan geçmek için kopuyor. Öndekiler ayaklarını yeniden yere basıyor ve alevlere yaklaşırken omuzlarını indirerek kendilerini kudurmuş, aşırı büyüğü kurtlar gibi yanan duvara doğru savuruyor.

Sin ve ben birkaç adım geri çekiliyoruz, çünkü onlar hırlayıp başlarını eğdikçe paltoları külle kaplanıyor ve çıplak dişleri tükürükle parlıyor. Sırt sırta duracak şekilde yeniden konumlanıyoruz, kendimizi bir koğuşla çevrelerken diğerinin kör noktasını kapatıyoruz. Aşkınlarn ayrılıp ikinci orduya hücum ederken, üç tanesi kalıp etrafımızda daire çiziyor, başlarını yana eğip burunlarını yalayarak alçak sesle, gırtlaktan hırıltılar çıkarıyor. İkiş kırmızımsı renkte, üçüncüsü ise koyu sarışın, her birinin sivri kulakları, uzun dikdörtgen burunları ve köpek suratlarının derinliklerine yerleştirilmiş altın gözleri var.

Biz onun gücünü koruyabildiğimiz sürece, korumamız onların daha fazla yaklaşması için çok güçlü. Niyetimi bizi koruyan koğuşa akıtırken, Sin'in sırtının benimkine yaslanmış olması odaklanmamı ve topraklanmamı sağlıyor.

Dün gece, *yarınkı savaşta seni koruyacağıma yemin ettim*, diye söz verdi. Ve şu anda, bedenlerimiz omuzlarımızdan birbirine kenetlenmişken, Kara Sanat'a hayatım pahasına güveniyorum.

Bir an önce aklıktan gözü dönmüş alevler kalın gri bir sisin içinde kaybolur.

Bariyeri söndürdüler.

Gelişmiş abjurasyon büyüleriyle tanınan bir türe karşı uzun süre dayanamayacağını biliyorduk, ancak duvar yıkılmadan önce kaç tanesinin hala ayakta kalacağını hafife almıştık.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor ve yanan bir perdeye dönüşmüş barikatın arkasını görmek için zorlanıyorum ama duman çok yoğun. Yaklaşan her neyse yaklaştıkça dizlerimin bağı çözülüyor, şehrin sokakları botlarımın altında titriyor ve-

"Günah!" İkinci bir aşkın dalgası tüten duvardan geriye kalanlar arasından hızla gelirken omzumun üzerinden sesleniyorum.

Birçoğu hastalıklı görünüyor, kömürleşmiş kürklerinin altındaki deri parçaları fokurdayan bir güveç gibi kabarıyor. Adamlarımız savunmayı yarmadan önce sırtlarına kaynar, demirli su yağdırmış olmalı. Krallık askerleri içeri girip etrafımızı sarıyor, canavarlara saldırıp onları keserken, etrafımızı saran üç tanesi de bariyerimizin sınırlarını zorluyor - bu kadarına karşı dayanamayacak bir bariyer.

"Onları yere indirmeliyiz!" Sin omzunun üzerinden bağılıyor. "Bana ellerini ver!"

Arkama uzanıyorum ve beyaz sıkılı parmak eklemleri benimkilerin üzerine kilitlenir kilitlenmez, vücudumdaki büyüü kanattıkça omurgam yükseliyor. Kanımdaki kolektifi söküp alırken ve büyüü damarlarımdan çekerken ona karşı koymuyorum. Kollarım onun pençesinde kıvranıyor ve titriyor, Sin beni içten içe tüketirken bedenim çökmek üzere. Ve aniden başım çok ağırlaşıyor ve boynum omzuna doğru gevşek bir şekilde düşüyor, dizlerim bir sonraki pes etme tehdidiyle karşı karşıya kalıyor.

"Dayan," diye homurdanıyor nefesinin altından, elleri dayanılmaz bir şekilde benimkilerin etrafında sıkılıyor. Sin vahşi bir haykırıyla, doğrudan benim kaynağımdan aldığı büyüyle güçlendirdiği bir yıkım dalgası salıyor ve ardından gelen ulumalar senfonisi beni tekrar uyanık hale getiriyor. Gözlerimi açıyorum ve hemen etrafımızı saran üçünün kürklü bacaklarının ağırlıklarının altında sallanışını ve yere çöküşlerini izliyorum, gevşek, kırık ve kanlar içinde.

Sin beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor, iyi olup olmadığını soruyor ve cevap vermediğimde beni şiddetle sarsıyor. Ama görüşümü bulandıran kırmızı sisin içinden onu zar zor görebiliyorum ve kafamdaki fısıltıların arasından sesini duymakta zorlanıyorum.

Onun fısıltıları.

Gözlerim düşmüş canavarlara, yırtılmış yanlarına ve damlayan yaralarına odaklanıyor ve ben...

Kokusunu alıyorum.

Acılarının kokusunu içime çekiyorum, sıcak şarap ve narenciye kokuları dilimi okşuyor ve onları görünce dişlerimi yalıyorum. Sin çenemi tutup başımı öne doğru çekerek beni gözleriyle buluşmaya zorluyor ve içgüdüsel olarak ona dişlerimi gösteriyorum.

"Kim olduğunu hatırla," diyor, sözleri aceleyle ama nazıkçe çıkıyor. "Sen ondan daha güçlüsün."

Ben ondan daha güçlüyüm.

Düşmüş, buruşmuş bedenlerine koşan ve hiç düşünmeden boyunlarını kıran; yaralarından akan kanı kucaklayan; merhamet için yalvardıklarında gülen.

Kim olduğunu hatırla.

Lejyon askerlerinin dudaklarından dökülen tiz ilahiler, başlarının üzerinde tuttıkları silahlarıyla ete kemiğe bürünmeden dakikalar önce yoğun, dumanlı duvarda dans ediyor. Kılıçlar, çekiçler, çeşitli büyüklük ve kalitedeki savaş baltaları bize doğru akın ediyor ve ben onlara doğru dönüp kılıcımı belimden çekerken Sin'e başımı sallıyorum.

Sırtından kendi silahını çıkarıyor ve yan yana, azgın bir tsunami gücüyle bize doğru hücum eden canavar seline bakıyoruz. Çevikliğim beni şaşırtıyor, büyücünün yüksek etkisi bedenime adrenalin pompalıyor ve daha hızlı, daha keskin hareket etmemi sağlıyor. Büyüm kendini yenilerken, eğitimde toplayabildiğimden daha hızlı bir şekilde saldırıyor, itiyor ve hamle yapıyorum.

Asla yalnız olmadığım için beni ne pahasına olursa olsun koruma emri verildiğini hemen anlıyorum. Sin'in adamları beni dört bir yandan kuşatıyor, rakibimi alt etmeme izin veriyor ama önüme düştüklerinde ölümcül darbeyi vurmak için her zaman devreye giriyorlar. Onları teker teker kesiyoruz, krallığımızın çeliği derme çatma zırhlarındaki delikleri kolayca buluyor ve parçalara ayrılmış silahlarını alt ediyor. Kan dökülmesinin kokusu duyularımı istila ediyor, onların acılarının gücümü beslemesine izin verirken kemiklerimi coşkulu bir sırta kaplıyor. Çılgılık atan bir kadın elindeki çekiçle bana saldırırken sağıma dönüyorum ve yana doğru kaçarak ayağımı kadının sırtına saplıyorum ve onu tökezleyerek askerlerimizden birinin üzerine düşürüyorum.

Şimdi diğer yöne bakarken, duman örtüsünün arasından Sin'i görüyorum. Beş aşkın yavaşça etrafını sarıyor ve tam gücünü kazanmadan önce onu büyüye başvurmaya zorluyor. Ama o bile beş şekil değiştirenin Kara Sanat'ın tek başına çelikle başa çıkması için çok fazla olduğunu biliyor. Tanrıça tarafından kutsanmış büyü, insan derisini sivri köpek dişlerine karşı daha az savunmasız hale getirmiyor.

Sadece iyi yerleştirilmiş bir ısırık alır.

Etrafımda, yenilenen büyümden çok fazla tüketmeden gelen kılıçları veya okları saptıracak kadar güçlü bir savunma kalkanı oluşturun. Ter ve kan damlayan ceset kalabalığının etrafından dolanarak ve ayaklarımın dibindeki düşmüşlerin üzerinden sıçrayarak Sin'e doğru atılıyorum. Çığlığı duyduğumda neredeyse ona ulaşmışım. O gırtlaktan gelen tiz sesleri tanıdıkça ciğerlerim buza dönüşüyor.

Ileana.

Sese doğru koşuyorum ve onu Sin'in arkasında, solunda buluyorum; kendisine pek çok şekilde zarar veren adamlara saldırırken çığlık atıp uluyor ve öfkesinin sesleriyle dikkatleri hızla üzerine çekiyor. Şimdi Sin'e doğru koşarken, kendi büyümden geriye kalanları onun koğuşuna itip güçlendiriyorum. Dışa doğru genişleyerek onları birbirleriyle aralarına daha fazla mesafe koymaya zorluyor ve en yakınimdaki iki kişi burada olduğumu fark etmeden koruyucu bariyerden içeri dalıyorum. Omuzlarını indirip kendilerini çembere doğru savuruyorlar ve koruyucu kılıfımızda zayıf bir nokta arıyorlar. Gücümüzü çembere aktarıyoruz ve korumamızın çevresi onlara değdiği her yerde kürklerini yakarken birkaçı irkiliyor. Koruma güçlü, ama aktif olarak ona karşı itişip kakışan beşi arasında bölündüğünde onları tek başına yere serecek kadar güçlü değil. Ter yüzümden, boynumdan aşağı akıyor ve yorgunluk her zerreme sızıp iliklerimi çamura çevirirken kemiklerim ağırlaşıyor.

Sin kırbaçla arkasına bakıyor ve ben de benim duyamadığım ama onun yüce kulaklarının duyduklarını görmek için onun bakışlarını takip ediyorum. Arkamızda, Ileana'nın ıstırap dolu çığlıkları onları yaralı bir kurda saldıran avcılar gibi kendisine doğru çekerken etrafı hızla sarılıyor. Ileana hiçbir zaman yırtıcı bir hayvan olmadı ama yalnız bir kurt bile yeterince kızgın ve açsa birkaç insana saldırabilir. Ve o çok aç.

Endişe Sin'in yüzünü bozuyor. Kızın yanına gitmeli, onu hapsettikleri boğucu tutuşu kırmalı, ama koğuştaki tutuşunu bırakırsa, ona karşı iten aşkınların ağırlığı benim için çok fazla olacak.

tek başına tutuyor. Gözleri bizimle onun arasında gidip geliyor, etrafındaki adamları indirip yanıma dönmesinin ne kadar süreceğini hesaplıyordu.

Çok uzun. O da bunu biliyor.

Ya o ya ben. Ve o hareket etmiyor.

Dizginlenemez bir öfkeyle gözleri dönmüş olan Ileana kılıcını neredeyse dikkatsizce savururken acımasız çığlıkları daha da yükseliyor. Bir kılıcın sol tarafını delip geçmesine kendi kılıcıyla engel oldu, silahı kanını donduran bir çığlıkla kılıçtan sıyrıldı ve arkasından ona doğru koşan sakallı adamı görmezden gelerek silahı tutana doğru döndü. Adam çekicini yukarı kaldırıyor, Kara El'in kanı gözlerinde gece yarısı yıldızları gibi parlıyor.

Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamam.

Ileana'nın acı dolu soğuk geceler boyunca katlandığı her şeyi hatırladıkça çektiği acının hatırası içimde dalgalanıyor. Beni *ondan* ayıran perdeyi yırtıp atarken, bu acının beni parçalara ayırmasına ve hepsini tüketmesine izin veriyorum. Ve tanımlayamadığım bir feryatla, varlığımdan sığıyor ve hançerli pençelerini adamın göğsüne batırıyor. Öne doğru eğilirken çekici yere çarpıyor ve ben de zihinsel pençelerimi deri derisinin ön kısmına geçirip tırnaklarımın şeklini kanına buluyorum. Devriliyor, ağzından kan fışkırıyor ve son nefesi göğsünden düşerken arkasında bir gümbürtüyle yere yığılıyor.

Damarlarım onun kolektifinin hücumuyla kabarıyor, kanım güç, adrenalin ve öfkeyle yoğunlaşıyor. Kokusu burun deliklerimi genişletiyor ve hâlâ onu çevreleyen Lejyon askerlerine bakarken dudaklarımı yalıyorum, gözleri panikle açılmış, şimdi tamamen bana odaklanmışlar. Cığerlerimden gelen ve etrafımızdaki havayı saran o vahşi çığlığı tekrar duyuyorum, sanki kendi cılız uzuvlarını büyütebilir ve her zonklayan yaradan zehrini emebilirmiş gibi. Etrafındaki adamlar teker teker kemik şakırtılarıyla doğal olmayan açılara giriyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve ben onları kendi bedenime çekerken bedenlerinden ayrılıyor. Kaos göğsümden, midemden, kalçalarımın geçerken kahkahalarla başım geriye düşüyor. Ileana ölümlerinden kimin sorumlu olduğunu görmek için topuklarının üzerinde dönüyor ve ben parlayan gözlerimi onun koyu kahverengi gözlerine indiriyorum - bir daha asla korkuyla delik deşik görmek istemediğim gözlerine.

Arkamda, beş şekil değiştirenin gırtlaklarının derinliklerinde bir yerlerden kopan hırıltılardan oluşan bir orkestra, zaten bitkin düşmüş olan Sin'i boğmakla tehdit ediyor. Ayaklarının dibinde ölü yatan sakallı adama doğru bir elimi uzatıyorum ve hayali bir yumruğu kolektifine doluyorum. Çekiyor, çekiyorum ve çekiyorum-

Kanının bana itaat etmesini istiyor, onu efendisi olarak bana hizmet etmeye zorluyorum ve son bir çekişle, yaratılmış ve onun kızıl suyuyla damlayan uzun bir mızrak avucumda cisimleşiyor. İçlerinden birinin Sin'e doğru yükseldiğini ve sivri dişleri birbirine çarparak ona saldırdığını duyuyorum. Bariyeri yıkıyorlar, her biri bir ısırık almaya çalışıyor ve her girişim kanımı daha da kaynatıyor.

Kimse Kara Sanatıma dokunamaz.

Bir an bile tereddüt etmeden dönüp kanlı mızrağı Sin'e en yakın aşkın yüzüne fırlatıyorum. Hayvan inleyip yere yığılırken, yüzünden taze kan akarken, yüzüme sığmayacak kadar geniş, hain bir gülümseme ağzımı genişletiyor. Ölmek üzere olan hayvanın üzerine atlayıp mızrağımın dev kafasında açtığı delikten fişkıran kardinal akıntısını yalamamak için kendimi zor tutuyorum.

Diğer dördü odaklarını bana çeviriyor ve sanki zihinsel bir düşünceyi paylaşıyorlarmış gibi, aynı anda bana saldırıyorlar, insanlık dışı, altın gözlerinin içinden bana ölüm vaatleri bakıyorlar. Duruşumu genişletiyorum ve elimi narin bir şekilde sallayarak ölü aşkın kanını vücudundan söküp hançerli bir yağmur gibi diğerlerinin üzerine gönderiyorum. Üçünün üzerine yağıyor, ölen arkadaşlarının özü derilerinden hayatlarını akıtırken onları yuvarlanmaya gönderiyor.

Bana en yakın olanın önünde diz çöküyorum, kürkü saçlarım kadar beyaz ve parlayan sarı gözleri benimkileri yansıtıyor. Kana bulanmış çenesini tutuyorum, athame'imi yanımdan kaydırıyorum ve yüzüme sıçrayan kardinal damlacıklarının tadını çıkararak kürklü boğazını kesiyorum. Dördüncüsü arkamdan saldırıyor ve elimdeki hançeri kavrayarak, bıçağı etli kalbine saplamaya hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum.

Sin kılıcını karnına saplarken canavar üzerime kan kusuyor, önümde yere yığılırken ağzından suyu fişkırıyor. Silahını şekil değiştirenin yanından çekiyor, kılıcı kalın, kırmızı şurupla kaplanmış. Sin büyüünün etkisiyle çok canlı olan sarı-yeşil gözleriyle gözlerime bakıyor ve elini bana uzatıyor.

Tutunmaya çalıştığım son kontrolüm de onu gördüğümde içimden fırlıyor. Saçları ter ve kanla kayganlaşmış, gevşek parçaları bakır yanaklarına yapışmış, parlayan gözlerinde benim için endişelendiği belli oluyor.

Onu istiyorum.

Vücudumdaki her sinir ve ciğerlerimdeki her nefesle onu istiyorum. İkimizin de savaştığı cinsel arzulara teslim olurken, büyücünün yüksekliğinin beni tüketmesine, beni mahvetmesine izin vermek istiyorum. Direniyorum çünkü ne olurdu

Krallığı benim türümden korumaya yemin etmiş bir adamın beni *istemesi* ne anlama gelirdi? Ve en kötüsü, eğer onu geri istersem bu benim için ne ifade ederdi? Ailemi, özgürlüğümü, hayatımı tehdit eden adam.

Ama içimdeki bu parçaya, özümün derinliklerine gömdüğüm içgüdüsel açlığa dokunarak, bir süredir doğru olduğunu bildiğim şeyi itiraf edebilirim. Bir parçam, ham, ilkel bir parçam Kara Sanat'a aşık oluyor.

Onu istemek yanlış. Bunu biliyorum. O bir zehir. Karmakarışık çarşafklar, çalıntı öpücükler ve dünyada *yanlış* olan her şeyi vaat eden bir tonik. Belki de bu aşk değildir. Belki de ilkel bir ihtiyaç, etimdeki kemikler kadar benim bir parçam, ama ne kadar denesem de onu içmeyi bırakamıyorum.

İstediğimi de sanmıyorum.

Elini tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Gözleri üzerimde geziniyor, beni hasar açısından değerlendiriyor ve onun ilgisini görünce içim arzuyla doluyor. Düşünmeden hareket ediyorum... Mantiğın böyle duygularla karışmasına yer yok. Günah zehirdir ve beni öldürse bile onu kendi isteğimle yutacağım.

Göğsümü onun göğsüne çarparak iki elimi boynuna doluyorum ve ağzını kendime çekiyorum. Bir an için dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda, altımda kaskatı kesiliyor. Ağzı açgözlülükle boynumu, omuzlarımı, hatta göğüslerimin arasındaki teni tattı ama dudaklarımı asla. Çünkü bir öpücüğü paylaşmak sadece cinsel ihtiyaçtan kaynaklanmaz... bir öpücük samimidir. Derindir. Ruhani.

Sadece bir gece önce, duruşumu genişlettim ve kendimi ona açtım, böylece beni tam kalbimden memnun edebilecekti. Ve o zaman bile kendimi ona, ağzı ağzıma değerken hissettiğim kadar... bağlı... hissetmemiştim. Tatlı, lezzetli zehir.

Dudaklarını dudaklarımla ayırıyorum ve vücudu altımda canlanıyor, sanki benim tadım onun içindeki alevleri körüklüyor. Elleri belime iniyor ve beni kendine doğru çekiyor, zırhımız garip ve engel teşkil ediyor ama bu onun ağzının benimkini yutmasını engellemiyor, dili benimkinin tadından zevk alıyor. Uzaklaşırken alt dudağını ısıırıyorum ve ağzının köşesine bulaşan kanı yalıyorum. Geri çekilirken bakışlarını tutuyorum, yüzündeki aç ifadeyi anılarıma gömüyorum, sonra dönüp yaralılar ve ölenler denizine doğru koşuyorum.

Bir vitrinin kenarına yaslanmış bir merdiveni tırmanıp çatıya atlıyorum ve gelen okları saptırmak için etrafıma bir koruma fırlatıyorum. Yüksekliği altımdaki çatışmayı incelemek için kullanıyorum ve ne kadar

Şimdi sayıca üstünler. Sin ve adamlarının onları aç köpekler gibi avlaması çok uzun sürmeyecek ama bu görüş noktasından zaferimizi hızlandırabilirim.

Ellerimi sallayarak altımdaki yola ateş yağdırıyorum. Çatıdan çatıya sıçrayarak ateşi sokaklara ve ara sokaklara yayıyor, bölmeler oluşturuyor ve askerleri gruplara ayırıyorum. Her grupta bizim adamlarımızın onlarinkinden daha fazla olmasını sağlayarak bizim tarafa daha fazla kayıp verme şanslarını yok ediyor ve ölümlerini hızlandırıyorum.

Duman ve küllerin arasında Sin'i buluyorum, şehrin merkezinde tek başına üç adamla kapışıyor. Havada ağır bir kan kokusu var; bir kısmı metalik, bir kısmı tatlı, hepsi de kesinlikle ağız sulandırıcı. Güç, canlı bir akım gibi içime doluyor, derimi aşılma zımnı gibi kalınlaştırıyor, büyümü kaos kıvılcımlarıyla besliyor ve tüm bunların uyandırdığı tahrikle kalçalarımı boğuyor.

Sin hafifçe öne doğru eğilmiş, ağırlığı ayaklarının üzerinde hafif ve nasıl olup da onun ne kadar *canavarca* olduğunu fark etmediğime şaşıyorum, sanki içinde gizlenen hayvanı tam olarak saklayamıyor. Üçünü de kolaylıkla alt ediyor ama yorgunluğu yüzünden okunuyor. Etrafına ördüğüm ateş çemberinde kesecek başka düşmanı kalmayınca, gözleri çatıda beni buluyor. Nefes alış veriş i ağırlaşmış tı ve zırhındaki çatlaklardan sızan kanı fark ettim. Göğüs plakamın altına sıkıştırdığım küçük şişeye uzanıyorum ve başparmağım la kapağını açıyorum. Burnumu şişeye daldırıp derin derin içime çekiş imi izlerken dudakları hafifçe aralanıyor ve onu içime davet ediyorum. Bakış larımızı kesmeden, dilimin sivri ucunu şişeye daldırıp onun tadına bakıyorum.

Zevk içimde sallanıyor.

Gücümün onu sardığını hissettiğinde doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşiyor ve nazikçe, kolektifini kendiminkiyle kucaklıyorum ve onu iyileştirici büyüyle dolduruyorum. Yaraları zırhının altında kapanırken irkilmiyor. O bana odaklanmış durumda, kendi büyücülüğünün doruk noktası benim içimde de aynı hisleri uyandırıyor. Dudaklarını ıslatıyor ve çatıdan atlayıp onu şehrin sokaklarında, son nefeslerini vermek için savaşı an isyancıların çığlıklarını dinleyerek yememek için kendime hakim olmam gerekiyor.

Diğerlerini kontrol etmek için bakış larımı ondan ayırmaya zorluyorum kendimi ve bir zamanlar beni köleleştirebileceklerini düşünen adamları katlediş imimizi izlerken zevk yine içime iş liyor. Ve bizim tarafımız onların iş ini teker teker, bölge bölge bitirirken, ateş büyüsunü tekrar ciğerlerime çekiyorum.

Sin yaralılarımıza derhal müdahale edilmesini ve geri çekilmeye başlamamızı emrediyor. Hayranlıkla izliyorum -tam da emrettiği gibi- ve eğer daha fazla tahrik olmam mümkün olsaydı, yüzündeki kırmızıyı silerken ve bir elini isyan kanıyla ıslanmış uzun saçlarında gezdirirken bunu yapardım. Düşmanlarını acımadan katledişimi, sadece irademin gücüyle kemiklerini kırışımı ve enerjilerinin çekirdeğime doluşunu izledi. Dönüşümümü izlerken gözlerini kırpmadı ya da onların kanından daha fazlasıyla kayganlaştığımda alay etmedi. O beni *istiyordu*.

Ve ona sahip olacağım.

T Zafer davullarının derin gmbrtleri bedenimi ele geçiriyor, müzik kalçalarımı kavırıyor ve sanki tekmişiz gibi arkamda dans ediyor. Başımı arkaya atıyorum ve her vuruşta içimde hareket eden ritmi besliyorum

savaş enstrümanlarının. Davulların her vuruşunda ayaklarımın dibine düşen bir beden, onların acı dolu çığlıklarının anısı kanımda rengarenk tc kuşlar gibi çakıyor. Nabzım tempoya uygun olarak hızlanıp yavaşlıyor. Hayatımda hiç bu kadar *iyi* hissettiğimi hatırlamıyorum. Sınırsız. Sanki bedenim sadece ve sadece bana aitmiş gibi.

şu anda sabahın ilk saatleri olmalı ama kaleye dndğmzden beri hiçbirimiz uyumadık. Etrafta şenlik ateşleri yanıyor, erkekler etraflarında neşeyle dans edip içki içiyor, kutlama için tahta fincanlarını birbirine vururken gülüyorlar. Hatta bazı hizmetçiler ve uşaklar kendilerini kalabalığın arasında buluyor, diğerleriyle birlikte tezahürat yapıyor ve müzik eşliğinde sallanıyorlar.

Her şeyin içinde dans ediyorum. Tatlı kaosun üzerinde, kan büyüsünün kalıntıları kalçalarımı yavaş, ritmik dairelerde yönlendiriyor ve dans ediyorum, dans ediyorum ve dans ediyorum. Sin bakışlarını gizlemiyor. Belki de bir kez olsun dikkatli bakışlarını saklamama güvenini veren, kendi yükselen byclğnn ykseklіđidir. Avluya karışıyor -oyunlarını oynuyor ve içkilerini paylaşıyor- onu hiç görmediğim kadar kaygısız. Ama gözleri asla benden uzaklaşmıyor. Ve askerleri sırayla yanımda, *arkamda* dans ettiğinde, parlayan gözleri öfkeyle kararıyor ve her seferinde kalçalarımın arasına bir sıcaklık sarsıntısı gönderiyor. Sırf gözlerindeki öfkeyi görebilmek ve bedenime savaş tamtamları gibi sahip olma ihtiyaı derinleştikçe çenesinin her bir tikiinin içime gönderdiği hazzın tadını çıkarmak için adamları birbiri ardına kendime doğru sallıyorum.

Belki de kan büyüsünün etkisiyle aniden parlayıp ordusunun yarısını göz açıp kapayınca kadar yok etmeye karar vermediğimden emin olmak için beni izliyordur. Ya da belki de döndüğümüzde giydiğim kıyafetleri seviyordur - boynumun arkasından bağlanan çift askılı koyu mor bir elbise, yakası göğüslerimin arasına dalıyor. Elbisenin etekleri arkada daha uzun; n ise alttan kalçalarıma geçirdiğim ince çorapların paçalarını gösterecek kadar kısa. Ve Kara Sanat'ın gezinen gözlerine bakılırsa, elbisenin üzerine bahse giriyorum.

Acaba düşmanlarının cansız bedenleriyle çevriliyken onu ne kadar derinden öptüğümü ve isyan kanının ağzımda nasıl bir tat bıraktığını düşünüyor mudur?

Gözlerimiz avluda tekrar kilitleniyor ve başımı arkaya eğip dilimi *yavaşça* dişlerimin ön kısımlarında gezdiriyorum, ona birkaç saat önce dilimin *onun* dişlerinde olduğunu hatırlatıyorum.

Elimle göğüslerimin arasındaki çıplak teni okşayarak bakışlarını bir süre daha üzerimde tutuyorum, sonra dönüp kaleye doğru gidiyorum. *Gel ve beni al, Blackheart.* Çalışma odasının kapısını büyüyle açıyorum, benimki artık onun kullandığı kilitleme büyüsunü alt edebiliyor ve masasının üzerine zıplarken kapıyı aralık bırakıyorum. Eşiğe bakarak bacaklarımı açıyorum, elbisemin eteği belimde toplanıyor ve elimi kalçalarımın arasına sokuyorum.

Merdivenlerdeyken kokusunu alıyorum, sedir ve karabiber kokusu tek başına parmak uçlarımda altını ıslatmaya yetiyor. Kapıdan içeri adım attığımda onu gördüğümde inlememek için kendimi zor tutuyorum, gözleri anında kendime dokunduğum yere yapışıyor. Arkama yaslanıp bacaklarımı daha geniş açıyorum, boynunda titreyen nabzını görünce amım ağlıyor. Masadan kalkarken bileğimi yana doğru savuruyorum ve kapı arkasından çarparak kapanıyor. Onu burada benimle birlikte mühürlüyor. Kaderimizi mühürlüyor. Çünkü içimden bir ses bu odadan girdiğimiz gibi çıkmayacağımızı söylüyor. Sin'in pantolonundan taşan şişkinliğe bakınca, artık pek yürüyebileceğimden emin değilim.

Dilimi üst dudağımda gezdiriyorum, tertemiz siyah gömleğinin altında onu tatmak istediğim her yeri ve beni tatmasına *ihtiyaç duyduğum* her noktayı düşünüyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor, ayakları hâlâ yere basıyor ama gözleri şehvetle parlıyor. Her zaman stratejist olan Aegidale'in savaş lordu, bu gece pes edersek oyunun sonsuza dek değişeceğini biliyor. Savaş taktiklerine aşina olmayabilirim ama düşmanı çalışma masanızda becermenin tavsiye edilmediğinden eminim. Parmağımı ıslaklığında gezdirirken ona tek kaşımı kaldırıyorum ve seçimini yapması için cesaretlendiriyorum.

Hareket onu kırıyor.

Sin bana doğru koşuyor, iki eliyle belimi kavırıyor ve kığım masaya dayanana kadar beni geriye itiyor. Parmaklarım gömleğinin gevşek kumaşında kıvrılıyor ve ağzı açlıkla benimkine çarpıyor, sanki bana yeterince hızlı doyamıyormuş gibi.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Tenini tenimde hissetmek için yanıp tutuşarak gömleğinin düğmelerini açıyorum ve kaslı kollarının üzerinden aşağıya doğru yırtıyorum. Çıplak, yontulmuş göğsünü, kaslı kollarını gördüğümde içimde vahşi bir şey serbest kalıyor.

Ömür boyu kılıç kullanmaktan yontulmuş taş gibi oblikler. Günah sadece güzel değildir.

Yıkıcı biri.

Elleri elbisemin arkasındaki bağcıkları buluyor ve umursamadan, artık uzamış olan pençesini aşağıya doğru sürüklüyor ve korse serbest kalıyor. Boynumun arkasındaki askıları çözüyorum ve o da elbisenin üst kısmını aşağı çekerek dolgun, şiş göğüslerimi ona gösteriyor. Sin nasırlı elini karnımın yan tarafına doğru kaydırıyor, kaymış pençelerinin uçları tenime batıyor ve diğer eliyle göğsümü avuçluyor. Beni ağzıyla yutuyor, dudaklarını koyabildiği her yeri öpüyor -boynumu, köprücük kemiğimi, göğsümü- ve ben ellerimi onun bağlanmamış saçlarına gömüyorum. İhtiyaç içimde şiddetli bir ateş gibi yanıyor, ağız içimde kavrulan cehennem için yatıştırıcı bir merhem.

Dilini meme ucumun üzerinde gezdirirken haykırıyorum ve ağzına alıp ısırıldığında derinden inliyorum. Sert değil ama ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına yetecek kadar. Sonra beni kalçalarımın altından tutup masanın üzerine kaldırıyor, ayaklarımın topları yanlardan kıvrılıyor. Açılmış bacaklarımın arasına giriyor ve bir parmağını yarığımın üzerinde gezdirirken dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırıyor.

Göğsünün derinliklerinden bir onay hırıltısı yükseliyor. "Benim için çok ıslaksın, küçük cadı."

Pençelerini geri çekiyor, sonra bir parmağını içime sokuyor, içime girip çıkmaya başladığında ikimiz de coşkulu iç çekişler çıkarıyoruz. Ellerim saçlarına dolanıyor ve ikinci parmağını içeri soktuğunda, zevk dalgaları içimi yıkarken başım geriye düşüyor.

"Günah..." Avucunu klitorisime bastırıp içime doğru bir gelgit dalgası gönderdiğinde cümlemi tamamlayamadan nefes nefese kalıyorum.

Eline karşı sallanıyorum, parmaklarını istediğim noktaya vurmak için kıvrırken tamamen onun merhametine kalıyorum ve... ve... *Yukarıdaki Tanrıça*. Hayır. Henüz değil.

"Sin-stop!" Sesleniyorum.

Hemen duruyor ve parmaklarını içimden çekip beni acı verici bir şekilde boş bıraktığında neredeyse inliyorum. Alnını alnıma bastırdığında nefes alış veriş zorlaşıyor. "Niyetinde hata mı yaptım, aşkım?"

Başımı onunkine doğru sallıyorum. "Hayır, ondan değil. Sadece önce yapmam gereken bir şey var."

Kendimi zorlayarak ellerimi saçlarından çekip yüzünün iki yanına koyuyorum ve başını eğerek bana bakmasını sağlıyorum.

"Şu anda burada seninle olmamın sebebi herhangi bir büyü değil. Burada olmak istediğim için buradayım. Seninle ilgili bir şey ruhumu ateşe veriyor Singard ve ben yanmaya hazırım."

Eğiliyor ve ağzımı yine kendi ağzıyla kapatıyor, ama bu sefer daha nazik. Daha yumuşak. Kalbinin hazır olmadığı şeyleri dudaklarının ve dilinin söylemesine izin vermek.

Ellerim göğsünün kesik düzlemlerinde geziniyor, derisine gizemli çizgiler çiziyor. Bir elim karnında, diğeri benimkinde duraklıyorum. Ne olacağını biliyor ve dikkatle izliyor ama beni durdurmaya çalışmak için hiçbir hareket yapmıyor. Sin özgürlüğüme söz verdi ve bu odadan çıkmadan önce beni kendisinin serbest bırakacağından şüphem yok ama başkalarının isteğiyle özgür bırakılmaktan bıktım.

Bizi birbirine bağlayan hayali halata tutunuyorum ve zihinsel pençelerimle onu parçalıyorum. Altımda bükülüyor, irademe direnmeye çalışıyor, ama ben onu daha sıkı kavriyorum, tüm niyetimle yok olmasını istiyorum.

Dudaklarım göğsünde ve boynunun sütununda gezinirken ip yarılmaya ve kırılmaya başlıyor. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ağzımı kulağının dibine yerleştirmeden önce dilimi çenesinin alt kısmında gezdiriyorum. "Bizi bu bağdan kurtarıyorum."

Kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor, biberli kokusunu içime çekerken ağzım kuruyor, dilim krema gibi özünü kucaklamak için can atıyor.

Aramızdaki bağ kopuyor.

Ciğerlerim yeni keşfettiğim özerklikle şişerken derin nefes alıyorum, Kara Sanat'ın son kontrolü de bedenimden akıp gidiyor.

Beni bağısız bırakıyor.

Vahşi.

Açlıktan ölüyorum.

Avuçlarımı sert göğsüne bastırarak Sin'i kendimden uzaklaştırıyorum. Geriye doğru tökezledi, etrafından dolanıp onu masaya doğru itmeme yetecek kadar uzağa. *Benim sıram.*

Boynu boyunca yumuşak ısırmalarla başlayarak, köprücük kemiğini kemirerek, göğsünü yalayarak dokunulmadık hiçbir yerini bırakmıyorum. Karın bölgesinde dilimi gezdirmeyi bitirdiğimde, parmaklarım pantolonunun düğmelerini açmak için hareket ediyor. Elleri benimkilerin üzerinde kenetleniyor ve bir parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor, irisleri hâlâ için için yanan sarı-yeşil.

"Kafan güzel, aşkım," diye mırıldanıyor.

"Sen de öylesin," diye fısıldıyorum, ellerimi onunkilerin altından çekip çıkararak.

Sinirli bir zevkle inliyor ve kulağımın tepesini dişlerinin arasına almak için başımı eğiyor. "İşte tam da bu yüzden sana bunu bir kez soracak kadar kendimi tutabiliyorum," diyor ve kulağımın memesini tekrar dişliyor. "Emin misin?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Sikinin tadının nasıl olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Bu nasıl bir cevap, Majesteleri?

Göğsünden bir hırıltı kopuyor ve pantolonunu aşağı çekiyorum. Aleti serbest kalıyor ve gözlerimin küçük yemek tabakları kadar açıldığını *hissediyorum*.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ağız sulandırıcı şey. Ve kesinlikle Kara Sanat'ın en ölümcül silahı.

Eğer büyümlü kafam kendime güvenimi *artırmıyorsa*, onun *büyükliği* karşısında tereddüt edebilirdim. Ama bunun yerine dudaklarımı yalıyorum ve ağzımı şişmiş sikinin etrafına sarıyorum, bunu yaparken ona bakıyorum. Onu ağzıma daha fazla alırken nefesinin altında küfrediyor, ama boğazımın arkasına çarpmadan önce sadece yarısı sığıyor ve ben onun etrafında öğürüyorum.

Sin, çukurlaşmış yanaklarımın sikinin üzerinde aşağı yukarı kayışını gördüğünde sanki hayatında gördüğü en güzel sanat eseriymiş gibi bana bakıyor. Başıma uzanıp parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, ben de dilimi uzun aletin üzerinde gezdirip açıklıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi onu yalayıp yutuyorum. Saf erkeksi zevk homurtuları göğsünden yırtılıyor ve onu daha hızlı emiyorum, horozunun ağzımın arkasına tekrar tekrar dokunmasına izin veriyorum. Diğer eli boynumun arkasını buluyor ve beni ensemden kavırıyor -beni istiyor, bana *ihtiyaç* duyuyor- tırnakları tekrar pençelere dönüşüp tenimi deliyor. Parmaklarındaki kendi kanımın kokusu içimdeki zevki daha da sertleştiriyor ve dilimi şaftının alt tarafına doğru sürüklüyorum, onun yer değiştirmemek için verdiği mücadeleyi izliyorum.

Sinirli bir homurtuyla kendini dudaklarımın arasından çekip çıkarıyor ve beni ayaklarımdan kaldırarak tekrar masanın üzerine koyuyor ve dizlerimi ayırarak önünde çıplak kalmamı sağlıyor. Öne doğru eğiliyor, saçlarının uçları meme uçlarıma değiyor ve çenemin altını öpüyor. Aleti kalçamda zonkluyor, ucundaki ıslaklık şimdiden boncuk boncuk olmuş. Sırtımı kamburlaştırıyorum, onu bana karşı, şimdi onun için hıçkıran amıma karşı hissetmek için çaresizim.

Sin dudaklarını benimkilere doğru kaldırıyor ve onlara karşı

mırıldanıyor. "Şimdi seni becereceğim, aşkım. Sorun olur mu?"
Tanrıça, evet.

Başımı sallıyorum, ona sürtünmek için ilerliyorum.
Kulağımda alçak bir hırıltı. "*Kelimelerini kullan*, küçük cadı. Bana o." istediğini söyle

"Bunu istiyorum. Lütfen beni becerin, Majesteleri. Şimdi..."
Nefesi boynumda çok sıcaktı, elleri yayılmış kalçalarımı kazıyordu.
Onun etrafında açılmak... Hayatımda onun içimi doldurmasını hissetmekten daha fazla bir şey istememiştim.

Kendini içime kaydırırken haykırıyorum. Sin yavaşça hareket ediyor, bana onun büyüklüğüne uyum *sağlamam* ve etrafını sarmam için zaman veriyor. İniltimi ağzıyla yutuyor, içimden çıkarken dilini benimkiyle birleştiriyor.

Kara Sanat ikinci kez nazik değil.

Tekrar içime giriyor, bu sefer sonuna kadar oturuyor, siki içimde sert ve kalın. Boğazımdan boğuk bir çığlık yükseliyor ve o da bu sesle inliyor. İçime girip çıkarken elleri kığımın etrafında sıklaşıyor, her derin dalışta daha da ıslanırken horozu beni etrafına daha kolay geriyor.

Beni sikerken başım omuzlarımdan arkasına düşüyor ve kalçalarımı onunkilere sürtüyorum, onu sıcaklığımla kaplıyorum. Adını haykırırken hiç utanç duymuyorum, seksinin sesi benimkine çarptıkça dudaklarımdan inilti dökülüyor. Öne doğru eğilip meme ucumu dişlerinin arasına aldığı anda içimde bir kaos patlıyor ve ardından gelen çığlıkları bastıramayarak uçurumun kenarına düşüyorum. Sin kendi boşalmasını bulurken yüzünü boynuma gömüyor ve eğer daha fazla ıslanmam mümkünse, horozu içimde titreşirken yapıyorum ve tohumunu amımın derinliklerine döküyor.

Sırtım masaya çöküyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum, burnu köprücük kemiğimin çukurunda. Burada birbirimize sarılarak uzanırken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, nefeslerimiz yavaş yavaş normale dönüyor.

Sin ayağa kalkıyor ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor, bu sefer çok daha nazik ve tatlı. Ayağa kalktığı anda beni de yanına çekiyor, böylece dik oturuyorum ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor, sesi hiç duymadığım kadar çığ.

Öne doğru eğiliyor ve kalçamda bir zamanlar siyah kalbinin süslediği yeri öpüyor. "Üzerindeki izimi görmeyi özlemeyeceğim desem yalan söylemiş olurum. Ama sana sahip çıkmanın daha keyifli yollarını buldum," diyor, gözleri şimdi kalçalarımdan aşağı akan tohumunu alıyor.

"Tonik alıyorum," diyorum. Hamileliği önleyen bitkilerden oluşan bir karışım. "Ailemi ziyarete gittiğimizde çantama koymuştum."

"Biliyorum," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap verir.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, o da sırtıyor.

"Dün gece odanızı ziyaret ettiğimde masanızın üzerinde gördüm. Kesinlikle kafamda görüntüler oluşturdu. Ve söylemem gerekirse, adaşının hakkını veriyorsun. Çok güzel şarkı söylüyorsun, küçük Wren."

Sahte bir tatlılıkla gülümseyip elbisemin askılarını boynumun arkasından bağlarken o da pantolonunun içine girip gömleğini geri çekiyor. Elbisemi tekrar bağlayabilmesi için arkamı dönmemi işaret ediyor.

"Gerek yok. Ben odama gidiyorum. Resmen bittim." Kaşlarını çatıyor ve sonra mırıldanıyor, "Bu gece benimle kal."

"Benimle işiniz daha bitmedi mi majesteleri? Yarın her yürümeye çalıştığım da şimdiden sizi düşünüyor olacağım."

Hafifçe gülüyor ama gözlerine dokunmuyor. "Bu gece benim odamda uyu. Şu anda nereye kaçtığını merak eden binlerce adam var ve seni bulmalarını istemiyorum." Ses tonu neşeli ama gerçek bir endişeyle yüklü. Birisi gerçekten bir şey yapmaya kalkışırsa çok *daha kötü* bir şeye dönüşeceğinden hiç şüphem olmayan bir endişe.

"Beni ne tür bir kadın sanıyorsun?" Şaka yapıyorum.

Öne doğru eğildi ve dudaklarıma *doğru* fısıldadı, "Çok... *çok* arzu edilen biri."

"O zaman kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olmam *çok* iyi bir şey." Kıkırdıyor. "Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz."

Ondan uzaklaşıyorum ve dizlerimi bükerek sahte bir reverans yapıyorum. "İyi geceler, Majesteleri."

Odama döndüğümde, kapıyı sadece sürgüyle kilitliyorum, daha sonra geleceğini ve büyü yaparak kapatacağını biliyorum. Ve tam olarak anlayamadığım bir nedenden dolayı, diğerlerini dışarıda bırakan kişinin o olmasını istiyorum.

Cosmina pembemsi çıplak dizlerinin üzerinde diz çökmüş, boynu gökyüzüne doğru eğilmiş, siyah saçları bir yeraltı şelalesi gibi omuzlarına dökülüyor. Mavi damarlar kısır kolyeler gibi boynuna dolanmış ve

Nefesi zorlaşıyor ve sığılıyor. Etrafındaki ormanın bir yerinden bir dal kırılıyor ve tam ağaçların arasında büyük, siyah bir sis belirirken dikkatini sese doğru veriyor. Gözleri kocaman açılıyor ama dizleri yosunlu zeminde dikili kalıyor. Dişlerini tehditkâr bir hırıltıyla sıkıyor. Sis sanki hissediyormuş gibi tepki olarak yükseliyor ve onu bütünüyle yutmak üzere olan bir fırtına gibi ona doğru koşuyor.

Terden sıırıslıklam olmuş battaniyeleri vücudumdan sıyrarak ayağa kalkıyorum.

Cosmina.

Orada değildi.

Savaştan sonra kan büyüsu beni sarhoş, çılgın ve... ve dikkati dağılmış bir halde bıraktı. Yanaklarım dün geceki -ya da sanırım bu sabahın erken saatlerindeki- olayların hatırasıyla ısınıyor ve ne kadar süredir uyuduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Ama uykunun ve bilinmeyen bir saatin etkisiyle kafamın güzelliği gitmiş gibi görünüyor ve şu anda net bir şekilde düşünüyorum.

Orada olması gerekiyordu.

Planımız, anlaşmamız buydu. Legion'u alt edecek, Cosmina'yı serbest bırakacak ve kız kardeşimle benim Scarwood'dan zarar görmeden ayrılmamıza izin verilecekti.

Legion katledildi. Kan büyüsu içimde dolaşıyordu, beni çılgın bir versiyonuma uçurdu ve beni tüketti... *ona*. Günah duyularımı ele geçirmişti; kokusu, görünüşü, bana *bakış*. İkimizi de korumak için damarlarımdaki büyüyü çektiğinde, iyi olduğumdan emin olmak için panikle bana cevap vermeye çalıştı. Savaşın sıcaklığında, beni yanında tutmak için bir büyüye ihtiyacı yoktu. Benim iyiliğim için duyduğu endişe, irademi onunkine bağlamak için yeterliydi.

Kara Sanat, düşmanlarını vicdan azabı duymadan katledişimi ve kanlarını dudaklarımdan yalayışımı izledi. Benden korkmadı, benden iğrenmedi ya da benim için daha azını düşünmedi.

O beni *istedi*.

Şimdi her şey tüm açıklığıyla gözümün önüne geliyor. Yüzünü hatırlıyorum - Ileana'nın kafatasının arkasına neredeyse ölümcül bir darbe indiren sakallı adam. Sayıca azdı, öfkeden kendini tutamayacak kadar bitkin düşmüştü ve o gece hayatta kalamazdı.

Onu ben öldürdüm.

Ve *onu* kontrol ettim.

Ama ardından gelen güç dalgası Cosmina'yla ilgili tüm düşünceleri susturdu; kan, savaş ya da kendisi dışındaki her şeyi bastırdı. Günah da uçmuştu. Şehir etrafımızda parçalanırken onu öptüm, avludaki kutlamada onunla alay ettim, onu çalışma odasına çektim. Onu *takip* ettim.

Yaptığımız şeyden pişman mı? Kara Sanat'ın bir kan cadısıyla yatması düşünmek istediğimden çok daha fazla yasayı ihlal ediyor ama o ne yaptığını biliyordu. Eylemleri kendi büyücüsünün yüksek seviyesinden etkilenmiş olabilir ama beni öpmeyi *seçti* ve çalışmada kesinlikle kendi özgür iradesiyle hareket etti. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, her şeyi tekrar yapardım.

Bu sabah yaptığımız şey doğru geldi.

Doğru hissettirdi.

Aceleyle hamama gidiyor ve dünden kalan her şeyi cildimden temizliyorum; ellerimdeki ve yüzümdeki solmuş kırmızı lekeleri, tırnaklarımdaki kiri, cildimde hâlâ kalan sedir ve karabiber kokusunu. Ciğerlerim özgürlük ve fırsatla şişerek derin derin nefes alıyor. Ve bir kez olsun içim Günah'ın bağlayıcı büyüsünün ağırlığıyla sıkılmıyor. Kalçamda siyah bir kalp izi yok.

Artık Kara Sanat'a bağlı değilim.

Scarwood'u şimdi terk edersem, beni izleyebileceği sihirli bir ipi olmayacak. Ama kız kardeşim olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Sin ve ben bir anlaşma yaptık ve ben de onun anlaşmaya sadık kalmasını sağlamaya niyetliyim.

Döndüğümde River odamda bekliyor; Sin'in artık biraz olsun aklım başımda hareket ettiğimden emin olmak için ondan bana göz kulak olmasını istediğine şüphe yok. Sin'in öğleden sonra Büyük Salon'da meşgul olduğunu, Blackreach'in lordları ve esnafıyla şehrin yeniden inşası için planları görüştüğünü söyledi.

Diz hizasında, beli oturan ve etekleri hafif kloş siyah bir elbise giyiyorum ve saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru örüyorum. River'ın bıraktığı küçük kozmetik kutu ve kaplarını karıştırarak yanaklarıma ve göz kapaklarıma biraz pudra sürüyorum ve hiçbir pudranın yüzümdeki endişeyi kapatamayacağına iyice ikna olduğumda davamdan vazgeçip odamdan çıkıyorum.

Büyük Salon'un kapıları, taş zeminden kemerli tavanlara kadar uzanan duvar boyunca uzanıyor ve büyük altın kulpları var. Dışarıda görevli muhafız benim için kapılardan birini açıyor ve içeri giriyorum. Oda büyük ama ahşap masalar ve sandalyeler dışında çoğunlukla boş

Ortada oturan -muhtemelen konsey için oturma yeri- ve uzak duvar boyunca kürsüyü işgal eden büyük boy taht. Ve kıpkırmızı kadife minderlerle süslü altın tahtta oturan, onunla tanıştığım gece giydiği siyah deri paltosuyla Aegidale'in Kara Sanatı.

Odaya girdiğim anda gözleri üzerimde, sanki beni bekliyormuş, onu burada bulacağımı biliyormuş gibi. Koyu renk bir frak giymiş yaşı bir adam - bir lord - kürsünün dibinde duruyor. İkisine de saygımdan reverans yapıyorum ve gözlerimi hızla Sterling'in tanımadığım bir adamla birlikte durduğu salonun diğer ucuna çeviriyorum. Baş Langston beni onlara doğru el sallıyor ve Sin'in doğrudan görüş alanından çıkma bahanesine minnettar olarak hemen onun yanına gidiyorum.

Sterling'in ve yanında gümüş iplikler olan lacivert bir palto giymiş uzun boylu adamın önünde tekrar reverans yapıyorum. Kıyafetine bakılırsa başka bir Langston. "Evlat, bu Wren, Majestelerinin eski bir dostu. Dün onlarla birlikte şehirde savaştı ve Singard bana onun mükemmel bir varlık olduğunu söyledi. Wren, bu benim en büyük oğlum Cornelius."

İsmi söyler söylemez, benzerlik o kadar bariz bir şekilde yüzüme çarpıyor ki, bunu nasıl kaçırdığımdan emin değilim. Cornelius kardeşinden daha uzun boylu ve Bennett'in ürpertici mavi gözleri yerini sıcak bal rengi gözlere bırakmış, ama aynı kalın, dalgalı kahverengi saçlara, açılı çeneye ve ince, geniş dudaklara sahip.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Lordum," diyorum.

"O zevk bana ait leydim." Gülümseyerek dikkat çekici derecede düzgün beyaz dişlerini gösterdi. Dusaro ve Bennett, Langston'ın en büyük oğlunun geri dönmeyi planladığından bahsetmişti ama kardeşi ailesinin ona karşı güçlü çekinceleri olduğunu da ima etmişti. Onu Blackreach'ten ayrılmaya iten şeyin ne olduğunu ve neden şimdi dönmeyi seçtiğini merak ediyorum.

"Kardeşiniz için başsağlığı diliyorum," diyorum ses tonumda zoraki bir özürle. Ciddi değildim ama bunu teklif etmezsem tuhaf görünebilirdi.

"Teşekkür ederim. Kardeşimi geri getirmeyecek olsa da, yine de adaletin yerini bulmasına sevindim. Onun ve Legion'un sonuçsuz davası uğruna kaybedilen sayısız kişinin intikamının alınmasına yardımcı olduğunuz için size minnettarım."

"Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı, ama Leydi Langston ve ben Cornelius'un aramıza dönmelerinden çok memnunuz," diyor Sterling, oğlunu Bennett'in önerdiği gibi hoşnutsuzlukla değil, gururla değerlendirerek.

"Aile işinde yerimi almanın vakti gelmişti - bunun işi çok kötü batırmasına izin vermek istemedim," diye şaka yapıyor ve babasının kaburgalarına dirsek atıyor.

Sin'in hâlâ ziyaretçiyle meşgul olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve onu hâlâ sohbet ederken buluyorum, ancak tırnaklarının tahtın koluna vurması ve bacağının hafifçe zıplaması, adamı göndermeye hazırlandığını gösteriyor.

Sterling bakışlarımı takip ediyor. "Baloya ev sahipliği yapması harika bir fikir." "Balo mu?" Dikkatimi tekrar Langston'lara çevirerek soruyorum.

"Şehir sakinlerinin bu kadar esnek olmasından dolayı bir takdir göstergesi... bir kutlama balosu da diyebilirsiniz. Davetiyeler yarın tüm Blackreach'e gönderilecek, zira çatışmaların çoğu yerleşim bölgelerinden uzakta kaldığı için çoğu aile evlerine dönebilecek."

"Gerçekten de harika bir fikir, Lordum. Şehrin merkezi yeniden inşa edilirken, Majesteleri'nin dikkat dağıtıcı bir teklifte bulunması oldukça cömertçe."

Cornelius ellerini önünde birleştirir. "Bayan Wren, umarım çok ileri gitmiyordur ama bu baloda bana eşlik eder misiniz? Korkarım bir süredir evden uzaktayım ve henüz eski tanıdıkları yeniden bir araya getirme fırsatım olmadı."

"Ben mi?" diye geveliyorum, gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Pek iyi bir dansçı olmadığımı kabul ediyorum," diyor ellerini havaya kaldırarak

"Ama bana oldukça vasat bir konuşmacı olduğum söylendi."

En son bir Langston'la dans ettiğimde, ikimiz için de sonu iyi bitmemişti. Arkamdaki konuşmanın sona ermekte olduğunu fark ederek omzumun üzerinden tekrar bir bakış atıyorum. Belki de Cornelius'la dansa katılmak Sin'e bir mesaj gönderir ve aramızda geçenlerin sonucunda ilişkimizin değişmesini beklemediğimi açıkça belirtir. Şüphesiz Kara Sanat patavatsızlığımızın aramızda kalmasını isteyecektir. Gölgelede paylaştığımız zevkleri aydınlatmak gibi bir niyetim olduğundan endişelenmesine gerek yok. Ayrıca, Cornelius rahmetli kardeşine benzerse, onları yeniden bir araya getirmekten mutluluk duyarım.

"Memnuniyetle Bay Langston," diyorum, elbisemi havalandırıp dizlerimi eğerek.

"Cornelius," diye düzeltti. "Mükemmel. Bu yaşlı adamla uğraşmak zorunda kalsam da Blackreach'e dönüşüm o kadar da sefil olmayacak gibi görünüyor," diyerek babasını gönülsüz bir sırıtışla ve dirseğini çarparak azarlıyor.

Arkamızda, ziyaretçi veda ediyor ve bir hizmetçi ona dışarı kadar eşlik ediyor, salonun ağır kapısı arkalarından inleyerek kapanıyor.

"Eşlik etmeni dört gözle bekliyorum, Cornelius. Şimdi bana izin verirseniz, Majesteleri'nin vaktinden bir an çalabilir miyim diye bakmam gerekiyor."

Endişemi yutarken boğazımın düğümlenmemesini umarak dönüp kürsünün dibine doğru yürüyorum ve her adımda Sin'in gözlerinin bana yapıştığını hissediyorum. Minderli tahtında arkasına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış, ellerini kucağında parmak uçlarında birleştirmiş, rahatlığın simgesi gibi oturuyor ama yüz ifadesi hiç de rahat değil.

Derin bir reverans yapıyorum. "Majesteleri. Düzenlemelerle oldukça meşgul olduğunuzu biliyorum, ancak bir dakikanızı rica ediyorum. Özel olarak."

Koltuğunda doğrulur ve dirseklerini tahtının kollarına dayar. "Beyler," diye sesleniyor Sin hâlâ kulak kesilmiş olan Langston'lara. "Bizi biraz yalnız bırakın."

İkisi de selam verip tek kelime etmeden hızlıca dışarı çıkıyorlar ve duvarları kaplayan birkaç hizmetçi de sorulmadan peşlerinden gidiyor. Oda bizden başka kimse kalmayınca dikkatini tekrar bana çeviriyor, gözleri artık her zamanki yeşil tonuna dönmüş ve merakla yanıyor. Şimdi daha uzun oturuyor ama bacakları hâlâ önünde açık duruyor. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirliyor, sanki gözlerimi kaçırıp onu seyretmemek için kendimi zor tuttuğumu biliyormuş gibi.

Kaşlarımı çatma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine omurgamı dikleştirip gözlerinin içine bakıyorum. "Krallığın zaferi için sevinçliyim ama aynı zamanda olayların tahmin ettiğimiz ve planladığımız gibi gitmemesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Dün kız kardeşimden hiçbir iz görmedim ve şimdi Legion'un yıkımıyla birlikte ona ne olacağı konusunda çok endişeliyim."

Çizgiler alnını yarıyor ve bir eliyle çenesinin altını ovuşturuyor. "Nerede olabileceğine dair herhangi bir ipucunuz var mı?" diye dikkatle soruyor.

"Onun ellerinde olduğundan eminim. Nasıl bir uzun oyun oynadıklarını bilmiyorum ama eğer birileri onun yerini gizliyorsa, bu sadece hazır olmadan önce onu bulmamı istemedikleri anlamına gelebilir. Hâlâ onlardan daha fazlası *olmalı*, olmak zorunda."

Çünkü eğer yoksa... Lejyon'un kız kardeşimi bir yerlere atmış olma ihtimalini kabul etmek istemiyorum, bedeni asla bulunamayacak şekilde büyüyle yazılmıştı.

"Cathal'ı görmek istiyorum. Onun nerede olduğunu biliyor olmalı ve eğer seninle konuşmayacaksa, bırak onunla ben konuşayım. En *ikna edici* olabileceğini düşündüğüm yetenekleri nasıl kontrol edeceğimi öğrendim."

Hançerimi göğsüne saplamak ve çarpan kalbindeki kanı höpürdetmek gibi.

"Sizi temin ederim ki benim de elimde bir sürü numara var. Ama Legion öldüğüne göre, artık onu hayatta tutmak için kaynak harcamaya gerek yok. Onun acı çekmesini izlemekten duyduğum kişisel haz dışında," diye ekliyor karanlık bir şekilde.

"Hayır! Lütfen... hayır. Cosmina kayıp olduğu sürece olmaz. Önce onu bulmalıyız, sonra ona ne yapacağın umurumda değil. Ama Cosmina'nın nerede olduğunu bilen tek kişi o olabilir."

Keskin bir nefes veriyor ve boş boş çenesinin altını kaşıyor. "Wren..."

"Senin yanında savaşacağıma söz verdim ve bu sözümü tuttum. Ve şimdi senden onu bulmama yardım etmeni *istiyorum*. Bunu yapar yapmaz gideceğiz ve benden sonsuza dek kurtulabileceksin."

Bu yorum karşısında dudakları bükülür ama cevap vermez.

"Lütfen Singard. Beni yalvartmayın."

"Seni tekrar önümde diz çökmüş görmek istesem de, aşkım, o küçük güzel elbiseni mahvetmeni istemem. Bana birkaç gün ver. Sabah hazırlıkları denetlemek için şehre gidiyorum ama hafta sonunda burada bir kutlama balosu düzenlemek için geri döneceğim. O zaman toplanacağız."

"O kadar vaktimiz yok diye endişeleniyorum," diye üsteliyorum. "Hafta sonu," diye tekrarlıyor, şimdi daha keskin. "*Peki*. Lanet haftanın sonu."

"Elbette baloya katılabilirsin. Söz veriyorum bu sefer seni kimseyle dans etmeye zorlamayacağım, belki ben hariç. Tabii o zamana kadar yürüyebilecek durumda olursan." Mükemmelleştirdiği o tembel, vahşi sırtışını vurgulayarak bana bir kaşını kaldırıyor ve bunun midemde yarattığı yanmadan *nefret* ediyorum. Bedenim bana ihanet ediyor.

Tatlı olduğu kadar acı bir ses tonuyla, "Bakalım Cornelius seni dansa kaldıracak kadar uzun süre beni bırakmaya razı olacak mı?" diyorum.

Sırtışı ağzından kayboluyor ve çene çizgisi boyunca uzanan kaslar hafifçe tüylenirken yanaklarımın eğlenerek şişmesine engel olamıyorum.

Ortaya çıkar çıkmaz da yüzümdeki kendini beğenmiş gülümsemeyi sildim. "Anlaşmamızın devam etmesini dört gözle bekliyorum, Majesteleri. Ancak hafta sonuna kadar bana kabul edilebilir bir plan sunamazsanız, korkarım ki ayrılmak zorunda kalacağım. Yine de krallığın benim gözümde itibarını korumasının sizin için en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Karanlık bir eğlenceyle kıkırdıyor. "Söyle bana küçük cadı, şimdi tüm düşmanlarını mı yoksa sadece benim istediklerimi mi öldürmeye niyetlisin?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Sadece yatağa götürdüklerim, Majesteleri."

Dönüp kapıya yöneliyorum, ama Sin'in yüzündeki açgözlü *ifadeyi* görmeden önce değil, sanki yorumum onun kalbi kadar vahşi ve çiğ bir açlığı kışkırtmış gibi. Sözünü yerine getirmezse göğsünden hevesle söküp yiyeceğim bir kalp.

River, Sin'in ayrıldığı sabah odama bir kese para bıraktı ve Kara Sanat'ın bunu kasabadaki modacı dükkânından bir elbise almam için bıraktığı konusunda ısrar etti. Yazılı olmayan metni kolayca okuyarak kabul ettim.

deri çantaya yazılmış bir mesaj. Sin, Cornelius'la kutlamaya katılmayı kabul etmemi ne kadar az önemsediyini göstermek için bana bir elbise almak istiyor. Ve çantada bulduğum gümüşlerin sayısına bakılırsa, kaliteden ödün vermemi istemiyor.

Yanımda birini getirmemi umursamamalı. Kara Sanat'la aramızda, büyüden kurtulmamızın doğal sonucu olan dizginlenemez bir şehvet gecesinden başka bir şey yokken olmaz. Çalışma odasındaki gecemizden bu yana kendime birkaç kez dürtülerimizle hareket ettiğimizi, başka bir şey yapmadığımızı hatırlattım. Singard Kilbreth ve ben birbirimize ait *değiliz*, asla da olmayacağız. Onu şehir şehir dolaşıp yoluna çıkan her aşkın kişiyi katletmekten alıkoyan tek şey yaptığımız anlaşma: Ben onun sırrını ifşa etmeyeceğim, o da ailemi vahşice öldürmeyecek. Sadece bir canavar böyle birine aşık olabilir.

Canavarlardan bahsetmişken, düpedüz *kötü niyetli* görünüyorum.

Ezilmiş kadifeden yapılmış uzun kırmızı bir elbise kıvrımlarımın her birini sarıyor, yakası göğüslerimin arasına derinlemesine dalıyor, tepe noktası neredeyse göbeğime geliyor. Aynı renk eldivenler kollarımı dirseklerime kadar süslüyor ve bir çift askılı altın topuklu ayakkabı giyiyorum. River saçıma kalın bir taç örgüsü yapmama yardım etti ve yan tarafına kristal yapraklı bir tarak yerleştirdi ve aynada başımı çevirdiğimde ışığı nasıl yakaladığını hayranlıkla izliyorum.

Tak, tak. "Size bir teslimatım var leydim," diye sesleniyor kapının diğer tarafından bir hizmetçi. Onu içeri alıyorum ve bana tepesine küçük bir zarf yapıştırılmış uzun, dikdörtgen bir kutu uzatıyor. O gider gitmez zarfı yırtıp açıyorum ve içinden mükemmel bir yazıyla kaleme alınmış bir notun bulunduğu dekoratif bir kırtasiye malzemesi çıkarıyorum.

So our guests know where you lie.

-S

Kağıdı buruşturup bir kenara atıyorum ve ince kutuyu açıyorum, içindeki hazineyi görünce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Koruyucu bir kadife oyuğun içine oturtulmuş altın bir kolye bana bakıyor, ince pırıltılı metal yaz güneşi gibi ıslıl ıslıl. Ortasından gözyaşı damlalı bir kolye sarkıyor, altın bir ayara işlenmiş büyük bir lal taşı.

Kağıdı yerden alıp düzleştirerek açıyorum ve Sin'in notunu tekrar okuyorum.

Yalan söylediğin yerde.

Parmak uçlarımdaki kıvılcımlarla neredeyse parşömeni tutuşturacaktım. Sözlerindeki çifte anlam konusunda aklımda hiçbir şüphe yok; bu değerde bir kolyenin ancak krallığın zenginliğinden gelebileceği açık. Kara Sanat, kolyeyi bir tür krallık ödülü gibi takmamı isterken, aynı zamanda bu geceye katılan lordlara yasak olduğumu da ima ediyor.

Cornelius'a yasak.

Sanki Günah bana sahipmiş gibi.

Kutuyu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyorum ve çıplak boynumu vurgulamak için çenemi yukarıda tutarak kasıla kasıla odadan çıkıyorum.

Cornelius koyu mavi paltosu ve ona uygun pantolonuyla dikkat çekiyor, dalgalı saçları yeni taranmış ve bir tür tutucu maddeyle kafasına yapıştırılmış. Merdiven boşluğunun dibinde beni bekliyor ve en alt basamağa ulaştığımda eldivenli elimi tutuyor.

"Enfes görünüyorsunuz, Leydi Wren."

Elimi onun elinin arasına sıkıştırarak derin bir reverans yapıyorum. "Siz de öyle Lordum. Gidip biraz sorun çıkaralım mı?" Ona şakacı bir göz kırpıyorum ve şatonun balo salonuna giden uzun koridoru işaret ediyorum.

Girişimizi yaparken Cornelius'un elimi tutmasına izin veriyorum. Kristal aksanlı altın avizelerden duvarlara yaslanmış uzun masaların üzerine örtülmüş ince dantel masa örtülerine kadar mekân zarafetin tanımı. Bahçeden taze toplanmış çiçek demetleri dekoratif vazolardan fışkırıyor, yaprakları canlılık için odanın etrafında dönen özenli elbiselere rakip oluyor. Yaprakları arasından renkli meyveler fışkıran yeşil çelenkler uzun beyaz sütunların etrafını sarıyor, çam kokusu topraksı aromasıyla odaya nüfuz ediyor.

Enerjim ile odaya doluşan kolektif sürüsü arasına bir duvar örerek, bu gece beni ezmesine izin vermeyi reddediyorum. Kız kardeşimin kaderi ikimiz tarafından da bilinmediğinden, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ve şu anda Cornelius oldukça dikkat dağıtıcı görünüyor.

Gümüşler cama çarpıyor ve Dusaro en uçtaki kürsüden tüm salonun dikkatini üzerine topluyor. Sin'in babasını tek başına görünce elim kalçama bağladığım hançere gidiyor, ben de onun yerine Cornelius'un koluna yerleştiriyorum. Sin ve Ileana uzak kapıdan girip kürsüye doğru ilerlerken salonda büyük bir alkış kopuyor.

Sin'in üzerinde mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir frak, ceketinin altında bembeyaz bir gömlek ve bacaklarına doğru yerlerden oturan koyu renk bir pantolon var. Ileana onun birkaç adım gerisinde, koyu tenini tamamlayan askılı gümüş bir elbise giymiş, siyah kıvrıcık saçları sırtından aşağı dökülerek yürüyor. Ileana hiçbir zaman güzellikten yoksun değildir ama bu gece kusursuzluktan başka bir şey değildir.

Odayı tarıyorum, herkesin gözlerinin nasıl da hemen Sin'e sabitlendiğini fark ediyorum, sanki sadece onun varlığı dikkatlerini çekiyormuş gibi. Provası yapılmış bir zarafetle kısa bir karşılama yapıyor, krallığın şehrin yıkımındaki sorumluluğu büyüleyici liderlerinin tek bir konuşmasıyla anında affediliyor. Kalabalığı akşamlarının tadını çıkarmaları için gönderir göndermez, her ikisi de Legion'un son yıkımından duydukları memnuniyeti paylaşmaya hevesli kasabalılar ve eşleri tarafından kuşatılır.

Cornelius iyi huylu ve kibar biri ve beni geçmişinden tanıdığı birçok eski tanıdığıyla tanıştırıyor. Meyve dolgulu hamur işlerinden bazılarını tadıyoruz ve mantar ve karmelize soğanın topraksı tatlarıyla zengin, ağız sulandıran bir tarttan büyük bir dilimi paylaşıyoruz. Ve söz verdiği gibi, grup dansları sırasında dans pistinden uzak duruyor, bu yüzden partner dansı için ona katılmamı istediğinde beni şaşırtıyor.

Sin'in de grup danslarının hiçbirine katılmadığını fark ettim. Dört bir yandan kulağını çınlatan insanlarla dolu ve bu gece burada olduğumu fark edip etmediğinden bile emin değilim. Bu çok yazık, çünkü onun aptal, sahiplenici kolyesini takmamayı seçtiğimi görmesini gerçekten çok isterdim. Ayrıca bütün gece elinden düşmeyen bal likörü *kadehini* de fark ediyorum, belli ki bu akşamki randevusu.

Müzisyenler yaylı çalgılarını çalmaya başlarken Cornelius beni yerdeki açık bir alana götürüyor. Ellerini belimin iki yanına koyuyor, elbisemin yumuşaklığına dikkat çekiyor ve armonize müziğe ayak uyduruyoruz.

"Dans pisti onlara saldıracakmış gibi davranan birine göre ayaklarınız çok düzgün, Lordum."

"Dans etmeyi *sevmediğimi* söyledim, yapamadığımı değil," diyor Cornelius, beni kendine yaklaştıran tehlikeli bir sırıtışla bana bakarak.

"Dans etmek sana çok yakışıyor. Belki de bu aktiviteye daha sık katılmalısın," diye takılıyor ve kollarını hafifçe sıkıyorum.

Onunla flört mü ediyorum?

"Görünüşe göre *savaş* sana yakışıyor. Babam şehirde savaştığınızdan bahsetmişti. Sizin gibi bir kadın nasıl oluyor da Singard'ın adamlarıyla bir araya gelebiliyor?"

"Lütfen, benim boyum posum yok," diye reddediyorum. "Kız kardeşimi kaçırdılar ve o zamandan beri onu bulmaya çalışıyorum."

"Denemek mi? Yani, zaferimizden sonra hala başarısız mı oldunuz?"

Başımı salladım. "Yerini tespit edemedik ama ben onu bulacağım.

Bir şekilde."

"Şehirde olmanız kesinlikle cesurcaydı. Aşkınlarla savaşmak kolay bir iş değildir."

"*Lejyon*'a karşı savaştım," diye düzeltiyorum.

Cornelius düzeltmem üzerine kaşlarını kaldırıyor. "Sen bir sempatizan mısın?" diye soruyor, alnındaki çizgiler yarılıyor.

"Birini sadece doğduğu gibi var olduğu için suçlamanın yanlış olduğuna inanıp inanmadığımı soruyorsanız, evet. Doğduğumuzda bize atanan kimliklerle değil, kendimiz için yarattığımız kimliklerle yargılanmalıyız, Lordum."

"Peki siz kendinize nasıl bir kimlik yarattınız Leydi Wren?" Cevap veremeden Cornelius beni döndürüyor ve doğrudan onun görüş alanına giriyorum.

Sin'in gözlerindeki sıcaklık neredeyse elbisemi etimden ayırıyor. Çelenklerle süslü bir sütunun yanında duruyor, elinde bir bardak kehribar rengi bal likörünü döndürüyor. Bakışlarını kıyafetimin üzerinde gezdiriyor, bakışlarındaki keskinlik elbisemi parçalamakla tehdit ediyor. Elbisemi incelemeyi bitirdiğinde, dikkatle boynuma bakıyor ve içkisinden derin bir nefes çekiyor.

Sin yüzümde beliren kendini beğenmiş sırıtışı görmeden önce Cornelius'a dönüyorum. "Ben... Ben henüz karar vermedim," diyorum, neredeyse bana ne sorduğunu unutarak. "Ama korkarım Cosmina'yı -kız kardeşimi- bulamazsam, bir kimlik yaratmama bile değmeyebilir Bay Langston."

Müzik sona eriyor ve ikimiz de belimizden eğilerek selam veriyoruz. İkimiz de kendimizi düzelttiğimizde, gözleri arkamda bir yere kayıyor. "Sanırım biri senin dikkatini çekmek istiyor," diyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Ileana'nın bana beklendiği gibi

baktığını görüyorum. Dizlerimi kırarak önünde derin bir reverans yapıyorum, bu hareket onun huzurunda garip geliyor.

"Leydim," diye selamlıyorum.

Gözleri elbisemi tarıyor ve kollarını ince belinin üzerinde kavuşturuyor. "Kara Sanat'ın Eli olarak savaştan sonra herkesi kontrol etmek benim sorumluluğum," diyor ilgisizce, bir elini kaldırıp tırnaklarına hayranlıkla bakarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," diye reddettim. "Nasıl iyileşıyorsunuz leydim? İyi görünüyorsunuz."

"Orada benim için yaptıklarından bihaber değilim," diyerek sorumu duymazdan geliyor. "Büyük bir risk aldın ve bunu yaparken hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim," diye ısrarak ekliyor, minnettarlığı gözlerine tam olarak değmiyor.

Oh. "Bu benim için bir onurdu. Ileana... o gece için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin. Korkuyla hareket ettim ve yaşadıklarını değiştirmek için hiçbir şey yapmadığımı bilsem de, bir daha asla o kişi olmayacağıma söz verdiğimi bilmeni istiyorum. Seni orada bırakabilecek türden bir insan. Ben... Ben üzgünüm. Çok üzgünüm."

Duruşunu düzeltiyor ama kollarını sıkıca kavuşturuyor. "Senin gibi... yetenekleri olan biri için bile çok fazla vardı. Senden bunu beklemekle bencillik ettim. Ve Majesteleri bu konuda beni çoktan azarladığı için, dürtülerimi kontrol etmek için çalışmam gerektiğinin farkındayım," diyor ve aralarındaki özel bir konuşmayı hatırlarken gözlerini yarı yarıya deviriyor.

Yüz ifadesinden kıkırdamadan edemiyorum. "Erkekler ne bilir ki?" Dudakları seğiriyor ve tekrar gözlerimle buluşuyor. "Göründüğü kadar kötü biri değil. Aramızda kalsın, Dusaro'nun gözüne bir bıçak bile saplarım. ama Singard... o iyi."

Şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum. Ileana'yı kısa bir süredir tanıyor olabilirim, ama *bunun* onun için cömert bir iltifat olduğunu bilecek kadar uzun süredir.

"Gerçi Langston senin kıkına her baktığında onun kendini beğenmiş homurtularını dinlemeye devam etmek zorunda kalırsam, aslında kendimi babasının arkadaşlığını tercih ederken bulabilirim," dedi sahte bir ürpertiyle.

Ona yarım bir gülümseme sunuyorum ve Cornelius'u tekrar bulmak için izin istiyorum. Odanın yarısını geçmiştim ki bir el yumuşak bir şekilde sırtımın alt kısmına dolandı. Onu bırakıp gittiğim için özür dilemek üzere döndüm ve-

Tanrıça yardımcım olsun.

"Hediyemi beğenmediniz mi, yoksa beni reddetmekten mi hoşlanıyorsunuz?"

Kara Sanat'a bakmak için boynumu yukarı kaldırıyorum, benden ne kadar *yüksekte* olduğuna her zaman şaşırırmışımdır. "Kolye çok güzeldi. Onu takmamamın nedeni bana olan saygısızlığınızdı."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"*Misafirlerimiz nerede yattığını bilsinler diye,*" diye alay ediyorum, sanki sözlerinin acısından kurtulabilecekmişim gibi başımı sallıyorum. "Canın sıkıldığında beni mücevherlerle süsleyip oyuncağınmışım gibi sergilemek için çağırdığın bir fahişe değilim ben."

Sin başını yana eğiyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor. Bir süre sessiz kalıyor ve ben de yüzümdeki acıyı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ama ağzının aşağı doğru kıvrılması başarısız olduğumu gösteriyor. "Niyetim sana kendini daha az değerli hissettirmek değildi. Langston'a ve gözlerini senden alamayan diğer erkeklere bencilce bir açıklama yapmak istediğimi kabul ediyorum ama seni incitmek pahasına değil. Beni affet."

Özrü içten geliyor ve yanıma yaklaşp omzunu benim omzuma değdiriyor. Başını aşağı eğiyor ve sadece benim kulaklarıma fısıldıyor: "Zaten kimse kolyeye bakmazdı. Çok çekicisin, aşkım."

Tek kelime etmeden yanından uzaklaşıyorum ve küçük bir grupla sohbet ederken bulduğum Cornelius'u aramaya devam ediyorum. Black Art'ın özrünü daha sonra işlemek üzere bir kenara koyuyorum ve müzisyenler gecenin son dansının vaktinin geldiğini duyurduğunda kolumu Cornelius'un koluna doluyorum. Pistteki diğer çiftlere katılıyoruz ve dansı bir selamla bitirdiğimizde Cornelius bana odama kadar eşlik etmeyi teklif ediyor.

"Gece yatmadan önce elimi yüzümü yıkayacağım ama bu güzel akşam için teşekkür ederim Bay Langston."

"O zaman size veda edeyim leydim."

Kibar bir gülümsemeyle gitmek için dönüyorum ama arkamdan seslenince duruyorum. Bütün gece gördüğümünden daha ciddi bir ifade takınarak şöyle dedi,

"Kulaklarını açık tut, Wren. Burnunun dibinde hangi tehditlerin gizlendiğini asla bilemezsin."

Sözleri karşısında şaşkına dönüyor ve yarın kafam daha berrak olduğunda bunları anlamaya çalışacağıma söz vererek, dönüp balo salonundan ayrılmadan önce uyarısını kabul ediyorum.

I Elimi yüzümü yıkayıp doğruca odama gitmeliyim ama Sin'i bulmam gerektiği düşüncesinden kurtulamıyorum. Notuna aşırı tepki göstermiş olabilirim ve özrü samimi görünüyordu, ama bu onun davranışlar. Ona *ait* olduğumu ima etti ve hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

Bağlantıyı kopardığımda bundan emin oldum.

Ben ayrıldığımda balo salonu boşalmaya başlamıştı ve Sin'in etrafta dolaştığını görmedim. Odasına dönmüş olabileceğini düşünerek koridordan merdivenlere doğru yöneldim. Kendimi odasına davet edersem pek heyecanlanmayabilir ama konuşmam gerek-

"Küçük cadı."

Sesini duyunca midem takla atıyor. Büyük Salon'un devasa kapıları sol tarafımda açık duruyor ve Sin yüksek arkalı tahtında oturuyor, elinde bir fincan bal likörü ve yanındaki kürsünün üzerinde bir şişe var. Duvar apliklerinden gelen ateş ışığı odanın içinde ve yüzünde derin gölgeler oluşturuyor. Ona doğru attığım her adımı dikkatle izliyor, bir sonraki yemeğini değerlendiren yalnız bir kurt gibi. Bileği tembelce yana kayıyor ve kapılar arkamdan çarparak kapanıyor, kilitler duyulabilir bir şekilde yerine oturuyor.

"Karanlıkta oturup ölene kadar içmek ve insanlara işkence etmenin yeni yollarını bulmak sık sık yaptığınız bir hobi mi, Majesteleri?"

Dudaklarına götürdüğü bardağın etrafında gülümsüyor. "Tüm insanlar değil, sadece hediyelerimi reddeden güzel kadınlar."

"Bıraktığınız parlak nottan biraz daha bahsetmek ister misiniz?"

Sin neredeyse vahşi bir hareketle başını eğiyor. "Seninle yapmak istediği tek şey bu *mu*? *Konuşmak* mı?"

Dudaklarımdan inanılmaz bir kahkaha dökülüyor ve saçımdaki tarakla oynuyorum. "Cornelius hoş sohbet biriydi aslında. Neden kıskanıyorsun, Blackheart?"

"Neden onunla geldin?"

"Bana sordu," diye karşılık veriyorum, sanki cevap çok açılmış gibi.

Bardağını boşaltan içkisinden son bir nefes çektikten sonra onu yanındaki yere bıraktı ve yükseltilmiş platform sayesinde boyu daha da belirginleşen tahtından kalktı. "Kendini en son bir Langston'la yalnız bulduğunda ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Onunla yalnız değildim ve belki de Bennett ile o durumda olmamın tek nedeninin beni onunla zaman geçirmeye zorlamanız olduğunu hatırlatmam gerekiyor."

"Bu bir savaştı Wren," diye adımı söylüyor. "Stratejiydi."

"Değerli stratejinizi riske atarak onu öldürmeyeceğimi bir *an* bile düşünseydiniz, onun için yatmama izin verirdiniz. Görünüşe göre, notunuzda da belirttiğiniz gibi, ben sadece birinin yatağını ısıtırken değerliyim."

"Bu doğru değil," diye homurdanarak kürsüden indi.

Ellerim yanlarımda yumruk oluyor, öfke damarlarımdan akarken büyüm damarlarımı yalıyor. "Sen sadece küçük planını ifşa etmemi engellemek için oradaydın."

"Onu öldürsen de umurumda olmazdı, Wren."

"O zaman neden bana izin vermedin?"

"Çünkü onu öldürmek istedim!" Sin kükrüyor. Şimdi tam önümde, gölgesi beni karanlığa gömüyor. Bana doğru son bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattığında, gözlerinde kaynayan yakıcı sıcaklık içime bir ateş düşürmeye yetiyor. "Sana *dokunmasına* bile asla izin vermeyecektim. Ve bunu denediğinde, alemde o öfkeyi hapsedebilecek hiçbir güç yoktu. Seni o şekilde *düşündüğü* anda ölmüştü."

"Beni isteğim dışında kendine bağladın," diye hatırlatıyorum ona, çenemi eğerek

Yukarı.

"Kendi bozabildiğin bir büyü için beni mi suçlayacaksın?"
gevşettiğim tarağı düzeltmek için uzanarak soruyor.

"Kan büyüleriyle kırdım! *Senin* için savaşıırken kazandığım büyü."

"Ve sana verdiği heyecanı sevdiğini hatırlıyor gibiyim," diye fısıldıyor Sin, başını aşağı eğip dişlerini kulağımın tepesinde gezdirerek. "Benim için savaşmak, benimle *savaşmak*."

Dokunuşunun altında titrememek, yerimde durmak için tüm özdenetimimi tüketiyor. "Beni o duruma sokmamalıydın."

"O zaman seni hangi pozisyona sokayım, küçük cadı?" Eliyle yüzümün yan tarafını kavırıyor ve dudaklarını yanağımda, ağzımın köşesinde gezdiriyor. Onu reddedip reddetmeyeceğimi görmek için duraklıyor.

Sarhoşsun," diyorum, nefesindeki bal likörünü koklayarak.

Bir kez kıkırdıyor. "Pek sayılmaz. Sadece sana karşı böyle hissetmemem gerektiğini unutturacak kadar." Bir eliyle hâlâ çenemi sıkıca tutuyor.

Parmak eklemleri pençeye dönüşüyor ve uzun tırnaklarını çıplak göğüs kafesine geçiriyor.

Kaçmalıyım. Onu uzaklaştırmalı ve buradan, ondan uzağa kaçmalıyım, ama sıcaklık merkezimi ateşe giden kereste gibi besliyor.

Sin göbeğimdeki derin yakaya bir çivi çakıyor. "Bütün gece bunu senden koparmak istedim. Onu vücudundan parçaladıktan sonra sana ne yapmak istediğimi düşünerek tükendim."

Elleri aniden boynumu yakaladığında nefesim kesiliyor, boğazımı öperken başımı geriye yatırıyor.

"Dilim içindeyken ne kadar güzel şarkı söyleyeceğini düşünmeden edemiyorum," diye mırıldanıyor şahdamarıma doğru.

Sözleri kalçalarımın arasında bir fırtına koparıyor ve şimdi bile, baharatlı şarap kokusu aramızda dolaşırken, bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyor - ona bunu istediğime dair küçük bir işaret vermemi.

Buradan kaçmam için çılgılık atan tüm içgüdülerimi görmezden gelerek, ipeksi saçlarından bir avuç tutuyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. "Kanıtla."

Göz açıp kapayıncaya kadar, bacaklarım ve dillerimden oluşan bir labirentin içinde sarmaş dolaş oluyoruz; elbisem kalçalarımın kadar yükseliyor ve bacaklarım onun beline dolanıyor. Ellerim kendi iradesiyle hareket ediyor, aramızda sadece pantolonu kalana kadar kıyafetlerini vücudundan ayırıyor. Ve sonra akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı.

Sin beni tahtının kadife minderine oturtuyor, dizlerimi açıyor ve onların arasında diz çöküyor.

Uzattığı pençeleri kalçalarımın arkasına saplanıyor, eli hala bir tanesine bağlı olan hançerin hemen üzerinde ve yavaşça dilini ıslaklığında gezdiriyor. Uzun darbelerle tadıma bakarken ellerimi saçlarının arasına sokuyorum ve dilini içeri soktuğunda dudaklarımdan boğuk bir çılgılık dökülüyor. Kara Sanat'ın amımda gezinmesini izlerken, içimdeki kötü zevk sarsılıyor, kalçalarım onun etrafında titriyor.

Tahtında oturuyor.

Askılı topuklu ayakkabılarından biri omzuna asılmıştı.

Sin kelimelerle zorlansa da hareketleriyle bunu fazlasıyla telafi ediyor. Ayaklarımdan dibinde diz çökmüşken dilini içime sokması özür dileme yoluysa, adamın kalbime bir kazık saplamasına izin verirdim.

İnlemelerim arkamızdaki camları kırmakla tehdit ediyor, çünkü muhtaçlığımın her santimini tüketiyor, amım şimdiye kadar tattığı en tatlı şarapmış gibi beni içiyor. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum, koyu renk kafası sallanıyor

Kalçalarımın arasında, uzun tırnakları hâlâ bacaklarımın altını sıkıca kavırıyor. "Günah," diye boğuluyorum, ne kadar *boş* olduğumun umutsuzca farkındayım.

Gözlerini benimkilere dikecek kadar geri çekiliyor, dudaklarında vahşi bir gülümseme beliriyor. Sin yıldırım hızıyla hançeri kalçamdan çekip alıyor. Bıçağı elinde çeviriyor ve sapını açıklığıma bastırıyor, gözleri dizginlenemez bir ihtiyaçla yanıyor. "Daha fazlasını istiyor musun aşkım?" diye soruyor, kabzayı merkezimin etrafında döndürerek.

Bacaklarım refleks olarak titreyerek kapanıyor ve kolunu bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Sin daha önce de boğazıma bir bıçak dayamıştı ama *bu* farklı. Beni kendi bıçağımın kabzasıyla becereceği düşüncesi beni korkuyla felç ediyor, kalçalarım sanki soğuk kabzanın fırçası beni kalıcı bir hareketsizliğe sürükleyecekmiş gibi kaskatı kesiliyor.

Ve kukum cevap olarak ağlıyor.

"Bacaklarını aç. *Şimdi*," diye ekliyor tereddüt ettiğimde.

Korkumu yutarak dizlerimin yavaşça ayrılmasına izin veriyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye nefes alıyor narin tenime karşı. "Şimdi çok dikkatli dinle, Wren. Seni hançerinle öyle bir becereceğim ki, bir dahaki sefere onu bana çekmeyi düşündüğünde, seni hançerin üzerine nasıl boşalttığımı hatırlayacaksın."

Lanet olsun.

"İstedığın bu değilse durmamı söyle aşkım," diye mırıldanıyor, burnunu kalçamda gezdiriyor, hafif kaşıntıları tenime batıyor.

Kesinlikle olmaz. Ona durmasını söyle. Yukarıdaki tanrıça, söyle ona! Sikeyim.

Kalçalarımı ona doğru eğiyorum ve kabzayı içime sokmadan önce yüzündeki aç bakışa zar zor bakıyorum ve gözlerim başımın derinliklerinde yuvarlanıyor. Onu içimde ve dışımda hareket ettirmeye başladığında ıslaklığımın sesleri inlemelerime rakip oluyor, amım onu eski bir arkadaş gibi içeri davet ederken kabza daha kaygan hale geliyor.

"Aynen böyle, Wren. *Kahretsin*, çok iyi karşılıyorsun."

Hançeri içime daha hızlı pompalıyor ve diğer eliyle klitorisimi küçük daireler çizerek okşuyor, tanrılar kadar karanlık ve kadim bir zevk içimde titreşiyor.

"Bana bak." Sesi benim coşku çılgınlıklarımı kesiyor. "Ben seni boşaltırken bana bak."

Gözlerimi açmaya zorluyorum ve Sin'in beni dikkatle izlediği yere indiriyorum, beni orgazma ulaştırırken ereksiyonu pantolonuna doğru geriliyor

kendi silahımla. İçimdeki coşku yıkandıkça son kısıtlamalarım da paramparça oluyor ve Kara Sanat'ın beni tekrar ele geçirmesine izin veriyorum. Sin bıçağı bir kez daha kaygan kıvrımlarımdan geçiriyor, sonuna kadar serbest kalmama izin veriyor ve sonra sapı yavaşça çekip kabzadan kremimi emiyor.

Bıçağı ağızıyla temizlemeyi bitirdiğinde beni ayağa kaldırıyor, göğsünü göğsüme bastırıyor ve siki karnımda zonkluyor. Elini çenemin altında kavislendiriyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırıyor, dilinde kendimi tatmama izin veriyor, ağızımdaki lezzetle arzum uyluklarımı yeniden yalıyor. Ellerim göğsünde ve kaslı kollarında gezinerek pantolonunun beline ulaşıyor ve parmaklarım hemen pantolonunu çözmeye çalışıyor.

Onu elime alıp parmaklarımı çevresine doladığımda dudaklarından gırtlaktan bir inilti kaçıyor. Ben onu tekrar tekrar okşarken başı geriye düşüp tavana bakıyor, avucumun içinde boncuk boncuk ve nabız gibi atan sikiinin imkansız şişmesinden zevk alıyor.

Sin'in eli benimkini yakalıyor ve sırtım ona dönük olacak şekilde beni döndürüyor, dudakları kulağımda. "Tahtımı yakala. Ve sana sıkı tutunmanı öneririm, küçük cadı."

Öne doğru eğilip sandalyenin kollarını kavriyorum, o da elbisemi yukarı doğru çekerek kıcıımı ortaya çıkarıyor, bana sürtünüyor ve-

Amım onun sertliği etrafında *gerilirken*, parmaklarım kolçakların üzerinde kıvrılırken ve içimden derin bir inilti dökülürken acı içimde çırpınıyor. Çekip ikinci kez içime girmeden önce onun büyüklüğüne alışmamı beklemiyor. Tekrar.

Ve tekrar.

Ona karşı hâlâ ne kadar düşmanlık besliyorsam, Sin her acımasız hamlesinde beni sahiplenerek sonuncusunu da içimden çıkarıyor. Ben de hemen karşılık veriyorum, kıcıımı kalçalarına sürtüyorum, dudaklarından birbiri ardına zevk homurtuları çıkarıyorum.

Aniden içimden çıkarken inliyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, ama başımı öne eğiyor. Bir an sonra, arkamda bir şey yere çarpıyor ve onun kokusu duyularımı istila ettiğinde neredeyse bakıyorum.

Sin'in kanı, erken baharın sümbülleri kadar güzel kokulu, burnuma, dilime, boğazıma nüfuz ediyor. Kolunu ağızıma götürdüğünde neredeyse şaşı oluyorum, ön kolundaki taze yaradan kan akıyor.

Hançerle kendini kesti.

"İç," diyor, sesi alçak ve ihtiyaç dolu.

Dudaklarım şimdi hıçkırıklarla kıpkırmızı akan kolunun üzerinden ayrılıyor ve amım onu tüketme ihtiyacıyla zonkluyor, ağzımı ondan uzak tutmaya çalışırken çenem geriliyor.

"Ben seni becerirken senin de benim tadıma bakmanı istiyorum. O yüzden iyi bir küçük kan cadısı ol ve iç," diye tekrar emrediyor.

Ona yapıştığım da Sin kükrüyor ve kendini sıcaklığımın derinliklerine gömüyor. İçiyorum, içiyorum ve içiyorum, kanı boğazımın arkasından aşağı inip özülle kaplanırken inliyorum ve sanki suyu amıma kadar damlıyormuş gibi her höpürtüde daha da ıslanıyorum. Beni bu şekilde kontrol etmesine, aynı anda hem benden ne kadar nefret ettiğini hem de bana ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermesine izin veriyorum ve ağzımda yapışkan ve tatlı kanının tadıyla yeni zirvelere yükseliyorum.

Doruk noktamın sesi Kara Sanat'ı kendi salınımına sürüklüyor ve siki göbeğime tükürerek beni sıcak döllerile dolduruyor. Başım göğsüne yaslanmak için geriye düşüyor ve her iki kolunu da önüme sarıyor, nefesimiz hızlı ve düzensiz.

Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bir yerlerde aramızda kıvılcımlar çaktı. Sin yüzünü omzuma gömdüğünde, her şeyi tüketen bir ateşle yükseldiler, kalbimi alevlendirdiler ve vücudumu külle doldurdular.

Ve onu sevmenin en kötü yanı kontrol ya da şiddet ihtiyacı değil. Ne yaparsa yapsın ya da kimi incitirse incitsin, kalbimin onun için yanmaya devam edeceğini bilmek.

W Bezi büküp sıkarken omuzlarında boncuk boncuk terler oluşuyor, güzel, çıplak sırtından aşağıya minik damlalar akıyor. Avuçlarımı kürek kemiklerine doğru yoğuruyorum, ellerim yorulmadan çalışıyor

Kaslarının derinliklerindeki düğümleri gevşetmek için.

Sin'in özel hamamı oldukça gösterişlidir; zemini ve küveti pürüzsüz taştan yapılmıştır ve oturma ve giyinme için duvarlara banklar yerleştirilmiştir. Kapıları açık duran büyük bir dolapta çok çeşitli yağlar ve sabunlar ile özenle katlanmış bir yığın kurutma çarşafı bulunuyor. Buharlı sudan gül ve greyfurt kokuları yükseliyor ve tenimize işliyor.

"Gerginsin," diye mırıldanıyorum, eklemlerimi sağ omzunun altındaki özellikle derin bir düğüme batırıyorum.

Sin onaylarcasına iç geçiriyor ve vücudundaki acıyı elimden geldiğince iyileştirmeyi bitirdiğimde arkama yaslanıp onu kendime çekiyorum, böylece göğsüme yaslanıyor. Büyük Salon'daki karışıklığımızdan kaçıp banyosunda yıkandığımızdan beri garip bir şekilde sessiz. Belki de benim zihnimi hastalıklı akbabalar gibi kemiren düşüncelerin aynısı onu da rahatsız ediyordur. İki kez kendimizi cinsel şehvete teslim ettik. Balkonumdaki gece sefahatini de sayarsan üç kez.

Ama aramızdaki sadece şehvet ise, neden ona *ihtiyacım* varmış gibi hissediyorum? Sanki beni burada tutan artık atan kalbim değil de onun kalbi.

"Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak ister misin?" Yüzümün yan tarafını onunkine bastırarak soruyorum, parmaklarım göğsünde tembel daireler çiziyor. Elleri benimkilerin üzerine iniyor ve onları göğsüne bastırıyor,

Vücudu altımda bir kaya gibiydi. Hareketsiz. Hissiz. Keskin bir şekilde nefes vererek öne doğru oturuyor ve onu bana karşı tutan kol hapisanelerimden kaçıyor.

"Sorun nedir?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde. Çünkü Kara Sanat'ın kelimelerden yoksunluğu beni korkutmaya başlıyor, özellikle de bir saatten kısa bir süre önce aramızda geçenlerden sonra. Şatodan sessiz kahkahalar eşliğinde kaçıp hafif yağmur serpintisi arasından banyo odasına doğru ilerlediğimizde her zamanki kendini beğenmiş alaycılığından daha azını beklemiyordum.

Sırtı hâlâ bana dönük, iki elini yüzüne sürüyor ve başını ellerinin arasına alıp uzun bir süre öylece duruyor. "Bunların hiçbirini hak etmedin, Wren. Hiçbiri senin için adil değildi. Sana yaptığım şey..." diye devam ediyor, elleri suya düşmeden önce parmaklarını yanaklarında gezdiriyor.

"Hayır. Değildi. Sana en yakın olanlardan gördüğün muamele de öyle.
Bu da senin için adil değildi ve bence... bence belki de

İzin verirsen insanların seni önemseyebileceğini ve *önemseyeceğini* görüyorsun. Seni önemsiyorum Sin," diye fısıldıyorum, kelimeleri şimdi yüksek sesle söylediğim için ağzımda tuhaf hissediyorum. "Belki yanlış ve belki de yapmamalıyım *ama* yapıyorum."

Başını sallar. "Benim için bahaneler üretme. Farklı bir seçim yapabilirdim. Her şeyi farklı yapabilirdim. Ama yapmadım ve artık çok geç, *üzgünüm* Wren." Sesi adımın etrafında çatlıyor ve acısının sesiyle göğsüm ağrıyor.

Ona doğru kayıyorum ve kollarımı tekrar karnına doluyorum. "Biliyorum."

Yavaşça ama ellerimi çekecek kadar bir güçle yan dönüyor ve banyodan çıkıyor. Pantolonunu tekrar giymeden ve beyaz gömleğine uzanmadan önce çarşafı kurulanma zahmetine girmiyor.

Dirseklerimi taşın kenarına dayayıp giyinişini izliyorum, söyledikleri karşısında kafam karışıyor ama ona kendi düşüncelerini anlamlandırması için fırsat veriyorum.

"Hayatını her gün kim olduğunu saklayarak yaşamak zorundasın çünkü *krallığım* senin ne olduğundan korkuyor. Birkaç ay önce biri seni kapımıza bırakıp bir kan cadısını nasıl tuzağa düşürdüğüyle övünseydi, ciğerlerindeki son nefesi alır ve sana ikinci bir düşünce bile vermezdim. Ve bu..." gömleğini çıkarıyor, sonra düğmelerini iliklemeye başlıyor. "Bunun için kendimden nefret ediyorum."

"Ama yapmadın. Beni öldürme şansın vardı ve öldürmedin," diyorum usulca, ses tonundaki ani değişimden artık gerçekten nefret ediyorum.

"Seni kullanabilmek için! Bana hizmet etmezsen ne yapacağıma dair tehditlerle seni yanımda olmaya zorladım. Şu anda bana karşı hissettiklerin sana yaptıklarımı değiştirmez. Asla da değiştirmemeli."

Arkasındaki çarşaf yığınının doğru ilerliyorum ve o da bana uzun bir örtü atıyor. Kollarımın altına ve etrafıma sararak banyodan çıkıyorum, ıslak saçlarım yüzümün kenarlarına yapışmış. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

Yüzünü bana döndüğünde onu neredeyse tanıyamıyorum. Sin'in gözlerindeki sıcaklık gitmiş, yerine kalbimi buzla kaplayan, ciğerlerimi bir daha asla nefesle genişlemeyecek kadar soğuk havayla dolduran keskin bir serinlik gelmişti.

Sin bana doğru bir adım atıyor, bu da kapıya bir adım daha yaklaşmak demek. "Çünkü seninle ilgili her şey beni içine çekiyor, Wren. Senin yanındayken

Açlıktan ölüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki seni mümkün olan *her* şekilde tüketmezsem, bir daha asla bütün olamamak üzere parçalara ayrılacağım. Artık sana bunu yapmama izin vermeyeceğim, veremem. Bu yüzden gitmen gerekiyor," diye karanlık bir şekilde ekliyor. Sesi alçak, soğuk, göğsüme işliyor, ruhumu paramparça ediyor.

Bu yüzden gitmen gerekiyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum kollarımı kavuşturarak ve ses tonumdaki kırılğınlıktan nefret ederek. "Kız kardeşim olmadan olmaz. Bir plan yapacağımızı söylemiştin, sen... yapacağımıza söz vermiştin-"

"Onu bulmana yardım edemem," diye sözümü kesti. "Üzgünüm ama yapamam."

"Bir anlaşma yaptık Singard, öylece çekip gidemezsin. *Benden* bu şekilde uzaklaşmana izin vermeyeceğim."

Ayaklarıma bakıyor ama sessizliğini koruyor, sessizliği artık ölümcül bir sıcaklığa ulaşan öfkemi daha da körüklüyor.

"Neden böyle davranıyorsun? Bir an beni esir tutuyorsun, sonra da değerli tahtında beni beceriyorsun! Benden istediğini aldın, bu yüzden artık senin zamanına layık değilim, öyle mi?"

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, vücudumdaki her kıl sanki savaşa koşacakmışım gibi hazırlanıyor. Çünkü bir bakıma öyleyim. Bana böyle zarar veremez.

Sin gözlerini benimkilere dikti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"O zaman doğru olan ne? Söyle bana! Sizin lanet olası savaşınızda savaştım. Düşmanlarınızı ayağınıza getirdim ve önünüzde onları katlettim.

Sizin adınıza, asla geçmemeye yemin ettiğim bir çizgide, ruhlarını etlerinden teker teker ayırdım. Şimdi söyleyin bana majesteleri, neden benden uzaklaşabileceğinizi sanıyorsunuz?" Ses tonumda en ufak bir kırılğınlık izi kalmadan talep ediyorum. "Çünkü gerçekte kim olduğumu bilseydin, Wren, gerçekten neler yapabileceğimi kız kardeşinin yakınında olmamı istemezsin."

Kollarımı havaya kaldırıp ona doğru hücum ediyorum. "Bu saçmalık! Gerçeği hak ediyorum, bunu bana borçlusun! Sana inanmıyorum."

Çenemden tutup ona bakmam için başımı geriye doğru eğerek beni olduğum yerde durduruyor. "Bakmalısın. Ve yakında yapacaksın."

Vücudum onun dokunuşu altında hareketsiz kalıyor ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırıp onlara doğru fısıldıyor: "Bunu yaptığında ne kadar üzgün olduğumu bil."

Günah çenemi düşürüyor ve beni çırılçıplak, titreyerek ve beni ısıtacak sadece öfkemle baş başa bırakarak fırlayıp gidiyor.

I saatler önce ayrılmalıydım. Birkaç parça eşyayı bir çantaya doldurup bir ata atladım ve gece boyunca at sürdüm. Sanki Kara Sanat'ın sözleri aklımdan çıkmazken sabaha kadar birkaç saat dinlenebilecekmişim gibi aklımda, kalbimde asılı.

Sin'e karşı hissettiklerimle boğuştum; böylesine iğrenç eylemlerde bulunabilecek bir adama bağlandığım için kendimden nefret ettim. Ama onu asla olmadığı bir şeyle karıştırmadım. Sin'in dokunuşunun sıcaklığı kalbinin soğukluğuna karşı beni kör etmedi. Yine de onun buz gibi siyah ruhunun her parçasını istiyordum, kendini beğenmişliği, kılıçları ve her şeyiyle.

Ne aptal bir kız.

Sin'in eline fırsat geçtiği anda bana zarar vermeyeceğini düşünecek kadar safmışım. Hatta beni *uyardı*, ona güvenmememi söyledi. Ve aptalca, onun uyarılarını görmezden geldim, kalbimi ateşe verdim ve istediği gibi yapması için ona fırlattım.

Cathal'dan daha iyi değil.

En azından Cathal ne olduğumu öğrendikten sonra aramızda bir şey varmış gibi davranmadı. Beni yatağa götürmedi, kulağıma tatlı sözler fısıldamadı, lanet olası kanlı yumruklarıyla kalbimi ezmedi.

Kara Sanat'ın kötülüğü Cathal'ın önyargılarından daha derindir.

Günah'ın kanı da kalbi kadar karanlıktır.

Ve hırpalanmış dudaklarım ihtiyaçtan şişene ve dilim kuzgun pişmanlığıyla damlayana kadar hepsini tüketmek istedim.

Aptal, aptal kız.

Yer derin bir gümbürtüyle titriyor, su sürahisi yatağımın başucundaki sehpadan fırlıyor, geniş manzara resimlerini çevreleyen çerçeveler kırık bir sarkaç gibi duvara doğru çılgınca sallanıyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde yataktan çıktım, bir tunik ve pantolon giydim, hançerimi kalçama bağladım.

Bir patlama.

Bir başka gümbürtü şatoyu sarsıyor ve merdiven boşluğunda yana doğru yuvarlanırken ellerim düşüşümü engelliyor. Yataklarından kalkınların sayısı arttıkça tavan gıcırıyor, antre masalarındaki vazolar devriliyor ve kemerli pencerelerde turuncu ışıklar yalıyor.

Neler oluyor?

Şimdi merdivenlerden uçarak iniyorum, şatonun girişindeki çift kapıdan geçiyorum ama önümdeki dehşeti gördüğümde kayarak duruyorum.

Barakalar yanıyor.

Gece kıyafetlerinden başka bir şey giymemiş askerler yataklarından fırlarken, turuncu ve kırmızı alevli perdeler mahalleyi kaplıyor. Birkaçı alevleri kuyu suyuyla boğmaya çalışıyor, kova kova alevli fırtınanın üzerine atıyor. Bölgeyi tarıyorum; kalenin içinde düşman yok, duvarın üzerinden uçan ok yok.

Saldırı izi yok. Belki de korkunç bir kaza.

Kuyu suyu alevlerin öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor ve alevler daha da yükseliyor, terleyen, çılgınca su atan adamlara alaycı bir şekilde bakıyor. Göz açıp kapayınca kadar avluyu geçiyorum, avuçlarımı yükselen duvara doğru kaldırıyorum, ateşin önümde eğilmesini istiyorum. Alevler büyümün altında bükülüyor ama büzülmüyor, irademe teslim olmayı reddediyor.

Onlara karşı daha sert itiyorum. Kaşlarımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve ciğerlerim protesto için öksürüyor ama yine de cehenneme ölmesini emrediyorum.

Bir el havada kolumu tutuyor ve Sin beni birkaç adım geriye çekerek yanan binalarla aramıza mesafe koyuyor.

"Sönmeyecek!" Barakalar çatırdamaya, iç duvarlar yıkılmaya başladıkça ahşaplar yarılmaya, duman içerideki her açık alanı doldurmaya başladığında bağıriyorum.

Elimi kendi eliyle tutuyor ve sihrimizi birlikte yönlendirerek artık birleşmiş olan kolektiflerimizi yakıcı ısıcağa doğru spiraller çizerek gönderiyoruz.

Alevler yanar, yanar ve yanar. Sarsılmaz. Boyun eğmez.

Arkamızdaki camlar kırılıyor ve tam zamanında döndüğümde kalenin batı kanadının pencerelerinin patladığını görüyorum, çünkü ateş orayı da sarmış durumda. Kışlayı terk edip kaleye doğru koşuyoruz ve yangının dibinde durur durmaz büyülerimizi tekrar bağlıyoruz.

"Herkesi dışarı çıkarın, hemen!" Sin, geceliklerinin ince kumaşını ağızlarına ve burunlarına kadar çekerek içeriye koşturan bir adam sürüsüne bağıriyor.

"Neden işe yaramıyor?" Bedenim benim ve onun gücüyle titriyor, evimizi ele geçirmeye çalışan ateşe karşı birleşirken Sin'in büyüü benimkine karışıyor.

Onun evi.

Sin'in kovuluşunu hatırlamak içime işliyor ama onu derinlere gömüyorum. Onu yangının içine itmek acıyı silmeyecek ve sadece içeride kalan diğerlerini riske atacaktır. Onun gücüne ihtiyaçları var.

Şu anda kalesini yerle bir eden akkor halindeki alevler karşısında var olmayan gücü de olabilirdi.

Bir pencere daha kırılıyor, bu seferki zemin seviyesinden, yangın kalenin başka bir bölümünü daha ele geçiriyor. Dusaro solumda beliriyor ve diğer elimi kendi eliyle tutuyor. Kendi mürekkepli büyüsunü bizimkine bağlarken geri çekilmemeye çalışıyorum.

"Simyacı ateşi," diye tükürüyor alevler yanmaya, için için yanmaya ve hak iddia etmeye devam ederken.

Simyacı ateşi.

Ateş kutsal bir ritüelden doğmuştur ve yakılması çok ama *çok* zordur. Yaraticısından başka ellerle söndürülmesi imkânsız. Bu alevlere hayat veren her kimse, bunu bir hevesle yapmadı; bu saldırı planlanmıştı.

Bu alevleri söndüremeyiz. En iyi ihtimalle üçümüz onu burada tutabilir, yayılmasını önleyebiliriz ama büyüümüzün sınırları var. Kolektifi gizem tanrıçası tarafından kutsanmış olan Sin bile eninde sonunda bocalayacaktır. Bir plan istemek için ona doğru ilerliyorum ve onu gözleriyle ateşin yolunu izlerken buluyorum, kollarını önünde uzatırken ağzı sessizce kendi kendine mırıldanıyor. Başımın üzerinden babasına bakıyor, Dusaro'nun yüzü puslu kırmızı bir gölgeye bürünmüş, dudakları oğlunun paniklemiş ifadesi karşısında bir sırtışa dönüşüyor.

Sin dudağını hafifçe bükerek, "Onu dışarı çıkarın," diye emrediyor.

Dusaro espri yapmadan kıkırdıyor, başını sallarken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Zaman yok, Singard."

"Onu tutmak zorundayım," diye hırlıyor, tüm enerjisini alevleri sabit tutmak için harcarken ön kollarındaki damarlar şişiyor.

Yorgunluk kollarıma sızdıkça kollarım kurşuna dönüyor, ama sıkı tutunuyorum.

Herkes tahliye edilene kadar beklemeyi bırakamayız.

"Getir. Onu. Dışarı," diye tekrar homurdanan Sin'in sesi öfke konusunda alevlerle yarışıyor.

"Sana yetiştireceğini söylemiştim," diyor Dusaro. "Senin *evcil hayvanına* bakmak için evimizin yerle bir olması riskini almayacağım. Bırak yansın," diye tükürüyor, dilinde soğuk bir kayıtsızlık ıslanıyor.

Öfke Kara Sanat'ın yüzünü parçalıyor, gözleri yarıklara dönüşüyor. Babasına dişlerini gösterirken Sin'in eli benimkinin etrafında kenetleniyor.

İkisinin arasına bakıyorum, biri kapana kısılmışken sidik yarıştırmayı tercih etmeleri kafamı karıştırıyor ve sinirlendiriyor. "Kimin dışarı çıkması gerekiyor? Ileana'nın mı? Nerede o?" Sesimde yükselen panikle talep ediyorum. Eğer Dusaro onu dışarı çıkarma riskini almayacaksa, ben alacağım.

Sin bana cevap vermiyor, babasına bakmaya devam ederken yüzünde beni duyduğuna dair bir işaret bile yok, ifadesi simyacı ateşinden çok daha kötü bir şeyi tehdit ediyor.

"SINGARD!" Bağıriyorum ve gözleri sonunda benimkilere kayıyor. "Bana nerede olduğunu söyle, onu bulacağım!"

"Kapı! Majesteleri, kapı kırıldı!" Aldred arkamızdan uyarıyor.

Omzumun üstünden, yaklaşık on beş kişilik küçük bir grup duman ve kül bulutunun içinden çıkıyor. Arkalarında, Sin'in muhafızları kana bulanmış çimenlerin üzerine serpilmiş yatıyor, ancak gruptaki hiç kimse silahını çekmemiş. Küçük boylu bir kadın diğerlerinin önünde duruyor, belli ki liderleri ve elini başının üzerine kaldırıyor. Ateşi avucunun içine geri çağırdığında hava kızıla dönüyor ve kaleyi dumanlar içinde, yıkık ve çıplak bırakıyor.

Alevlerin anası.

"Bu mümkün değil," diye nefes alıyor Dusaro yanımda, birleşen büyülerimizi serbest bırakırken elimi bırakıyor.

"Geri çekilin!" Sin şu anda gruba saldıran askerlere sesleniyor. Hiçbirinin eli silahlarına doğru kıpırdamıyor bile, gerçi simyacı ateşi yaratmayı başardılarsa, çelikle savaşmaya niyetli olduklarından şüpheliyim.

Sin ve Dusaro sızanlarla durdukları yerde buluşmak için ileri atılırlar. Öndeki kadın, alevlere komuta eden kadın, kısa boylu ve koyu dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor. Yuvarlak yüzüne siyah ve beyaz boyayla çizilmiş çizgi ve dairelerden oluşan bir labirent bulaşmış. Onun arkasındaki diğerlerinin hepsi de yanaklarına, alınlarına ve yine gözlerinin altına sürülmüş geometrik şekillerden oluşan benzer maskeler takıyor. Zırh giymiyorlar ve yanlarından sarkan kılıç ve bıçaklar iyi işlenmiş gibi görünüyor. Bu Lejyon değil.

"Sera," diye mırıldanıyor Dusaro, sesi hayret ve inançsızlık karışımı.

"Hiç değişmemişsin, Dusaro," diye yanıtlıyor kadın. Sesi beklediğimden daha alçak, yanaklarının yuvarlaklığı ve omuzlarının kadınsı eğimiyle yan yana. Çam yeşili gözleri Dusaro'nun üzerinde geziniyor ve adamlarını geri çağırdığından beri kılını bile kıpırdatmayan Sin'in üzerinde duruyor.

"Singard," diye fısıldıyor, derin sesi onun adı etrafında yumuşuyor. "Seni çok özledim."

"Anne," diyor, neredeyse bir soru gibi, sanki gözlerinin onu yanıltmayacağına güvenmiyormuş gibi.

Annesi mi? Annesi öldürülmüş, Dusaro'yla evlendiği için bir hain olarak damgalanmıştı; bu ihanet onun kalıcı sessizliğiyle cezalandırılmıştı. Hem Sin'in hem de babasının seslerindeki şaşkınlığa bakılırsa, bunun doğru olduğuna inanıyorlardı.

Ama şimdi onu incelediğimde benzerliği görüyorum. Yeşil gözleri oğlununkinden daha koyu ve yuvarlak, soluk teni ise Sin'in babasıyla paylaştığı koyu sarı kahverengiyle tam bir tezat oluşturuyor. Ama burnunun düzlüğünde ve dudaklarının kıvrımında Sin'in annesi olduğu inkar edilemez.

"Sen nasıl buradasın? Nasıl... Seni öldürdüler... Onlar..." Dusaro kekeleyerek konuşuyor, sanki zihnindeki düşünceleri mantıklı hale getirene kadar yeniden düzenleyebilecekmiş gibi başını sallıyor.

"Ben ayrıldım, Dusaro. Halkımı korumak gibi bir görevim vardı." "Halkını korumak, onları *neyden korumak?*"

"Senden," diye çekiştiriyor, ses tonunda iki ucu keskin bir keskinlik var.

"Anlamıyorum. Sizin öldüğünüzü düşündüğümüz için neredeyse aşkınlarla bir savaş başlatıyorduk. Onlara karşı eylemlerimize yanıt olarak kurulan koca bir orduyu katlettik. Böyle düşünmemize *izin verdiniz*. Bunun halkına nasıl bir faydası olabilir Sera?"

Dusaro'nun hiç bu kadar kararsız konuştuğunu duymamıştım. Sanki onu hiç tanımıyormuş *gibi karısına* bakıyor. Ona karşı bariz küçümsemesi olmasaydı, onu da diğerleri gibi aşağılık biri olarak yazardım.

"Sen ve Ephraim yalanlarınızı ve benim türüme olan nefretinizi yayarken öylece durup izlememi mi bekliyordunuz? Sanki şiddeti kışkırtan bizmişiz gibi insanlara bizden korkmayı öğrettiniz. Biz onların eşlerini, çocuklarını öldürmeden önce onları bizi öldürmeleri için motive etmek." Sera başını sallıyor ve kendi kendine usulca söyleniyor.

"Seni korurdum. Seni her zaman korudum," diye cevap veriyor Dusaro, ses tonundaki şaşkınlık ve her zamanki alaycılığının yerini şefkat almış.

"Beni saklayarak! Beni paylaşmak istemediğin bir hazine gibi sakladın. Bu beni korumak değil, Dusaro. Ben bir tutsaktım." Sera

ileri bir adım atıyor ve etrafımızdaki her muhafız onu kendi adımıyla yansıtır.

"Ve sen kaçmanın, *oğlunu terk* etmenin sana sağlayabileceğim hayattan daha iyi olduğunu mu düşündün? Bu sana yakışmaz, Sera, *onlardan* biri için bile," diyerek ona karşılık veriyor.

Onun yorumunu görmezden geliyor ama dikkatini Sin'e yöneltiyor. "Oğlum, seni yanımda götürmeyi o kadar çok istedim ki. Senden ayrılmak işin en kötü kısmıydı - zaten bu yüzden ayrılmam bu kadar uzun sürdü. Ama seni götürseydim, ikimizi de öldürdüklerini düşünmesine izin verseydim, babanın onlar için gelmekten asla vazgeçmeyeceğini biliyordum. Babana tedbirli davranması için bir sebep vermek için kalmalıydın. Lütfen bunu anla, Singard."

"Nefesini boşa *harcama*, Sera," diye azarlıyor Dusaro.

Sin'e bir kez daha bakıyorum, yüzü ifadesiz ve soğukkanlı bir şekilde annesine bakıyor, onun sözlerini düşünüyor ve bu yeni gerçeği sindirmeye çalışıyor. Lejyon, krallığın aşkınlara karşı önyargılarına tepki olarak doğdu. Sera'nın ölümünden sorumlu olduklarına inanıldığında büyük ölçüde hızlanan önyargılar. Sin ve babası hiç yaşanmamış bir ihanete karşılık olarak kaç kişiyi öldürmüştü?

"Onu sen öldürdün, değil mi kocacığım? Bunu oğlumuza hiç söyledin mi?" Sera ses tonunda zoraki bir mizahla soruyor. "Ephraim'in halkımın yok olması konusunda senin kadar takıntılı olmadığını? Ama sen... öfkeden gözün o kadar kör olmuştu ki, tacı kendi emellerine alet edebilmek için onu aradan çıkarman mı gerekiyordu? Suikasttan Legion'u sorumlu tutmak, işte bu *sana* yakışmadı Dusaro. Tek pişmanlığım Adelphia seni Ayin'de reddettiğinde yüzünü görememiş olmak."

Dusaro alay eder ve parmağını kadının göğsüne doğru uzatır, şimdi de kendi birkaç adımını ona doğru atmaktadır. "Ephraim isyan tarafından öldürüldü," diye bağıyor.

"*Ben isyancıyım!*" Sera kükreyerek karşılık verir.

Öfke Dusaro'nun yüzünü kırmızının koyu bir tonuna boyarken, Sin'in bronz yüzü onun sözlerini anlamlandırdıkça beyazlaşıyor. Elini tutma, ona bu işte yalnız olmadığını hatırlatmak için küçük bir sıkma dürtüsüne karşı koyuyorum. Ama Kara Sanat bana verdiği sözü bozduğunda artık benim tesellime ihtiyacı olmadığını açıkça ortaya koydu, bu yüzden ellerimi sıkıca iki yanıma sabitliyorum.

"Ne yaptın sen?" Dusaro fısıldıyor, öfke sesini derin ve kontrollü bir tona indiriyor.

"Ben ne yaptım ki? Son on buçuk yılımı bir ordu kurarak geçirdim. Bizimle birlikte savaşıacak, hakkımız olan topraklar için savaşıacak kişileri aradım. Özgür olmayı, sonuçsuzca koşmayı hak ediyoruz. Şehirdeki o küçük gösterinin gerçekten bir zafer olduğunu mu düşündün? Bu bir *dikkat dağıtmaydı*; Cathal'la uzun zaman önce kararlaştırdığımız gibi, kendimizden bazılarını kalenize sokmak için bize zaman kazandıracak gerekli bir fedakârlıktı. Hepiniz Lejyon kanı içmeye o kadar hevesliydiniz ki onlara doğru koşunuz. Artık onlar sizi ilgilendirmiyor, ben ilgilendiriyorum." Sera ufak tefek bir kız, ama diyardaki en güçlü iki adama korkusuzca hitap ederken bir güç timsali gibi. Ayrıca sözleri zihnime kazınırken gırtlığının parçalanmasına ramak kalmıştı. Legion yanında Cosmina'yla gelmedi çünkü onu hiç almamışlardı.

Bu kaltak yaptı. Gözlerim boynunda atan nabzına odaklandı. "Bizden tam olarak ne istiyorsun?" Sin sonunda konuştu, boğazı Duygularının üzerindeki mührü kontrol altında tutmaya çalışırken sallanıyor.

Onun sesiyle yüzü tekrar yumuşuyor ve şimdi tüm dikkatini oğluna yöneltiyor. "Aşkınları kısıtlamalarınızdan, önyargılarınızdan, yalanlarınızdan kurtarmak için. Aegidale'de kendi yerimizi kurmamız, kendi kendimizi istediğimiz gibi yönetmemiz için bize toprak verin. Biz kendi işimize bakalım, siz de kendi işinize. Anlaşma hatları ve ticaret yolları için fikirlerimiz var ve-"

"Dusaro onun sözünü kesiyor, hafif kıkırdaması derin bir kahkahaya dönüşüyor ve eğlenerek alkışlıyor.

"Eğer bizi bundan mahrum bırakırsanız, bu savaş anlamına gelir. Yıllardır Legion'la yaptığınız gibi değil, *gerçek* bir savaş. Singard, hiçbir şey bana senin sonunun erken geldiğini görmekten daha büyük bir acı veremez, hele de savaş alanında onun yanında," diyor ve çenesini sallayarak Dusaro'yu işaret ediyor. "Ama kanlarını ellerine bulaştırmak uğruna benim türümü öldüren birini, akrabam bile olsa korumayacağım."

Benim türümden.

Annesi bilmiyor. Annesi, o gittikten sonra Sin'in onun aşkınlığını miras aldığını bilmiyor.

"Senin soğukkanlılıkla öldürüldüğüne inanarak büyüdüm," diyor Sin. "Buna inandığım için kararlar verdim, ağza alınmayacak şeyler yaptım *anne*." Dusaro tarafından yetiştirilmek üzere kendisini terk eden kadına hitap ederken maskesi kayıyor. Şekil değiştirenleri korumak için kaçarken, istemeden de olsa kendi aşkın çocuğunu onlardan en çok nefret eden adam tarafından yetiştirilmek üzere terk etti. Sin'in onun adına biçtiği her hayat bir yalandı. Sanki o zaten

Kendi içindeki karanlığı evcilleştiren bu gerçek, seçimlerinde bulmuş olabileceği her türlü ahlak duygusunu siler.

"Başka seçeneğim yoktu," diye sakince cevap veriyor ama gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Öylece gidebilirdin! Bizi manipüle etmeyi *seçtin*. Kendi annemin vahşice öldürüldüğünü düşünmemi sağladın."

"Başka ne seçeneğim vardı ki? O zamanlar çok gençtin Singard, hatırlamazsın. Güvenli değildi. Baban beni korumak için orada olsa bile, o sadece bir kişiydi. Ephraim burnunun dibinde yalan söylediğimizi fark etseydi, ikimizi de vatana ihanetten öldürürdü. Ve daha da kötüsü, yeteneğin sana miras kalıp kalmadığını görmek için şansını denemezdi. Ben hayatı seçtim. Sadece kendim için değil, senin için de. Ve bunu tekrar yapardım çünkü bir anne böyle yapar.

-Çocuğunu korur!" Gözünden bir damla yaş süzülür ve hemen siler.

"Evimi işgal ettin, muhafızlarımı öldürdün, *kalemi ateşe* verdin ve benden talepte bulunmaya cüret mi ediyorsun?" Sin'in elleri yumruk haline gelirken, öfke, çok yakınında duran herhangi birinin hayatını boğacak kadar kalın dalgalar halinde yuvarlanıyor. Yine de tek yapmak istediğim ona doğru koşmak. Kollarımı beline dolamak ve ona sevildiğini söylemek.

Ayaklarımı toprağa gömüyorum.

"Avantaja ihtiyacımız vardı. Bizi başka türlü dinlemezsiniz. Yapmam gerekeni yaptım." Sera omurgasını çelikleştirerek sakince konuşuyor.

"Senin adına insanları parçalara ayırdım. Bunu yine yapacağım," diye uyarıyor Sin, sesi ölümün kendisi kadar soğuk ve umut verici.

Annesinin kaybına karşılık sayısız can aldı ve şimdi, annesinin *yaşaması* için onların ruhlarını bedenlerinden çıkarmaya yemin ediyor.

Sera dikkatini onların arkasında gizlendiğim yere çeviriyor. "Saflarınızda bir kan cadısı olduğuna dair söylentiler duydum."

Sin'in göğsünden gırtlaktan bir hırıltı yükseliyor.

"Wren, değil mi? Benim adım Seraphine. Bir arkadaşım bize katılmakla ilgilenebileceğinizi söyledi ve sizin gücünüze sahip birini kesinlikle reddetmezdim."

Şimdi boğazımdan uyarıcı bir hırıltı çıkıyor. "Bana kız kardeşimi ver, ben de *kafatasından* arkadaşlarının kanını içmemeyi düşüneyim."

Yuvarlak yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Ben olsam bu teklifi geri çevirmezdim," diyor onaylayarak. "Legion da ben de kız kardeşine hiç dokunmadık. Aslında senin yeteneklerine sahip birinin

bu kadar kolay manipüle edilebilirdi. Belki de onu ararken eve biraz daha yakın bir yerde arama yapmalıydınız."

Sin, üst dudağı dişlerinin üzerinde kıvrılırken, "Şimdi git," diye uyarıyor.

"Nerede o?" Ona doğru bir adım atarak talep ediyorum, büyü içgüdüsel olarak kollarıma akıyor. Sin'in annesi olsun ya da olmasın, bana söyleyene kadar vücudundaki kanı onar onar sökeceğim.

"Bana inanmanızı beklemiyorum. Ona kendin sor," diyor ve arkasındaki açık kapıya doğru elini sallıyor.

Portcullis tüneline beliren Cosmina, kolunu Cornelius'un omzuna atmış, topallayarak bize doğru geliyor.

Yukarıdaki tanrıça.

Dusaro, Langston'ın en büyük oğlunun kız kardeşime kaleye girmesine yardım edişini izlerken, "Seni hain amcık," diye homurdandı.

"Onu bana ver," diye bağırarak ona doğru koşuyorum.

"Onu birkaç saat önce bulduk. Cornelius'a Legion'un kız kardeşinizi sakladığına inandığınızı söyledikten sonra, benimle ve Legion'dan geriye kalanlarla onun bizde olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını doğruladı. Eğer biraz düşünseydiniz parçaları bir araya getirmek gerçekten çok basitti. Ama bazen gözümüzün önündekini görmek istemeyiz."

"Bu son uyarınız. Çık dışarı. Dışarı. Şimdi." Sin'in sesi saf ölümcül, ama Sera en ufak bir irkilme bile göstermiyor.

"Bana el kaldırırsan tüm krallığını yakıp kül edecek kadar simyacı ateşim var," diye tehdit ediyor.

"Dene. Sin sıkılmış dişlerinin arasından meydan okuyor.

"Yeter!" diye bağıriyorum. Cornelius'u iterek yolumdan çekiliyor, Cosmina'nın kolunu omzuma atıyor ve ağırlığını kalçama yüklüyorum. Uzaklaşırken ona dişlerimi gösteriyorum ve Cornelius sanki tepkimi anlamış ve bekliyormuş gibi başını sallamakla yetiniyor.

"Sorun yok, tatlım. Sana sahibim. Sen iyisin. Güvendesin, güvendesin," diye fısıldıyorum başına doğru, yüzümü doğal yağ ve pislik kokan karmakarışık siyah saçlarının arasına gömüyorum. Cosmina'nın her zamanki açık teni şimdi yarı saydam beyazın korkunç bir tonuna dönüşmüş, çok ince ve çukurlu yanaklarını sıkıca sarmış. Erik ve lal taşının canlı tonları bileklerini boğuyor - tanıdığım bilezikler.

Tıpkı yıllar önce beni bir Lejyon kampında bulduğu gibi, demirle zincirlenmiş, güçsüzleşmiş ve zar zor yürüyebilir hale gelmişti. Kız kardeşim

Kollarımda yavaşça dönüyor, bana bakmak için dönüyor, gök mavisi gözleri korkmuş ve şaşkın.

"Nerelerdeydin?" Gözlerindeki saçları tarayarak usulca soruyorum.

Kemik beyazı kolunu kaldırıyor ve titreyen bir parmakla arkamı işaret ediyor. "Kara Sanat ile."

W Daha gençken ve avlanmayı öğrenirken Theon bana avımı hemen sahiplenmemi, asla ormanda yırtıcı hayvanların kokusunu alıp kendilerininmiş gibi davranabilecekleri bir yerde bırakmamamı öğretmişti. Ben de iyi yapardım.

Scarwood'da onun tavsiyelerine kulak verdim. Sin'in bağını kopardığım anda oradan ayrılmalı, eve dönmeli ve ailemin yardımıyla Cosmina'yı aramalıydım. Ama bunun yerine, onun derinliklerinde saklı olan nazik bir şeyin en zayıf parıltısını gördükten sonra bir umut tohumuna sarıldım. Yol boyunca bir yerlerde kalbimi düşürdüm ve onu pusuda bekleyen kurdun sahiplenmesi için bıraktım.

Ve onu yiyip bitirdi.

Cosmina kolunu indiriyor ve ben kendi gözlerimle onun iki gözünü de arıyorum. Kollarım onu sımsıkı sarmış ve bedenlerimiz birbirine kenetlenmişken bile açık mavi irislerinde korku parıltıyor. Vücudu titriyor, uzuvları kanını kurşuna çeviren demirin yokluğuna alışmaya çalışıyor.

Bunu o yaptı.

Ben Sin'in savaşı uğruna her şeyi riske atarken, ona karşı kendi çelişkili duygularıyla boğuşurken, o kız kardeşimi esir tutuyordu.

Legion

değil.

Sera değil.

Onu.

Her şey hareketsiz kalıyor. Kemiklerim sanki taşlaşmış gibi sertleşiyor, uzuvlarım kalın bahar kabukları gibi sertleşiyor ve keşke ayaklarımdan kökler çıkarıp kendimi organik malzemeye gömebilseydim diyorum. Sin arkamdan adımları sesleniyor ama birlikte geçirdiğimiz her anın kafamda tekrar tekrar çınlamasından onu zar zor duyuyorum.

"Ne oldu?" Cosmina'ya soruyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Boğazını temizlemek için öksürüyor, zavallı ciğerleri de geri kalanı kadar zayıf olduğu için ses boğuk çıkıyor. "Ortadan kaybolduğunda seni aramaya çıktım. Legion'a yetiştiğimde, bir krallık karakoluna saldırmışlardı. Kaybolduğunu bildirmek için Scarwood'a geldim çünkü Legion'un seni kaçırdığını biliyordum, burada olduğundan haberim yoktu. Kara Sanat'a kimi aradığımı söylediğimde beni hapse attırdı. Onlar... onlara senin hakkında bilgi vermem için bana bir şeyler yaptılar... senin bir Lejyon casusu olduğunu söyleyip durdular. Benim de öyle olduğumu düşündüler. Sonunda sormaktan bıktılar ve beni hücrede zincirli bıraktılar. Siktiğimin *domuzu*." Cosmina yere tükürüyor ve gözlerini arkamdan kaldırdığında tehditkâr bakışlarını kime diktiğini anlıyorum.

Onu kendime doğru bastırıyorum, çektiği işkencenin görüntüleri zihnimde canlanırken gözyaşlarım saçlarına dökülüyor. Beni kurtarmaya çalışırken acı çekmişti. Ben onu esir alan kişiyle şık balo elbiseleri içinde dans ederken. Dans ve... diğer tarif edilemez şeyler.

Utanç içimi yakıyor.

Cornelius öne doğru yürüdü ve bizden birkaç metre uzakta durdu. "Bana Legion'la kız kardeşini ellerinde tuttukları için savaştığını söyledikten sonra Seraphine'den kız kardeşinin bizde olmadığını teyit ettim. Bir süredir Legion'la çalışıyoruz ve kız kardeşlerle ilgili herhangi bir plandan haberim yoktu. Eğer o bizde değilse, düşmanımızda olması çok mantıklıydı. Onu kalenin altındaki bir hücrede buldum, yanıltıcı büyüyle gizlenmişti. Simyacı ateşini serbest bırakmadan önce onu oradan çıkardım," diye açıklıyor Cornelius.

"Onu nasıl buldun? Sen bir aşkın mısın?" diye sordum. Doğal olarak yanıltıcı büyü konusunda uzman olan bir aşkın, doğru yerde aradığı sürece onun yerini kolayca bulabilirdi.

"Hayır. Bizde bundan biraz daha fazlası var. Bizimle gelin ve kendiniz görün."

Bilmem gerekirdi.

Sin'in kolektifinde kök salmış karmaşık duygu karışımını incelemek için harcadığım onca zamana rağmen bunu hâlâ görememiştim. Cosmina'yı kayıp bulacağımı ve planını harekete geçireceğimi bildiği halde eve dönmeme izin vererek bana *iyilik* yaptığını düşünmeme izin verdi. Legion'un onu aldığından şüphelendiğimde yardım teklif edeceğimi biliyordu; bu yüzden onunla birlikte savaşma teklifimi bu kadar çabuk kabul etti. Ve *bu* yüzden kafasının içini karıştırmamı istemiyordu, çünkü yeterince dikkatli bakarsam orada sakladığı ihaneti ortaya çıkaracağımdan korkuyordu.

"Lütfen açıklamama izin ver, Wren."

Sin'in sesi son kararlılığımı da paramparça ediyor ve yavaşça ona dönüyorum. "Bu doğru mu?"

Uzun bir süre kıpırdamadı ve sonra ondan hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle, "Evet," diye cevap verdi.

Doğru olduğunu biliyordum. Sormama gerek yoktu ama gözlerimin içine bakmasını ve ne yaptığını itiraf etmesini istiyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gözlerimi yakıyor ve ona sırtımı dönüyorum.

"Ayrılma vaktimiz geldi. Bize katılacak mısın, Wren?" Sera sorar.

"Yolu göster."

Cosmina kolumun altından çıkıyor ve Sera'nın tünellerden çıkan grubunun peşinden gidiyoruz.

"Hayır. Wren, durma!" Sin kolumdan tutup beni durdurmaya çalışıyor.

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve onu iterken ellerimi göğsüne sokuyorum. "Her. Tek. Gün. Her gün Legion'ın ona ne kadar korkunç şeyler yapıyor olabileceğini hayal ederek kendimi hasta etmeme izin verdin. Ve bana her baktığında, onun ayaklarımızın altında çürüyüp gittiğini biliyordun. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok Singard. *Hiçbir şey!*" Son kelimeyi bağırarak söyledim.

Cosmina geçitte duruyor ve dönüp bana bakıyor. Devam etmesi için başımı sallıyorum ve o da grubun geri kalanıyla birlikte tünelde kayboluyor. Sin'in askerleri kaleye doğru dağılıyor, enkazı temizlemeye ve saldırıda yaralananlarla ilgilenmeye başlıyorlar, Sin ve beni avlunun ortasında birbirimize bakarken bırakıyorlar.

"Bunun olmasını istemedim," diye yatıştırıyor.

"Öyle mi? Lütfen söyleyin, bunun olmasını istemediğinize tam olarak ne zaman karar verdiniz? Kız kardeşime işkence ettikten ve yüzüme karşı yalan söyledikten önce mi sonra mı? Senin için bir orduyu katletmeye beni ikna ettikten önce mi sonra mı? Beni *iyi bir sikiş* için kullandıktan önce mi sonra mı Singard?"

"Öyle değildi. Wren, sana *yemin* ederim, asla öyle değildi," diyor ve öfkeme engel olmak istercesine ellerini havaya kaldırıyor.

"Sen lanet olası bir canavarsın," diye boğuluyorum şimdi daha hızlı akan gözyaşlarımın arasından.

"Kız kardeşin senden hemen sonra buraya geldi. İkinizin de Legion ile çalıştığınızı düşündüm, bu yüzden evet, onu sorguladım."

"Ona işkence etti," diye düzeltiyorum.

İç çekiyor ama inkar etmiyor. "Korkunç bir hata yaptım. Cathal bana senin ne olduğunu söylediğinde gizliliğin anlam kazandı ve Cosmina'nın senin Legion'la hiçbir ilgin olmadığını söylerken doğruyu söylediğini anladım. Ama yine de sana güvenmedim. Kim olduğun ya da ne planladığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Legion'la karşılaştığımızda yanımızda olmanı istediğimdi. Sen kaybetmek istemediğim bir varlıktın ve sana kız kardeşinden bahsetmedim çünkü seni zorlamam gerekirse o bir kozdu. Sana söylemek *istedim*. Tapınağa gittiğimiz gece sana söylemeyi çok istedim ama öfkeleneneğini biliyordum ve kızın ellerinde olduğunu düşünmeseydin aynı şekilde savaşmazdın. Onları öldürmekte tereddüt etmedin çünkü bunu *onun* için yaptığını düşünüyordun."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp başımı sallıyorum. Daha fazla acı vermek mümkün olsaydı, sözleri kalbimi oyup gümüş bir tepsiye koyabilecekmiş gibi göğsümü delerken yapardım.

Bir varlık.

"Tüm mal varlığınızı yatırıyor musunuz, Majesteleri?" Ellerimi belimdeki çukurlara dayayarak soruyorum.

Sin bana doğru bir adım daha atıyor ama elimi ona doğru savurduğumda duruyor, kendi ateş büyüm avucumda kaynıyor. Onaylarcasına başını sallayıp geri çekilince elimi indiriyorum.

"Savaşta sonra aramızda olanlar... bu asla planın bir parçası değildi. Seni çalışma odama kadar takip ettiğimde, daha önce hiç hissetmediğim bir açlık hissettim ve bu sadece büyücünün kafası değildi. Sanki kafa beni sana karşı hissettiklerimi saklamaktan alıkoyuyordu. Sana karşı *her zaman* hissettiklerimi."

"Kendine sakla," diyorum, artık gözlerine bakmıyorum, ona bir saniye daha bakmaya dayanamıyorum.

"Seni nasıl bırakacağımı bilemedim," diye devam ediyor. "Bırakmak *istemedim*. Kız kardeşini serbest bıraktığımda ve sen ne yaptığımı öğrendiğinde... Seni bu şekilde kaybetme düşüncesine dayanamadım. Şehirden döndüğümde seni göndermeyi planlamıştım, ama seni baloda görünce... işte yine oldu. Gitmene izin verirsem nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum. Bencilce ve yanılttı ama gitmene izin veremezdim. Ama biz... yine..." elini taht odasındaki çiftleşmemizi ima etmek için salladı, "Kendime çok öfkeliydim ve gitmene izin vermem *gerektiğini* biliyordum. Bu yüzden seni uzağa gönderiyordum, çünkü sen güvende ve evinde olduğunda, onu serbest bırakacak ve güvenli bir şekilde geri döndüğünden emin olacaktım. Sadece ne yaptığımı öğrendiğinde yüzünü görmeye dayanamadım."

Gözyaşlarıma karşı koymaya çalışıyorum ama yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, sanki kafa derimdeki acıyı hissetmek göğsümdeki ağrıyı azaltacakmış gibi saç diplerimi sıkıca kavırıyorum. "En kötüsü ne biliyor musun Singard? Yalanlar ya da ihanet değil... Hayır. Bunun olacağını tahmin bile edemedim. Kolektifini defalarca okudum ve kendinle ilgili hissettiğin tüm *suçluluk* duygusunun ardındaki manipülasyonu göremedim. Aslında senin için üzuldüm, bu acıyı senden almak istedim. Eğer yapabilseydim, seni bu acıdan kurtarırdım ve şimdi hangimizin daha zavallı olduğunu bilmiyorum."

"Wren," sesi adımın etrafında çatlıyor.

"SANA GÜVENDİM!" Kelimeler ben onları durduramadan döküldü. "Düşmanlarını önünde diz çöktürdüm ve sen isteseydin onları toza dönüştürebilirdim. Kanlarını derilerinden sökerken ve insanlığıma tutunmak için savaşıırken beni izledin. Ve tüm bu süre boyunca orada durdun, bunun HİÇBİR ŞEY İÇİN OLDUĞUNU BİLİYORDUN!"

"Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin. Her şey için," diye fısıldar, alındaki çizgiler kırışır. "Onlarla birlikte gitme. Beni bırak, burayı terk et ama onlara katılma Wren."

"Neden olmasın? Küçük sırrını ifşa edeceğimden mi korkuyorsun? Kendi annenin, oğlunun kendi türünü öldürdüğünü öğrendiğinde ne hissedeceğini bir düşünsene."

"Çünkü onlarla *savaşa* giriyoruz," diye homurdanıyor. Göğsünden mizahsız bir kahkaha yükseliyor. "Korkuyor musun?" "Evet ama düşündüğün sebepten değil."

"Yani, ben onların tarafındayken, sonunda Tanrı'nın unuttuğu krallığınızı parça parça ve uzuv uzuv yıkacaklarından endişelendiğiniz için *değil mi?*"

Başını usulca sallar. "Çünkü kazanamayacaklar, Wren. Ve savaş başladığında senin onların tarafında olmanı istemiyorum. Düşman hattında olursan seni koruyamam."

"Beni korumak mı? Beni köleliğe zorladın ve *şimdi* de zarar görmemden mi endişeleniyorsun?"

"Artık her şey farklı. Artık farklıyız."

"Biz bir hiçiz," diye tükürdüm.

Göz açıp kapayıncaya kadar bana yaslanıyor, göğsü göğsüme değişiyor ve eli yanağımı okşuyor. "Daha *önce hiç* kimse için böyle hissetmemiştim. Senin de hissettiğini biliyorum. Seni güvende tutmak için krallığı yakıp kül edebilirim ama onlara katılırsan krallığa karşı doğrudan bir tehdit oluşturmuş olursun. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama yapma... bunu yapma aşkım."

Parmak uçlarımda yükselip ağzımı onunkine yapıştırdığımda, üzerimize yağın milyonlarca yıldız gibi bedenlerimiz arasında sıcaklık patlıyor.

Ve kaderimizin dudaklarımız kadar mühürlü olduğunu biliyorum.

Parmaklarımda arasında saçlarını son bir kez çekiştirdikten sonra geri çekiliyorum ve arkasındaki kulelerin içinde ziyafet çekmekte olan ateşe bakıyorum. Bu sadece yıkım büyü, çabucak söndüremeyeceği bir şey değil, ama niyetim kalenin bağırsaklarını yalayan alevler kadar hissedilebilir.

Ona sırtımı dönerek açık kapıdan içeri daldım, Cosmina hızlı ayak

seslerimi duyunca durakladı. Kız kardeşim bana bilmiş bir bakış atıyor, kızarmış yanaklarımı boyayan gözyaşlarımı, Siyah'a verdiğim tepkiyi fark ediyor.

Art'ın ihaneti sadece öfkeden kaynaklanamayacak kadar içgüdüsel. Kollarını bana açtığında, kendimi ona doğru atıyorum, başımı kemikli göğsüne yaslıyorum ve o da zayıf kollarını bana doluyor.

Doğaüstü bir haykırış geceyi delip geçiyor, Sin'in azabının sesi parçalanan kalbimin çatlaklarına batıyor. Sanki kendimi tamamen parçalanmaktan alıkoyabilecekmişim gibi elimi göğsüme götürüyorum ama onun acısı parmaklarımdan akıyor ve ben artık onun acısını kendiminkinden ayıramayana kadar parçalanmış her sinirden sızıyor.

Kalede doğurduğum ateşin kalıntıları gökyüzüne yükselirken dumanlar gökyüzüne yükseliyor ve mesajımı da beraberinde taşıyor.

Savaş yaklaşıyor.

Devam edecek...

Wren ve Sin'in hikâyesi Bizi Koparan Bağlar'da devam edecek.

Teşekkür

Bütün bir romanı yazmanın, ilk kitabımın hayata geçmesine yardımcı olan herkese kalbimdeki minneti ifade etmekten daha kolay olduğuna inanıyorum. En mantıklı yerden başlayacağım.

Sevgili okuyucularıma: Desteğiniz benim için dünyalara bedel. Sizleri ne kadar derinden takdir ettiğimi anlatacak kelime kombinasyonu yok. Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Patlayan kalbimin en derin, en karanlık çukurlarından, teşekkür ederim.

Brittany Weisrock'a: Sana ne kadar minnettar olduğumu asla bilemeyeceksin. Bana bir şans verdiğiniz ve çalışmalarına inandığınız için teşekkür ederim. Rehberliğiniz eşsiz ve taslağımı gerçek hayattan bir kitaba dönüştürme konusundaki hevesiniz ve özveriniz için çok minnettarım. Hayatımı değiştiren e-postanızı okuduğumda hissettiklerimi asla unutmayacağım.

Sevgili kapak tasarımcım Emily'ye: tüm karanlık romantik hisleri verdiğin ve hayallerimin kapağını tasarladığın için teşekkür ederim. Tasarım gözün inanılmaz.

Jon ve Jeanette'e: Ben kendime inanmadığım zamanlarda bile bana hep inandınız. Hayatımın değişmez bir parçası olduğunuz ve içimi dökmeye ihtiyaç duyduğum her an bana kulak verdiğiniz için teşekkür ederim. Jeanette, eğer şimdiye kadar tahmin etmediysen, Morrinne'in karakteri büyük ölçüde senden esinlendi. İhtiyacım olan anne olduğun için teşekkür ederim.

Richelle'e: azmin ve motivasyonun bulaşıcı. Kendimi bildim bileli hep ablam gibi olmak istemişimdir, ki geriye dönüp baktığımda küçük kız kardeşinizin her hareketinizi taklit etmesinin inanılmaz derecede can sıkıcı olduğuna eminim. Yine de bana katlandığın ve en iyi rol model olduğun için teşekkürler. Tüm harika şeyleri hak ediyorsun.

İnanılmaz yetenekli yazar arkadaşlarıma ve beta okuyucularıma: Ekstra serotonin desteğine ihtiyaç duyduğumda beni cesaretlendirdiğiniz için sonsuza kadar minnettarım. Bu kitabı okumak, önerilerde bulunmak ve bu kitabın şu anki haline gelmesine yardımcı olmak için harcadığınız zaman için hepinize teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Bryan'a ve Lake Country Press'teki tüm ekibe: Sin ve Wren'e mümkün olan en iyi evi verdiğiniz için teşekkür ederim. Yaptığınız her şeyin ötesine geçmekte asla başarısız olmuyorsunuz ve ben de yazarlarınız arasında sayılmaktan onur duyuyorum.

Son olarak, inanılmaz kocam Ian'a: Benden hiç şüphe etmedin. Asla. En karanlık günlerimde bile dünyamda bir ışık oldun. Senin cesaretlendirmen, ihtiyacım olduğunda dinlenmemi hatırlatman ve sıcak kucaklamaların olmasaydı bu kitabın ortaya çıkmayacağına eminim. Beni, oğlumuzu ve en önemlisi kendimi sevmeyi öğrettiğin için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Erin, fantastik olan her şeyin aşığı ve ahlaki açıdan gri karakterlere biraz daha fazla takıntılıdır. Film ve Medya Çalışmaları alanında lisans derecesine sahiptir, ancak odak noktasını tek gerçek aşkına kaydırmıştır: fantastik yerlerde geçen, karanlık, dolambaçlı romantizm içeren romanlar yazmak. Kendini buzlu kahve tutkunu ilan eden Erin'i sık sık yerel kafelerde yazarken, bir Starbucks arabasında radyoya eşlik ederken veya yanında soğuk bir demleme ile The Vampire Diaries'i yeniden izlerken bulabilirsiniz. Hevesli bir gezgin olan Erin, ülkenin her yerinde yaşamıştır, ancak Alaska ve Kuzeybatı Pasifik'in kalbinde özel bir yeri vardır. The Blood That Binds Us onun ilk romanı ve "kötü adamın" kızı elde ettiği daha fazla hikâye yazmayı dört gözle bekliyor.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.